

E. G. Vaita

Vēstis

Jaunatnei

PRIEKŠVārds

Senos laikos, kad Jeruzalemi vajadzēja atkal no jauna uzcelt, kāds pravietis atklāsmē dzirdēja vienu Debesu eņģeli sakām otram: "Steidzies un saki šim jauneklīm!" Līdzīgi arī šodien, cilvēces vēstures noslēguma drāmā, adventes kustības jauniešiem ir uzticēta svarīga loma.

"Kungs ir paredzējis, lai jaunatne iekļautos Viņa strādnieku rindās." "Ak, cik ātri ar tādu pareizi apmācītu un labi apgādātu strādnieku armiju kā mūsu jaunatne varētu pasludināt vēsti par krustā sisto, augšāmcēlušos un drīz atkal nākošo Glābēju!"

Tādas un līdzīgas vēstis ar Praviešu Gara starpniecību adventes kustības jaunieši ir saņēmuši jau no mūsu darba iesākuma. Pravieša uzdevumam no Kunga izraudzītā persona Elena Vaita, savu pienākumu uzņemoties, bija tikai septiņpadsmit gadus veca meitene. Viņa pazina bērnības un jaunības gadu cīņas ar tumsas spēkiem un arī uzvaras dzīvi Kristū. Daudzas viņas pamācošās, līdzjūtību apliecinošās, norājošās un iedrošinošās vēstis tika adresētas tieši jaunatnei, un, tā kā tās pastāvīgi visu uzmanību pievērta Kristum un Viņa Vārdam kā vienīgajam spēka avotam cēla, kristīga rakstura sasniegšanā, šīs vēstis lielā mērā ir veicinājušas to īpašo nodošanās garu, kas raksturo daudzus mūsu jaunus ļaudis.

1892. un 1893. gadā tika izteikts aicinājums, lai mūsu jaunieši kristīgā darba veikšanai izveidotu īpašas grupas un biedrības. Uz šo ierosinājumu pamata tika dibināta Adventistu jaunatnes brīvprātīgo misionāru savienība, [8] kas kļuva par vērienīgu un iespaidīgu organizāciju mūsu jaunatnes dzīvē visā pasaulē.

Lai gan liels vairums no tā, ko Elena Vaita rakstījusi mūsu jaunatnei, jau ir publicēts viņas grāmatās, tomēr daudzi vērtīgi padomi, kas kādreiz parādījās laikrakstā *Youth's Instructor* un citā periodikā, nekad nebija apkopoti vienā izdevumā. Visas šīs pamācības ir kā dārgs mantojums, kam noteikti jānonāk mūsdienu jaunatnes rokās. Tāpēc Vispasaules Savienības Jaunatnes nodaļa tagad ir izskatījusi visus viņas rakstus par jauniem cilvēkiem un to problēmām un, lai gan vienmēr nebija iespējams atteikties no saīsināšanas, tomēr tika rūpīgi sekots, lai šī izvēle neietekmētu autores izteiktās domas skaidrību attiecībā uz aplūkojamo tematu. Vēloties izveidot labi līdzsvarotu padomus dodošu grāmatu, tajā tika iekļauts plašs materiāls no jau publicētajiem darbiem, kas jauniešu vidū tomēr nebija pietiekoši pazīstami.

Mūsu visnopietnākā lūgšana ir, lai šīs vēstis kļūtu par ievērojamu atbalstu adventes kustības jaunatnei visā pasaulē, veidojot tās raksturu un sniedzot jaunu pamudinājumu lielā uzdevuma izpildē - "Adventes vēsti visai pasaulei jau šajā paaudzē!"

Septītās dienas adventistu Vispasaules Savienības Jaunatnes nodaļa.

SATURS

VEIDOSIM MŪŽĪBAI DERĪGU RAKSTURU.....	17
Uzticams Draugs	17
AICINĀJUMS JAUNATNEI	18
Aicināti labākai dzīvei.....	18
Esiet gaismas nesēji.....	18
Izvirziet sev plašus plānus.....	19
Aicinājums pieteikties	19
Svarīgas rakstura īpašības	19
CENTIENI PATIKT DIEVAM	19
PANĀKUMU MĒRS.....	20
Patiess godīgums	20
Pilnīga svētošanās	20
Aizstāviet savu brīvību.....	21
Pilnīga nodošanās.....	21
Sava likteņa izvēle.....	21
Sirdi pārbaudoši jautājumi	22
MŪSU IZDEVĪBU LAIKS	22
Mums nepieciešamie darbinieki.....	22
Mūsu panākumu avots.....	23
Sirds taisnīgums	23
AUGSTUMS, KAS JĀAIZSNIEDZ	23
Ticība kā dzīves pamats	23
Lielas atbildības.....	23
Ticības iespaids	24
Mūsu spēju pārvaldība	24
Augsts ideāls	24
Dieva žēlastības kanāli	25
LIETDERĪBAS STANDARTI.....	25
Sagatavošanās kalpošanai	25
Apdāvinātība nav dievbijība.....	25
Īpaši liecinieki	26
TIEKŠANĀS UZ AUGŠU	26
Ik dienas gūti panākumi	26
Sastapšanās ar šķēršļiem	26
PARTNERATTIECĪBAS AR DIEVU	27
Tiekšanās vienmēr augstāk un augstāk	27
SĀTANS — SPĒCĪGS IENAIDNIEKS	28

Sātans parasti izlieto masku	28
Cīņa par katru dvēseli.....	28
CĪŅAS RAKSTURS.....	29
Aicinājums pretoties ļaunajiem spēkiem.....	29
Svētā Gara palīdzība.....	29
Uzvaras alga	29
SĀTANA ĪPAŠĀS PŪLES	30
Paļaušanās uz saviem spēkiem	30
Uzticības graušana.....	30
Prāta kontrole	31
Kad priekšgars tiek pacelts.....	31
KĀRDINĀŠANAS NEATTAISNO GRĒKU.....	32
IZTURĪBA	32
Kunga spēkā	32
DVĒSELES TEMPLIS	33
Dievišķais ideāls.....	33
Sagānīti altāri.....	33
Degradācija, nodoties juteklībai	33
Palīdzība kārdināšanā	33
JŪS NEPIEDERAT SEV PAŠIEM	34
Pilnīgas svētīšanās rezultāts	34
Visi mūsu spēki pieder Kungam	34
Dvēseles vērtība	34
Ir nepieciešama izšķiršanas	35
PATIESA ATGRIEŠANĀS.....	35
Nejūtas, bet pārveidota dzīve	35
Patiesas reliģijas praktiskā puse	35
Svētīta dzīve	36
Sātana valgi	36
PADOMS IZLUTINĀTAI MEITENEI	36
Iztēles kontrole	37
Kaislību un tieksmju savaldīšana	37
PĀRBAUDĪJUMOS IEGŪTAIS RAKSTURA STIPRUMS	37
Skaidrība nav atkarīga no apstākļiem.....	38
Labāk mirt, nekā kļūt negodīgam.....	38
PRETOŠANĀS KĀRDINĀŠANĀM	38
Izvairieties tīši doties kārdināšanās!.....	39
Pirmajā vieta pienākums	39

GRĒKA MALDINOŠĀ VARA.....	39
Pašpārbaude.....	39
BRĪDINĀJUMS NO SKEPTICISMA.....	40
Skeptiķu sabiedrības bīstama ietekme.....	40
Pašpaļāvība un aklums	40
Nepieciešama morāla drosme.....	41
Tuvojas vētra	41
Pastāvīga atkarība no Dieva	42
VIENA VĀJA VIETA.....	42
Kontrole pār domām.....	42
UZ PRIEKŠU UN UZ AUGŠU	43
Dievs neprasa par daudz.....	43
Attīstiet uzticību	43
Uzvaras cena	44
RAKSTURA PILNVEIDOŠANA.....	44
Izvirziet sev augstu mērķi	44
Izkopiet katru rakstura īpašību	45
Dieva piedāvājumu iespējams īstenot	45
Mūsu pastāvīgā atkarība.....	45
TICĪBAS CĪŅA	45
Dzīva ticība	46
Visu mūžu ilgstoša cīņa.....	46
UZVARA IR NODROŠINĀTA	46
Ticība un pienākums	47
KĀ KĻŪT STIPRAM ?	47
Uzlūkojiet Viņa godību!	47
Prieks pēc grēku nožēlas	48
UZVARĀM BAGĀTA DZĪVE	48
Pārvaldošs iespaids.....	48
DZĪVA TICĪBA.....	48
Nepaļaujieties uz jūtām	49
Nezaudējiet drosmi!	49
Domājiet par Kristu!.....	49
Ierasto domu pārmaiņa	50
Svētošanās - katras dienas darbs	50
Padariet ticību par savu nodarbošanos	50
Svētošanās - vienmēr progresējošs piedzīvojums	50
Pārbaudījumu vērtība	51
Spēka iegūšanas noslēpums	51

SAVIENĪBA AR KRISTU.....	51
PIEAUGŠANA ŽĒLASTĪBĀ.....	52
Nepieciešamība kļūt noteiktākiem	52
Sirds pārbaude	52
Esiet nomodā un lūdziet!	52
Neierobežotas iespējas darīt labu	53
Pašai dziedība	53
PIEMĒROŠANĀS PASAULEI	53
Platais ceļš	54
Sagatavošanās Kristus atnākšanai	54
Ko tas cilvēkam palīdz?	55
PATIESA KRISTĪGA PIEREDZE	55
Glābjošā žēlastība.....	56
Atbrīvojiet ceļu Dieva svētībai!	56
PAŠDISCIPLĪNA.....	56
Pašsavadīšanās spēks	57
Sevis savaldīšana.....	57
Grēkam nav attaisnojuma.....	57
DZĪVA PIEREDZE.....	58
Krusta spēks	58
Uzticība Kristum	58
Ir nepieciešamas praktiskas zināšanas.....	59
Kristīgais biedriskums.....	59
Reliģija nav jūtas	59
UZTICĪBA MAZĀS LIETĀS	60
Pareizi līdzsvarots raksturs.....	60
Uzticība ikdienas dzīvē	60
ATBILDĪBA PAR SAŅEMTO GAISMU.....	61
NOPIETNA APŅEMŠANĀS	61
Sadarbība ar Dievu	61
Kalpošana no visas sirds	61
Koncentrēšanās vērtība	62
Viscēlākie motīvi.....	62
Paliekošs prieks	62
GRIBAS IZLIETOŠANA.....	62
Nepastāvība un šaubas	63
Spēks, nododot gribu.....	63
Dieva un cilvēka gribas savienošana.....	63
Nepieciešama īpaša piepūle	64

DIEVIŠĶĀ VADĪBA	64
SVĒTĀ GARA KLUSĀ DARBĪBA.....	64
Liecība par dievišķo aizgādību.....	65
KRISTUS MŪSOS	65
Viņa mīlestības pārveidoti.....	66
Tik ļoti dārgā pārle	66
PAŠAIZLIEDZĪBA.....	66
DIEVA ATZĪTS RAKSTURS.....	67
Nepieciešamas nenogurstošas pūles	67
Biedru iespaids	67
Kristus — mūsu vienīgā cerība	67
KRISTUS PASTĀVĪGĀ KLĀTBŪTNE.....	68
KRISTĪGĀ AUDZINĀŠANA	68
Lielais Skolotājs — Kristus.....	68
PATIESA AUDZINĀŠANA	69
Būtiskais audzināšanā	69
Augstākā izglītība.....	69
KRISTĪGAS AUDZINĀŠANAS NEPIECIEŠAMĪBA.....	69
Sagatavošanās augstākiem pienākumiem.....	70
Vispusīga audzināšana	70
Zināšanas un pašdisciplīna	70
Piepildot vecāku cerības.....	70
AUDZINĀŠANA MŪŽĪBAI	71
PRAKTISKS TRENĪŅŠ	71
Līdzsvarota audzināšana	71
Praktiska darba lietderība	71
Mācieties pagatavot ēdienu	72
Misijas laukos.....	72
STUDENTA LOJALITĀTE	72
Raksturs un uzvedība	72
Skolas disciplīnas vērtība	73
AUDZĒKŅU IZDEVĪBAS	73
Palīdziet citiem!.....	73
Pārvaldiet pamatpatiesības!	74

VINGRINĀŠANĀS KALPOT	74
Ziedo jiet savas spējas Kungam!	74
Sagatavoti pret nākotnes nejaušībām	74
Pareizu principu radītais līdzsvars.....	75
CENTIENI PĒC IZAUGSMES	75
PATIESA GUDRĪBA.....	75
Bībele un zinātne	75
Dieva pamācīti.....	76
TIECIETIES PĒC AUGSTA STANDARTA!.....	76
Saglabājiet savu individualitāti!	76
Kalpošana no visas sirds	77
Ņemiet no dzīves vairāk !.....	77
KUNGS JAUNATNI AICINA DARBĀ	77
Darbojieties ticībā!	78
Aicinājums brīvprātīgajiem.....	78
ATBILDĪBA PAR DVĒSEĻU MANTOŠANU	78
LIECINĀŠANA PAR KRISTU	78
Mūsu sarunas	79
Tuvinieku mantošana	79
Dzīves nopietnība	79
PERSONĪGS DARBS	79
JAUNIEŠI KĀ DVĒSEĻU MANTOTĀJI.....	80
Rūpes par citiem.....	80
Darbs, ko darīt.....	81
Kur iesākt?.....	81
Vissekmīgākais ceļš	81
DAŽĀDAS KALPOŠANAS NOZARES	81
Ceļš uz derīgumu.....	82
PAŠAIZLIEDZĪGA KALPOŠANA	82
ČAKLUMA ALGA	82
Darba svētība.....	82
Palīdzība mājās.....	83
Likteņa audums	83
DARBA CIENA.....	83
Derīgs darbs labāks par spēlēm	83
Kristus piemērs.....	84

Čakla darba vērtība.....	84
SĒT PIE VISIEM ŪDENIEM.....	84
Muzikālā apdāvinātība	85
Ārstnieciskais misijas darbs	85
DAUDZIE DARBA NOZARĀJUMI	85
Katram ir sava vieta.....	85
Darbs Sabatskolā.....	86
Darbs ar Bībeli	86
Grāmatu evaņģelizācija	86
Mācīšana.....	86
Uzņēmējdarbība	86
Darbs medicīnā.....	87
Sludināšana.....	87
Ārmisija.....	87
Visjaunākās paaudzes kalpošana.....	88
DIEVAM PIENĒMAMA KALPOŠANA.....	88
Ko darīt, kļūdoties	88
Viscēlākais darbs.....	88
UZTICĪBA KALPOŠANĀ.....	88
Neuzticība tiek atzīmēta	89
Patiesie kalpošanas motīvi	89
DZĪVES ZINĀTNE.....	90
Veselība un kontrole pār sevi	90
Dzīvība ir uzticēta manta.....	90
SARGIET SAVU VESELĪBU!	90
VESELĪBA KĀ SVĒTUMS	91
Veselības iespaids uz rakstura veidošanu.....	91
Nesavaldība ir pazemojoša.....	91
Pienākums sevi kontrolēt	91
LĪDZSVAROTA AUDZINĀŠANA	92
IZGLĪTĪBA UZ VESELĪBAS RĒKINA.....	92
DVĒSELES CĒLUMA APLIECINĀJUMS.....	92
Fizisko ieradumu ietekme uz prātu	93
Sava likteņa veidošana	93
Fizisko ieradumu ietekme uz prātu	93
Sava likteņa veidošana	94
Atturības bagātais atalgojums	94
Ticība un veselība.....	94

LŪGŠANA KĀ AIZSARGMŪRIS	94
Kā lūgt?	95
Lūgšana dod spēku	95
LŪGŠANAS SPĒKS	95
Saskare ar Bezgalīgo	95
Katra sirsnīga lūgšana tiek atbildēta.....	96
STĀVOKLIS LŪGŠANĀ	96
TICĪBA UN LŪGŠANA	96
BĪBELES IZPĒTES VĒRTĪBA	97
Kristus vidutāja darbs.....	97
Intelektuālā attīstība	97
Augstākā kultūra	98
Bībele kā lielākais skolotājs	98
PĒTIET RAKSTUS, DOMĀJOT PAR SEVI	98
NEATLAIDĪGAS PŪLES BĪBELES IZPĒTE	99
Atbrīvošanās no aizspriedumiem	99
Dieva prāta atzīšana	99
Godbijība Bībeles izpētē	100
ČAKLAS BĪBELES PĒTĪŠANAS ALGA	100
Bībele kā vadonis	100
BĪBELE KĀ AUDZINĀTĀJA	100
Mūžīgā balss.....	100
Patiesā dzīves gudrība	101
GODBIJĪBA	101
Izturēšanās Dieva namā.....	101
Jokošanās attiecībā uz reliģiskām lietām	102
LABI NOPAMATOTA CERĪBA	102
LASĀMVIELAS IZVĒLE	103
Neveselīgas lasāmvielas iespaids	103
Garīguma ienaidnieki	103
Grāmatu Grāmata	104
EFEZIEŠU PIEMĒRS	104
Mūsdienu maģiskās grāmatas.....	104
Kad prāts vairs nespēj uztvert nopietnas domas.....	105
Grāmatas, kas maldina	105
Sātana burvestības pārvarēšana	105

ĪSTĀ GARĪGĀ BARĪBA.....	105
Sliktas literatūras radītās sekas.....	106
Garīgi dzērāji.....	106
Dziedināšanas līdzeklis	107
Pirmie soļi grēkā.....	107
BĪBELE — VISINTERESANTĀKĀ GRĀMATA	107
Grēka attēlojums	107
APSARGĀJIET LABI DVĒSELES PIEEJAS.....	108
Pelavas un kvieši	108
KRISTĪGA RAKSTURA VEIDOŠANA	108
Ieteicamā lasāmviela	109
DAIĻLITERATŪRAS IESPAIDS.....	109
MŪZIKAS LABVĒLĪGAIS IESPAIDS.....	110
Mūzika kā dārga dāvana.....	110
MŪZIKAS PIELIETOŠANA.....	110
Iespaidīga dāvana	111
Saskaņā ar Debesu mūziķiem.....	111
Dieva pagodināšana ar dziesmām	111
NEPAREIZA MŪZIKAS LIETOŠANA.....	111
Mūzika - spēks uz labu.....	112
[299] PAMĀCĪBAS NAMTURĪBĀ	112
Ietaupīt misijas darbam	112
Pašai dziedība	112
Dāvanu pareiza izlietošana.....	113
Nav laika, ko drīkstētu atļauties zaudēt.....	113
Upuris tiks atalgots.....	113
UPURA GARS.....	113
Žēlastības pierādījumi sirdī	114
DESMITĀ DAĻA.....	114
Dieva īpašumtiesību atzīšana	114
Pieder Dievam	114
“GODĀ KUNGU NO SAVAS MANTAS”.....	114
Manta Debesīs	115
Nav atvainojuma	115
Desmitā daļa.....	115
PERSONĪGA ATBILDĪBA.....	116

Naudas vērtība.....	116
SVĒTKU DIENU DĀVANAS.....	116
Ļaunums, izdabājot savām vēlmēm	116
Dāvanas Dievam	117
TAUPIĀBA APĢĒRBĀ	117
Dievam patīk pašai dziedātība.....	118
Mīlestība uz greznību	118
IZPATIKŠANA SEV	118
Elku kalpošanas veids	118
Galvenais lai ir galvenais	119
Pienākums sevi aizliegt	119
Bieža fotografēšanās	119
TAUPIĀBA UN LABDARĪBA	120
Atvērtas durvis	120
Salasiet druskas	120
Ceļvedis uz taupību	120
KRISTĪGA ĢIMENES MĀJA	121
UZTICĪBA MĀJAS PIENĀKUMOS.....	121
MĀJAS RELIĢIJA.....	121
Nelaiņi vārdi mājās.....	122
Mājas kā piemērs citiem.....	122
MĀJA KĀ AUDZINĀŠANAS IESTĀDE	122
Ikdienas pienākumi	122
Mātes alga	123
Mājas audzināšanas iespējas	123
CIENĀ UN MĪLESTĪBA PRET VECĀKIEM	123
Likteni nosaka paklausība	123
PAR SVĒTĪBU MĀJĀS	124
Paklausība vecākiem	124
RAKSTURA VEIDOŠANA MĀJĀS.....	124
Ieprieciniet vecākus!	125
Spēks dzīves cīņai	125
Neiecietība pret ierobežojumiem	125
Personīgā atbildība	125
Ietērti Kristus taisnībā	126
JAUNIEŠIEM JĀUZŅEMAS ATBILDĪBA	126

Padariet māju laimīgu.....	126
MĀJAS LŪGŠANU BRĪŽI	126
KRISTĪGĀ VIESMĪLĪBA	127
RAKSTURA CELTNES BŪVAKMEŅI	127
Patiesais skaistums	127
Ārējais izskats	128
Par liecību.....	128
Par ticību spriež pēc apgērba.....	129
APĢĒRBS UN RAKSTURS	129
Nostāja attiecībā pret modi.....	129
PAREIZS APĢĒRBS.....	129
Taupība apgērba	130
Kvalitāte un gaume.....	130
Veselība un tīrība	130
Pievilcība un dabiskais skaistums	130
APĢĒRBA ATSTĀTAIS IESPAIDS	130
VIENKĀRŠĪBA APĢĒRBĀ	131
Ka slazdi Dieva ļaudīm	131
Nepieciešamā reforma.....	131
Iekšējais skaistums	132
APĢĒRBA ELKI	132
PATIESS SKAISTUMS.....	132
Sekošana pasaulei.....	133
ATPŪTAS VĒRTĪBA	133
Kristīga atpūta	133
Mīlestība uz skaistumu.....	134
Mākslas Meistars.....	134
Nespēja pretoties kārdinājumam	134
MĪLESTĪBA UZ PASAULĪGĀM IZPRIECĀM.....	134
Gudrības ceļš	135
Uzticība mazās lietās	135
Neapmierinātības izjūtas	136
Izdevība liecināt	136
PADOMI	136

JAUNATNEI BĪSTAMAS IZPRIECAS	137
Nelabvēlīgs laikmets	137
Jaunatnei priekšā stāvošais pārbaudes laiks	138
Šķiršanas no pasaules	138
Jaunatnei dotie apsolījumi	138
PAREIZO PRINCIPU NOSTIPRINĀŠANA JAUNATNE	139
Atpūta un izpriecas	139
Nodrošiniet nekaitīgus priekus	140
Atspirdzinājums misijas darba	140
NESVĒTI IESPAIDI DARBĀ	140
PRIEKŠ TICĪBĀ.....	140
Jēzus piemērs.....	141
KRISTIEŠA CIENĪGA ATPŪTA	141
Atšķirība principos	141
SAVIESĪGAS SANĀKSMES.....	142
Atklājas garīguma trūkums	142
Nemanāmi iespaidi	142
Līdzeklis pret vieglprātību	143
Atzīstamas saviesīgas sanāksmes.....	143
KĀ PAVADĪT BRĪVĀS DIENAS ?	143
Kristīgie prieka avoti	144
LITERĀRĀS BIEDRĪBAS.....	144
DEJAS	145
Izlaidības ceļos	146
Izpriecu bīstamība	146
Uzticība pamatlikumiem	146
GATAVĪBA PALĪDZĒT	147
Sabiedrisko attiecību ietekme uz mūsu nākotni	147
KRISTĪGAIS SABIEDRISKUMS UN PIEKLĀJĪBA	147
VADOŠIE PRINCIPI	148
Pazudušais dēls.....	148
Dieva žēlastības pilnais aicinājums.....	149
Dieva žēlastības apņemti	149
SABIEDRĪBAS IESPAIDS	149
Stingrības mērs.....	150
Drošs un uzticams	151

MŪSU IESPAIDS.....	151
Mūsu atbildība.....	152
BIEDRU IZVĒLE	152
ZELTA LIKUMS	152
PATIESA INTELIGENCE	153
Nepieciešama īsta smalkjūtība	153
Biedru izvēle	153
ATTEIKŠANĀS NO PASAULES SABIEDRĪBAS	153
Mūsu vārdi kā palīdzības avots	154
Mūsu iespaids.....	154
CĒLI SARUNU TEMATI	154
Iemesli zēlam garīgam līmenim	154
Nepieciešams Debesu noskaņojums.....	155
Enerģisks svētošanās process	155
NODOŠANĀS JAUNĪBAS NEPRĀTAM.....	155
Kārdināšanas	156
Tukšās izpriecās nav patiesas laimes	156
NETICĪGI VIESI	157
PATIESA MĪLESTĪBA	157
Meklējiet padomu.....	157
Dzīvesbiedru izvēle	158
NEAPDOMĪGA UZMANĪBAS PARĀDĪŠANA.....	158
Iespaids uz kristīgo dzīvi.....	158
Agras precības	158
SADERINĀŠANĀS AR NETICĪGAJIEM.....	158
Mīlestības pārbaude.....	159
Nepaklausības sekas	159
Saderināšanās atteikums.....	159
Nobrieduša sprieduma būtiskā nozīme	160
NEPIECIEŠAMS PADOMS UN VADĪBA.....	160
Nevainojams vadonis	160
Godājama izturēšanās.....	161
Nepieciešams veselīgs spriedums	161
Vajadzētu lūgt vecāku padomu	162
Izturēšanās pret māti kā mēraukla	162
Jūtu saviļņojumā nav drošības.....	163
Dievišķa mīlestība	163

PĀRĀK AGRAS LAULĪBAS	163
Pāragru saistību briesmas	163
GUDRAS UN NESAPRĀTĪGAS PRECĪBAS.....	164
Nevienlīdzīgas saistības	164
Piemērota biedrošanās.....	164
Sasteigtas laulības	164
Sātana iespaidā veidotas laulības	165
BILDINĀT UN PIENĒMT BILDINĀJUMU	165
Nesvēta apmātība	165
Tikumības un veselības likumu pārkāpšana.....	165
Noniecinātie padomi	166
Patiesas mīlestības raksturs	166
Meklējiet dievišķo vadību	166
LAULĪBAS DZĪVES ATBILDĪBAS.....	166
LABAS SPRIEDUMA SPĒJAS UN PAŠKONTROLE LAULĪBĀ	167
Uz priekšu raugoties.....	167
Kaislību varā	167
Paškontroles nepieciešamība.....	167
ĪZĀKA PIEMĒRS.....	167

VEIDOSIM MŪŽĪBAI DERĪGU RAKSTURU

Man ir dziļa interese par jaunatni, un es ļoti vēlos redzēt tās centienus pareiza kristīga rakstura attīstībā, čakli mācoties un nopietni lūdzot, lai sagatavotos lietderīgai kalpošanai Dieva darbā. Es ilgojos, lai jaunieši viens otram palīdzētu iegūt daudz vērtīgākus kristīgos piedzīvojumus. Kristus nāca, lai cilvēci iepazīstinātu ar glābšanas plānu, un Viņš šo ceļu parādīja tik skaidri, ka pat mazs bērns var saprast, kurp iet. Jēzus aicināja mācekļus tuvāk iepazīt Viņu, savu Kungu; un, kad tie dienu no dienas sekoja Viņa vadībai, tad saprata, ka Kristus gājums ved pretī rīta ausmai.

Mums visiem ir iespējams vērot saules lēktu un arī to, kā dienas gaisma pakāpeniski piepilda zemi un debesis. Nakts ēnas pamazām atkāpjas, un saule paceļas augstāk; tās spožums arvien pieņemas spēkā, līdz savu kulmināciju sasniedz pusdienas laikā. Šis skats ir brīnišķs piemērs tam, ko Dievs ilgojas redzēt savu bērnu dzīvē, pilnveidojot tos kristīgos piedzīvojumos. Ja mēs dienu no dienas staigāsim Viņa sūtītajā gaismā, vēloties paklausīt visiem Kunga norādījumiem, mūsu pieredze augs un kļūs arvien dziļāka, [16] līdz mēs sasniegsim pilnīgu briedumu Jēzū Kristū.

Jaunatnei vienmēr jāatceras, kādu ceļu izvēlējās Kristus. Ikkatrā solī bija jāizceļ jauna uzvara. Kristus nenāca uz šo zemi kā ķēniņš, lai valdītu pār tautām. Viņš nāca kā vienkāršs cilvēks, lai tiktu kārdināts un kārdināšanās uzvarētu, un, lai, sekojot Viņam, mums būtu iespējams iepazīties ar Dievu. Iedziļinoties Jēzus dzīves notikumos, mēs varam aptvert, cik daudz Dievs ar Viņa starpniecību vēlas darīt savu bērnu labā. Tad mēs atzīstam, ka, lai cik lieli arī nebūtu mūsu pārbaudījumi, tie nekad nepārsniegs to, ko izciet Kristus, lai mēs varētu iepazīties ar Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Sekojot savā dzīvē Jēzus piemēram, mēs līdz ar to atzīstam Viņa upuri mūsu labā.

Jaunatne ir dārgi atpirkta — ar paša Dieva Dēla asinīm. Padomājiet tikai par Ieva pienesto upuri, nododot nāvē savu vienpiedzimušo Dēlu! Cik daudz Kristus atdeva, atstājot Debesu pagalmus un ķēniņa troni, lai savu dzīvību ziedotu kā dienišķu upuri cilvēces labā! Kungs pacieta pārmetumus un kaunu, uzņēmās apvainojumus un zaimus, ko Viņam uzvēla samaitātā pasaule, un, kad Viņa darbs virs zemes bija pabeigts, gāja nāvē pie krusta Golgātā. Vai jūs varat iedomāties tur izciestās mokas, kad caur Viņa rokām un kājām tika dzītas naglas, [17] kad ļaudis, kurus Viņš bija nācis glābt, Jēzu izsmēja un zaimoja un arī Tēvs apslēpa savu vaigu? Bet tas viss bija nepieciešams, lai Kristus visiem, kas to vēlas, varētu nodrošināt dzīvību — tādu dzīvību, kas līdzinās Dieva dzīvībai. (MYP 16. 2)

Uzticams Draugs

Kad Kristus atgriezās pie sava Ieva, Viņš mācekļus neatstāja vienus pašus. Pie tiem tika sūtīts Svētais Gars kā Viņa Pārstāvis un Debesu eņģeļi kā kalpojošie gari, lai palīdzētu labajā ticības cīņā pret ievērojamo pārspēku. Tāpēc vienmēr atcerieties, ka Kristus ir jūsu Palīgs! Neviena tik labi nesaprot jūsu rakstura īpatnības kā tieši Viņš! Jēzus vienmēr ir par jums nomodā un, ja jūs vēlēsit, lai Viņš vada, Kungs jūs apņems ar savu labo iespaidu, darot jūs spējīgus izpildīt Viņa prātu.

Šajā dzīvē mēs sagatavojamies nākotnei mūžībā. Drīz pienāks lielā norēķinu diena, kad katram, kurš meklē kristīga rakstura pilnību, būs jāatbild uz Dieva pārbaudošajiem jautājumiem: vai tu esi bijis par piemēru, kam citi varēja droši sekot? Vai biji nomodā par dvēselēm, apzinoties, ka reiz būs par tām jāatbild? Debesu pulki interesējas par jauniešiem un ļoti vēlas, lai tie pārbaudi izturētu un par ikvienu tiktu izteikti atzinības vārdi: "Labi, [18] tu godīgais un uzticīgais kalps, (...) ieej sava Kunga priekā!"

Lai jaunieši vienmēr atceras, ka šeit tiem ir jāizveido mūžībai derīgs raksturs un ka Dievs no tiem šajā ziņā prasa darīt visu iespējamo. Lai tie, kam daudz piedzīvojumu, ir nomodā par ikkatru jauni; lai, redzot tos pakļautus kārdināšanām, nostājas viņiem blakus un lūdz par tiem

un kopā ar tiem! Kungs grib, lai mēs atzīstam Kristus lielo upuri mūsu labā, izrādot interesi par tiem, kurus Viņš nāca glābt. Ja jaunatne centīgi meklēs Kristu, Viņš būs atrodams.

AICINĀJUMS JAUNATNEI

Dievs vēlas, lai jaunieši kļūtu par nopietniem kristiešiem, kas būtu sagatavoti Viņa pašreizējā darbam un varētu uzņemties atbildīgus pienākumus. Kungs aicina jaunus cilvēkus ar nesamaitātu sirdi, stiprus un drošus, kas nešaubīgi dotos tiem noliktajā cīņā par godu Dievam un par svētību cilvēcei. Ja tikai jaunieši sekotu Bībeles norādījumiem, ja vien tie apklusinātu savas nevaldāmās tieksmes un ieklausītos Radītāja un Glābēja balsī, tad iegūtu ne tikai mieru ar Dievu, bet attīstītu arī krietnu un cēlu raksturu. Dieva Vārdā ietvertie norādījumi ir domāti jūsu mūžīgo interešu labā, mani jaunie draugi, un tiem jūsu dzīvē ir nenovērtējama nozīme.

Es jūs sirsnīgi lūdzu būt saprātīgiem un labi apsvērt, kādas būs sekas nesavaldīgai dzīvei, kas nav pakļauta Svētā Gara kontrolei. "Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu." Jūsu pašu dvēseles labā un Kristus dēļ, kurš atdeva sevi, lai glābtu jūs no pazušanas, apstājieties pie savas dzīves sliekšņa un padomājiet labi par visām izredzēm un iespējām, kā arī par atbildību. Kungs jums dzīvē piedāvā sevišķu izdevību. Jūsu iespāids var liecināt par Dieva patiesību; jūs varat kļūt par Viņa darbabiedriem lielajā cilvēces glābšanas plānā. (..) [22]

Aicināti labākai dzīvei

Ak, kaut jaunie ļaudis novērtētu augsto mērķi, uz kuru viņi tiek aicināti! Apsveriet labi katru soli! Sāciet darbu ar svētu un noteiktu apņemšanos un Dieva žēlastības spēkā dodieties uz priekšu, nenovēršoties no taisnības un tikumības takas! Ja jūs sāksit iet nepareizā virzienā, tad uz katra soļa draudēs briesmas un posts, un šis ceļš jūs vedīs prom no patiesības, laimes un drošības. Jums dievišķā spēkā jāpavairo morālā enerģija un jāiegūst augstākas intelektuālās spējas.

Dieva darbs prasa mūsu būtnes cēlākos spēkus, jo daudzās vietās ir neatliekama vajadzība pēc labi izglītotiem jauniem ļaudīm. Ir nepieciešami vīri, kuriem varētu uzticēt pienākumus laukos, kas jau ir nobrieduši pļaujai. Jaunieši ar caurmēra spējām, kas pilnībā svētījušies Dievam un ir brīvi no sliktiem ieradumiem un netaisnības, var kļūt panākumiem bagāti, daudz paveicot Kunga darbā. Lai tikai jaunatne ņem vērā šo brīdinājumu un saglabā vēsu prātu!

Cik daudzi jaunieši Dieva dotos spēkus ir izšķieduši velti un nelietīgi! Es atceros daudzus sāpju pilnus dzīves stāstus, ka, padodoties kaitīgiem ieradumiem, jaunieši savu cilvēka cieņu ir sagandējuši intelektuāli, morāli un fiziski. Ļaujoties dažādām samaitājošām dziņām, viņu organisms jau ir sagrauts un dzīvības spēki lielā mērā novājināti.

Mūsdienu bezrūpīgā un pārgalvīgā jaunatne, es vērsos pie jums ar lūgumu atgriezties un kļūt [23] par Dieva darbabiedriem! Izvēlieties sev par mērķi glābt ļaudis un būt par svētību citiem! Ja jūs meklēsiet palīdzību no Kunga, Viņa spēks jūsos pārvarēs visu ienaidnieka pretestību un jūs tiksiet svētīti patiesībā. Jauniešu vidū šodien ārkārtīgi plosās grēks, tāpēc izšķirieties darīt visu iespējamo, lai atbrīvotu dvēseles no sātana varas!

Esiet gaismas nesēji

Nesiet gaismu sev līdzī, kur vien jūs ejat; parādiet, ka jums ir pietiekoši gribasspēka un personiskās nelokāmības, lai tik viegli nepadotos sliktas sabiedrības spriedumam. Neļaujieties ietekmēties no tiem, kas neciena Dievu, bet centieties atbrīvot un glābt dvēseles no ļaunuma!

Esiet čakli lūgšanās un mierīgā un pazemīgā garā pūlieties pārliecināt tos, kuri ir nemierā paši ar sevi! Viena no maldiem izglābta un zem Kristus karoga novesta dvēsele izraisa liksmību Debesīs un dāvā jums zvaigzni dzīvības vainagā. Viena izglābta dvēsele ar savu labo iespaidu

par pestīšanu liecinās vēl citiem cilvēkiem, un darbs vērsīsies plašumā tā, ka vienīgi tiesas diena atklās tā patiesos rezultātus.

Nevilcinieties ķerties pie darba pat tad, ja domājat, ka pavisam maz spējat paveikt! Ja jūs šo mazumu pildīsiet apzinīgi, Dievs ar jums sadarbosies un svētīs jūsu pūles! Viņš jūsu vārdus ierakstīs dzīvības grāmatā, atzīstot jūsu tiesības ieiet Kunga priekā. Lūgšim nopietni Dievu, lai tiešām celtos strādnieki, jo lauki ir balti, nobrieduši pļaujai; pļaujamā ir daudz, bet pļāvēju pavisam maz. (..) [24]

Izvirziet sev plašus plānus

Jauniešiem nepieciešami plašāki nodomi un gudrāki plāni, lai iespējami vairāk varētu izmantot tiem piešķirtās izdevības, darbojoties dedzīgi un droši, kā to darīja apustuļi. Jānis saka: "Es esmu rakstījis jums, jaunekļi, jo jūs esat stipri, un Dieva Vārds paliek jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši." Jaunatnei ir izvirzīts augsts mērķis, un Dievs to aicina nodoties patiesā kalpošanā Viņam. Savā sirdī skaidri jaunieši, kas ar prieku vēlas mācīties no Kristus, Meistara labā var darīt visai daudz, ja vien tie vērtē Kunga pavēli, kas skan vēl līdz mūsu dienām: "Esiet stipri un nebīstieties!"

Jums jābūt ļaudīm, kas pazemīgi staigā ar Kungu, apzinoties savu Dieva piešķirto cilvēka cieņu, brīviem no katras netīrības, no katra juteklības traipa, kas tā pārņēmuši šo laikmetu. Jums jābūt vīriem, kas noraida katru viltību un ļaunumu, kas uzdrošinās palikt uzticīgi un drosmīgi, turot augstu paceltu vadoņa Imanuēla asinīm slacīto karogu. Jūsu spējas pieaugs līdz ar to izlietošanu Meistara darbā, un novērtējumu tām sniegs pats Kungs, kurš par jums ir tik dārgi samaksājis. Nestāviet bez darba un nepametiet neko neizpildītu, kaut arī jūs vēl nevarat veikt lielus pienākumus. Dariet to, ko varat, un esiet čakli un enerģiski...

Aicinājums pieteikties

Kristus aicina brīvprātīgos nostāties kopā ar Viņu, lai šajā pasaulē nestu [25] krusta karogu. Draudzei ir nepieciešama jaunu cilvēku palīdzība, kas būtu gatavi droši liecināt un dedzīgi censtos no jauna ierosināt pārējo Dieva ļaužu enerģiju, tā vairojot mūsu tautas ietekmi pasaulē. Ir vajadzīgi jaunieši, kas stātos pretī pasaulīguma straumei un paceltu balsi, brīdinot no pirmajiem soļiem ļaunuma un amorāla dzīvesveida virzienā.

Bet vispirms jauniešiem, kas vēlas kalpot Dievam un veltīt sevi Viņa darbam, nepieciešams iztīrīt dvēseles templi no visa samaitājošā un ļaut sirdī iemānot Kristus, jo tikai tad tie savu enerģiju spēs savienot ar kristīgām pūlēm, kas izpaudīsies īpašā dedzībā, vadot ļaudis, lai tie izlīgtu ar Kristu. Vai mūsu jaunatne nevēlas pieņemt Kunga aicinājumu un atsaukties: "Redzi, te es esmu, sūti mani!?" Izejiet uz priekšu, mani jaunie draugi, un kļūstiet par Kristus darbabiedriem, uzņemoties darbu tur, kur Viņam to vajadzēja atstāt, un tad pabeidziet to!

Svarīgas rakstura īpašības

Kungs neaicina jauniešus tikai uz kādu niecīgu piepūli, jo rakstura īpašības, kas cilvēkam dod panākumus un dara viņu godājamu citu vidū,— dedzīgu vēlēšanos sasniegt kaut ko labāku, nelokāmu gribu, enerģisku rīcību un nenogurdināmu neatlaidību - nemaz nav tik viegli iemantot. [26]

CENTIENI PATIKT DIEVAM

Dievs katram ir paredzējis īpašu, viņa spējām atbilstošu darbu. Redzot pasaulē valdošo ļaunumu, kas izpaužas tiesas sēdēs un parādās dienas laikrakstos, spiedīsimies tuvāk Kungam un ar stingru pārliecību pieķersimies Viņa apsolījumiem, lai mūsu dzīvē varētu atklāties arī Viņa žēlastība. Mums pasaulē var būt iespaids, pat liels iespaids. Ja visu pārvaldošais Dieva spēks būs ar mums, tad mēs spēsim cilvēkus vadīt prom no viņu grēcīgajiem ceļiem.

Mūsu darbā daudz var palīdzēt vienkārša izturēšanās. Nekad nevajadzētu tiekties ieņemt augstas vietas vai sagaidīt godu no cilvēkiem. Mums jānoraida katra tieksme izcelties. Skatam vienmēr jābūt vērstam uz Dieva godību, iesaistot savās pūlēs visas Kunga piešķirtās prāta spējas un iekļaujot sevi gaismas plūsmā, lai dievišķā žēlastība varētu mūs piepildīt un tad pārveidot Viņa līdzībā. Debesis gaida, lai izlietu bagātas svētības pār tiem, kas pasaules vēstures pēdējās dienās nodosies Dieva darbam. Mēs tiksīm svērti un pārbaudīti; iespējams, būs jāpavada daudzas bezmiega nakts, bet izlietosim šo laiku, nopietni lūdzot Kungu, lai Viņš mums dod skaidru izpratni par savām spējām un mums piešķirtajām priekšrocībām. [27]

PANĀKUMU MĒRS

"Tā Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." Daudzi mūsu jaunieši neizjūt vajadzību sasprindzināt visus spēkus, lai katru brīdi un visos apstākļos darītu vislabāko. Tie nedzīvo, bīstoties Kungu, un viņu domas nav tīras un cēlas. Debesis ir informētas par katru mūsu domu un rīcību. Apkārtējai sabiedrībai tas var būt nezināms, bet eņģeļiem viss ir atklāts. Viņu uzdevums ir palīdzēt tiem, kas cenšas uzvarēt jebkuru sliktu ieradumu un grib izvairīties no sātana viltīgajiem iespaidiem.

Patiess godīgums

Ļaudis pietiekami nenovērtē nelielu pārkāpumu un niecīga ļaunuma iespaidu uz raksturu. Dieva Vārdā mums ir atklāti viscēlākie un iespaidīgākie pamatprincipi. Tie doti, lai stiprinātu mūsu centienus pēc visa labā, lai kontrolētu un līdzsvarotu prātu un iedvesmotu aizsniegt augstu mērķi.

No Jāzēpa, Daniēla un viņa biedru dzīvesstāsta mēs redzam, cik cieši patiesības zelta ķēde jauniešus var savienot ar Dieva troni. Nekādas kārdināšanas tos nespēja novērst no reiz iesāktā godīguma ceļa. Dieva labvēlību tie vērtēja augstāk par valdnieku laipnību, un Kungs, tos mīlot, izpleta pār tiem savu vairogu. Pateicoties viņu patiesajam [28] godīgumam un vēlmei paaugstināt Dievu pāri jebkurai cilvēciskai varai, Kungs tos ievērojami pagodināja apkārtējās sabiedrības priekšā. Viņi baudīja Debesu karapulku Pavēlnieka labvēlību, kuram ir vara pār visu augšā Debesīs un apakšā virs Zemes. Šie jaunie ļaudis nekautrējās atklāt savu patieso nostāju. Pat ķēniņa galmā tie vārdos, ieradumos un darbos vienmēr apliecināja uzticību Debesu Kungam. Viņi liedzās izpildīt jebkādas cilvēciskās prasības, kas varētu kaitēt Dieva godam, un virs Zemes pārstāvēja savu Kungu spēkā, ko bija saņēmuši no augšienes.

Jums jābūt gataviem sekot šo cēlo jauniešu piemēram. Nekad nekautrējieties no sava karoga krāsām; paceliet to un ļaujiet tam brīvi plīvot cilvēku un eņģeļu skata priekšā. Nepieļaujiet liekas pazemības vai nevajadzīgas piesardzības ietekmi, kas jūs spiestu rīkoties pretēji dievišķajam padomam. Ar izmeklētiem vārdiem un noteiktu rīcību, ar savu pareizo nostāju un nopietno dievbijību sniedziet skaidru liecību par ticību, turoties pie apņemšanās, ka jūsu dvēseles templī jāvalda Kristus un ka jūs visas savas spējas bez atlikuma noliekat pie Viņa kājām un izlietojat kalpošanā Viņam.

Pilnīga svētošanās

Jūsu pašreizējās un mūžīgās labklājības dēļ vislabāk ir pilnībā atrasties patiesības pusē, lai pasaule zina, kam jūs piederat. Daudzi nav visai droši par Dieva lietu, un šī svārstīgā nostāja ir viņu pašu vājuma iemesls un kā klupšanas akmens citiem. Pamatlikumos nenostiprinātus un nesvētījušos, kādi tie ir, [29] kārdināšanu viņi tos aizskalo no reiz atzītā pareizā pamata, un tie nespēj pielikt svētas pūles, lai uzvarētu katru ļaunumu un, pateicoties Kristus piešķirtajai taisnībai, izveidotu skaidru un cēlu raksturu.

Pasaulei ir tiesības zināt to, kas tiek sagaidīts no katras saprātīgas cilvēciskas būtnes. Ikviens, kura dzīvē izpaužas stingri, noteikti un taisnīgi pamatlikumi, ienesīs dzīvības spēku apkārtējā

sabiedrībā; ar savu kristīgo nostāju tas iespaidos arī citus. Daudzi neatzīst un nenovērtē, cik liela var būt kāda atsevišķa cilvēka ietekme uz labu vai ļaunu. Katram jābūt skaidrībā par to, cik lielā mērā pamatlikumi, pēc kuriem tas dzīvo, veido un nosaka viņa raksturu. Cilvēks, kurš Kristu atzīst par savu personīgo Glābēju, Viņu mīlēs un mīlēs visus, par kuriem Tas nomira, jo Kristus viņā kļuvis par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgo dzīvību. Viņš sevi bez atlikuma nodos sava Kunga pārvaldībā.

Aizstāviet savu brīvību

Lai jūsu dzīves likums ir pagodināt Dievu tā, lai no šī ieraduma jūs nevarētu novērst ne kārdināšanas, ne kādas citas intereses, jo Viņš tik ļoti ir mīlējis pasauli, ka "devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību". Dievs no jums — izglābtām, morāli atbrīvotām un par neizsakāmu maksu atpirktām būtnēm — prasa aizstāvēt savu neatkarību un izlietot jums dāvātos spēkus kā brīviem Debesu Ķēniņa pavalstniekiem. Nedzīvojiet vairs ilgāk grēka verdzībā, bet izturieties kā lojāli ķēniņu Ķēniņa bērni, vienmēr paliekot uzticīgi Dievam. [30]

Jēzus Kristus spēkā pierādiet, ka esat svētās uzticības cienīgi, ar kādu Kungs jūs ir pagodinājis, piešķirdams žēlastību un dzīvību. Jūs taču atteiciāties no ļaunuma spēku pārvaldības! Kā Kristus kareivjiem jums jebkuros apstākļos apzināti un saprātīgi jāpieņem Viņa dotie glābšanas nosacījumi, savā sirdī lolojot taisnības principus un pēc tiem arī dzīvojot. Lai dievišķā gudrība jums apgaismo ceļu! Esiet patiesi pret sevi un patiesi pret Dievu! Viss, ko vien var izkustināt, tiks izkustināts; bet jūs iesakņojieties un nopamatojieties patiesībā, tad nekas jums nevarēs kaitēt! Dieva likumi ir nemainīgi un negrozāmi, jo tos nosaka Jehovas raksturs. Sargieties, lai jūs ne ar vārdiem, ne ar iespaidu pat vismazākā mērā neapkaunotu to autoritāti! (MYP 30.1)

Pilnīga nodošanās

Pieņemt Kristus reliģiju nozīmē pilnībā nodoties Dievam un atzīt Svētā Gara vadību. Ar Gara dāvanu jums tiks piešķirts morāls spēks, kas saglabās ne tikai visas iepriekšējās spējas, lai kalpotu Kungam, bet ļoti pavairos to lietderību. Visu mūsu spēku pakļaušana Dievam lielā mērā atrisina dzīves problēmas, jo līdz ar to kļūst vieglāka cīņa ar dažādajām mūsu dabīgās sirds tieksmēm. Reliģija ir kā zelta saite, kas gan vecākās, gan jaunākās paaudzes cilvēku sirdis savieno ar Kristu. Tā labprātīgos un paklausīgos pa tumšo un sarežģīto dzīves ceļu droši vada uz Dieva pilsētu. [31]

Jauniem ļaudīm dažkārt var būt tikai parastas, viduvējas spējas, un tomēr, saņemot izglītību un audzināšanu no skolotājiem, kuri vadās no augstiem un cēliem principiem, tie dzīvē var iziet sagatavoti atbildīgiem pienākumiem, kādiem Dievs tos ir aicinājis. Bet ir arī tādi jaunieši, kas piedzīvo neveiksmi, jo nav pietiekoši nopietni cīņā pret dabīgajām tieksmēm un negrib ieklausīties Svētos Rakstos dzirdamajā Kunga balsī. Tie nav nostiprinājuši savu dvēseli pret kārdināšanām un nav gatavi pildīt pienākumus par jebkuru cenu. Līdz ar to viņi līdzinās ļaudīm, kuri bīstamos ceļa apstākļos atsakās no vadības un padoma, kas varētu izsargāt no nelaimes un bojāejas, bet akli dodas pretī iznīcībai.

Sava likteņa izvēle

Ak, kaut taču ikviens spētu atzīt, ka viņš pats izvēlas savu likteni! Jūsu laime šai un nākamajai, mūžīgajai dzīvei atrodas jums turpat blakus. Jūs varat izvēlēties biedrus, kas ar savu iespaidu samaitās jūsu domas, jūsu valodu un uzvedību. Jūs varat ļauties nesavaldīgai apetītei un kaislībām, varat nicināt katru autoritāti, lietot sliktus vārdus un novest sevi līdz viszemākajam līmenim. Jūsu iespaids var sākt aptraipīt citus, un kļūt par iemeslu to ļaužu bojāejai, kurus varējāt vest pie Kristus. Jūs šos cilvēkus varat vadīt prom no Jēzus, no taisnības, svētuma un no Debesīm. Jūs varat dzīvot tā, lai šie pazudušie tiesas dienā par jums teiktu: "Ja viņa iespaids nebūtu mani pievilis, es nebūtu paklupis un nepakļautu apsmieklam reliģiju. Viņam [32] bija gaisma, viņš zināja ceļu uz Debesīm. Es to nezināju un akli devos pretī iznīcībai." Ak, ko gan

mēs atbildēsim uz tādu apsūdzību? Cik svarīgi tādēļ, lai katrs apzinātos, kādu priekšzīmi tas rāda! Ja mums ir izpratne par mūžību, cik rūpīgi tad vajadzētu pārbaudīt savu iespaidu uz citiem! Veidojot dzīves pārskatu, mums nekad nevajadzētu aizmirst mūžīgās intereses, bet pieradināt sevi vienmēr jautāt: "Vai mans ceļš ir Dievam patīkams? Kāds ir manas rīcības iespaids uz tiem, kam daudz mazāk gaismas un izpratnes par to, kas labs?"

Sirdi pārbaudoši jautājumi

Ak, kaut jaunatne vairāk meklētu Rakstos un rīkotos tā, kā pēc viņu domām Kristus būtu izturējies līdzīgos apstākļos! Iespējas iegūt zināšanas par Debesīm uzliek lielu atbildību, tāpēc ar visdziļāko rūpību mums vajadzētu sev jautāt: "Vai es dzīvoju gaismā? Vai es arī citus vadu pareizā virzienā saskaņā ar šo lielo gaismu, kas man dota, vai pats eju greizus ceļus un līdz ar to ievedu maldos arī citus? (..)"

Mums jāiegūst dziļa, paliekoša apziņa par patiesības vērtību, svētumu un autoritāti. Pār jūsu taku izlejas spoža Debesu gaisma, dārgā jaunatne, un es lūdzu Dievu, lai jūs pēc iespējas vairāk izlietotu šo izdevības. Satveriet un glabājiet ikkatru Debesu sūtīto gaismas staru, un jūsu ietais ceļš kļūs arvien gaišāks un gaišāks, līdz pilnīgam dienas spožumam! [33]

MŪSU IZDEVĪBU LAIKS

Šodien mēs varam mācīties no to vīru piedzīvojumiem, kas kopā ar Dievu staigājuši iepriekšējās paaudzēs, un tomēr cik maz mēs zinām par viņu cīņām, darbiem un pārbaudījumiem, kad tiem nācās sastapties ar sātana armiju! Tērpti pilnā Dieva apbruņojumā, tie spēja pretoties ļaunā uzbrukumiem. (..)

Nodevušies Dievam un Viņa valstības uzcelšanai, šie vīri savā laikā par pamatprincipiem stāvēja stipri kā klints. Tie neatkāpās un neļāvās iebaidīties, tie bija vīri, kurus, līdzīgi Daniēlam, uz priekšu virzīja dievbijība un dedzība, cēli mērķi un labi nodomi. Būdami tikpat vāji un bezpalīdzīgi kā jebkurš no tiem, kas tagad iesaistās šajā darbā, viņi atšķīrās tikai ar to, ka pilnībā uzticējās Dievam. Tiem piederēja bagātība, kas izpaudās prāta un dvēseles kultūrā, un to var iegūt ikviens, kas Kungu būs darījis par pirmo, pēdējo un vislabāko. Ja arī mums šobrīd vēl trūkst gudrības, atziņas, spēka vai kādas labas rakstura īpašības, mēs visu to varam iegūt, mācoties no Kristus, jo Viņš tādu priekšrocību ir paredzējis.

Mums nepieciešamie darbinieki

Šodien mums pieder izdevības un priekšrocības, kādas pagātnē nebija viegli pieejamas. Pateicoties uzticīgo sargu pūlēm, kuri paļāvās vienīgi uz Dievu un saņēma spēku [34] no Viņa, mums ir pieaugoša gaisma, kas pasaulē izlejas skaidros, spožos staros. Tomēr arī tagad šī gaisma vēl arvien jāpavairo, kā to pagātnē darīja cēlie kristieši ar patiesību, ko Dievs tiem bija piešķīris. Viņi pastāvīgi pūlējās apgūt Kristus skolā pasniegtās mācības, un to pūles nebija veltīgas. Viņu neatlaidīgā piespiešanās atmaksājās: tie sevi savienoja ar vislielāko spēka Avotu, jo tiecās pēc plašākas, dziļākas un augstākas mūžīgo patiesību izpratnes, lai varētu tās sekmīgi nodot tālāk pasaules vajadzību apmierināšanai.

Tagad mums nepieciešami tieši šāda rakstura strādnieki, vīri, kuri tādi ir Dieva skatījumā, par kuriem liecību dod Debesu grāmatas, kuri, līdzīgi Daniēlam, savas spējas cenšas attīstīt tik ļoti, lai ļaunumā grimstošajā pasaulē vislabāk pārstāvētu Dieva valstību. Progress zināšanās ir būtiski nepieciešams, jo, nododoties Kunga darbam, zināšanas ir spēks uz labu. Pasaulei ir vajadzīgi domājoši vīri, kas turas pie principiem un pastāvīgi pieaug izpratnē un pieredzē. Izdevniecībai ir nepieciešami līdzstrādnieki, kas izmantotu vislabākās metodes, sniedzot patiesībai spārnus, lai to ātri aiznestu pie visām tautām, ciltīm un valodām.

Mūsu panākumu avots

Mums jāuzmeklē jaunieši, kas tiecas pēc patiesa čakluma un nebaidās darbam ziedot visus spēkus. Tādi jaunieši sev visur atradīs vietu, jo tie ejot nesvārstīsies, bet garā un sirdī līdzī nesīs dievišķu līdzību. Viņu skats būs atklāts, un tie pastāvīgi tieksies uz priekšu [35] un uz augšu, alkstot pēc uzvaras. Bet nav vērts aicināt kūtros, bailīgos un neticīgos, kas ar savu pārliecības trūkumu un neizlēmību darba attīstību tikai kavēs, jo nav pilnībā nodevušies Kristum. (..)

Dievs aicina tos, kas vēlas strādāt kopā ar Viņu. Savienībā ar Kristu cilvēka daba kļūst tīra un patiesa. Kungs gādā par iespējām iegūt prasmi, lai cilvēks spētu darīt labu. Patiesums un taisnīgums ir Dieva rakstura īpašības, un, kas tās apgūst, līdz ar to saņem neuzvaramu spēku.

Sirds taisnīgums

Par taisnu sirdi liecinās ārējais godīgums. Iekšēji taisns cilvēks nevar būt cietsirdīgs un nejūtīgs, jo tas dienu no dienas pieaug Kristus līdzībā, kļūstot arvien stiprāks. Patiesībā svētoji cilvēks vienmēr būs savaldīgs un sekos Jēzus pēdās, līdz žēlastība viņa dzīvē pāries godībā. Taisnība, kas mūs attaisno, tiek mums pieskaitīta, bet taisnība, kas svēto, tiek piešķirta. Pirmā dod tiesības uz Debesīm, otrā - sagatavo dzīvei Debesīs. [36]

AUGSTUMS, KAS JĀAIZSNIEDZ

Kāds ir jūsu dzīves mērķis un nolūks, dārgie jaunieši? Vai jūsu vēlmi pēc izglītības nosaka godkāre iegūt vārdu un stāvokli pasaulē? Varbūt jūs nodarbina vēl neizteiktas domas, ka kādu dienu jūs varētu pacelties ievērojamos intelekta augstumos un sēdēt lēmēju un likumdevēju koncilos, lai palīdzētu noteikt tautu likteni? Tādos centienos nav nekā sliktā. Ikvienam no jums var izvirzīt sev īpašu mērķi un uzdevumu dzīvē. Nekad nevajadzētu apmierināties ar pieticīgiem sasniegumiem. Spraudiet sev augstu mērķi un netaupiet pūles, lai to sasniegtu!

Ticība kā dzīves pamats

Patieso lielumu dzīvē nosaka dievbijība. Godīgums, tieši nelokāms godīgums ir tas princips, kuru jums nepieciešams ietvert visās savas darbības sfērās. Gan skolas gaitās ejot, gan uzturoties kopmītnē, ņemiet sev līdzī ticību, un iekļaujiet to visos savos pienākumos. Jums tagad vissvarīgākais ir izvēlēties un pilnveidot savu izglītību tā, lai iegūtu neaptraipīta kristīga rakstura skaidrību un stingrību, kas visas pasaulīgās intereses un vērtības pakļautu Jēzus Kristus Evaņģēlija augstākajām prasībām.

Tagad jums jāizlieto visi iespējamie līdzekļi, lai sabiedrībā un personīgajā dzīvē panāktu tādas attiecības, kas atbilstu Dieva radīšanas nodomam. Kā Kristus mācekļi jūs neesat atbrīvoti [37] no laicīgiem pienākumiem, bet jums vienmēr jāiet kopā ar savu ticību. Lai arī kādos pasākumos jums nebūtu jāiesaistās, nekad nepieļaujiet domu, ka panākumu nodrošināšanai varētu upurēt pamatlikumus.

Lielas atbildības

Balstoties uz stipriem ticības pamatprincipiem, jūs varat sasniegt jebkurus vēlamos augstumus. Mēs no sirds priecātos, ja jūs nonāktu pie mērķa, kuru Dievs jums paredzējis. Jēzus mīl dārgos jauniešus, un Viņam nepatīk, ja tie uzaug, neizglītojot un neattīstot savas spējas. Tiem jāklūst par cilvēkiem, kuri dzīvē vadās no stingriem pamatlikumiem un kuriem var uzticēt lielas atbildības, bet, lai viņi tādi varētu būt, tiem noteikti nāksies sasprindzināt visus spēkus.

Pasaulē nav lielāka nozieguma, kā Dieva dāvātos spēkus izmantot ļauniem nolūkiem, vēl kaitējot citiem. Ir apdāvināti ļaudis, kas savas spējas izlieto, sekmējot sabiedrības morālo sabrukumu un samaitātību, bet šādai sējai sekos pļauja, ar kuras ražu tie nevarēs lepoties. Ir briesmīgi mums piešķirtos talantus ietīt autos un apslēpt šajā pasaulē, jo tā tiek pazaudēts

dzīvības vainags. Dievs no mums prasa kalpošanu. Viņš katram ir paredzējis zināmu atbildību, un mēs savu dzīves uzdevumu varam izpildīt tikai tad, ja šo atbildību pilnībā uzņemamies un uzticīgi un apzinīgi īstenojam dzīvē. [38]

Ticības iespaids

Gudrais vīrs saka: "Piemini Radītāju savā jaunībā!" Un tāpēc pat uz brīdi nepieļaujiet domu, ka reliģija jūs grib padarīt skumjus un grūtsirdīgus, kļūstot jums par kavēkli ceļā uz panākumiem. Ticība Kristum nekādā ziņā neiznīcinās un pat nevājinās jūsu spējas. Tā neierobežos jūsu patieso laimi un prieku, tā nesamazinās interesi par dzīvi un nepadarīs jūs vienaldzīgus pret draugiem un sabiedrību. Jums nevajag savas dienas pavadīt "maisā un pelnos", vaidos un nopūtās. Tik tiešām nē! Tas, kuram Dievs vienmēr ir pirmais, pēdējais un vislabākais, pieder pie laimīgākajiem ļaudīm uz šīs Zemes. Smails un saulains gaišums nekad nenozūd no tāda cilvēka sejas. Ticība tās saņēmēju nepadarīs rupju, nekārtīgu vai nepieklājīgu, bet gan — pilnīgi pretēji - tā to paaugstinās un izveidos cēlāku, izsmalcinās gaumi un svētos spriedumu, sagatavojot to Debesu eņģeļu sabiedrībai un tiem mājokļiem, kurus Jēzus ir aizgājis sataisīt. Nekad neaizmirsīsim, ka Jēzus Kristus ir prieka avots. Viņš nevar justies apmierināts, ja cilvēciskās būtnes ir nomāktas, jo ļoti vēlas, lai tās būtu laimīgas. Kristiešiem ir norādījumi par daudziem laimes ieguves avotiem, un tie var nekļūdīgi noteikt, par ko var un par ko nevar priecāties. Viņi var atļauties liksmību, kas nekaitē prātam un nepazemo dvēseli, kas nepievil, neatstāj sliktas sekas, neizposta pašcieņu un neatņem spējas derīgam darbam. Ja tādos priekos ticīgais var piedalīties kopā ar Jēzu un tur tiek saglabāts lūgšanu gars, tad viss ir pilnīgā kārtībā. (..) [39]

Mūsu spēju pārvaldība

Īsto pamatu jūsu sekmēm, mani jaunie draugi, veido dievbijība, jo tā ir gudrības iesākums. Debesu Tēvam pret jums ir noteiktas prasības; bez jūsu lūguma vai kāda nopelna, Viņš jūs devīgi apgādā, un — pat vēl vairāk, - ar vienu, sava mīļotā Dēla, dāvanu, Viņš jums atver visas Debesis, pretī šai nenovērtējamajai balvai prasot labprātīgu paklausību. Tā kā jūs esat atpirkti ar Dieva Dēla asinīm, Viņš vēlas, lai jūs izlietotu pareizi tās svētības, kas jūs iepriecina. Intelektuālās un tikumiskās spējas ir Dieva dāvanas, kas piešķirtas gudrai lietošanai, un jums nav tiesību ļaut tām nīkuļot vai, lietderīgi neizmantojot, atstāt pilnīgā bezdarbībā. Jūs paši nosakāt, vai būsiet uzticīgi jums uzliktajiem svarīgajiem pienākumiem, vai jūsu pūles būs vērstas uz to, lai darītu vislabāko.

Mēs dzīvojam pēdējo dienu briesmu laikā. Visas Debesis ir ieinteresētas, kā jūs veidojat savu raksturu. Jūsu labā tiek izmantoti visi iespējamie līdzekļi, lai jūs varētu kļūt par dievišķās dabas dalībniekiem, izbēgot no posta, kas pasaulē radies kārtību dēļ. Cīņā pret ļaunā varu cilvēks nav atstāts viens ar saviem vājajiem spēkiem. Palīdzība ir tepat blakus un tiks piešķirta katram, kas to vēlēšies. Dieva eņģeļi, kas kāpj augšup un lejup pa Jēkaba sapnī redzētajām kāpnēm, grib palīdzēt ikvienai dvēselei, kura ilgojas sasniegt visaugstākās Debesis. Viņi apsargā Kunga ļaudis un ir nomodā [40] par katru viņu soli. Tie, kas dosies pa šo apgaismoto ceļu, noteikti saņems atalgojumu — viņi ieies sava Kunga priekā.

Augsts ideāls

Dieva bērniem izvirzītais Kunga ideāls sniedzas augstāk par viscēlākajām cilvēku domām. Svētums, līdzība Dievam — tāds ir mērķis, pēc kura ilgoties. Katram ieinteresētajam ir atvērts ceļš uz pastāvīgu izaugsmi. Ir zināms standarts, pēc kura tiek ties, attīstības pakāpe, kas sevī ietver visu labo, tīro un cēlo. Ikvienā patiesās zinātnes nozarē tāds cilvēks virzīsies uz priekšu tik ātri un tik tālu, cik vien iespējams. Turklāt viņa pūles būs pievērstas lietām, kas no savtīgām un laicīgām interesēm atrodas tik tālu, kā Zeme no debesīm.

Dieva žēlastības kanāli

Katrai dvēselei ir priekštiesība būt par dzīvu kanālu, pa kuru Dievs pasaulei var piegādāt savas žēlastības dāvanas un neizmērojamās Kristus bagātības. Nav nekā cita, pēc kā Kungs ilgotos vēl vairāk, kā pēc vēstnešiem, kas apkārtējos ļaudīs varētu pārstāvēt Viņa Garu un raksturu. Un arī pasaulei nekas nav tik ļoti nepieciešams, kā mūsu Glābēja mīlestības atklāsme cilvēkos. Visas Debesis gaida uz tādiem kanāliem, pa kuriem svētā eļļa varētu plūst par prieku un svētību cilvēku sirdīm. [41]

LIETDERĪBAS STANDARTI

Uz jaunatni gulstas nopietna atbildība. No šīs paaudzes jauniešiem, kas dzīvo pieaugošās gaismas un atziņas laikā, Dievs sagaida visai daudz, jo viņi ir aicināti šo gaismu izplatīt. Kungs ilgojas tos izlietot, lai likvidētu maldus un mānītību, kas daudziem cilvēkiem aptumšo prātu. Jauniešiem jāizglītojas, ievērojot pat visniecīgākās atziņas un pamācības. Dievs no tiem sagaida atbildību par visām piešķirtajām priekšrocībām un svētībām. Viņiem uzticētā uzdevuma izpildei nepieciešama vislielākā piepūle, lai šo darbu virzītu uz priekšu punktu pa punktam, kā laiks to prasa.

Ja jaunieši savu sirdi un prātu svētīs kalpošanai Dievam, tiem būs iespējams sasniegt augstu prasmes un lietderības līmeni. Šo mērķi viņiem ir paredzējis Kungs, un darīt mazāk nozīmētu atteikties izlietot daudzās Dieva piešķirtās iespējas. Nevēlēšanās strādāt cilvēces labā tiks uzskatīta par nodevību pret Kungu.

Sagatavošanās kalpošanai

Kas cīnās, lai kļūtu par Dieva līdzstrādnieku, un nopietni pūlas kaut ko iegūt, lai būtu ko dot, tas pastāvīgi saņems jaunu gaismu no Kunga un kļūs par Viņa izlietotu gaismas kanālu. Ja jaunieši visus savus ieradumus, tieksmes un vēlmes saskaņotu ar Dieva prasībām, tad, līdzīgi Daniēlam, tie spētu izpildīt [42] daudz lielākus uzdevumus. Dzīvē ir jāatsakās no visa mazvērtīgā un vieglprātīgā. Nekāds neprāts vai patika uz izpriecām vairs nedrīkst izpausties to rīcībā un uzvedībā, kas dzīvo ticībā uz Dieva Dēlu, kas ēd Viņa miesu un dzer Viņa asinis.

Jauniešiem būtu jāsaprot, ka, neraugoties uz visām tiem pieejamajām izglītības iespējām, viņiem tomēr vēl var pietrūkt tādas audzināšanas, kas tos darītu derīgus darbam kādā Dieva vīna kalna daļā. Bez izpratnes par dievbijību, viņi nav sagatavoti kalpošanai Kungam. Ja laikā, kad dārgās prāta spējas vajadzētu nostiprināt ar augstām un cēlām domām, tie vēl piedalās pasaulīgās izpriecās, viņi novājina Dieva piešķirtos spēkus un, tos pareizi neizlietojot, Viņa priekšā kļūst noziedzīgi.

Viņu panīkušais garīgums Dievu apkauno, un tie samaitā un saindē prātu arī citiem, ar kuriem satiekas. Ar saviem vārdiem un darbiem tie veicina bezrūpīgu attieksmi pret svētām lietām, apdraudot ne tikai paši savu dvēseli, bet ar slikto piemēru kaitējot visiem apkārtējiem ļaudīm. Tie ir pilnīgi nespējīgi pārstāvēt Kristu, jo, kalpodami grēkam un būdami bezrūpīgi, pārgalvīgi un nesaprātīgi, tie arvien tiecas prom no Jēzus.

Arī tie, kas apmierinās ar niecīgiem sasniegumiem, kļūdās, domājot, ka var strādāt kopā ar Dievu. Kas ļauj domām klejot bez kādas kontroles, to prātu sātans piepildīs ar saviem ierosinājumiem, padarot viņus par slazdu citiem. Tie var izlikties ārēji reliģiozi [43] un saglabāt dievbijības formu, tomēr izpriecās viņi vienmēr mīlēs vairāk nekā Dievu.

Apdāvinātība nav dievbijība

Ir zināmā mērā apdāvināti jaunieši, kurus viņu apkārtnē ciena un apbrīno, kaut gan to spējas nav svētītas Dievam. Tās nav nostiprinātas žēlastībā un dzīves pārbaudījumos un Kungs tās nevar izlietot par labu cilvēcei vai sava Vārda pagodināšanai. Zem dievbijības maskas viņu spēki tiek lietoti nepareizu mērķu atbalstīšanai, un neatgrieztiem ļaudīm tie noder kā labs piemērs

savas ļaunās rīcības attaisnošanai. Sātans tos kārdina pakavēt laiku biedriem ar tukšām sarunām un asprātīgiem jokiem. Viss, ko viņi uzņemas, nes vieglprātības zīmogu, jo tos pārvalda kārdinātājs, kas nosaka un veido raksturu, lai tie varētu sekmēt viņa darbu.

Tiem ir spējas, bet tās nav attīstītas; viņiem ir dotības, kas netiek pilnveidotas. Savu apdāvinātību tie ir izlietojuši ļaunprātīgi, to muļķīgi degradējot un novedot arī citus līdz savam zemajam līmenim. Kristus par viņu dvēselēm ir samaksājis ar aizliegšanos, pazemošanos un sevīs upurēšanu, ar kaunu un negodu, ko Viņš izcieta. Kungs to darīja, lai viņus atbrīvotu no grēka saitēm un ļaunā varas, kurš tos vēlējās izlietot vienīgi dvēseļu samaitāšanai. Bet viņi tiem piedāvāto Glābēja mīlestību padarīja par neko, tāpēc Jēzus uz tādu rīcību var tikai skumji noskatīties.

Tādi jaunieši gatavojas mūžīgai pazušanai. Kā gan viņi savus tukšos jokus un vieglprātību attaisnos tajā dienā, kad [44] ikviens no visas pasaules Soģa saņems pēc darbiem, ko tas ir darījis? Tie par būvmateriālu būs lietojuši vienīgi koku, sienu un salmus, tāpēc viss viņu dzīves darbs ies bojā. Ak, kas par zaudējumu!

Cik daudz labāks būs to stāvoklis, kas piedalījušies Dieva darbā, meklējot atzinību no Jēzus un katru dienu atzīmējot dienasgrāmatā savas kļūdas, pārkāpumus un maldus, pār kārdināšanām gūtās uzvaras un Kristū mantoto mieru! Tādiem jauniešiem par savu dzīves pārskatu nevajadzēs uztraukties, tiem nebūs ko kaunēties.

Īpaši liecinieki

Mūsu pašu pašātvība Kristus uzticībai, ir Debesu izvēlētais līdzeklis, kā pasaulei atklāt Dievu. Kaut arī mums ir labi zināmi Viņa žēlastības darbi senatnes vīru dzīvē, tomēr mūsu personīgie piedzīvojumi noteikti var sniegt daudz iespaidīgāku liecību. Par Dieva lieciniekiem mēs kļūstam atklājot, kā dievišķais spēks ir darbojies mūsos. Ikvienu atsevišķa cilvēka dzīve atšķiras no pārējo dzīves, un arī piedzīvojumi ir būtiski citādi. Kungs vēlas, lai mūsu slava un pateicība pie Viņa nonāktu, katra personības iezīmēta. [45]

TIEKŠANĀS UZ AUGŠU

Kristīga rakstura veidošanā vienmēr ir svarīgi rīkoties pareizi. Mūsu jaunatnei tās centienos pēc kristīga rakstura es vēlētos atgādināt enerģiskas rīcības un izturības nozīmi. Lai jaunieši varētu aizsniegt cilvēkiem iespējamās pilnības augstāko pakāpi, tad jau no agras bērnības ir nepieciešams iekalt raksturā stingra taisnīguma pamatlikumus. Acu priekšā vienmēr dzīvu vajadzētu uzturēt atziņu, ka tie ir dārgi atpirkti, lai pagodinātu Dievu savā miesā un garā, kas pieder Viņam. (..)

Ik dienas gūti panākumi

Jaunatnei ir pienākums ar katru dienu virzīties arvien tālāk uz priekšu. Pēteris saka: "Parādiet savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību." "Jo, ja tas viss jums bagātīgi ir, tad jūs nepaliksit kūtri un neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā."

Visas šīs viena otrai sekojošās pakāpes nav jāpatur prātā, lai zinātu, no kuras sākt, bet jāiet uz priekšu, pievēršot skatu Jēzum un vienmēr pagodinot Dievu. Kristus pilnību jums nebūs iespējams sasniegt vienā dienā, jo jūs nonāktu izmisumā, uzreiz kopumā ieraugot visas tās grūtības, kas būs [46] jāsastop un jāpārvar. Jums nāksies cīnīties ar sātanu, kurš izlietos visu iespējamo viltību, lai prātu novērstu no Kristus.

Sastapšanās ar šķēršļiem

Mums ceļā būs jāsastopas ar daudziem šķēršļiem un katrs no tiem savā laikā jāpārvar. Tikuši pāri pirmajām grūtībām, mēs jau būsīm stiprāki, lai stātos pretī nākamajām, un ar katru jaunu

piepūli varēsīm drošāk virzīties uz priekšu. Raugoties uz Jēzu, mēs spēsīm uzvarēt, bet ja skatīsimies tikai uz grūtībām un izvairīsimies no katras nopietnākas cīņas par taisnību, tad kļūsim vāji un zaudēsīm ticību.

Sperot soli aiz soļa, ir iespējams pārvarēt stāvākos kāpumus un beidzot aizsniegt kalna virsotni. Nebaidieties no savai dzīvei izvirzītā augstā uzdevuma, jo jums taču tas nav jāpaveic uzreiz. Pielieciet visus spēkus, lai padarītu katrai dienai paredzēto darbu, izmantojiet katru dārgo priekšrocību, pieņemiet Dieva piedāvāto palīdzību un soli pa solim dodieties augšup pa attīstības kāpnēm. Atcerieties, ka jums vienmēr dzīvei ir dota tikai viena diena, ka Kungs jums ir piešķīris tikai šo dienu, un Debesu grāmatu pārskati atklās, kā jūs būsiet izmantojuši šīs dienas priekšrocības un izdevības. Kaut jūs katru Dieva dāvāto dienu izlietotu tā, lai beidzot varētu dzirdēt Meistaru sakām: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps!" [47]

PARTNERATTIECĪBAS AR DIEVU

Jūsu rīcībā ir vairāk nekā tikai parastas iespējas. Saskaņā ar to, ko teicis Kungs, cilvēks ir Dieva bērns. "Tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsīm. Mēs zinām, ka tad, kad tas atklāsies, mēs būsīm Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts." Jums ir iespējams novērsties no visa, kas netīrs un zemisks, lai sasniegtu augstāku dzīves standartu, — kļūt cilvēku cienītiem un Dieva mīlētiem.

Reliģiskie pienākumi, ko Kungs uzticējis gan jauniem, gan gados vecākiem ļaudīm, pierāda, ka Viņš pret tiem izturas kā pret saviem bērniem. Viņš skubina tos valdīt pār sevi. Viņš aicina piedalīties lielajā cilvēces glābšanas un atjaunošanas darbā. Kā tēvs iesaista dēlu savā uzņēmējdarbībā, tā Kungs saviem bērniem ļauj piedalīties Viņa pasākumos. Līdz ar to mēs kļūstam par Dieva darbabiedriem. Jēzus sacīja: "Kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, tā Es arī viņus sūtu pasaulē." - Vai jūs labāk nevēlaties būt Dieva bērni nekā sātana un grēka kalpi, Debesu grāmatās atzīmēti kā Kristus ienaidnieki?

Lai jaunieši kristietības principus spētu ieviest ikdienas dzīvē, tiem nepieciešams vairāk izmantot Kristus žēlastību. Sagatavošanās Jēzus Otrai atnākšanai nozīmē gatavību Viņa labā [48] izlietot mūsu labākos dvēseles spēkus. Katram jauniešim ir dota iespēja attīstīt patīkamu raksturu. Bet šajā nolūkā tam jāuztur ciešas attiecības ar Jēzu. Viņš ir mūsu stipruma, spēka un panākumu avots. Uz sevi mēs nedrīkstam paļauties pat vienu acumirklī. (..)

Tiekšanās vienmēr augstāk un augstāk

Lai kāda būtu jūsu apdāvinātība — liela vai maza, atcerieties, ka tas viss jums ir tikai uzticēts. Kungs jūs vienkārši pārbauda, sniedzot iespējas un vērojot jūsu atsaucību. Par visām savām spējām jūs esat parādā Viņam. Jūsu fiziskie, prāta un dvēseles spēki pieder Kungam, un Viņa labā tie arī būtu jāizlieto. Par laiku, iespaidu, prasmi un veiklību darbā — jā, par visu jums vajadzētu norēķināties ar Viņu. Vislabāk savas dāvanas būs izlietojis tas, kurš nopietni pūlēsies iesaistīties Kunga lielajā cilvēces atbrīvošanas plānā.

Neatstājieties no darba, kuru esat iesākuši, līdz jūs gūstat uzvaru pēc uzvaras! Audziniet paši sevi noteiktam nolūkam! Paturiet prātā augsto mērķi, lai jūs varat paveikt vairāk un arvien vairāk laba, tā pagodinot Dievu! [50]

Kristus piemērs rāda, ka mūsu vienīgā cerība uzvarēt ir neatlaidīgi pretoties sātana uzbrukumiem. Viņš, kurš, pakļauts kārdināšanām, pārspēja dvēseļu ienaidnieku, pazīst sātana varu pār cilvēkiem un to ir uzvarējis mūsu labā. Un tagad kā Valdnieks Viņš šīs uzvaras sasniegumus ir atdevis mums, lai mēs savās pūlēs stāties pretī sātana uzbrukumiem savu vājumu varētu savienot ar Viņa spēku un savu necienību ar Viņa nopelni. Tāpēc, nonākot

smagās kārdināšanās, mēs varam balstīties uz Kristus varu, mēs varam pretoties Viņa visspēcīgajā vārdā un uzvarēt, kā Viņš ir uzvarējis. [51]

SĀTANS — SPĒCĪGS IENAIDNIEKS

Kritušais cilvēks ir sātana likumīgs gūsteknis, un Jēzus Kristus uzdevums bija atbrīvot to no šīs ļaunās varas. Cilvēks dabīgi tiecas uzklausīt velna ieteikumus un viens pats nevar pretoties tik briesmīgam ienaidniekam. To pārspēt iespējams vienīgi tad, ja viņa sirdī iemājo varena Uzvarētājs Kristus. Velna varu, kurš, pārstaigādams Zemi, ir klāt it visur, var ierobežot vienīgi Dievs. Ļaunais pastāvīgi ir nomodā, baidoties nokavēt izdevības iznīcināt dvēseles, tāpēc ir ļoti svarīgi, lai Dieva ļaudis to apzinātos un varētu izvairīties no viņa valgiem.

Sātans parasti izlieto masku

Velns ir izdomājis dažādas viltības, lai pēdējā lielajā cīņā pret Dieva tautu tā viņu nepazītu. 2. Kor. 11:14 ir sacīts: "Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli." Kamēr dažas pieviltas dvēseles vēl apgalvo, ka sātans vispār neeksistē, viņš tās jau ir sagūstījis un plaši izmanto savā darbā. Viņš daudz labāk par Dieva ļaudīm pazīst varu, kāda tiem būtu pār viņu, ja tie apzinīgi atsauktos uz Kristus spēku.

Pazemīgi izlūdzoties varenā Uzvarētāja palīdzību un pilnībā uz To paļaujoties, pat visvājākie patiesības aizstāvji var sekmīgi cīnīties pret sātanu un viņa pulkiem. Velns ir par gudru, [52] lai ar savām kārdināšanām tuvotos atklāti un pārdroši, jo tad varētu pamosties kristiešu snaudošā enerģija un tie meklētu atbalstu pie sava spēcīgā Glābēja. Tāpēc viņš ierodas nemanāmi un nomaskējies strādā, izlietodams ārēji dievbijīgos nepaklausības bērnus. Viņš pieliek visus spēkus, lai Dieva ļaudis pastāvīgi traucētu, kārdinātu un novestu maldos.

Tas, kurš uzdrošinājās kārdināt un izsmiet mūsu Kungu, kuram bija vara ņemt Jēzu uz rokām un uznest uz tempļa jumta un pēc tam uz ļoti augsta kalna, šo varu apbrīnojamā kārtā izmantos pašreizējā paudzē, kas savā gudrībā tālu atpaliek no mūsu Kunga un gandrīz pilnībā ignorē sātana izsmalcināto viltību un spēku.

Viņš dīvainā veidā ietekmēs to cilvēku izjūtas, kuriem ir dabīga tieksme pakļauties ļauniem iespaidiem. Sātans gavilē, ja to pieņem vienīgi kā izdomātu būtni. Ja viņu neuzlūko nopietni un bērnu pasakās attēlo līdzīgi kādam dzīvniekam — tas ir tieši tas, ko viņš vēlas. Ļaudis velnu uzskata par tik neievērojamu, ka ir pilnīgi nesagatavoti tā gudro plānu priekšā, un gandrīz vienmēr iekrīt izliktajās cilpās. Ja cilvēki izprastu viņa smalkās viltības un varu, tad būtu daudz labāk sagatavoti tam pretoties. (..)

Cīņa par katru dvēseli

Es redzēju ļaunos eņģeļus cīnāties par dvēselēm un Dieva eņģeļus tiem pretojamies. Sadursme bija ļoti asa. Ļaunie eņģeļi drūzmējās ap cilvēkiem, ar savu slikto iespaidu saindējot atmosfēru ap tiem un notrulinot viņu uztveres spējas. Svētie eņģeļi [53] bija nomodā par šīm dvēselēm un gaidīja brīdi, lai varētu atvairīt sātana spēkus, jo viņu uzdevums nav pārvaldīt kāda atsevišķa indivīda prātu pret viņa paša gribu. Ja cilvēki padodas ienaidniekam un nemaz necenšas tam pretoties, tad Dieva eņģeļi nevar darīt neko vairāk, kā vienīgi aizturēt sātana pulkus, lai tie briesmās nonākušos neiznīcinātu, līdz viņi saņemtu lielāku gaismu, atmosfēru un meklētu palīdzību no augšienes. Jēzus svētajiem eņģeļiem nav devis uzdevumu atbrīvot tos, kas paši nepieliek nekādas pūles, lai izglābtos.

Tiklīdz sātans sajūt briesmas zaudēt kādu dvēseli, tas dara visu iespējamo, lai to noturētu. Kad cilvēks, kas nonācis viņa varā, apzinās savu stāvokli un sirsnīgi lūdz Jēzu pēc palīdzības, ļaunais ienaidnieks, baidoties pazaudēt šo gūstekni, ar saviem eņģeļiem pastiprināti aplenc nabaga dvēseli un izveido tai apkārt biezu tumsas aizsegu, lai Debesu gaisma to nevarētu aizsniegt. Bet, kas tādās briesmās pastāv un savā vājumā un bezcerībā paļaujas uz Kristus asins

nopelnu, tā nopietno ticības lūgšanu Jēzus noteikti uzklausīs un sūtīs spēcīgus eņģeļus viņu atbrīvot.

Sātans nevar paciest, ja kāds atsaucas uz viņa vareno Sāncensi, jo tas baidās un dreb Kristus majestātes un spēka priekšā. Izzirdot sirsnīgu lūgšanu, dreb visi ļaunie spēki. (..) Un, kad, Debesu bruņās tērpti, visspēcīgākie eņģeļi nāk palīgā bezpalīdzīgajai un vajātajai dvēselei, sātans un viņa pulki atkāpjas, apzinoties, ka cīņu ir zaudējuši. [54]

CĪŅAS RAKSTURS

Cilvēka griba ir agresīva un pastāvīgi cenšas visās lietās panākt savu. Ja tā nostājas Dieva un patiesības pusē, dzīvē atklājas Gara auglis; un Kungs ir apsolījis savu algu, godu un mieru ikvienam, kas dara labu.

Ja gribu atļauj veidot sātanam, tad tas to lieto, lai sasniegtu savus mērķus. Viņš musina uz neticības teorijām, un izaicina cilvēka sirdi pretoties Dieva Vārdam. Neatļaidīgi un nerimstoši pūloties, tas cenšas ļaudīm iedvest savu pašā neatslābstošo naidu un pretestību pret Dievu, nostādot tos opozīcijā pret Debesu norādījumiem, kārtību un Svētā Gara darbu. Tā viņš zem sava karoga sapulcina visus ļaunos spēkus un pakļauj tos savai vadībai cīņā pret visu labo.

Aicinājums pretoties ļaunajiem spēkiem

Sātans darbojas, lai cilvēka sirdī uz troņa nebūtu vietas Dievam un viņš cilvēcisko dabu varētu veidot pēc savas samaitātās līdzības. Viņš satrauc visas ļaunās tieksmes, atmodina nesvētās kaislības un iekāres un tad pasludina: ja jūs atteiksities no sava godīguma un neņemsit vērā sirdsapziņu, es jums došu varu un godu, bagātību un dažādas grēcīgas baudas, Tādā veidā viņš pazemo cilvēka spējas un iesaista tās grēka važās. [55]

Dievs ikvienu aicina pretoties ļaunā varai. Kungs saka: "Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausiet vairs tās iekārēm! Ne- nododiet arī savus locekļus par netaisnības ieročiem grēkam, bet nododiet sevi pašus Dievam kā tādi, kas no mirušiem kļuvuši dzīvi, un savus locekļus par taisnības ieročiem Dievam."

Kristieša dzīve paiet kā kara laukā. "Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā." Un šai cīņā starp taisnību un netaisnību mēs sekmes varam gūt vienīgi ar dievišķu atbalstu. Mūsu ierobežotā griba jānodod Neierobežotās varas pakļautībā; cilvēciskajai gribai jāsaplūst ar Kunga gribu. Tad mēs saņemsim Svētā Gara palīdzību, un katra uzvara veicinās pazaudētā Dieva mantojuma atgūšanu un Viņa līdzības atjaunošanu dvēselē.

Svētā Gara palīdzība

Kungs Jēzus savā darbā izmanto Svēto Garu, kas ir Viņa pārstāvis. Ar Gara palīdzību Viņš liek ieplūst dvēselē jaunai dzīvībai, pavairo labos spēkus, šķīsta no morālās netīrības un dara derīgus savai valstībai. Jēzus piešķir bagātas svētības, izdalot tās cilvēkiem kā dāvanas. Viņš ir gudrībā un spēkā neierobežotais Brīnišķais Padomdevējs, un, ja mēs atzīstam Gara spēku un atļaujam Tam sevi veidot, tad kļūstam pilnīgi Viņā. Ak, kas par iespēju! Kristū "mājo visa dievības pilnība", un jūs varat būt pilnīgi Viņā. Cilvēka sirds [56] nekad nejutīsies laimīga, kamēr nebūs pakļāvusies Dieva Gara vadībai. Viņš veido atjaunoto dvēseli Jēzus Kristus līdzībā. Gara ietekmē naidis pret Dievu pārvēršas ticībā un mīlestībā, bet lepnums - pazemībā. Dvēsele atzīst patiesības skaistumu, un Kristus tiek pagodināts ar rakstura skaidrību. Kad ir notikusi tāda pārvērtība, eņģeļi sajūsmā dzied, un Dievs un Kristus priecājas par dievišķā līdzībā pārveidotajām dvēselēm. (..)

Uzvaras algebra

Cīņa starp labo un ļauno nav kļuvusi mazāk asa kā Kristus dienās. Ceļš uz Debesīm nav palicis gludāks kā tajā laikā. Visi mūsu grēki noteikti jāatstāj. Ir jāatbrīvojas no katras iemīļoto

tieksmju apmierināšanas, kas kavē garīgo attīstību. Jāupurē pat "labā acs" vai "labā roka", ja tās pavedina uz grēku. Vai mēs esam labprātīgi atteikties no savas gudrības, lai Debesu valstībā ieietu kā mazi bērni? Vai gribam šķirties no mūsu paštaisnības? Vai esam gatavi nemeklēt cilvēku piekrišanu? Mūžīgās dzīvības dāvana ir neizsakāmi vērtīga. Vai mēs vēlamies ar prieku pieņemt Svētā Gara palīdzību un tad sadarboties ar Viņu, pieliekot pūles un nesot upurus proporcionāli gaidāmajam ieguvumam? [57]

SĀTANA ĪPAŠĀS PŪLES

Man tika atklāts, cik uzmanīgiem mums vajadzētu būt ik uz soļa un cik neatlaidīgi pretoties sātana glaimiem un viltīgajiem plāniem. Viņš ir ietērpies gaismas eņģeļa izskatā un tagad piekrāpj un sagūsta tūkstošus. Ienaidniekam ir milzīgas priekšrocības, jo viņš labi pazīst cilvēka dabu. Līdzīgi čūscai, tas nemanāmi pielien, lai grautu Dieva plānus. Kristus veiktos brīnumus un darbus viņš pieraksta cilvēciskām spējām.

Ja sātans pret kristietību cīnītos atklāti un tieši, tas ticīgos bēdās un nāves bailēs novestu pie viņu Glābēja kājām, un spēcīgais un varens Atbrīvotājs nekaunīgo pretinieku piespiestu bēgt. Bet, pieņēmis gaismas eņģeļa izskatu, velns iespaido prātu novērsties no vienīgā drošā un pareizā ceļa. Frenoloģija un psiholoģija, kā arī hipnoze ir tie kanāli, pa kuriem sātans vistiešākajā veidā tuvojas mūsdienu paaudzei, uzmācoties ar tādu spēku, kas raksturīgs viņa darbam īsi pirms pārbaudes laika beigām. (..)

Jo vairāk mēs tuvojamies laika galam, jo vieglāk cilvēka prāts gatavs pakļauties ļaunā ienaidnieka viltībām. Piekrāptos mirstīgos tas pamudina Kristus brīnumdarbus izskaidrot ar parastiem dabas likumiem. Lai nostiprinātu pats savu varu un prasības, viņš Jēzus Kristus darbu ir centies viltot vienmēr, bet parasti nekad to nedara atklāti. Viņš ir viltīgs un labi zina, ka pie kritušajiem cilvēkiem [58] savu vislabāk panāks, ietērpies gaismas eņģeļa izskatā.

Jēzum tuksnesī sātans parādījās kā skaists jauns vīrietis — vairāk līdzinoties iespaidīgam monarham nekā kritušam eņģelim. Viņš citēja Svētos Rakstus un sacīja: "Stāv rakstīts!" Šo pašu izteiksmes veidu aizstāvēties lietoja arī Kristus. Velns centās sev par labu izmantot Jēzus fizisko nespēku, kad Tas kā cietējs bija uzņēmis mūsu cilvēcisko dabu. (..)

Paļaušanās uz saviem spēkiem

Ja sātans var tā apmullot un pievilt cilvēkus, liekot šiem mirstīgajiem domāt, ka viņos pašos ir pietiekoši daudz spēka lielu un labu darbu veikšanai, tad tie arī vairs nesagaida no Dieva to, ko paši it kā spēj paveikt. Viņi vairs neatzīst Dieva augstāko varu. Tie Kungam vairs nesniedz pienācīgu godu, kas Viņu izceltu kā lielu un augstu Majestāti. Un sātans savu ir panācis. Ja cilvēki sāk paaugstināt sevi tā, kā tas pats kādreiz paaugstinājās Debesīs un tika izstumts, ļaunais ienaidnieks gavilē, jo labi zina, ka, tā lepojoties, cilvēku bojāeja ir tikpat droša kā viņam.

Uzticības graušana

Kārdinot Jēzu tuksnesī, sātans cieta neveiksmi. Glābšanas plāns tika īstenots dzīvē. Augstā maksa par cilvēku atpestīšanu tika sagādāta. Tāpēc velns tagad cenšas iznīcināt kristiešu cerības pamatu un ievest tos maldu ceļos, lai viņi Kristus lielā upura nopelnā tomēr [59] neko neiegūtu un netiktu glābti. Ar "visādiem netaisnības līdzekļiem" tas kritušos cilvēkus pavedina ticēt, ka viņi pavisam labi var iztikt arī bez salīdzinošā upura, ka tiem nemaz nav vajadzīga krustā piesistā un nāvi uzvarējušā Pestītāja palīdzība, ka Dieva labvēlību tie var iegūt ar saviem labajiem darbiem. Tā velns grauj cilvēku uzticību Bībelei, labi zinot, ka, izpostot šo patiesības indikatoru un gūstot panākumus šajā jomā, viņš pats būs drošībā.

Viņš cilvēku prātā nostiprina maldus, ka tāda velna vispār nav, lai, šim pieņēmumam noticējuši, ļaudis pārstātu pretoties tam, kā nemaz nav, un nabaga akli mirstīgie beidzot atzītu, ka "viss esošais ir labs". Dievišķā atziņa tad vairs nenosaka viņu dzīves ceļu, bet sātans vēl

pamudina ticēt, ka Dievu lūgt nav nekādas vajadzības, ka tā ir tikai forma. Patiesībā gan tas pavisam labi zina, cik nepieciešamas ir pārdomas un lūgšana, lai Kristus sekotāji varētu palikt nomodā un spētu pretoties viņa viltībai un krāpšanām. Velns aplinkus cenšas novērst ļaudis no šī svarīgā ieraduma, lai tie vairs netiektos meklēt palīdzību no varenā Glābēja un nesaņemtu spēku ļaunā uzbrukumā atvairīšanai.

Ja mēs kļūstam nolaidīgi lūgšanās, tas visā pilnībā atbilst sātana plāniem, jo tad viņa neīstie brīnumdarbi tiek daudz labprātāk uzņemti. Ar viltīgajām kārdināšanām velns tagad pie cilvēkiem pūlas panākt to, kas tam neizdevās, kārdinot Kristu. Dažreiz viņš ierodas skaista jauna vīrieša izskatā vai arī kā patīkama, neskaidra ēna. Viņš dziedina slimības, un pieviltie mirstīgie to pagodina kā cilvēces labdari. (..) [60]

Prāta kontrole

Man tika rādīts, ka sātans nevar kontrolēt mūsu prātu, ja tas viņam netiek atļauts. Tie, kas novēršas no taisnības, visai nopietni riskē. Viņi šķiras no Dieva un Debesu eņģeļu modrās aizsardzības, un velns, kas pastāvīgi tiecas pēc dvēseļu iznīcināšanas, iesāk savu krāpšanas darbu, radot tiem ārkārtīgas briesmas. Un, ja arī viņi pēc tam to saskata un cenšas pretoties tumsas spēkiem, lai atbrīvotos no sātana valgiem, tas vairs nav tik viegli. Viņi ir uzdrošinājušies nostāties uz ienaidnieka zemes, un velns tos pieprasa par savu īpašumu. Tas nevilcinās pielikt visus spēkus un aicināt palīgā visus ļauno pulkus, lai tikai šo dvēseli izrautu no Kristus rokām.

Visiem, kas sātanu izaicinājuši tos kārdināt, būs nepieciešamas izmisīgas pūles, lai no viņa atkal atbrīvotos, tomēr, tiklīdz tie sāks ļaunajam pretoties, Dieva eņģeļi, kurus tie apbēdinājuši, steigsies palīgā. Velns ar saviem pulkiem noteikti nevēlēsies laupījumu atdot, viņš pretosies un smagi cīnīsies ar svētajiem eņģeļiem. Bet, ja nomaldījušies ļaudis turpinās lūgt un dziļā pazemībā atzīs netaisnību, daudz spēcīgākie labie eņģeļi uzvarēs un tos atbrīvos no ļauno garu varas.

Kad priekšgars tiek pacelts

Kad pavērās priekšgars un es ieraudzīju šī laikmeta samaitāto stāvokli, mana sirds pagura un es biju tuvu bezsamaņai. Es ievēroju, ka Zemes iedzīvotāji savu netaisnības kausu jau gandrīz ir piepildījuši. Dieva dusmas ir iedegušās [61] un negrib vairs norimt, līdz grēcinieki nebūs pilnīgi iznīcināti.

Sātans ir Jēzus Kristus personīgais ienaidnieks. Viņš ir katra veida sacelšanās ierosinātājs un vadītājs Debesīs un virs Zemes. Velna niknums pastāvīgi pieaug, bet mēs viņa varu pareizi nenovērtējam. Ja mūsu acis tiktu atvērtas un mēs ieraudzītu kritušos eņģeļus darbojamies pie tiem, kas šodien dzīvo bez kādām rūpēm, domādami, ka ir drošībā, tad vairs nebūtu tik vienalīdzīgi. Ļaunie eņģeļi pastāvīgi ir mums uz pēdām. Mēs parasti ievērojam tikai to, cik labprāt uz sātana ierosinājumiem atsaucas slikti cilvēki, bet kamēr mūsu prāts nebūs aizsargāts pret neredzamajiem sātana aģentiem, viņi to uzskatīs par neapgūtu lauku un mūsu acu priekšā darīs brīnumus pēc brīnumiem. Vai mēs esam gatavi tos atvairīt ar Dieva Vārdu, šo vienīgo ieroci, kas var nodrošināt sekmes?

Daži tiks kārdināti uzskatīt, ka šos brīnumdarbus veic Dievs. Mūsu acu priekšā tiks dziedināti slimnieki un rādīti daudzi citi brīnumi. Vai mēs esam gatavi šim pārbaudījumam, kad arvien vairāk parādīsies velna viltībā veiktie darbi? Vai daudzas dvēseles netiks novestas no ceļa un sagūstītas? Dažādi maldi, novēršanās no Kunga skaidrajiem norādījumiem un tieksme pēc tukšām pasakām sagatavo prātu sātana viltus brīnumdarbiem. Mums visiem tagad nepieciešams apbruņoties gaidāmajai cīņai. Ticība ar lūgšanām pētītam un ikdienas dzīvē īstenotam Dieva Vārdam būs tas vairogs, kas mūs aizsargās no sātana varas un Kristus izlieto asiņu spēkā darīs par uzvarētājiem. [62]

KĀRDINĀŠANAS NEATTAISNO GRĒKU

Nevienu dabisku dziņu, nevienu gara spēju vai sirds vēlmi ne uz brīdi nevajadzētu atstāt bez Svētā Gara kontroles. Nav nevienas Dieva piešķirtas svētības vai pieļauta pārbaudījuma, kam Viņš ir licis nākt pār mums, ko sātans nevarētu un negribētu izmantot, lai kārdinātu, mocītu un iznīcinātu dvēseli, ja vien mēs tam dodam vismazāko izdevību. Tāpēc, lai cik liela arī nebūtu kāda cilvēka saņemtā garīgā gaisma, lai cik daudz tas nebūtu baudījis dievišķo labvēlību un svētības, tam vienmēr pazemīgi jāstaigā Kunga priekšā, ticībā lūdzot, kaut Dievs vadītu ikkatru domu un pārvaldītu ikvienu tieksmi.

Visiem, kas apliecina savu dievbijību, ir svēts pienākums rūpēties par garastāvokli, lai pat vislielākajos izaicinājuma brīžos varētu parādīt pašsavaldīšanos. Lai gan Mozum bija jānes visai grūta nasta un tikai nedaudzi cilvēki jebkad ir tik smagi pārbaudīti kā viņš, tas tomēr nekādā ziņā neattaisnoja grēku. Dievs saviem ļaudīm ir paredzējis bagātīgu palīdzību, un, ļaujoties uz Viņa spēku, tie nekad nekļūs par dažādu apstākļu rotaļlietām. Grēku nevar attaisnot pat ar visstiprākajām kārdināšanām. Lai cik liels spiediens arī netiktu izdarīts uz dvēseli, pārkāpumu nosaka vienīgi mūsu pašu rīcība. Nekādiem zemes vai elles spēkiem nav varas piespiest kādu darīt kaut ko ļaunu. Sātans uzbrūk mūsu vājajām vietām, bet mums nav jāļauj tam gūt virsroku. Lai cik smags un negaidīts arī nebūtu trieciens, Kungs ir paredzējis palīdzību, un Viņa spēkā mēs varam uzvarēt. [63]

IZTURĪBA

Tiem, kas no lielās cīņas izies kā uzvarētāji, savā ticības dzīvē būs jāpastāv briesmīgos izmisuma un pārbaudījumu brīžos, bet tie nedrīkst zaudēt pašātvību, jo tā ir daļa no viņu audzināšanas Kristus skolā, būtiski nepieciešama dvēseles attīrīšanai no sārņiem. Ikvienam Dieva kalpam izturīgi jāpacieš ienaidnieka uzbrukumus un aizskarošais izsmiekls, pārvarot visus apstākļus, ko sātans liek tam ceļā.

Velnš centīsies Kristus sekotājiem atņemt drosmi, lai tos atturētu no lūgšanām un Rakstu izpēti; viņš liks savai riebīgajai ēnai krist pār to dzīves ceļu, paslēpjot skatam Jēzu, novēršot domas no Glābēja mīlestības un Debesu mantojuma godības. Viņš priecājas, redzot Dieva bērņus sevī ierāvušos, drebošus un pastāvīgi šaubu un sāpju nomāktus. Ienaidnieks ticīgo dzīves ceļu cenšas padarīt, cik vien iespējams, grūtāku, bet, ja jūs raudzīsities uz augšu un nevis uz grūtībām, tad ejot nenogursiet, jo drīz vien ievērosiet palīdzībai izstiepto Jēzus roku, kuru nepieciešams vienkārši pašātvīgi satvert, ļaujot, lai Viņš jūs vada. Atjaunojot uzticību savam Glābējam, jums atgriezīsies cerība.

Kunga spēkā

Jēzus ir pasaules Gaisma, un jums sava dzīve jāveido pēc Viņa priekšzīmes. Kristū jūs atradīsiet palīdzību stingra, līdzsvarota un skaista rakstura attīstībai, un sātans nekādā ziņā [64] nespēs aizkavēt tā gaišo mirdzumu. Ikvienam no mums Kungs ir paredzējis savu uzdevumu. Viņš nevēlas, lai mēs pārtiktu no cilvēku glaimiem un uzslavas, bet gan — lai pastāvētu Kunga spēkā. Lai mūs paceltu, izveidotu garā cēlus un derīgus Debesu valstības mājokļiem, piešķirot Kristus rakstura taisnību, Dievs cilvēcei sagādāja visdārgāko dāvanu, deva savu vienpiedzimušo Dēlu. Jēzus ieradās mūsu pasaulē un dzīvoja tā, kā Viņš vēlētos, lai dzīvojam mēs. Ja mēs izdabāsim savām tieksmēm un nepieliksim nopietnas pūles, sadarbojoties ar Dievu, tad cietīsim neveiksmi jau šajā dzīvē un pazaudēsim arī mūžīgo dzīvību.

Dievs ir paredzējis, lai mēs strādātu nevis kā cerību zaudējuši, bet ar visstingrāko pārliecību un pilnā uzticībā. Kad mēs, pētot Rakstus, iepazīsimies ar Tēva brīnišķo labvēlību, nododot pasaulei savu Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību, tad mūs pārņems neizsakāms prieks un godības nojausmas pilna līksmība. Dievs vēlas, lai visu audzināšanā iegūto mēs izlietotu, izplatot patiesību šajā pasaulē. Dzīvei un raksturam jāatstaro

Īsta, vitāla dievbijība, lai pasaules priekšā tiktu paaugstināts Kristus krusts un šī krusta gaismā atklātos dvēseles vērtība. Prātam vienmēr jābūt atvērtam, lai saprastu Rakstus un, lietojot šo Debesu maizi, iegūtu garīgu spēku. [65]

DVĒSELES TEMPLIS

Uzticīga paklausība Dieva prasībām pārsteidzoši iespaidos visu cilvēcisko spēju attīstību, padarot tās cēlākas un stiprākas. Tie, kas no jaunības sevi ziedo kalpošanai Kungam, izveidojas par cilvēkiem ar veselīgām sprieduma spējām un asu prātu. Un kāpēc gan lai tā nebūtu? Cieša saskare ar vislielāko Skolotāju, kādu jebkad pazinusi pasaule, stiprina prātu, apgaismo garu un šķīsta sirdi — attīra un padara cēlāku visu cilvēku. "Kad Tavi vārdi atveras, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus."

Dievišķais ideāls

Liela daļa jauniešu, kas apliecina dievbijību, šķiet, nemaz nedzīvo atbilstoši saviem vārdiem. Viņi nepieaug ne atziņā, ne garīgajā dzīvē. To spēki drīzāk panīkst, nekā attīstās. Bet dziesminieka teiktais attiecas uz īstiem kristiešiem. Un, tiešām, ne Dieva Vārda burts dod gaismu un saprašanu, bet gan tā uzņemšana un pielietošana, Svētajam Garam aizskarot sirdi. Kad cilvēks ir patiesi atgriezies, tas kļūst par Dieva bērnu un dievišķās dabas līdzdalībnieku; tiek atjaunota ne tikai sirds, bet jaunu mundrumu un spēku saņem arī prāts. Ir daudzi piemēri, ka ļaudīm pirms atgriešanās bija tikai viduvējas vai pat pavisam niecīgas spējas, kas pēc atgriešanās, šķiet, pilnīgi izmainījās: [66] tie uzrādīja ievērojamu gudrību Dieva Vārda patiesības izpratnē un varēja šīs atziņas pasniegt tālāk citiem. Pat augstu stāvoši inteliģenti cilvēki uzskatīja par priekšrocību ar viņiem satīties. Taisnības saules spožie stari apgaismoja viņu prātu, veicinot ikvienas spējas attīstību vēl lielākiem sasniegumiem.

Ja jaunatne ar Svētā Gara palīdzību uzņems savā sirdī Dieva Vārdu un tam paklausīs dzīvē, tad Kungs tās labā varēs veikt lielu darbu. Viņš to pastāvīgi cenšas vilkt pie sevis, pie visas gudrības, laipnības, skaidrības un patiesības Avota. Un cilvēks, kam prāts pārņemts ar cēlām domām, arī pats kļūst cēls.

Sagānīti altāri

Kas apliecina, ka kalpo Kungam, un tomēr neiet uz priekšu zināšanu apgūvē un dievbijībā, ir tikai vārda kristietis. Tā dvēseles templis ir pilns ar sagānītiem altāriem. Sekla lasāmviela, tukšas sarunas un pasaulīgas izpriecas tik ļoti pārņēmušas prātu, ka tur vairs nav vietas Dieva Vārdam. Pasaulīgums, vieglprātība un lepnība viņa dvēselē ieņēmusi Kristum pienākošos vietu.

Degradācija, nododoties juteklībai

Tie, kas par galveno vērtību savā dzīvē uzskata gan ēstkāres, gan citu iegribu apmierināšanu, nekad nebūs labi un patiesi lieli cilvēki. Lai kādu stāvokli tie arī neieņemtu pasaulē, Dieva skatījumā viņi paliks neievērojami, vāji un samaitāti. Pēc Debesu noteiktās likumsakarības šo cilvēku izvirtības pazīmes atspoguļojas [67] jau viņu sejas izteiksmē. Viņu domas saistās pie šīs Zemes lietām, tās ir pasaulīgas, bet vārdi atklāj prāta zemo līmeni. Tie savu sirdi ir piepildījuši ar nekrietnām vēlmēm, tā kā Dieva līdzība viņos ir gandrīz vai pilnīgi izdzēsta. Saprāta balss ir aplāpēta, spriedums - samaitāts. Ak, cik ļoti cilvēka daba tiek pazemota, nododoties juteklībai! Kādos gan ļaunuma un neprāta dziļumos var nonākt ikviens, kas savu gribu labprātīgi pakļauj sātānam! Tad patiesība jau veltīgi runā uz saprātu, jo sirds pretojas tās šķīstajiem principiem.

Palīdzība kārdināšanā

Ticot un lūdzot, ikviens var dzīvot saskaņā ar Evaņģēlija prasībām. Nevienam nevar piespiest grēkot. Vispirms ir nepieciešama paša piekrišana; lai kaislības varētu valdīt pār saprātu un netaisnība — pār sirdsapziņu, dvēselei jābūt noskaņotai uz grēcīgu rīcību. Lai arī cik stipra

nebūtu kārdināšana, tā nekad nevar attaisnot grēku. "Tā Kunga acis vēro taisnos, un Viņa ausis uzklausa to palīdzības saucienus." Tāpēc sauc uz Kungu, kārdinātā dvēsele! Nododies Jēzum tāds bezpalīdzīgs un niecīgs, kāds tu esi, un pieprasi sev Viņa apsolījumus! Kungs uzklausa! Viņš zina, cik stipras ir sirds dabīgās tieksmes, un palīdzēs tev jebkurā kārdinājuma brīdī! Varbūt jūs jau esat krituši grēkā? Tad bez jebkādas vilcināšanās meklējiet žēlastību un piedošanu no Dieva, (..) jo žēlastība vēl arvien sniedzas pretī grēciniekam! Kungs vēl meklē mūs it visos maldu ceļos un aicina: "Atgriezieties, jūs atkritēji bērni! Es centīšos griezt jūsu atkrišanu atkal par labu!" [68]

JŪS NEPIEDERAT SEV PAŠIEM

Mēs kādreiz dzirdam jautājam: "Vai tad es nekad nevaru darīt tā, kā pats gribu? Vai tiešām es pats nedrīkstu izvēlēties sev ejamo ceļu? Vai man vienmēr tik ļoti jāsavaldās? Vai nekad nevaru rīkoties pēc savām vēlmēm?"

Tomēr, jo mazāk jūs sekosit savām dabīgajām nosliecēm, jo labāk tas būs gan jums, gan citiem. Šīs tieksmes ir samaitātas, un cilvēks, tām pakļaujoties, savus dabīgos spēkus izlieto nepareizi. Sātans ir radījis konfliktu starp cilvēkiem un Dievu un nemitīgi darbojas, lai ļaudīs izdzēstu jebkādu dievišķo līdzību. Tāpēc mums ir jābūt noteicējiem pār saviem vārdiem un rīcību.

Pilnīgas svētīšanās rezultāts

Kad Dieva žēlastība sāk pārvaldīt mūsu sirdi, kļūst skaidrs, ka visas pārmantotās un iegūtās tieksmes uz ļaunu nepieciešams sist krustā. Dvēselē jāsakas jaunai, cita spēka kontrolētai dzīvei. Visai mūsu darbībai jāizvērsas Dievam par godu, lai pārmaiņas skar gan iekšējo sirds stāvokli, gan ārējo izturēšanos. Visa cilvēciskā būtne — dvēsele, miesa un gars - jānodod Kunga pārvaldībā, lai Viņš to izlietotu par labu taisnībai.

Dabīgais cilvēks ir naidā ar Dieva likumiem un pats no sevis arī nespēj tos ievērot. Bet ticībā pārveidots, tas dienu no dienas var dzīvot Kristus dzīvi. Dienu no dienas viņš var sniegt pierādījumus, ka apzinās, ko nozīmē būt par Dieva īpašumu.

Miesas un dvēsele pieder Dievam. Viņš ir atdevis savu Dēlu, lai glābtu pasauli, tā nodrošinot mums jaunu pārbaudes laiku— [69] iespēju izveidot Dievam patīkamu raksturu. Kungs mūs ir atbrīvojis no grēka verdzības un sagādājis iespēju atjaunotai, pārveidotai kalpošanas dzīvei.

Visi mūsu spēki pieder Kungam

Mēs nesam Dieva zīmogu. Viņš mūs ir atpircis un vēlas, lai mēs atcerētos, ka mūsu fiziskie, intelektuālie un garīgie spēki pieder Viņam. Mūsu laiks un iespaids, labākās jūtas un sirdsapziņa— viss pieder Dievam, un var tikt izlietots tikai saskaņā ar Viņa gribu. Mēs nedrīkstam rīkoties pēc pasaules ieraduma, jo pasaule dzīvo tās būtnes vadībā, kas ir ienaidā ar Dievu.

Miesas kā dvēseles mājoklis pieder Kungam. Viņam pieder katra nervu šķiedra un katrs muskulis, un mēs nekādā gadījumā nedrīkstam ignorēt vai novājināt nevienu no mūsu organisma locekļiem. Mums ir jāsadarbojas ar Dievu, uzturot savu ķermeni iespējami vislabākajā veselības stāvoklī, lai tas būtu kā templis, kurā māj Svētais Gars, attīstot ikvienu fizisko un garīgo spēju saskaņā ar Kunga gribu.

Prātam jāklūst par šķīstu principu glabātuvi. Patiesību nepieciešams iegravēt uz sirds plāksnēm un atmiņu piepildīt ar Dieva Vārda dārgajām patiesībām. Tad šīs atziņas, līdzīgi brīnišķīgiem stariem, ik pa brīdim atmirdzēs dzīvē.

Dvēseles vērtība

Dieva roku darba vērtība un Viņa mīlestība pret saviem bērniem atklājas cilvēces atpestīšanai piešķirtajā dāvanā. Ādams krita sātana varas iespaidā, ienesot pasaulē [70] grēku un, līdz ar grēku, arī nāvi. Bet, lai glābtu cilvēkus, Dievs atdeva savu Dēlu. Viņš tā rīkojās tāpēc, lai

varētu attaisnot ikvienu, kas pieņem Kristus upuri, un tomēr pats paliktu taisns. Cilvēks padevās sātānam, bet Jēzus mūsu cilti atkal izpirka. (..)

Jūs nepiederat sev pašiem. Jēzus jūs ir atpircis ar savām asinīm. Neaprociet tāpēc savas spējas šai zemē, bet izlietojiet tās Viņa darbā! Visu, ko vien jūs darāt, dariet kopā ar Kungu! Ja jūs saskatāt, ka kaut kur draud briesmas pazaudēt mīlestību pret Glābēju, tad neejiet tālāk nevienu soli, bet sakiet: "Šeit es esmu, mans Pestītāj, ko Tu gribi, lai es daru?" Viņš jūs laipni pieņems un turpinās mīlēt. Viņš labprāt pieder, jo mūsu Kungs ir žēlsirdīgs un pacietīgs, Viņš nevēlas, lai kāds pazustu. (..)

Mēs līdz ar visu, kas mums ir, piederam Kungam, un tāpēc savas sirds nodošanu Viņam nedrīkstam uzskatīt par upuri. Sirdij jātiek nodotai labprātīgi.

Ir nepieciešama izšķiršanas

Ja mēs arvien no jauna pārdomājam priekšrocības, ko varētu iegūt, piekrītot sātana ierosinājumiem, tad vairs nav drošības. Grēks nozīmē kaunu un iznīcību ikvienai dvēselei, kas pret to izturas iecietīgi, jo tas pēc dabas ir apburošs, ar saviem glaimiem darot mūs aklus. Ja riskējam nostāties uz sātana zemes, tad mums vairs nav tiešas aizsardzības pret velna varu. Cik tālu tas atkarīgs no mums, vienmēr vajadzētu slēgt ikvienu ceļu, pa kuru kārdinātājs vēl varētu piekļūt. [71]

PATIESA ATGRIEŠANĀS

"Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti: Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elku kalpības. Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu: Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi."

Daudzi, kas uz citiem runā par atjaunotas sirds nepieciešamību, paši nezina, ko šie vārdi nozīmē. Pie frāzes "jauna sirds" it īpaši piedauzās jaunatne. Viņi to neizprot, jo parasti sagaida īpašu pārmaiņu savās izjūtās, lai tad to nosauktu par atgriešanos. Šo maldu dēļ, nespējot aptvert, ko nozīmē izteiciens "tev jāpiedzimst no jauna", jau ir pazuduši tūkstoši.

Nejūtas, bet pārveidota dzīve

Sātans pamudina ļaudis domāt, ka, piedzīvojot zināmu jūtu saviļņojumu, tie jau ir atgriezušies. Bet viņu izturēšanās veidā nav notikusi nekāda pārmaiņa, to rīcība ir palikusi tāda pati kā agrāk. Viņu dzīve neuzrāda labus augļus. Tie gan lūdz bieži un ilgi un pastāvīgi stāsta par savām gadījuma rakstura izjūtām, tomēr nav mainījuši savu dzīvesveidu; viņi ir piekrāpti. Viņu piedzīvojumi nesniedzās tālāk par jūtām. Tie savu namu ceļ uz smiltīm, un, vētrai nākot, tas tiek noslaucīts no zemes.

Daudzas nabaga dvēseles atkal taustās tumsā, tiecoties [72] pēc izjūtām, kuras citi it kā esot piedzīvojuši. Tās neņem vērā faktu, ka tam, kas tic Kristum, par savu glābšanu jā rūpējas ar bijāšanu un drebēšanu. Atgriešanās pie Dieva sevī ietver daudz dažādu pienākumu. Grēciniekam ir jānožēlo agrākā rīcība un jāuzrāda patiesā ticība. Kad Jēzus runā par jaunu sirdi, Viņš ar to domā saprātu, dzīvi un visu cilvēcisko būtņi. Ja sirds ir pārveidota, tad mūs vairs nesaista šī pasaule, bet Kristus. Jauna sirds nozīmē jaunu izpratni, jaunus mērķus un motīvus. Un kādas ir tās pazīmes? - Pilnīgi izmainīta dzīve, kad cilvēks savtībai un lepnībai mirst katru dienu, pat katru stundu.

Patiesas reliģijas praktiskā puse

Daudzi pieļauj lielu kļūdu, uzskatot, ka skaļa ticības apliecināšana aizvieto reālu kalpošanu. Bet reliģija, ja tā praktiski neizpaužas mūsu rīcībā, patiesībā ir nedzīva. Īsta atgriešanās mūs padara nelokāmi godīgus attiecībās ar citiem cilvēkiem. Tā veido mūsu uzticību visos ikdienas pienākumos. Katrs nopietns Kristus sekotājs ar savu dzīvi pierādīs, ka Bībeles reliģija to ir darījusi spējīgu savus talantus izlietot kalpošanā Meistaram.

"Savā darbā neesiet kūtri!" - Šiem vārdiem jāpiepildās katra kristieša dzīvē. Pat ja pašreizējie pienākumi jums šķiet kā mocība, tos cēlākus var darīt veids, kādā jūs tos paveicat. Dariet visu kā Kungam! Ķerieties tiem klāt ar prieku un Debesu izcelsmes nopietnību! Ikvienu darbu Dievam pieņemamu darīs, pienākumu pildot, ievērotie cēlie principi. Patiesa kalpošana [73] visvienkāršākos Kunga strādniekus šeit virs Zemes savieno ar visievērojamākajiem Viņa kalpiem Debesu pagalmos. (..)

Kā Dieva dēliem un meitām, kristiešiem jātiecas sasniegt augsto ideālu, kas viņu skatam atklāts Evaņģēlijā. Tie nedrīkst apmierināties ne ar ko mazāku kā pilnību, jo Kristus ir sacījis: "Esiet pilnīgi, kā jūsu Tēvs Debesīs ir pilnīgs!"

Svētīta dzīve

Pētīsim Dieva svēto Vārdu, ieviešot dzīvē Debesu pamatprincipus! Staigāsim Kunga priekšā visā lēnprātībā un pazemībā, pastāvīgi labojot savas kļūdas! Nepieļausim, ka patmīlīgs lepnums mūsu dvēseli šķirtu no Dieva! Nelolosim sevī augstprātīgas jūtas, it kā mēs būtu labāki nekā citi. "Tādēļ, kas šķiet stāvam, lai pielūko, ka nekrīt." Ja jūs savu gribu pakļausiet Kunga gribai, dvēselē iestāsies klusums un miers. Nododot Kristus kontrolei visas rīcības slepenās ierosmes, sirdī valdīs Viņa mīlestība. Pārsteidzīgās, viegli uzbudināmās tieksmes tiks klusinātas un remdētas ar Kristus žēlastības eļļu. Apziņa par piedotajiem grēkiem sniegs mieru, kas augstāks par visu saprašanu. Mēs nopietni pūlēsimies uzvarēt it visu, kas kavē iegūt kristieša pilnību. Izgaisīs domstarpības. Tie, kas kādreiz meklēja kļūdas apkārtējos cilvēkos, daudz lielākas nepilnības saskatīs paši savā raksturā.

Tiešām, ir tādi, kas, dzirdot patiesību un saprotot, ka viņu dzīve nesaskan ar Kristus norādījumiem, izjūt nosodījumu un nožēlo [74] savus pārkāpumus. Atsaucoties uz Jēzus nopelni un apliecinot ticību Viņam, tie saņem grēku piedošanu. Tā kā tie vairs nedara ļaunu, bet mācās darīt labu, tad pieaug žēlastībā un arvien vairāk iepazīstas ar Dievu. Viņi saprot, ka, šķiroties no pasaules, tiem nepieciešams nest zināmus upurus, bet, pareizi visu apsverot, tie vairs nežēlo neko, lai tikai būtu kopā ar Jēzu. Viņi iesaistās Kristus armijas rindās un droši un līksmi dodas cīņā pret savām dabīgajām tieksmēm un savtīgajām vēlmēm, pakļaujot savu gribu Kristus gribai. Tie ik dienas meklē no Kunga žēlastību paklausīgai dzīvei un arī iegūst spēku un palīdzību. Tāda ir patiesa atgriešanās. Saņēmuši jaunu sirdi, tie pazemīgā, pateicīgā pašāvēlē tagad uzticas Kristum un savā dzīvē uzrāda taisnības augļus. Ja kādreiz tie augstāk par visu vērtēja sevi un sajūsminājās par pasaulīgām izpriecām, tad tagad šis elks ir gāzts no troņa un visu pārvalda Dievs. Viņi neieredz grēkus, ko agrāk mīlēja, bet droši un apņēmības pilni iet pa svētuma ceļu.

Sātana valgi

Nepatika pret pienākumu un prieks par grēku ir kā ķēdes, ar kurām sātans cilvēkus sapin savos tīklos. Par uzticīgiem tiks atzīti vienīgi tie, kas labāk gatavi mirt, nekā darīt netaisnību. [75]

PADOMS IZLUTINĀTAI MEITENEI

Debesu Majestātes un skaidro, bezgrēcīgo eņģeļu pulku priekšā par tavu dzīvi pēdējā gadā atrodas visai atbaidošs ziņojums. Tavas domas un rīcība, tavas neprātīgās un nesvētās jūtas var palikt apslēptas mirstīgajiem cilvēkiem, bet atceries, ka pat vissīkākās norises ikviena cilvēka dzīvē ir atklātas Dieva skatam. Par tevi izdarītās atzīmes Debesu grāmatās nav iepriecinošas, jo tur tiek pierakstīti visi pārkāpumi.

Kungs ar tevi ir neapmierināts, bet tu to it kā nemaz nejūti, tu neaptver sava stāvokļa bezizeju un bezcerību. Laiku pa laikam tu gan izjūti sirdsapziņas pārmetumus, tomēr lepna un neatkarīgais gars drīz vien ņem virsroku un apslāpē šo balsi. Tu neesi laimīga, bet iztēlojies, ka būtu tāda, ja varētu dzīvot bez jebkādiem ierobežojumiem. Nabaga bērns! Tu atrodies līdzīgā stāvoklī kā kādreiz Ieva Paradīzē. Viņa iedomājās, ka kļūtu ļoti laimīga, ja varētu ēst no tā koka

augļiem, kuriem Dievs bija aizliedzis pat pieskarties, lai tā nemirtu. Un, tā kā viņa ēda, tad pazaudēja visu Ēdenes godību.

Iztēles kontrole

Tev vajag uzmanīt savas domas. Tas nav viegls uzdevums, un bez pastāvīgas nopietnas piepūles tu nespēsi to izdarīt. Tomēr Kungs to no tevis prasa, un tas ir katras apzinīgas būtnes pienākums. Tu par savām domām esi [76] atbildīga Dievam. Ja tu ļauj vaļu samaitātajai iztēlei, kavējoties pie netīriem tematiem, tad Kunga priekšā esi tikpat vainīga, it kā savus sliktos sapņus būtu pārvērtusi darbos. Lai tos īstenotu dzīvē, ir pietrūkusi tikai izdevība.

Tā dienu un nakti sapņot un celt gaisa pilis ir slikts un visai bīstams ieradums. Kad tas dzīvē nostiprinājies, tad nākotnē to vairs nav iespējams apspiest, lai kavētos pie šķīstiem, svētiem un cēliem tematiem. Ja tu vēlies kontrolēt savu prātu un neļaut tukšām, samaitātām domām aptraipīt dvēseli, tad tev vienmēr jābūt nomodā pār savām acīm, ausīm un izjūtām. Šajā ziņā panākumus var sasniegt vienīgi žēlastības spēkā, jo tu pati esi par vāju.

Kaislību un tieksmju savaldīšana

Tu esi kļuvusi untumaina, pārgalvīga un nekaunīga, tā ka Dieva žēlastībai tavā sirdī vairs nav vietas, tomēr vienīgi Kristus spēkā tu vari sev nodrošināt tādu stāvokli, lai atkal būtu Viņa žēlastības saņēmēja un taisnības pārstāve. Kungs prasa, lai tu kontrolētu ne tikai savas domas, bet arī kaislības un tieksmes. No savaldības šajā ziņā ir atkarīga tava glābšana, jo kaislībām un tieksmēm ir liela vara. Nepareizi virzītas, nevietā un sliktu motīvu iespaidā apmierinātas, tās tevi novedīs pie bojāejas, padarot līdzīgu nožēlojamam graustam, bez cerības un bez Dieva pasaulē.

Iztēle ir noteikti un neatlaidīgi jāuzrauga, jo kaislības un tieksmes [77] iespaido saprātu, sirdsapziņu un raksturu. Tu atrodi briesmās, jo tieši pašreiz esi gatava uz kaislību altāra upurēt savas mūžīgās intereses. Iekāres ir ieguvušas kontroli pār visu tavu būtni — un vēl kādas iekāres, — zemiskas un postošas! Tam pakļaujoties, tu sarūgtināsi savu vecāku dzīvi, apbēdināsi un apkaunosi māsas, upurēsi savu personību un zaudēsi Debesis un godības pilno nemirstības dzīvi. Vai tu to vēlies? Es tevi brīdinu: apstājies tur, kur tu esi! Nesper vairs tālāk nevienu soli šajā neprātīgi un stūrgalvīgi izraudzītajā ceļā, jo priekšā tevi sagaida bēdas un nāve. Ja tu nevaldīsi pār savām kaislībām un tieksmēm, tad sagādāsi negodu sev un visiem, kas ir ap tevi, un pati paliksi apkaunota līdz pat dzīves beigām.

Tu neklausī saviem vecākiem, esi nekaunīga, nepateicīga un bezdievīga. Šīs nožēlojamās īpašības ir samaitāta koka augļi. Tu esi nesavaldīga. Tev patīk jauni vīrieši, un tu labprāt šo tēmu izvēlies savstarpējām sarunām, jo "no sirds pilnības mute runā". Ieradumiem tagad pār tevi jau ir pilnīga vara, un tu esi iemācījusies krāpt, lai tikai īstenotu savus nodomus un apmierinātu brīža iegribas. [78]

PĀRBAUDĪJUMOS IEGŪTAIS RAKSTURA STIPRUMS

Pirmos trīsdesmit dzīves gadus Jēzus pavadīja nepievilcīgajā Nācaretes ciemā. Spriežot pēc Natanaēla izteiciena "Vai no Nācaretes var nākt kas labs?", šīs vietas iedzīvotāji savas bezdievības dēļ jau bija kļuvuši par sakāmvārdu. Par Jēzus jaunību evaņģēlisti tiešām raksta pavisam maz. Izņemot īso ziņojumu par Viņa un vecāku kopējo ceļojumu uz Jeruzālemi, mēs vēl atrodam vienīgi vārdus: "Bet bērns auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu."

Kristus ir mūsu priekšzīme visās lietās. Pēc Dieva nodoma, Jēzus dzīves agrīnie gadi pagāja Nācaretē, kuras iedzīvotāji ar savu izturēšanos Viņam pastāvīgi sagādāja kārdināšanas, tā ka vajadzēja ļoti sargāties, lai šajā samaitātajā un bezdievīgajā vidē Viņš paliktu tīrs un neaptraipīts. Tomēr Pestītājs pats neizvēlējās šo vietu — to noteica Debesu Tēvs, lai Viņa raksturs tiktu pārbaudīts visdažādākos veidos. Tā Jēzus jaunībā tika pakļauts smagiem

kārdinājumiem, grūtībām un cīņām, lai Viņš varētu attīstīt pilnīgu raksturu un kļūt par priekšzīmi bērniem, jauniešiem un pieaugušajiem.

Bērniem un jauniešiem bieži jāuzturas vidē, kas nelabvēlīgi ietekmē kristīgo dzīvi, un dažreiz tie pavisam viegli padodas kārdināšanām, [79] bet, nostājoties uz grēka ceļa, vairo samaitāto apkārtni. Jēzus centās palikt neitrāls un, darbīgā dzīvē, čakli strādājis ar savām rokām, kārdināšanas neizaicināja, bet vienmēr centās izvairīties no tādu cilvēku sabiedrības, kuru iespaids bija samaitājošs. Kristus nācās iet pa ceļu, kas bija daudz grūtāks par to, pa kuru bērni un jaunieši jebkad tiks aicināti staigāt. Viņam nebija nodrošināta dzīve pārpilnībā un laiskumā. Viņa vecāki bija trūcīgi un savā iztikā atkarīgi no dienas izpeļņas, tāpēc arī Jēzus ik dienas saskārās ar nabadzību, sevis aizliegšanu un grūtībām. Viņš kopā ar vecākiem pastāvīgi čakli strādāja.

Skaidrība nav atkarīga no apstākļiem

Neviens nekad nav aicināts uz kristīga rakstura pilnību tik grūtos apstākļos, kādi bija mūsu Glābējam. Fakts, ka Viņš trīsdesmit gadus pavadīja Nācāretē, no kurienes daudzi nekad necerēja sagaidīt ko labu, ir pārmetums jaunatnei, kas savu ticības dzīvi padara atkarīgu no apstākļiem. Ja apkārtnē ir nepatīkama un tiešām samaitāta, daudzi jaunieši ar to cenšas aizbildināt sava rakstura nepilnības, tomēr Jēzus atstātais piemērs atspēko domu, ka Viņa sekotāju nevainojamā kristīgā dzīve būtu atkarīga no labvēlīgas vides, likteņa vai labklājības. Kristus tiem vēlas sacīt, ka jebkuru vispieticīgāko vietu vai stāvokli, ko Dieva aizgādība tiem piešķirusi, godājamu var padarīt viņu pašu uzticība.

Kristus atstātajam piemēram vajadzēja pierādīt, ka [80] skaidrību, nelokāmību un uzticību pamatlīkumiem nenosaka no grūtībām, trūkuma vai citiem nelabvēlīgiem apstākļiem brīva dzīve. Pārbaudījumus un nabadzību, par ko sūdzas tik daudzi jaunieši, Jēzus panesa bez kurnēšanas. Tāda sevis disciplinēšana jauniešiem ir nepieciešama, lai raksturam sniegtu stingrību un darītu tos līdzīgus Kristus, garīgi stiprus stāties pretī kārdināšanām. Ja viņi izsargāsies no to cilvēku iespaida, kas ievēd maldos un samaitā morālo stāju, sātans ar saviem viltīgajiem plāniem tos nekad neuzvarēs. Ik dienas lūdzot Dievu, tie saņems gudrību un žēlastību pastāvēt dzīves bargajā īstenībā un visās cīņās, lai izietu kā uzvarētāji. Nedalītu uzticību un dvēseles skaidrību var iegūt vienīgi ar pastāvīgu modrību un lūgšanu. Kristus dzīve bija kā piemērs neizsīkstošai enerģijai, ko nespēja noslāpēt ne pārmetumi, ne izsmiekls, trūkums vai grūtības.

Tieši tā vajadzētu dzīvot jauniešiem šodien. Kad pār tiem nāk dažādas grūtības, tiem būtu jāzina, ka Kungs vienkārši pārbauda viņu uzticību. Cik lielā mērā tie saglabā godīgumu drosmi atņemošos apstākļos, atbilstoši tam pieaug viņu garīgais spēks, nelokāmība un izturība; tie kļūst stipri garā.

Labāk mirt, nekā kļūt negodīgam

Izvēlieties trūkumu, pārmetumus, šķiršanos no draugiem vai jebkuru citu neērtību, bet neļaujiet grēkam aptraipīt dvēseli! Lai katra kristieša moto skan — labāk mirt, nekā kļūt negodīgam vai pārkāpt Dieva baušļus! [81]

PRETOŠANĀS KĀRDINĀŠANĀM

Neviens dievišķās dabas līdzdalībnieks nepadosies kārdināšanām. Ienaidnieks pielieto visu iespējamo varu, lai pārspētu tos, kas tiecas pēc kristīga dzīvesveida. Viņš tuvojas ar kārdināšanām un cer, ka tie piekāpsies. Viņš vēlas atņemt drosmi, tomēr neviens, kas par pamatu ir izvēlējis Mūžīgo Klinti, sātana viltum nepadosies. Šie ļaudis vienmēr atcerēsies, ka Dievs ir viņu Tēvs, un tiem palīdz Kristus. Pestītājs atnāca uz šo pasauli, lai katrai pārbaudījumos nonākušai un kārdinātai dvēselei piešķirtu spēku uzvarēt tā, kā Viņš uzvarēja. Es pazīstu kārdināšanu varu, man ir zināmas ceļā gaidāmās briesmas, tomēr es tikpat labi

apzinos arī, ka jebkurā laikā ir paredzēts pietiekoši daudz spēka ikvienam, kas pret kārdināšanām vēlas cīnīties.

Izvairieties tīši doties kārdināšanās!

"Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumiem tādu galu, ka varat panest." Tomēr arī cilvēkiem ir savi pienākumi. Mums nevajag sevi tīši pakļaut kārdinājumiem, jo Kungs ir teicis: "Izejiet no viņu vidus un nošķīrieties no tiem, (...) un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām." Ja mēs piedalāmies pasaulīgi noskaņotu cilvēku izpriecās, ja piemērojamies viņu pasaulīgajiem ieradumiem vai savas intereses saistām ar neticīgo [82] interesēm, tad nostājamies uz kārdināšanu un grēka ceļa, un kā gan tad vēl varam sagaidīt, ka Dievs mūs pasargās no krišanas?

Turieties tālu no pasaules samaitājošā iespaida! Nekad bez vajadzības nedodieties turp, kur nocietinājušies ienaidnieka varenākie spēki!

Izvairieties no ceļiem, kur varat nonākt kārdināšanās vai maldos! Bet, ja jums ir vēsts, ko teikt neticīgajiem, un jūs dzīvojat tik ciešā savienībā ar Dievu, ka spējat tos īstā laikā uzrunāt, tad, satiekoties ar tiem, viņu labā un par godu Kungam ir iespējams paveikt svētīgu darbu. Kristus sacīja: "Es nelūdzu, ka Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna."

Pirmajā vieta pienākums

Kad jaunatne grib atbrīvoties no sātana kontroles, ļaunais kārdinot uzmācas ar divkāršu spēku. Izmantojot jauniešu nezināšanu un piedzīvojumu trūkumu, ienaidnieks cenšas aptumšot viņu spējas atšķirt pareizo no nepareizā. Tas izliekas par gaismas eņģeli un, spekulējot ar patīkamiem apsoltījumiem, vilina uz aizliegtā ceļa. Ja jaunatne ir pieradusi savām tieksmēm sekot vairāk kā pienākumam, tad pastāvēt ir pavisam grūti. Daudzi nespēj saskatīt briesmas, kas draud, kaut reizi pamēģinot aizliegtus priekus. Sātana ierosmes spēj satraukt jebkuras sirdi saglabājušās samaitātās izjūtas. [83]

GRĒKA MALDINOŠĀ VARA

Nav nekā bīstamāka par grēka maldinošo varu. Tas ir šīs pasaules dievs, kas cilvēkus krāpj, padara aklus un beidzot noved iznīcībā. Sātans nekad uzreiz neatklāj savu kārdināšanu īstos nolūkus, bet tām piešķir šķietami labvēlīgu izskatu. Viņš pat tīri nevainīgus laika kavēkļus cenšas sajaukt ar grēku, ko par tādu it kā neuzskata, un pieviltās dvēseles sevi attaisno, ka tādā veidā varot sasniegt daudz laba. Tomēr tā ir tīrā krāpšana, maskētā elles māksla. Savaldzinātie ļaudis sper vienu soli, kas tos sagatavo nākamajam, jo ir taču daudz patīkamāk ļauties savas sirds tieksmēm, nekā izvēlēties aizsardzību un stāties pretī jau pirmajam blēdīgā ienaidnieka mājienam, lai liegtu tam tālāku tuvošanos.

Ak, cik dedzīgi sātans uzmana, lai viņa izlikto ēsmu labprāt pieņemtu un dvēseles turpinātu iet pa viņa sagatavoto ceļu! Viņš nemaz nevēlas, lai tās pārtrauktu lūgšanas vai formālo reliģisko pienākumu pildīšanu, jo tādā veidā tās viņa darbā ir pat vēl derīgākas. Savu sofistiku un viltīgos slazdus tas ieauž šo cilvēku piedzīvojumos un ticības apliecībā, tā nodrošinot sev milzīgus panākumus.

Pašpārbaude

Katram ir nepieciešams sevi rūpīgi pārbaudīt, lai Dieva Vārda gaismā saprastu: vai es esmu tīrs vai netīrs? Vai esmu Kristū piedzimis no jauna vai vēl arvien miesīgs, [84] tikai ārēji atgriezies? Ejiet dievišķā Soģa krēsli priekšā un pārbaudiet sevi šajā gaismā, vai nav palicis kāds apslēpts grēks, kāda netaisnība vai elks, ko jūs vēl neesat upurējuši. Lūdziet, jā, lūdziet tā, kā jūs vēl nekad neesat lūguši, lai sātans ar savu viltu jūs nespētu maldināt, lai jūs nedzīvotu nevērīgā, bezrūpīgā un iedomīgā garā, pildot reliģiskos pienākumus tikai tālab, lai nomierinātu

savu sirdsapziņu. (..)

Viens no grēkiem, kas raksturīgs tieši pēdējām dienām, ir tas, ka vārda kristieši izpriecas mīl vairāk nekā Dievu. Esiet pret sevi patiesi! Pārbaudiet visu ļoti rūpīgi! Ak, cik maz ir to, kas pēc uzticīgas sevis izmeklēšanas var raudzīties uz Debesīm un apliecināt: "Es neesmu no tiem, par kuriem te rakstīts; es izpriecas nemīlu vairāk par Dievu." Cik nedaudzi var sacīt: "Es esmu miris pasaulei un tagad dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu. Mana dzīvība ar Kristu ir apslēpta Dievā, un, kad Kristus, mana dzīvība, parādīsies, tad arī es līdzu ar Viņu nākšu godībā."

Ak, dievišķā mīlestība un līdzjūtība! Ak, dārgā žēlastība! - vērtīgāka par tīru zeltu. Tā paceļ un izdaiļo garu vairāk kā jebkas cits. Tā sirdi un izjūtas pievērš Debesīm. Kamēr mums apkārt esošie ļaudis nododas pasaulīgajai niecībai, neprātam un izpriecu kārei, mūsu sarunas kavējas pie Debesīm, no kurienes mēs gaidām ierodamies Glābēju. Dvēsele ilgojas pēc dievišķā miera un piedošanas, pēc taisnības un patiesa svētuma. Tuvība ar Kungu un pārdomas par mūžīgām vērtībām mūs pārveido Kristus līdzībā. [85]

BRĪDINĀJUMS NO SKEPTICISMA

Domājot par mūsu jaunatni, mani pārņem dziļas dvēseles mokas. Es jūs brīdinu kā tāda, kas pazīst briesmas, kurās sātans jūs var ievilināt sakarā ar niecīgo atziņu daudzumu, ko esat spējuši iegūt. Tīra, pazemīga sirds ir daudz vērtīgāka par visu gudrību, ko var sasniegt, atsakoties no dievbijības.

Mūsdienu jaunatne, lai arī kur tā neietu, it visur sastapsies ar skepticismu un neticību, tāpēc tai nepieciešams vienmēr būt pilnā apbruņojumā, lai mierīgi un droši varētu sniegt atbildi par savu cerību. Tomass Peins jau sen ir guldīts kapā, bet viņa darbi dzīvo kā pasaules lāsts, un tie, kas apšaubā Dieva Vārda patiesumu, šo neticības produkciju ieliek jaunu un nepiedzīvojušu cilvēku rokās, piepildot viņu sirdi ar šaubu indīgo atmosfēru. Sātana gars sadarbojas ar šiem negodīgajiem cilvēkiem, īstenojot savus plānus dvēseļu iznīcināšanā.

Skeptiķu sabiedrības bīstama ietekme

Mums savas dienas jāaizvada izlaidības pilnā laikmetā, kad vecākā paaudze un jaunatne droši dzīvo grēkā. Ja mūsu jauniešiem trūkst garīga patvēruma, ja tie nav nopamatoti stingros pamatlīkumos un rūpīgi neizvēlas sev biedrus un lasāmvielu, kas uztur pareizu izpratni, tad viņi neaizsargāti tiek pakļauti sabiedrībai, kuras morāle ir tikpat samaitāta kā Sodomas iedzīvotājiem. Pasaules ļaužu ārējā izturēšanās var izlikties visai pievilcīga, bet, ja tie pastāvīgi izsaka pret Bībeli vērstus spriedumus, tad kļūst par bīstamiem sabiedrotājiem, kuri nepārtraukti cenšas satricināt jūsu ticības pamatus un graut apzinīgu uzticēšanos senajai Evaņģēlija ticībai.

Jaunatne bieži nonāk saskarē ar ļaudīm, kam piemīt tieksme visu apšaubīt, bet vecāki parasti tam nepievērš uzmanību, līdz ļaunā briesmīgais darbs jau ir padarīts un viņu dvēseles samaitātas. Jauniešus vajadzētu rūpīgi pamācīt, lai tie netiktu piekrāpti attiecībā uz šo personu patieso raksturu un ar tiem nedraudzētos, klausoties viņu zobgalīgajos un tīši maldinošajos izteicienos. Ja mūsu jaunajiem ļaudīm, kad viņi ir atklājuši šo cilvēku neticību, trūkst morālas drosmes pārtraukt ar tiem sakarus, tad viņi tiks savaldzināti, domās un runās tāpat kā viņu biedri, nicinot reliģiju un ticību Svētajiem Rakstiem.

Pašpaļāvība un aklums

Ja piekrāpto jauniešu acis tiktu atvērtas, tad tie saprastu sātana ļauno prieku par panākumiem dvēseļu iznīcināšanā. Viņš visos iespējamajos veidos savas kārdināšanas cenšas piemērot to cilvēku dažādajiem apstākļiem un nosliecēm, kurus ir nodomājis ievilkt savos tīklos. Viņš izmēģina jebkuru plānu, un, ja attiecīgās personas, nonākot kārdināšanā, nemeklē Dievu, tad drīz vien kļūst pašpārliecinātas un aklas pret ļaunā viltībām, nepievēršot uzmanību savam stāvoklim un draudošajām briesmām. Tas drīz sāk nicināt svētiem reiz uzticēto ticību. [87]

Es runāju kā tāda, kas apzinās un kam Kungs ir atklājis jaunatnes ceļā pastāvošās briesmas. Pašpaļāvība jūs ievēdīs ienaidnieka valgos. Jaunieši nav meklējuši padomu no Dieva, un Viņš nav to Patvērums un Stiprums. Tie pilnā pārliecībā iekļaujas sabiedrībā, ticot, ka paši ir pietiekoši spējīgi izvēlēties pareizo ceļu un izprast dievišķos noslēpumus, it kā tas būtu atkarīgs no viņu personīgā spēka.

Par tiem, kas paši jūtas droši, mēs baidāmies vairāk nekā par citiem, jo tie noteikti nonāks Dieva un cilvēku pretinieka izliktajos valgos. Dažs labs no viņu biedriem, kas ļāvis samaitājošajam šaubu garam, bet kuru tie izvēlas par savu draugu, savā apkārtņē var kļūt par neticības paraugu. Pārspīlēti glaimojot citu spējām un intelektuālajam pārkumam, kā arī musinot tos tiekties pēc augstāka stāvokļa, tāds piesaista uzmanību, un apkārtējie tiek morāli saindēti. Tie, kas tā tiek paaugstināti paši savos uzskatos, parasti sāk nicināt Salīdzinošā Upura asinis un rīkojas, nerēķinoties ar žēlastības Garu.

Pat Sabatu ievērojošu vecāku bērni, kuriem ir bijusi īpaša gaisma un par kuriem mīlestībā ļoti gādāts, var būt starp tiem, kas atstāj apkaunojošu ietekmi, kas sēj vēju un pļauj vētru. Tiesas dienā to vārdi, kas grēkojuši pret lielo gaismu, būs vienā sarakstā ar tiem, kuri nolemti mūžīgai atšķirtībai no Kunga klātbūtnes un Viņa spēka godības. Tie būs pazuduši, [88] pilnīgi pazuduši, jo tos pieskaitīs Kristus žēlastības nicinātājiem.

Es labāk savus dēlus redzētu guļam kapā, nekā izvēlamies šo mūžīgai nāvei nolemto ceļu. Briesmīgā apziņā, ka esmu uzaudzīnājusi bērnus, kas cīnās pret Debesu Dievu un pēdējās dienās pavairo atkritēju rindas, soļojot zem sātana melnā karoga, mani tiešām pilnīgi satriektu.

Nepieciešama morāla drošme

Mūsu jaunieši sastapsies ar visdažādākajiem kārdinājumiem, tāpēc viņus vajadzētu audzināt tā, lai tie paļautos uz augstāku varu un skaidrāku mācību, nekā to var sniegt mirstīgie. Visur ir atrodami mūsu Kunga nicinātāji, kas pieraduši necienīt kristietību. Viņi to uzskata par bērnu spēlīti, kas domāta neizglītoto ļaužu lētticībai.

Kam nav morāla spēka, tas patiesību nevar aizstāvēt, jo tādām nebūs drosmes paziņot: "Ja jūs šīs sarunas nepārtrauksiet, tad es ilgāk nevaru uzturēties jūsu sabiedrībā. Pasaules Glābējs Jēzus ir arī mans Pestītājs, un uz Viņu balstās mana cerība mūžīgai dzīvei." Bet tas ir vienīgais veids kā dažus aplūsināt. Ja jūs sāksit argumentēt, arī viņiem radīsies savi pierādījumi, un nekas, ko jūs teiksiet, tos pat neskars. Tomēr, ja jūs nostāsit par Kristu, ja paliksiet nelokāmi pašpaļāvībā uz Debesu Dievu, tad panāksiet to, ko nevar sasniegt ar pierādījumiem, — jūs tos pārliecināsiet par viņu mācības nepatiesumu ar savas dievbijības spēku.

Nav skumjāka skata par to, ja, uzticoties paši savai ierobežotajai izpratnei un nepamatotajiem argumentiem, ļaudis, kas atpirkti ar Kristus asinīm [89] un apveltīti ar spējām pagodināt Dievu, sāk izsmiet žēlastībā sūtītās Evaņģēlija vēstis un aizliegt Kristus dievību. Kad tos pārbauda bēdas, kad vaigu vaigā jāstopas ar nāvi, tad visi šie rūpīgi koptie maldīgie secinājumi izgaist līdzīgi ledum saules staru iespaidā. Cik briesmīgi ir stāvēt pie tāda cilvēka zārka, kas atraidījis dievišķo žēlastību! Cik šausmīgi apzināties, ka dzīve ir pazaudēta! Šeit guļ kāds, kam bija iespēja tiekties pēc visaugstākā mērķa un iegūt mūžīgu labklājību, bet viņš savu dzīvi pakļāva ļaunajam un nonāca cilvēciskās filozofijas slazdos, kļūstot par rotaļlietu sātana rokās. Kristieša cerība ir droša un stipra dvēseles enkurs, kas sniedzas iekšā aiz priekšvara, kur Jēzus par mums iegājis kā ceļvedis. Lai sagatavotos nākotnes lielajiem notikumiem, mums katram darāms personīgs darbs.

Tuvojas vētra

Jaunatnei vajadzētu meklēt Dievu daudz nopietnāk, jo tuvojas vētra. Mums jābūt gataviem stāties pretī tās nevaldāmajām brāzmām, atgriežoties pie Dieva un uzticoties mūsu Kungam Jēzum Kristum. Kungs celsies, lai briesmīgi satricinātu zemi. Tūkstošiem kuģu tiks aizrauti jūras dzelmē. Nogrimis veselās flotes, un tiks upurētas miljoniem cilvēku dzīvības. Pavisam negaidīti sāksies ugunsgrēki, un nekādas cilvēku pūles nespēs tos nodzēst. Trakojošajās liesmās

pazudīs šīs zemes pilis. [90] Katastrofas uz dzelzceļa kļūs arvien biežākas; uz lielajām satiksmes maģistrālēm neparedzēti vairošies sajukums, sadursmes un nāve. Gals ir tuvu, pārbaudes laiks tuvojas beigām. Ak, meklēsim Dievu, kamēr Viņš atrodams, piesauksim Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Praviētis saka: "Meklējiet to Kungu, jūs visi nelaimīgie šai zemē, jūs, kas ievērojat tā Kunga likumu; dzenieties pēc taisnības, kļūstiet pazemīgi, lai jūs tā Kunga dusmu dienā varētu glābšanu atrast."

Pastāvīga atkarība no Dieva

Vai rītos pieceļoties jūs izjūtat savu bezpalīdzību un nepieciešamību pēc dievišķā spēka? Un vai jūs pazemīgi un sirsnīgi atklājat savas vajadzības Debesu Ievām? Ja tā, tad eņģeļi ievēro jūsu lūgšanas, un, ja tās nav nākušas no liekulīgām lūpām, tad apstākļos, kur jums draudēs briesmas neapzināti izdarīt kaut ko ļaunu vai atstāt sliktu iespaidu, kas citus vadītu uz ļaunu, sargeņģelis būs jums blakus, iesakot labāku variantu, izmeklējot vārdus jūsu vietā un iespaidojot jūsu rīcību.

Ja jūs neizjūtat briesmas un nelūdzat pēc palīdzības un spēka pretoties kārdināšanām, tad jūs noteikti nomaldīsieties; jūsu nolaidība pienākumu pildīšanā tiks atzīmēta Dieva grāmatās Debesīs, un pārbaudes dienā jūs tiksiet atrasti par viegliem. [91]

VIENA VĀJA VIETA

Mums nevajadzētu sev glaimot, ka esam brīvi no daudz kā tāda, kur citi Dieva priekšā ir vainīgi; pat, ja mūsu raksturā pastāv dažas stipras īpašības un tikai viena vāja vieta, dvēsele vēl vienmēr paliek saistīta ar grēku. Sirds kalpošanā ir dalīta un it kā saka: "Mazliet no manis un kaut ko no Tevis." Tomēr Dieva bērnam ir nepieciešams, sevi pārmeklējot, atklāt arī to grēku, kam tas vēl izdabā un ko lutina, ļaujot, lai Kungs sirdi atbrīvo visā pilnībā. Viņam tas jāuzvar, jo Dieva acīs tas nav nekāds sākums.

Kāds var teikt: "Es nemaz neesmu tik slikts, jo, kad mani izaicina un es pasaku kaut ko riebīgu, vienmēr pēc tam nožēloju, ka esmu ļāvies savām dusmām." Cits var aizbildināties: "Man vēl ir viena otra vaina, bet tādu nelietību, kādu redzu savā paziņā, es tiešām nevaru paciest." Kungs mums nav devis nekādu grēka smaguma pakāpju sarakstu, lai dažus grēkus varētu apzīmēt par mazāk svarīgiem, jo tie nodara niecīgu ļaunumu, kamēr citus uzskatīt par smagiem, jo tie sagādā milzīgu postu.

Ķēde nav stiprāka par tās vienu vismazāko locekli. Mēs to visā kopumā varam atzīt par labu, tomēr, ja viens posms ir vājš, uz ķēdi vairs nevaram paļauties. Ikvienu dvēsele, kas ieies Dieva valstībā, būs nopietni pētījusi, kā uzvarēt grēku. Neiecietīgajiem vārdiem, kas uz jūsu lūpām, jāpaliek neizrunātiem. Domas, ka jūsu raksturs netiek pareizi novērtēts, ir jāatmet, [92] jo tās vājina jūsu iespaidu citu cilvēku skatījumā. Tāpat vajadzētu pārvarēt uzskatu, ka jūs līdzināties moceklim, bet tā vietā pilnībā paļauties uz Kristus apsolījumu: "Tev pietiek Manas žēlastības."

Kontrole pār domām

Jums vajadzētu sargāties no sātana apburtās sfēras un neļaut savu prātu novērst no uzticības Dievam. Ar Kristu jūs varat būt laimīgi, un tādiem jums jābūt, radinoties valdīt pār sevi. Pat domām jābūt pakļautām Dieva gribai, un jūtas jānodod ticības pārraudzībā. Iztēle jums nav dota, lai tai ļautu sacelties un iet pašai savu ceļu, nepūloties to ierobežot vai savaldīt. Ja domas ir nepareizas, arī jūtas būs tādas, bet domu un jūtu savienojums veido morālo raksturu. Ja jūs nolemjat, ka jums kā kristiešiem nevajag savaldīt savas domas un jūtas, tad nonākat ļauno eņģeļu iespaidā un ielūdzat tos uzturēties pie jums un jūs vadīt. Ja padodaties saviem ieskatiem un ļaujaties ļaunām aizdomām un kurnēšanai, jūs būsit starp visnelaimīgākajiem mirstīgajiem, jo jūsu dzīve izrādīsies pilnīga neveiksme. [94]

Nav nekā bezpalīdzīgāka un tajā pašā laikā neuzvaramāka par dvēseli, kas apzinās savu necienīgumu un pilnībā paļaujas uz Pestītāja nopelni. Dievs drīzāk gan tādai dvēselei sūtīs palīgā visus Debesu eņģeļus, nekā pieļaus, ka tā tiek uzvarēta. [95]

UZ PRIEKŠU UN UZ AUGŠU

Es vēlētos, kaut spētu attēlot kristīgās dzīves skaistumu! Jau no paša iesākuma, atrodoties dabas un Dieva likumu pārraudzībā, kristietis pastāvīgi virzās uz priekšu un uz augšu, ar katru dienu vairāk tuvodamies Debesu mājām, kur to gaida dzīvības vainags un jaunais vārds, "ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū". Viņš nemitīgi, ar katru gadu vairāk pieaug svētumā, laimē un spējā darīt labu.

Dievs jauniešus aicina kāpt pa kāpnēm, kas no Zemes sniedzas līdz Debesīm. Kāpņu augšējā galā ir Dievs, un katru pakāpienu apgaismo Viņa godības gaišie stari. Viņš visu laiku vēro kāpējus, vienmēr būdams gatavs sūtīt palīdzību, kad kādam nogurst rokas vai sāk grīloties soļi. Jā, jūs varat līksmi apliecināt, ka nevienam, kas neatlaidīgi dodas augšup, netiks liegta ieeja Debesu pilsētā.

Sātans jauniešiem piedāvā daudz kārdinājumu. Viņš spēlē uz dzīvību un nāvi ar to dvēselēm un neatstāj neizlietotu nevienu līdzekli, lai tos ievestu maldos un iznīcinātu. Bet Dievs tos kārdināšanu cīņās nav pametis vienus, tiem ir pieejams visspēcīgākais Palīgs.

Daudz stiprāks par ienaidnieku ir Tas, kas, nācis šajā pasaulē cilvēka dabā, sātanu jau ir uzvarējis, pastāvot ikvienā kārdināšanā, ko jaunieši piedzīvo šodien. Viņš ir jauniešu Vecākais Brālis, kurš par tiem dziļi ieinteresēts, pastāvīgi par visiem modri rūpējas un priecājas, ja [96] tie cenšas dzīvot pēc Viņa prāta. To lūgšanas Viņš savieno ar savas taisnības vīraku un pienes Dievam kā smaržīgu upuri. Viņa spēkā jaunieši var izturēt grūtības kā labi krusta kareivji. Izlietojot Viņa varu, tie var aizsniegt nosprausto mērķi, jo Golgātā pienestais upuris ir viņu uzvaras ķīla.

Dievs neprasa par daudz

Dieva draudze sastāv no lieliem un maziem traukiem. Kungs neprasa kaut ko neiespējamu. Viņš no maziem traukiem negaida tādu pašu atdevi kā no lielajiem. Viņš vēro, lai katrs izlietotu to, kas tam ir, nevis to, kā nav. Dariet iespējami vislabāko, un Dievs atzīs jūsu pūles. Uzņemieties pienākumu, kas jums vistuvāk, un izpildiet to apzinīgi, tad jūsu darbs Meistaram būs pieņemams. Ilgojoties paveikt kaut ko lielu, neaizmirstiet savus tiešos mazākos pienākumus.

Sargieties no nevēlēšanas pret lūgšanām vienatnē un Dieva Vārda pētīšanu! Tie ir ieroči cīņā pret ienaidnieku, kas cenšas aizkavēt jūs ceļā uz Debesīm. Vienreiz pieļauta nolaidība šajā ziņā atvieglot nolaidību nākamajā reizē. Vienreiz izrādīta pretestība Gara aicinājumam līdzinās ceļu nākamajai reizei. Tādā veidā sirds kļūst arvien cietāka un sirdsapziņa vairs nerunās.

No otras puses, ikviena pretošanās kārdinājumam atvieglo turpmāko cīņu. Katra pašai izliedzība sekmē nākamo pašai izliedzīgo soli, un katra iegūtā uzvara sagatavo pilnīgai uzvarai. Ikviens atvairīts [97] kārdinājums, sevis aizliegšana un uzvara pār grēku ir kā sēkla, kas iesēta mūžīgai dzīvei. Katra nesavtīga rīcība piešķir jaunus garīgus spēkus. Neviens nevar cerēt kļūt līdzīgs Kristus, pats nekļūstot cēlāks un patiesāks.

Attīstiet uzticību

Kungs ievēros katras pūles aizsniegt dievišķo ideālu. Ja arī jūs kļūdaties, ja kādreiz krītat grēkā, neiedomājieties, ka nevarat lūgt, ka neesat cienīgi nākt Kunga priekšā! "Mani bērniņi, to es jums rakstu, lai jūs negrēkotu. Un, ja kāds krīt grēkā, tad mums ir Aizstāvis Tēva priekšā - Jēzus Kristus, kas ir taisns." Viņš ar izplestām rokām gaida atgriežamies pazudušo dēlu. Ejiet

pie Viņa un atzīstiet savas kļūdas un noziegumus! Lūdziet, lai Viņš jūs stiprina jaunai piepūlei! Kungs nekad nepievils, nekad nepareizi neizlietos jūsu uzticību.

Jūs tiksiet pārbaudīti, jo Kungs tādā veidā noslīpē jūsu rakstura raupjās vietas. Nekurniet! Neapmierinātība šo pārbaudi padarīs tikai vēl grūtāku. Pagodiniet Dievu ar priecīgu pakļaušanos Viņa gribai! Pacietīgi panesiet jebkuru slodzi! Ja arī nākas ciest netaisnību, saglabājiet sirdī dievišķo mīlestību! "Novērsies no ļauna un dari labu! Meklē mieru un dzenies pēc tā! Tā Kunga acis vēro taisnos, un Viņa ausis uzklausa to palīdzības saucienus."

"Sargies spert izmisuma pilnus soļus; pagaidi līdz rītam, līdz tumšā diena būs pagājusi!" "Mierā un pašātvībā jūs [98] atradīsiet spēku." Kristus pazīst jūsu kārdināšanu stiprumu un zina, cik jums spēka tām pretoties. Viņa roka maigā līdzjutībā vienmēr ir izstiepta pār katru ciešanās nonākušu bērnu. Kārdinātai, drosmi zaudējušai dvēselei Viņš saka: "Vai tu, Mans draugs, par kuru Es cietu un miru, tiešām nevari Man uzticēties?" "Kādas tavas dienas, tāds būs arī tavs spēks..."

"Pavēli tam Kungam savu ceļu un ceri uz Viņu, gan jau Viņš tad darīs." Viņš tev būs kā lielas klints ēna tuksnešainā zemē, jo ir apsolījis: "Nāciet pie Manis, (..) Es jūs gribu atvieglināt" un dot jums mieru — tādu mieru, ko pasaule nevar ne dot, nedz arī atņemt. (..)

Nav iespējams izteikt vai aprakstīt mieru un prieku, kas pieder cilvēkam, kurš Dievu tur pie vārda. Pārbaudījumi to neuztrauks un necieņa neradīs dusmas, jo pašā "es" ir piesists krustā. Pienākumi dienu no dienas var kļūt grūtāki, kārdinājumi spēcīgāki un pārbaudījumi arvien smagāki, bet viņš negrīšosies, jo saņems spēku atbilstoši vajadzībai.

Uzvaras cena

Lai cilvēkam būtu iespējams iegūt Debesu valstību, Kristus viņa labā upurēja visu, bet tagad tam jāpierāda, ko viņš pats ir gatavs ziedot sevis un Kristus dēļ, lai iemantotu šo mūžīgo godību. Kam ir kaut niecīga izpratne par glābšanas darba lielumu un vērtību, tie nekad nekurnēs, ka bieži vien jāsēj ar asarām un ikvienam kristietim dzīvē jāreķinās ar konfliktiem un sevis aizliegšanu. [99]

RAKSTURA PILNVEIDOŠANA

Kristus nekad nav apgalvojis, ka pilnīgu raksturu attīstīt būtu viegli. Cēlu, vispusīgi attīstītu raksturu nevar pārmanot vai iegūt kaut kā nejauši, jo to Kristus nopelnā un žēlastībā iespējams sasniegt vienīgi ar personīgu piepūli. Dievs dod spējas un garīgo spēku, bet raksturu veidojam mēs paši. Tas attīstās izturīgā, smagā cīņā ar sevi, kad ik pa brīdim jāpiesaka karš iedzīmtām tieksmēm. Tāpēc mums katram sevi rūpīgi jāpārbauda, jo nevienu kļūdu nedrīkstam atstāt neizlabotu.

Lai neviens nesaka, ka nevar atbrīvoties no savām nepilnībām. Ja jūs nonākat pie tāda lēmuma, tad noteikti zaudēsiet mūžīgo dzīvību. Viss ir atkarīgs no jūsu gribas, ja jūs negribat, tad arī nevarat uzvarēt. Patiesais grūtību iemesls ir nesvētotas sirds samaitātība un nevēlēšanās pakļauties dievišķai kontrolei.

Izvirziet sev augstu mērķi

Daudzi no tiem, kurus Dievs apveltījis ar spējām ievērojamam darbam, paveic pavisam maz, jo maz uzņemas. Tūkstoši iet caur dzīvi, it kā tiem nebūtu noteikta mērķa vai ideāla, kura aizsniegšanai būtu vērts ziedot laiku un spēkus. Tie arī saņems savām pūlēm atbilstošu atalgojumu.

Atcerieties, ka jūs nerasnēsi augstāku līmeni par to, ko paši sev esat izvirzījuši! Tāpēc spraudiet sev [100] augstu mērķi un dodieties soli pa solim augšup pa panākumu kāpnēm visā to garumā arī tad, kad ir grūti, kad vajadzīga pašaieliedzība un upuri! Lai nekas jūs neaizkavē! Liktenis nevienai cilvēcisķai būtnei nav izlicis tik ciešas un nepārvaramas cilpas, ka tai būtu jāpaliek nedrošībā un bezpalīdzībā. Jebkuriem nelabvēlīgiem apstākļiem vajadzētu būt kā

izaicinājumam uz drošu apņēmību tos pārvarēt. Ikvienas barjeras noārdīšana tikai vairo spējas un drosmi iet tālāk uz priekšu. Dodieties nešaubīgi pareizā virzienā, tad apstākļi vairs nekavēs, bet jums palīdzēs!

Izkopiet katru rakstura īpašību

Lai jūsu centieni izpaužas ikvienas rakstura īpašības pilnveidošanā Kungam par godu! Katrā savas personības attīstības fāzē jūs varat būt Dievam patīkami. Tā dzīvoja Ēnohs, kaut gan bija spiests uzturēties samaitātā sabiedrībā. Arī mūsu dienās ir savu Ēnohi.

Izturieties līdzīgi uzticīgajam valstsvīram Daniēlam, kuru nespēja uzpirkt nekādi kārdinājumi. Nepieviliet savu Glābēju, kas jūs tā mīlēja, ka nodeva dzīvību, lai dzēstu jūsu grēku parādu! Atcerieties, ka Viņš saka: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." Ja arī esat pieļāvuši kļūdu, nešaubieties par uzvaru, bet šo kļūdu paturiet prātā kā brīdinājuma zīmi! Tā, pagodinot savu Glābēju, jūs sakāvi pārvērtīsiet uzvarā un liksiet ienaidniekam pievilties.

Pēc dievišķās līdzības veidots raksturs ir vienīgā vērtība, ko mēs no šīs pasaules varēsim ienest līdz nākamajai. Tie, kas [101] uz šīs Zemes dzīvo pēc Jēzus Kristus norādījumiem, kopā ar Dievu sasniegtos ieguvumus varēs ņemt līdzī Debesu mājokļos, lai tur arī turpmāk vēl pastāvīgi pieaugtu. Ak, cik svarīga tāpēc ir rakstura veidošana šajā dzīvē!

Dieva piedāvājumu iespējams īstenot

Visi Debesu spēki sadarbosies ar cilvēku, kas nelokāmā ticībā centīsies sasniegt rakstura pilnību un būt nevainojams savā rīcībā. Katram, kurš tā darbojas, Kristus saka: Es esmu pie tavas labās rokas, lai tev palīdzētu.

Kad cilvēka griba darbojas ar Dieva gribu, tā kļūst visvarena. Lai arī kas netiktu iesākts pēc Kunga pavēles, to iespējams paveikt Viņa spēkā. Visus Viņa piedāvājumus ir iespējams īstenot dzīvē.

Mūsu pastāvīgā atkarība

Tos, kuri pilnībā neizprot savu pastāvīgo atkarību no Dieva, pārvarēs kārdināšanas. Pašlaik mēs varam domāt, ka mūsu kājas stāv droši un nekas mūs neizkustinās. Mēs varam ar pārliecību sacīt: "Es zinu, kam es ticu; nekas nespēj satricināt manu uzticību Dievam un Viņa Vārdam." Bet sātans plāno, kā savā labā izmantot mūsu iedzimtās un iegūtās rakstura vājības un kā padarīt aklas mūsu acis pret savām vajadzībām un trūkumiem. Dzīves gājumā mēs varam būt droši, vienīgi atzīstot savu nespēku un pastāvīgi uzlūkojot Jēzu. [102]

TICĪBAS CĪŅA

Daudziem jauniešiem kalpošanā Dievam nav noteiktu principu. Tie zaudē drosmi zem katra mākoņa, tiem trūkst spēka izturībai. Viņi nepieaug žēlastībā. Tie gan šķietami tur Dieva baušļus, bet Viņa likumiem nepakļaujas un to arī nespēj. Miesīgajiem cilvēkiem jātiek pārveidotiem. Tiem vispirms jāskatās svētuma skaistums, jo tikai tad viņi spēs pēc tā ilgoties līdzīgi briedim, kas brēc pēc svaiga ūdens, tikai tad tie iemīlēs Dievu un Viņa likumus; un tad Kristus jūgs tiem kļūs patīkams un Viņa nasta viegla.

Dārgie jaunieši, kad jūsu soļus vadīs Dievs, jūs nedrīkstat sagaidīt, ka gājums ārēji vienmēr būs miera pilns un nodrošinās labklājību! Ceļš, kas ved pretī mūžības rītam, nav visvieglāk ejamais, jo brīžam šķiet tumšs un ērkšķains. Bet varat būt droši,— jūs apņems Dieva mūžīgās rokas, aizsargājot no ļaunā. Kungs vēlas, lai jūs vingrinātos pilnībā paļauties uz Viņu, lai mācītos Viņam uzticēties gan tumšās, gan saulainās dienās.

Dzīva ticība

Katra Kristus sekotāja sirdī jāiemājo ticībai, jo bez tās nav iespējams veidot Dievam patīkamu dzīvi. Ticība ir roka, kas satver bezgalīgo palīdzību; tā ir līdzeklis, kas atjaunotai sirdij liek pukstēt saskaņā ar Kristus sirdi.

Pūloties aizsniegt savu mājvietu, vētra ērgli bieži vien iedzen tumšā [103] kalnu aizā. Starp putnu un saulainajiem augstumiem, kur nostiprināta ligzda, traucas drūmas, sadusmotas mākoņu masas. Kādu brīdi tas šķiet apjucis un mētājas šurp un turp, sitot ar saviem spēcīgajiem spārniem, it kā gribēdams biezos mākoņus izdzēst. Cenšoties rast izeju no šī cietuma, ērglis ar mežonīgiem kliegzieniem sacelš trauksmi kalnu baložos, bet tad pēkšņi ar spalgu uzvaras saucienu metas augšup tumsā, lai brīdi vēlāk atrastos virs mākoņiem mierīgajā saules spožumā. Tumsa un vētra paliek zem viņa, visapkārt skaidras debesis.

Putns sasniedz savu mājvietu lepnas klints virsotnē un jūtas apmierināts, bet, lai nokļūtu šajā gaismā, bija jādodas cauri tumsai. Tas prasīja piepūli, tomēr meklētais patvērums ir laba atlīdzība.

Tas ir vienīgais veids, kā mēs varam sekot Kristum. Mums jāiemācās dzīvot ticībā, jo tikai tā mēs izklūsim cauri mākoņiem, kas līdzīgi biežai sienai mūs šķir no Debesu gaismas. Mums jāaizsniedz ticības augstumi, kur visapkārt valda miers un līksmība Svētajā Garā.

Visu mūžu ilgstoša cīņa

Vai jūs kādreiz esat vērojuši vanagu, kas vajā biklu balodi? Pēdējais instinktīvi jūt, ka vanagam, lai sagrābtu savu upuri, jālido par to augstāk. Tāpēc balodis paceļas arvien augstāk un augstāk zilajos debesu plašumos, visu laiku plēsoņas vajāts, kas cenšas to pārspēt — tomēr veltīgi. Balodis ir drošībā tik ilgi, kamēr lidojumā nenogurst un nepagriežas atpakaļ uz zemi; bet, ja tas kaut mirkli sāktu svārstīties [104] un atļautos lidot zemāk, modrais ienaidnieks zibenīgi uzkrītu savam upurim. Atkal un atkal mēs, elpu aizturējuši un norūpējušies, varam vērot šo norisi, no visas sirds pārdzīvojot par mazo balodi. Cik gan bēdīgi mēs justos, ja tas kļūtu par ienaidnieka laupījumu!

Arī mēs esam ierauti cīņā — visu mūžu ilgstošā cīņā pret sātānu un tā nemitīgajiem kārdinājumiem. Šis ienaidnieks izlietos jebkuru argumentu, ikvienu viltību, lai tikai sagūstītu dvēseli, tāpēc, lai iegūtu dzīvības vainagu, nepieciešamas nopietnas un nemitīgas pūles. Mēs nedrīkstam nolikt ieročus un atstāt cīņas lauku, pirms neesam panākuši uzvaru, kad varētu priecāties kopā ar Glābēju. Kamēr mēs cieši raugāmies uz mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju, varam būt droši; mūsu siltākajām jūtām jābūt vērstām uz augšu, nevis pie zemes lietām. Ticībā mums jāpaceļas arvien augstāk un augstāk, iepazīstoties ar Kristus žēlastību. Ik dienas uzlūkojot Viņa nesalīdzināmo skaistumu, mums arvien vairāk un vairāk jāpieaug Jēzus godības pilnajā līdzībā. Ja dzīvosim tādā savienībā ar Debesīm, tad sātāns veltīgi būs izlicis cilpas mūsu kājām. [105]

UZVARA IR NODROŠINĀTA

Mums ir tikai vājš priekšstats par to, cik stipri mēs varētu būt, ja savienotos ar visa spēka Avotu. Mēs arvien no jauna krītam grēkā un domājam, ka tā tam vienmēr jāturpinās; mēs tik cieši turamies pie savām vājībām, it kā ar tām varētu lepoties. Bet Kungs norāda, ka, tiecoties pēc uzvaras, mums savu vaigu vajadzētu padarīt "kā kramu". Kristus mūsu grēkus pats savā miesā ir uznesis pie koka, tādēļ spēkā, ko Viņš mums devis, mēs varam pretoties pasaulei, miesīgām kaislībām un visam ļaunajam. Un tieši tāpēc tik daudz nevajadzētu runāt par savu vājumu un nepilnību, bet gan par Kristu un Viņa spēku. Ja mēs sarunās bieži kavējamies pie sātāna varas, tad ienaidnieks cenšas uzmaukties ar vēl lielāku spēku, bet, runājot par Visvarenā palīdzību, mēs liekam tam atkāpties. Jo vairāk mēs tuvojāmies Dievam, jo vairāk Viņš var mums palīdzēt. (..)

Daudzi pavisam nolaidīgi izmanto savas priekšrocības. Lai paveiktu kaut ko labu, mēs izdarām tikai nelielu piepūli un tad atkal atkrītam ierastajā grēcīgajā dzīvē. Tomēr, ja vēlamies ieiet Dieva valstībā, tas var notikt tikai ar pilnīgu raksturu, bez traipa, grumbas vai citas kādas vainas. Jo vairāk tuvojamies laika galam, jo neatlaidīgāk darbojas sātans. Pavisam nemanot, viņš izliek savus slazdus, lai mūs iegūtu savā varā. Dieva godību dvēselē tas cenšas aptumšot visdažādākajos veidos, un mēs paši izšķiram, vai mūsu sirdi un prātu pārvaldīs ļaunais, vai arī mums reiz būs vieta uz Jaunās Zemes kā daļa pie Ābrahāma mantojuma. [106]

Dieva spēks savienībā ar cilvēciskajām pūlēm mūsu labā ir panācis godības pilnu uzvaru. Vai mums to nevajadzētu vērtēt? Jēzū mums ir piešķirtas visas Debesu bagātības. Kungs nevarēja pieļaut, lai ļaunuma konfederācijas pārstāvji jēkad varētu sacīt, ka Viņš spēja paveikt vairāk, nekā to ir darījis. Visas Dieva radītās pasaules un Debesu eņģeļi var apliecināt, ka Viņš vairāk izdarīt nevarēja. Viņam gan ir spēka avoti, par kuriem mēs līdz šim vēl neko nezinām, no kuriem Viņš ļaus mums smelt vajadzības brīžos, tomēr mūsu pūlēm vienmēr jāsavienojas ar dievišķo spēku. Lietā jāliek gan mūsu saprāts, gan uztveres spējas un visi cilvēciskās būtnes spēki. (..) Kad, nonākot neparedzētā situācijā, mēs apbrušosimies kā ļaudis, kas gaida savu Kungu, kad centīsimies likvidēt katru rakstura nepilnību, arī Dievs sniegs vairāk gaismas, spēka un palīdzības.

Ticība un pienākums

Ticība nav jūtas. Tā ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, un pārliecība par neredzamām lietām. Pastāv tādas reliģijas formas, kas nav nekas vairāk kā savtība. To piekritēji gūst sev apmierinājumu pasaulīgās baudās. Tiem pietiek ar pārdomām par Kristu, neko neuzzinot par Viņa glābjošo spēku. Ļaudis, kas piekopj tādu reliģiju, uz grēku raugās vieglprātīgi, jo viņi nepazīst Jēzu. Tiem trūkst pienākuma apziņas, bet uzticīga pienākuma pildīšana iet roku rokā ar pareizu izpratni par dievišķo raksturu. [107]

KĀ KĻŪT STIPRAM ?

Kristus ir sagādājis visu nepieciešamo, lai mēs varētu būt stipri. Viņš ir devis Svēto Garu, kura uzdevums ir atgādināt dievišķos apsolījumus, lai mums būtu miers un aplaimojoša apziņa par piedošanu. Ja mēs raugāties uz Glābēju un uzticamies Viņa spēkam, sirdi piepilda paļāvība un stipra cerība, jo Kristus taisnība kļūst par mūsu taisnību. (..)

Ar runām par savu nevarību mēs Viņu apkaunojam. Tā vietā, lai pievērstu uzmanību sev, raudzīsimies uz Jēzu, kļūstot ik dienas Viņam līdzīgāki, daudz labāk sagatavoti par Viņu pastāstīt citiem, spējīgi izlietot Viņa žēlastību un palīdzību un saņemt mums piešķirtās svētības. Dzīvojot tādā savienībā ar Dievu, mēs izaugsim stipri Viņa spēkā, kļūstot par svētību un atbalstu citiem. Ja mēs darītu vienīgi to, ko Kungs no mums vēlas, tad mūsu sirds līdzinātos svētam mūzikas instrumentam — katrs akords teiktu un slavētu Glābēju, ko Dievs sūtījis atņemt pasaules grēkus.

Uzlūkojiet Viņa godību!

Kad jums uzmācas kārdinājumi — tie noteikti nāks — kad apņēmt rūpes un neizpratne, kad, nelaimīgi un mazdūšīgi, jūs jau gandrīz esat nonākuši izmisumā, — tad raugieties, ak, raugieties ar ticības acīm turp, kur pēdējo reizi redzējāt gaismu, un jūs apņemošā tumsa [108] izklīdīs Kunga godības spožuma priekšā! Kad jūsu dvēselē grēks cīnās pēc virskundzības, kad nomoka sirdsapziņa un uzmācas neticība, tad steidzieties pie Pestītāja! Viņš savā žēlastībā grēku izdeldēs. Viņš piedos un jūs iepriecinās Dievā. (..)

Nerunāsim vairs ilgāk par savu neprasmi un spēka trūkumu! Aizmirsīsim to, kas bijis pagātnē, un steigsimies uz priekšu pa ceļu uz Debesīm! Nenoniecīsim nevienu izdevību, kas mūs var darīt derīgākus kalpot Kungam! Tad svētums, līdzīgi zelta pavedieniem, tiks ieausts mūsu dzīvē, un eņģeļi, uzlūkojot mūsu svētīšanos, atkārtos apsolījuma vārdus, ka tāds "vīrs būs

dārgāks par tīru zeltu un parasts cilvēks vērtīgāks par Ofīras zeltu". Kad vājas, kļūdainas cilvēciskas būtnes nododas Kristum un dzīvo Viņa dzīvi, līksmo visas Debesis.

Prieks pēc grēku nožēlas

Nosacījumus cilvēku atpestīšanai ir devis pats Dievs. Lai nožēlojošs grēcinieks atgūtu mieru un palāvību, tam sevi jāaizliedz un jāuzņemas savs krusts. Pārdomām par Jēzus pazemošanos un sevis upurēšanu cilvēka mūžīgās labklājības dēļ vajadzētu apklusināt ikvienu kurnošu balsi. Patiesi skumstot par Dieva likumu pārkāpšanu un ticot Jēzum Kristum kā savam Pestītājam un Aizstāvim, cilvēku piepildīs aplaimojošs prieks. [109]

UZVARĀM BAGĀTA DZĪVE

Uzticēšanās Dievam sniedz mieru. Tiklīdz dvēsele izšķiras rīkoties saskaņā ar saņemto gaismu, Svētais Gars dod vairāk gaismas un spēka. Cilvēkam pieņemot lēmumu, līdzīgi darbojas Gara žēlastība, bet tā neaizvieto personīgo ticību. Kristīgas dzīves sekmes ir atkarīgas no tā, kā cilvēks izlieto Dieva dāvāto gaismu. Un tas nav gaismas un pierādījumu daudzums, kas dvēseli dara brīvu Kristū, bet gan spēka, gribas un enerģijas pieaugums, kas liek no sirds dziļumiem izsaukties: "Kungs, es ticu, palīdzi manai neticībai!"

Es priecājos par nākotnes plašajām iespējām, un to varat darīt arī jūs. Esiet līksmi un slavējiet Kungu par Viņa mīlestības pilno laipnību! To, ko nespējat saprast, atstājiet Viņam. Dievs jūs mīl un jūt līdzīgi katrai jūsu vājībai. Viņš mūs "Kristū ir svētījis ar visāda veida garīgu svētību debesīs". Neierobežotās Būtnes sirds nekad nebūs apmierināta, dodot tiem, kas mīl Viņa Dēlu, mazāk svētību, nekā Viņš deva Dēlam.

Sātans mūsu prātu cenšas novērst no varenā Palīga, liekot domās kavēties pie pašu dvēseles samaitātības. Bet, lai gan Jēzus labi zina visus mūsu pagātnes noziegumus, Viņš tos piedod; un mēs nedrīkstam Kungu apkaunot, apšaubot Viņa mīlestību. Vainas apziņa ir jānoliek krusta pakājē, citādi tā saindēs dzīvības avotu. Kad sātans jums uzbrūk ar saviem draudiem, novērsieties [110] un mieriniet savu dvēseli ar Dieva apsolījumiem. Mākoņi paši par sevi var būt tumši, bet, ja tiem cauri spīd Debesu gaismas, tie staro zeltainā mirdzumā, jo pāri visam dus Kunga godība.

Dieva bērniem nevajag vadīties no emocijām un jūtu uzplūdiem. Kad tie svārstās starp cerību un bailēm, Kristus sirds tiek apbēdināta, jo Viņš taču tiem ir devis nepārprotamus mīlestības pierādījumus. (..) Viņš vēlas, lai tie pildītu tiem uzticētos pienākumus, tad to sirdis Viņa rokās kļūs par svētītiem mūzikas instrumentiem, un katrs akords, kas atskanēs, teiks un slavēs Būtni, ko Dievs sūtījis atņemt pasaules grēkus.

Kristus mīlestība pret saviem bērniem ir tikpat maiga, cik spēcīga. Tā ir stiprāka par nāvi, jo Viņš nomira, lai mūs glābtu un savienotu ar sevi noslēpumaini un mūžīgi. Kristus mīlestība ir tik varena, ka pārvalda visus Viņa spēkus un izlieto milzīgās Debesu bagātības par labu Dieva ļaudīm. Tai nav nekādas pārmaiņas, nedz ēnas, — tā ir tā pati vakar, šodien un mūžīgi. Lai gan grēks ir pastāvējis jau gadsimtiem ilgi, cenšoties šo mīlestību iznīcināt un pārtraukt tās plūsmu Zemes virzienā, tā tomēr bagātās straumēs izlejas pār tiem, par kuriem Viņš nomira.

Pārvaldošs iespaids

Atcerieties, ka ticība jūsu dzīvē nedrīkst būt tikai viens iespaids starp daudziem citiem, tai jābūt tādām iespaidam, kas pārvalda visu pārējo! [111]

DZĪVA TICĪBA

Daudzi, kas sirsnīgi meklē sirds svētumu un dzīves tīrību, šķiet nospiesti un mazdūšīgi. Tie pastāvīgi skatās uz sevi un apraud savu ticības trūkumu; un, tā kā viņiem nav īstas pārliecības, tie jūt, ka nav tiesīgi cerēt uz Dieva svētībām. Viņi kļūdās, pieņemot jūtas par ticību. Tos mul-

sina patiesas ticības vienkāršība, un tas dvēselē ienes lielu tumsu. Viņiem savas domas vajadzētu novērst no sevis, lai kavētos pie Dieva žēlastības un laipnības, atsaucoties uz Viņa apsolījumiem un bērnišķīgi ticot, ka Kungs savus vārdus piepildīs.

Mums nav jāpaļaujas uz savu ticību, bet uz Dieva apsolījumiem. Ja mēs nožēlojam Viņa likumu pārkāpšanu pagātnē un turpmāk apņemamies šiem likumiem paklausīt, tad varam būt pārliecināti, ka Dievs Kristus dēļ mūs pieņem un piedod visus mūsu grēkus.

Dvēselei dažreiz uzbruks tumsa un mazdūšība, cenšoties to nomākt, bet mums nevajag atmest savu paļāvību. Skatam vienmēr jākavējas pie Jēzus, neatkarīgi no tā, ko mēs jūtam vai nejūtam. Mums uzticīgi jācenšas izpildīt katru zināmo pienākumu un tad mierīgi jāpaļaujas uz Dieva apsolījumiem.

Nepaļaujieties uz jūtām

Reizēm mūs pārņem dziļa nevērtības apziņa, liekot dvēselei bailēs nodrebēt, bet tas nav pierādījums, ka Dievs būtu mainījis savu izturēšanos pret mums vai mēs — pret Viņu. Mums nevajadzētu pūlēties vienmēr saglabāt [112] noteiktu emocionālo spraigumu. Iespējams, ka mēs šodien neizjūtam tādu mieru un prieku, kāds bija vakar, bet mums allaž ticībā jāsatver Jēzus roka un pilnībā jāuzticas Viņam kā tumšos, tā gaišos brīžos.

Sātans centīsies iečukstēt: "Jūs esat pārāk lieli grēcinieki, lai Kristus vēl varētu glābt." Un, ja arī jūs tiešām saprotat, ka esat nevērtīgi un grēka pārņemti, tad tomēr kārdinātājam varat stāties pretī ar vārdiem: "Es droši zinu, ka, pateicoties savam salīdzinošajam upurim, Kristus tagad ir mans Glābējs. Es nepaļaujos uz saviem nopelniem, bet uz Jēzus dārgajām asinīm, kas mani darījušas tīru. Mana bezpalīdzīgā dvēsele pieķeras Viņam." Kristieša dzīvei jāveidojas pastāvīgā, dzīvā ticībā. Nesatricināma paļāvība un droša uzticība Kristum dvēseli piepildīs ar mieru un noteiktu pārlicību.

Nezaudējiet drosmi!

Jā, nezaudējiet drosmi, ja arī šķiet, ka jūsu sirds vēl ir pārāk cieta. Katrs kavēklis, katra iekšēja cīņa tikai pastiprina jūsu vajadzību pēc Kristus. Viņš nāks un atņems akmens sirdi, vietā piešķirot miesīgu sirdi. Meklējiet Viņu pēc sevišķas žēlastības, lai varētu uzvarēt savas iemīļotās nepilnības. Kad nonākat kārdināšanā, neatlaidīgi pretojieties ļaunā iespaidam, pie sevis sakot: "Kā gan lai es apkaunoju savu Glābēju? Es esmu nodevies Viņam, tāpēc nevaru darīt sātana darbus." Sauciet uz Jēzu pēc palīdzības upurēt katru elku un atstāt katru iemīļoto grēku. Ar ticības acīm uzlūkojiet Tēva troņa priekšā stāvošo Aizstāvi, kā Viņš tur jūsu labā izstiep savas ievainotās rokas, un droši paļaujieties, ka, pateicoties Viņam, saņemsiet jaunus spēkus. [113]

Domājiet par Kristu!

Raugieties ticībā uz vainagiem, kas paredzēti uzvarētājiem; ieklausieties atpestīto līksmajā gaviļu dziesmā: "Cienīgs, cienīgs ir Jērs, kas tika nokauts un tagad mūs ir atpircis Dievam!" Mēģiniet kādreiz šīs ainas patiesi iztēloties savā apziņā! Pirmais kristīgais mocekļis Stefāns savā drausmīgajā cīņā pret valdībām un varām, un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā izsaucās: "Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas!" Viņam tika parādīts pasaules Glābējs, kas sirsnīgā līdzjūtībā raudzījās lejup no Debesīm, un godības gaisma no Kristus skata apņēma Stefanu ar tādu spožumu, ka viņa sejas izteiksme pat ienaidniekiem šķita kā eņģeļa vaigs.

Ja mūsu domas vairāk kavētos pie Kristus un Debesīm, tad savā ticības cīņā mēs saņemtu milzīgu atbalstu. Pārdomājot par labākas Zemes godību, kas drīz kļūs par mūsu mājām, lepība un pasaules mīlestība zaudētu pār mums savu varu. Salīdzinot ar Kristus pievilcību, visi šīs Zemes vilinājumi šķistu pilnīgi bezvērtīgi.

Ierasto domu pārmaiņa

Lai neviens necer, ka pārlicību par Dieva mīlestību varēs iegūt bez nopietnas piepūles no savas puses. Kad prāts ir pieradis pārsvarā kavēties vienīgi pie zemes lietām, tad šīs ierastās domas ir ļoti grūti mainīt. Tas, ko acis redz un ausis dzird, bieži vien aizņem visu mūsu uzmanību un noslāpē citas intereses. [114]

Bet, ja mēs vēlamies ieiet Dieva pilsētā un skatīt Jēzu Viņa godībā, tad mums jau šeit jāpierod uz Viņu raudzīties ar ticības acīm. Mums bieži jādomā un jārunā par Kristus izteiktajiem vārdiem un Viņa raksturu, katru dienu atvēlot brīžus lūgšanu pilnām pārdomām par šiem tematiem.

Svētošanās - katras dienas darbs

Svētošanās ir katras dienas pienākums. Lai neviens sevi nepieviļ, iedomājoties, ka Kungs varētu to žēlot un svētīt, kamēr tas pārkāpj kaut vienu no Viņa norādījumiem. Stūrgalvīga turēšanās pie kāda zināma grēka klusina Gara pārlicinošo balsi un atšķir dvēseli no Dieva. Lai cik apgarotas arī nebūtu mūsu reliģiskās izjūtas, Jēzus nevar iemānot sirdī, kas neciena dievišķo likumu. Kungs godā tikai tos, kas Viņu godā.

"Kam jūs sevi nododat par paklausīgiem kalpiem, jums arī kā kalpiem jāklausa." Ja mēs padodamies dūsmām, iekārei, alkatībai, ienaidam, savtībai vai kādai citai ļaunai tieksmei, tad kļūstam par grēka vergiem. "Neviens nevar kalpot diviem kungiem." Ja kalpojam grēkam, tad nevaram kalpot Kristum. Ikviens ticīgs cilvēks izjutīs grēka vilinājumu, jo miesa saceļas pret garu un gars pret miesu, uzturot pastāvīgu kara stāvokli. Te nepieciešama Kristus palīdzība, jo Viņā cilvēciskais vājums tiek savienots ar dievišķo stiprumu un ticība triumfē, sakot: "Paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu."

Ja vēlamies attīstīt raksturu, ko Kungs varētu atzīt par labu, tad mums savā ticības dzīvē jāizveido nevainojami [115] ieradumi. Lai pieaugtu žēlastībā un veidotu normālu garīgu dzīvi, pastāvīgas lūgšanas ir tikpat nepieciešamas kā laicīgā barība fiziskai labklājībai. Mums jāpierod domās bieži kavēties lūgšanā pie Dieva. Ja domas tiecas klīst projām, tās jāgriež atpakaļ; ar neatlaidīgu piepūli tas kļūs par ieradumu, kas vēlāk padosies pavisam viegli. Savas drošības labā mēs ne mirkli nedrīkstam šķirties no Kristus. Mums Viņa klātbūtne nepieciešama ikkatrā solī, jo tikai tā mēs spēsim saskaņoties ar Viņa paša dotajiem norādījumiem.

Padariet ticību par savu nodarbošanos

Ticībai jākļūst par mūsu dzīves galveno saturu, un visam citam jāatrodas tās pakļautībā. Kristīgajā cīņā jāiesaista visi dvēseles, miesas un gara spēki. Ja mēs Jēzum lūgsim spēku un žēlastību, tad uzvarēsim tikpat droši, cik drošs ir fakts, ka Viņš par mums nomira. (..)

Mums jānāk arvien tuvāk Kristus krustam, jo tur atrodamā nožēla ir pirmā mācība par mieru, kas mums jāapgūst. Ak, kas gan var aptvert Jēzus mīlestību! Tā ir daudz, daudz maigāka un pašai izdzīvīgāka par mātes jūtām. Ja mēs vēlamies uzzināt vienas cilvēka dvēseles vērtību, mums dzīvā ticībā jāraugās uz krustu, tā iesākot studijas, kas būs pamatā atpestīto tālākai izglītībai un dvēseles noskaņojumam visā mūžībā. Mūsu laika un talantu vērtību var mērīt vienīgi ar cilvēces glābšanai ziedotās izpiršanas maksas lielumu. Cik mēs būtu nepateicīgi, ja nolaupītu Dievam to, kas pieder Viņam, cenšoties neizrādīt savas simpātijas un atturoties no kalpošanas. Vai tiešām būtu par daudz nodot sevi Tam, kas mūsu labā upurējis visu? [116] Vai varētu šaubīties izvēlē starp pasaules draudzību un Kristus piedāvāto mūžīgo godību - sēdēt ar Viņu uz Viņa goda krēsla, tāpēc ka Viņš ir uzvarējis un sēdies ar savu Tēvu uz Viņa goda krēsla?

Svētošanās - vienmēr progresējošs piedzīvojums

Svētošanās ir pastāvīgi progresējošs darbs. Pētera vārdos mums atklājas it kā cits citam sekojoši soļi: "Tāpēc pielieciet visas pūles un parādiat savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību. Jo, ja šīs

lietas pie jums ir un iet vairumā, jūs netapsit kūtri, nedz neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā." "Tādēļ, brāļi, darbojieties, lai jūsu aicināšana un izredzēšana jo stipra paliek, jo, to darīdami, jūs nekad neklupsiet. Tas lielā mērā veicinās jūsu ieiešanu mūsu Kunga un Pestītāja valstībā."

Tas ir ceļš, par kuru varam būt droši, ka tur nekad nepaklupsim. Tie, kas, tiecoties pēc kristīgiem tikumiem, darbojas pēc saskaitīšanas principa, var būt pārliecināti, ka Dievs viņiem sava Gara dāvanas piešķirs pēc reizināšanas principa.

Pēteris uzrunā visus, kas priecājas par to pašu dārgo ticību: "Žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi Dieva un mūsu Kunga Jēzus atziņā!" Pateicoties dievišķajai žēlastībai, visi, kas vien vēlas, var doties pa mirdzošajām kāpnēm no Zemes uz Debesīm, lai beidzot ar dziesmām un neizsakāmu līksmību ieietu pa Dieva pilsētas vārtiem. [117]

Pārbaudījumu vērtība

Dzīves pārbaudījumi ir Kunga sabiedrotie, kas mūsu raksturu šķīsta no visa netīrā un rupjā. Ciršana, kalšana, nogludināšana un pulēšana, protams, ir sāpīga. Tādu apstrādi grūti izturēt, bet pēc tam akmens ir sagatavots ieņemt vietu dievišķajā tempļī. Nederīgam materiālam Kungs neveltī tik rūpīgu un uzmanīgu darbu. Tikai dārgos akmeņus Viņš slīpē pēc Debesu pils parauga.

Spēka iegūšanas noslēpums

Laiku pa laikam cilvēki mēdz iegriezties Visaugstākā patvērumā un Visvarenā ēnā; nedaudz tur pakavējas, kā rezultātā kļūst redzami cēli darbi; bet tad viņu ticība atkal atslābst, savienība pārtrūkst un dzīves darbs pamirst. Turpretim Jēzus dzīvē izpaudās noteikta uzticība, ko veicināja pastāvīga savienība ar Dievu, tāpēc arī Viņa kalpošana Debesu un Zemes labā bija bez trūkumiem un nedrošības.

Kā cilvēks Viņš lūgšanā tuvojās Dieva tronim, līdz Viņa cilvēcība pakļāvās Debesu ietekmei, kas cilvēcisko savienoja ar dievišķo. Saņēmis dzīvību no Dieva, Viņš to tālāk piešķīra cilvēkiem. [118]

SAVIENĪBA AR KRISTU

Dzīvas ticības savienība ar Kristu ir ilgstoša; katras citas saistības — pārejošas. Atdodot bezgalīgi augsto maksu par mūsu atpirkšanu, Kristus mūs izvēlējās pirmais, tāpēc katrs patiess kristietis Viņu vērtēs kā pirmo, pēdējo un no visa iespējamā vislabāko. Tomēr šī savienība arī mums kaut ko maksā. Tā lepnajam cilvēkam prasa atzīt pilnīgu atkarību no Dieva. Visiem, kas veido šīs attiecības, jāizjūt nepieciešamība pēc Kristus šķīstījošajām asinīm. Tiem jāpiedzīvo sirds pārmaiņa, sava griba jāpakļauj Dieva gribai. Tāpēc ir gaidāma cīņa ar iekšējiem un ārējiem apstākļiem, iespējamās sāpes, no kaut kā atsakoties un pieķeroties kaut kam citam. Ja veidojam savienību ar Kristu, grēks ir jāuzvar visās tā izpausmēs - lepnībā, savtībā, iedomībā un pasaules mīlestībā. Iemesls, kāpēc daudziem kristīgā dzīve šķiet tik nožēlojami smaga, kāpēc tie ir tik nenoteikti un nepastāvīgi, bieži vien ir cenšanās savienoties ar Kristu pirms šķīšanās no šiem iemīļotajiem elkiem.

Arī reiz izveidotu savienību ar Kristu saglabāt būs iespējams vienīgi ar nopietnām lūgšanām un nenogurstošu piepūli. Mums būs jāpretojas, būs jāatsakās un būs sevi jāpārvar. Ar Kristus žēlastību, ar drosmi, ticību un modrību ir iespējams gūt uzvaru.

[120] *Pestītājs ir noliecies pār savām asinīm atpirktajiem un neizsakāmā līdzcietībā maigi saka: "Vai tu gribi kļūt vesels?" Viņš aicina, lai mēs pieceļamies pilnīgi veseli un miera pilni. Tad negaidiet, līdz jūtat, ka esat dziedināti; ticiet Viņa vārdiem! Nododiet savu gribu Kristum! Izvēlieties kalpot Viņam, un, rīkojoties pēc Viņa vārdiem, jūs saņemsiet spēku! Lai arī kādi būtu jūsu ļaunie ieradumi, jūs pārvaldošās kaislības, kas, ilgi piekoptas, saistīja miesu un*

dvēseli, Kristus var un ļoti ilgojas jūs no visa tā atbrīvot. Viņš pārkāpumos mirušajai dvēselei grib sniegt jaunu dzīvību. Viņš grib atbrīvot vājībās, neveiksmēs un grēka ķēdēs saistītos gūstekņus.

PIEAUGŠANA ŽĒLASTĪBĀ

"Bet audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā." Pieaugt Jēzū, pieaugt garīgajā žēlastībā un atziņā - tas ir iespējams ikvienam jauniešim. Cītīgi meklējot Rakstos un sekojot tur atklātajam patiesības un taisnības ceļam, mēs Jēzu varam iepazīt arvien labāk, un tie, kas pastāvīgi pieaugs žēlastībā, varēs ticībā nelokāmi iet uz priekšu.

Nepieciešamība kļūt noteiktākiem

Katra jaunieša sirdī, kurš vēlas kļūt par mūsu Kunga mācekli, jādeg karstām ilgām sasniegt visaugstāko kristietības standartu - būt par Kristus līdzstrādnieku. Ja tam ir nodoms piederēt to ļaužu pulkam, kas kādreiz bez vainas stāvēs Dieva troņa priekšā, tad viņam ik dienas jāpieaug. Vienīgais veids, kā palikt nelokāmam un noteiktam, ir mērķtiecīga attīstība garīgajā dzīvē. Uzvarot cīņā ar šaubām un kavēkļiem, ticība kļūs arvien stiprāka. Patiesa svētošanās nozīmē pastāvīgu progresu. Ja jūs augsiet Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā, tad izlietosiet katru izdevību un priekšrocību, lai iegūtu vēl vairāk zināšanu par Kristus dzīvi un raksturu.

Ticība Jēzum pieaugs, labāk ar Viņu iepazīstoties, pārdomājot Viņa neaptraipīto dzīvi un neierobežoto mīlestību. Jūs Dievu nevarat vairāk apkaunot, kā uzdodoties par Viņa mācekli, [122] kamēr vēl turaties pa gabalu no sava Kunga, un neļaujiet Svētajam Garam sevi vadīt un uzturēt.

Pieaugot žēlastībā, jūs labprāt apmeklēsiet reliģiskas sanāksmes un draudzes priekšā priecīgi liecināsi par Jēzus mīlestību. Savā žēlastībā Dievs var sniegt apdomību jauniešiem un vairoz zināšanas un pieredzi pat bērniem. Tāda attīstība var turpināties dienu no dienas. Savas ticības lielumu jums nekad nevajadzētu noteikt pēc izjūtām.

Sirds pārbaude

Uzmanīgi pārbaudiet paši savu sirdi un attiecības ar Dievu! Jautājiet sev: "Vai es šodien savu dārgo laiku esmu izlietojis, cenšoties izpatikt sev, tiecoties pēc izpriecām, vai varbūt esmu sagādājis laimīgus brīžus arī citiem? Vai kādam no paziņām esmu palīdzējis kļūt dievbijīgākam, iepazīstinot to ar mūžīgo lietu vērtību? Vai es ticību ienesu mājas dzīvē, atklājot Kristus žēlastību savos vārdos un visu pienākumu izpildē? Vai attiecībās ar vecākiem esmu izturējies ar godbijības pilnu paklausību, tā ievērojot piekto bausli? Vai es priecīgi veicu savus nelielos ikdienas uzdevumus, tos uzticīgi izpildot un darot visu iespējamo, lai atvieglotu citu nastas? Vai esmu atturējies savas lūpas no ļauna un pasargājis mēli no sliktas valodas? Vai esmu pagodinājis Kristu, manu Glābēju, kurš atdeva savu dārgo dzīvību, lai es varētu pastāvēt mūžīgi?"

Esiet nomodā un lūdziet!

Dārgie jaunieši, jūs nedrīkstat aizmirst no rītiem nopietni pielūgt Jēzu, lai Viņš [123] jums dotu spēku un žēlastību pastāvēt ienaidnieka kārdināšanu priekšā, lai arī kādā veidā tās nenāktu; un, kad jūs tā dedzīgi, ticībā un ar nožēlas pilnu sirdi lūgsiet, Kungs jūs uzklausīs. Tomēr jums ne tikai jālūdz, bet arī jābūt modriem. Jēzus ir sacījis: "Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts. Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, top atvērts. Jeb vai ir cilvēks jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni? Jeb, kad tas zivi lūdz, tam dotu čūsku? Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Dievs Debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?"

Bērni un jaunieši ar savām nastām un nepatikšanām var nākt pie Jēzus, apzinoties, ka Viņš šos lūgumus ievēros un piešķirs visu nepieciešamo. Esiet nopietni un apņēmīgi! Atsaucieties uz Dieva apsolījumu un nešaubīgi tam uzticieties! Domājot par Kunga atbildi, negaidiet uz kādām īpašām emocijām! Neizvirziet Kungam nekādus nosacījumus, kā Viņam vajadzētu rīkoties, lai jūs varētu ticēt, ka saņemsiet to, par ko lūdzāt; bet uzticieties Viņa vārdam, visu pārējo atstājot Kunga rokās un pilnībā paļaujoties, ka lūgšana ir uzklautā un atbilde nāks tādā laikā un tādā veidā, kā Debesu Tēvs to atzīs par labāko. Dzīvojiet saskaņā ar to, ko lūdzat! Staigājiet pazemīgi un pastāvīgi ejiet uz priekšu!

"Jo tas Kungs, mūsu Dievs, ir saule un vairogs, Viņš dod žēlastību un godu. Tas Kungs neaizliedz nekādu labumu [124] tiem, kas nenoziedzībā staigā." Ps. 84:12.

"Bīstieties to Kungu, jūs Viņa svētie, jo, kas Viņu bīstas, tie nepazīst trūkuma. Jauniem lauvām jācieš trūkums un bads, bet, kas to Kungu meklē, tiem netrūkst nekāda labuma." Ps. 34:10,11.

"Pasargi savu mēli no ļauna un savas lūpas, ka tās nerunā viltīgus vārdus! Novērsies no ļauna un dari labu! Meklē mieru un dzenies pēc tā!

Tā Kunga acis vēro taisnos, un Viņa ausis uzklausa to palīdzības saucienus. Tā Kunga vaigs ir vērstus dusmās pret visiem, kas dara ļaunu. Viņš izdeldēs viņu piemiņu no zemes virsas. Kad taisnie sauc, tad Tas Kungs viņus uzklausa un izglābj no visām viņu bēdām. Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauzta sirds, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts." Ps. 34:14 - 19.

Šeit ir visai plaši un bagāti apsolījumi ar nosacījumu, ja jūs pārtrauksi! darīt ļaunu un mācīties darīt labu. Tāpēc spraudiet sev dzīvē augstu mērķi — kā Jāzeps, Daniēls un Mozus; apsveriet sava rakstura attīstības izmaksas, un tad celiet šim laikam un mūžībai!

Mēs esam vāji, un mums trūkst gudrības, bet Kungs ir apsolījis: "Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots." Jēk. 1:5. Tomēr, tiecoties pēc pilnības kalpošanā Dievam, nekad neatsakieties no Viņa atbalsta, tad, pateicoties Jēra asinīm, jūs kļūsiat par uzvarētājiem.

Neierobežotas iespējas darīt labu

Veicot tādu darbu savā labā, jums būs ietekme uz daudziem citiem, ar kuriem jūs satiekaties. [125] Ak, cik labs ir īstā laikā izteikts vārds! Cik daudz spēka ikvienam, kam draud briesmas paklupt samaitājošos ieradumos, var sniegt pamudinājums uz cerību, drosmi un nelokāmu apņēmību rīkoties pareizi! Jūsu stingrie nodomi dzīvot pēc pareiziem principiem atstās līdzsvarojošu iespaidu uz ikvienu dvēseli tās nostāja par taisnību.

Šajā jomā jūs varat paveikt neizmērojami daudz laba. Ja jūs Dieva Vārdu būsiet darījuši par savas dzīves vadoni, kas ar noteiktiem priekšrakstiem valda pār jūsu rīcību, izvēršot visas pūles un centienus pienākumu pildīšanā citiem par svētību un ne par lāstu, tad panākumi nekur neizpaliks. Jums būs savienība ar Dievu; jūs kļūsiat par gaismas kanāliem citu cilvēku dzīvē. Tādā veidā jums jau tagad ir dota priekštiesība sadarboties ar Jēzu; un nevar būt augstāka pagodinājuma, kā beidzot dzirdēt no Pestītāja lūpām svētību pilnos vārdus: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā!"

Pašai dziedība

Pestītājs nevar atzīt dalītu kalpošanu. Dieva līdzstrādniekam ik dienas jāmacās, ko nozīmē pašai dziedība. Viņam jāpēta Dieva Vārds, iepazīstoties ar tur dotajiem padomiem un paklausot visiem priekšrakstiem, Vienīgi tā viņam būs iespējams sasniegt kristieša pilnību. Dienu no dienas Kungs darbosies viņa labā, veidojot raksturu, lai tas varētu pastāvēt pārbaudes laikā. Un dienu no dienas darbosies arī ticīgais, cilvēku un eņģeļu priekšā īstenojot dzīvē vareno eksperimentu, kas liecinās par to, ko kritušo zemes būtņu labā var darīt Evaņģēlijs. [126]

PIEMĒROŠANĀS PASAULEI

Tie, kas dodas uz priekšu pa šauru ceļu, runā par liksmību un laimi, kas viņus sagaida ceļojuma beigās. Lai gan viņu sejas izteiksme bieži vien ir bēdīga, tomēr arī svēta prieka apgarota. Viņi negērbjas tā, kā ļaudis uz platā ceļa, un arī nerunā un neizturas tiem līdzīgi. Viņiem ir savs noteikts Piemērs. Šo ceļu tiem ir sagatavojis Vīrs, kurš pazina sāpes un ciešanas, kurš pats pa to gāja. Viņa sekotāji vadās pēc iemītajām pēdām, tā atrodot mieru un uzmundrinājumu. Ja viņu Kungs droši sasniedza mērķi, tad, sekojot Viņam, to sasniegs arī mācekļi.

Platais ceļš

Uz platā ceļa visi ir aizņemti paši ar sevi, ar savām drēbēm un ceļā paredzamajām izpriecām. Tie labprāt nododas jautrībai un uzdzīvei, nedomājot par gājuma beigām, par drošo bojāeju noslēgumā. Katra diena tos ved arvien tuvāk postam, tomēr tie traucas uz priekšu vēl steidzīgāk. Ak, kas tas par atbaidošu skatu!

Uz platā ceļa es redzēju daudzus, uz kuru drēbēm bija rakstīts: "Miris pasaulei. Visu lietu gals ir tuvu. Esiet arī jūs gatavi!" Tie izskatījās kā visi iedomīgie cilvēki viņu apkārtnē, izņemot skumju nokrāsu, ko dažreiz pamanīju viņu sejās. To sarunas bija tikpat bezbēdīgas un neapdomīgas kā pārējiem, tomēr šad un tad viņi ar lielu [127] gandarījumu norādīja uz uzrakstu pie savām drēbēm, aicinot arī citus nesāt tādu pazīšanas zīmi. Viņi atradās uz platā ceļa, kaut arī apgalvoja, ka piederot tiem, kas iet pa šauru ceļu. Apkārtesošie ļaudis tiem sacīja: "Starp mums nav nekādas atšķirības. Mēs visi esam vienādi: vienādi gērbjamies, runājam un arī izturamies līdzīgi." (..)

Man rādīja dažu, tā saucamo, Sabata ievērotāju lielo līdzību ar pasauli. Ak, kas tas bija par negodu viņu ticības apliecībai un Dieva lietai! Tie savai reliģijai pievienoja melus. Viņi domāja, ka nelīdzinās pasaulei, bet savā apgērbā, sarunās un visā izturēšanās veidā tai tik ļoti līdzinājās, ka nebija nekādas atšķirības. Es redzēju, kā tie greznoja savu nabaga mirstīgo miesu, kuru ikvienā acumirkļī varēja skart Radītāja pirksts, noliekot to ciešanu gultā. Un tikai tad, kad tie juta tuvojamies pēdējo stundu, kad nāves bailes jau sāka nomākt garu, radās kāds nopietns jautājums: "Vai esmu sagatavojies mirt? Vai droši varu rādīties Dieva tiesas priekšā un izturēt lielo pārbaudi?"

Ja viņiem tad jautātu, ko tie domā par savas miesas greznošanu un vai saprot, ko nozīmē būt sagatavotam iziet Dieva tiesas priekšā, viņi sacītu: ak, kaut būtu iespējams atgriezties pagātnē un sākt dzīvi no gala, tad gan viņi labotos, izvairītos no pasaules neprāta, tās tukšuma, lepnības, un greznotos ar godbijību, atstājot apkārtējiem ļaudīm pareizu piemēru. Tie dzīvotu Dievam par godu.

Kāpēc gan ir tik grūti dzīvot vienkāršu, pašreizējā dzīvi? Vienīgi tādēļ, ka vārda kristieši nav miruši pasaulei. Ja viņi nomirtu grēkam, tas būtu pavisam viegli. [128] Daudzi vēl ilgojas pēc Ēģiptes ķiplokiem un sīpoliem. Tie vēlas, cik vien iespējams, līdzināties pasaulei apgērbā un dzīves veidā un tomēr nonākt Debesīs. Tāpēc tie arī izvēlas tā dzīvot. Viņi neiet pa šauru ceļu un šaurajiem vārtiem. (..)

Tādiem nav attaisnojuma. Daudzi gērbjas līdzīgi pasaulei, lai tiem būtu lielāks iespaids, bet ar to pieļauj smagu un liktenīgu kļūdu. Ja viņi vēlas atstāt patiesu un glābjošu iespaidu, tad lai dzīvo saskaņā ar savu ticības apliecību, parādot to taisnos darbos un veidojot noteiktu atšķirību starp kristietību un pasauli. Man tika atklāts, ka mūsu vārdiem, drēbēm un darbiem jāliecina par Dievu. Tad no visa atstarotu svēts iespaids, un kļūtu redzams, ka šie ļaudis bijuši kopā ar Jēzu. Neticīgie saprastu, ka mūsu apliecinātajai patiesībai ir svētojošs iespaids un ka ticība Kristus nākšanai noteikti ietekmē Viņu atzīstošo ļaužu raksturu. Ja kāds vēlas, lai viņa iespaids liecinātu par labu patiesībai, tad lai dzīvo pēc šīs patiesības, tā atdarinot pazemīgo Paraugu

Sagatavošanās Kristus atnākšanai

Es redzēju, ka Dievs ienīst augstprātību un ka visi lepnie un ļauna darītāji būs kā rugāji, kas sadegs pēdējās dienas ugunīs. Es redzēju, ka trešajai eņģeļa vēstij vēl jādarbojas līdzīgi raugam

pie daudzu sirdīm, kas tai apliecina savu ticību, šķīstot tos no lepnības, patmīlības, alkatības un mīlestības pret pasauli.

Jēzus jau nāk; vai tiešām Viņam būs jāsatiekas ar ļaudīm, kas piemērojušies pasaulei? Un vai Viņš tos atzīs par savu tautu, kuru pats sev sagatavojis? [129] Ak, nē! Viņš pieņems tikai tos, kas būs tīri un svēti. Viņš par savu īpašumu atzīs tos, kas ciešanās būs šķīstīti un darīti balti, kas sevi būs pasargājuši no pasaules atšķirtus un neaptraipītus.

Kad es redzēju atbaidošo īstenību, ka Dieva tauta ir piemērojusies pasaulei, ka starp daudziem tā saucamajiem pazemīgā un raksturā tik patīkamā Jēzus sekotājiem un neticīgajiem vairs nav nekādas atšķirības, izņemot vārdu, manu dvēseli pārņēma dziļas ciešanas. Es sapratu, ka Jēzus tiek ievainots un publiski izsmiets. Eņģelis, kas ar skumjām noraudzījās uz Dievu pārstāvošajiem ļaudīm, kā tie iemīlējuši pasauli, savienojusies ar tās garu un seko tās ieradumiem, sacīja: "Atbrīvojieties! Nošķirieties! Lai jums nebūtu daļas ar liekuļiem un neticīgajiem ārpus pilsētas. Ja jūs, Kunga prātu zinādami, to nebūsiat darījuši, tad jūsu ticības apliecība tikai palielinās mokas un soda lielumu. Tie, kas sevi atzīst par trešā eņģeļa vēsts piekritējiem, bieži Dieva darbu apkauno ar vieglprātību, jokiem un niekošanos. Man rādīja, ka šis ļaunums ir iespiedies visos līmeņos. Mums jāpazemojas Kunga priekšā. Dieva Israēlam ir jāsaplēš sirds un nevis drēbes. Bērnišķa vienkāršība ir pavisam reti novērojama; cilvēku piekrišana tiek vērtēta vairāk kā Dieva nepatika.

Eņģelis sacīja: "Savediet kārtībā savu sirdi, pirms neesat nonākuši tiesā, kamēr traulsais dzīvības pavediens vēl nav pārgriezts un jūs, neaizsargāti un tiesai nesagatavoti, gulstieties kapā! Kāpēc gan jums šodien dzīvojot [130] pēc iespējas ātrāk nenoslēgt mieru ar Dievu un nešķirties no pasaules, kamēr vēl sirds nav tā nocietinājusies, ka jūs paļausities uz nepareizu pieņēmumu, uz šķietamu gatavību, lai savu kļūdu ieraudzītu par vēlu, kad vairs cerībai nebūs nekādas drošības un pamata?"

Ko tas cilvēkam palīdz?

Kristus ikvienu aicina pārdomāt. Rēķiniet godīgi! Vienā svaru kausā lieciet Jēzu, kurš nozīmē mūžīgu bagātību, dzīvību, patiesību, Debesis un prieku par atpestītajām dvēselēm; otrā ielieciet visu pievilcīgo, ko piedāvā pasaule. Vienā pusē lieciet savas dvēseles pazušanu, kā arī tās dvēseles, kuras ar jūsu darba starpniecību varētu tikt glābtas, otrā - gan savu, gan viņu dzīvi, atbilstošu Dieva standartiem. Salīdziniet laiku un mūžību. Un, kamēr jūs par to domāsiat, Kristus jums teiks: "Ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli?"

Dievs grib, lai zemes lietu vietā mēs izvēlamies Debesis. Viņš mums paver iespējas noguldīt līdzekļus tur, augšā esošajā bankā un iedrošina tiekties pēc visaugstākajiem mērķiem, apsolut pasargāt visus mūsu dārgumus. Jēzus saka: "Es darīšu mirstīgo vērtīgāku par tīru zeltu, jā, cilvēku dārgāku par Ofira zelta stieni." Kad no Zemes tiks noslaucītas tās bagātības, kuras saēd kodes un sabojā rūsa, Kristus sekotāji varēs priecāties par Debesu mantu, par neiznīcīgām vērtībām. [131]

PATIESA KRISTĪGA PIEREDZE

Ja jauniešos ar atgriešanos nenotiek pilnīga pārmaiņa tad, kā es redzēju, tie var zaudēt Debesis. Spriežot pēc tā, kas man tika rādīts, pat puse no jaunatnes, kas tic Dievam un apliecina patiesību, nav īsti atgriezušies. Ja tie būtu patiesi atgriezušies, tad nestu augļus Dievam par godu. Daudzi balstās uz iedomātu cerību, bez nopietna pamata. Avots nav iztīrīts, tāpēc arī straumes, kas no tā iztek, nav tīras. Šķīstiet avotu, tad arī no tā plūstošā straume būs tīra.

Ja sirds ir tīra, tad arī vārdi, apģērbs un darbi būs nevainojami. Trūkst patiesas dievbijības. Es nevēlos savu Kungu apkaunot tik ļoti, lai kādu bezrūpīgu personu, kas nelūdz un dzīvē tikai niekojas, nosauktu par kristieti. Nē, kristietis ir guvis uzvaru pār savām tieksmēm un kaislībām.

Grēka slimajai dvēselei ir noteiktas zāles, un šīs zāles ir Jēzus, mūsu dārgais Glābējs! Viņa žēlastības pietiek pat visvājākajam; un, lai neietu bojā, tā nepieciešama arī visstiprākajiem.

Glābjošā žēlastība

Es redzēju, kā šo žēlastību var iegūt. Ejiet un aiz slēgtām durvīm vienatnē pielūdziet Dievu, sakot: "Radi manī, ak Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!" Lūdziet nopietni un sirsnīgi! Dedzīgas lūgšanas ir ļoti nepieciešamas. Cīnieties lūgšanā tāpat kā Jēkabs, līdz pēdējiem spēkiem. Ja Jēzus Ģetzemanes dārzā lēja asins sviedrus, arī jums nepieciešama piepūle. Un neatstājiet šo lūgšanas telpu, līdz neesat saņēmuši spēku no Kunga; bet pēc tam [132] esiet modri, jo, kamēr jūs paliksiet nomodā un lūgsiet, ļaunās tieksmes būs iespējams pakļaut tā, lai jūsu dzīvē atklātos Dieva žēlastība.

Kungs aizliedz man pārtraukt jūs brīdināt. Jaunie draugi, meklējiet Dievu no visas sirds! Dariet to dedzīgi un, kad jūs patiesi sajūtīsiet, ka bez Viņa palīdzības esat pazuduši, kad tieksities pēc Viņa, kā briedis tiecas pēc ūdens upēm, Kungs jūs ātri atspirdzinās. Tad jūsu miers pārsniegs saprašanu. Bet, gaidot atbrīvošanu, jums jālūdz. Atvēliet tam laiku un lūdzot nekad neesiet steidzīgi un nevērīgi! Izlūdzieties no Kunga pilnīgu pārmaiņu, lai jūsu dzīvē parādītos Gara augļi un jūs būtu gaisma pasaulē. Nepalieciet Dieva darbam par kavēkli un lāstu, jo jūs varat būt par svētību! Ja sātans saka, ka jūs nekad nevarēsiet priecāties par pilnīgu brīvību Kristū, neticiet viņam!

Pirmie soļi

Katram kristietim ir priekštiesība priecāties par spēcīgu Svētā Gara darbību. Tad dvēseli piepildīs svētīgs Debesu miers un jums patīks domāt par Dievu un mūžīgām vērtībām, jūs līksmosities par godības pilnajiem Viņa Vārda apsolvījumiem. Bet vispirms atzīstiet, ka jūs kristietībā esat tikai iesācēji, ka uz mūžīgās dzīvības ceļa vēl esat spēruši tikai pirmos soļus. Nepievilieties! Es baidos, tiešām, es zinu, ka daudzi no jums neizprot, ko nozīmē patiesa reliģija. Jūs esat izjutuši zināmu satraukumu, dažādas emocijas, bet nekad neesat ieraudzījuši grēku visā tā riebīgumā. Jūs vēl nekad neesat sapratuši savu pazudušo stāvokli un ar neizsakāmām skumjām neesat novērsušies no ļaunajiem ceļiem. Jūs [133] vēl neesat miruši pasaulei. Jūs vēl tagad mīlat tās izpriecas, un jums patīk sarunāties par pasaulīgām lietām, bet, kad tiek aizskarta Dieva patiesība, jums it kā nav ko sacīt. Kāpēc jūs tad paliekat tik klusi? Kāpēc jūs esat tik runīgi par pasaulīgiem tematiem un tik klusi, apspriežot vērtības, kam vajadzētu jūs visvairāk interesēt, — vērtības, kurām vajadzētu aizņemt visu jūsu dvēseli? - Tikai tāpēc, ka jūsos vēl nemājo Dieva patiesība.

Atbrīvojiet ceļu Dieva svētībai!

Sātans ne no kā nebaidās tik ļoti kā no apstākļiem, ka Dieva ļaudis, likvidējot jebkuru šķērslī, nolīdzinātu ceļu, lai Kungs varētu izliet savu Garu pār sirgstošo un grēkus nožēlojošo draudzi. Ja notiktu pēc sātana prāta, tad gala laikā nenorisinātos nekāda, liela vai maza, atmoda. Bet mēs neesam neziņā par viņa viltību, un šai ļaunajai varai ir iespējams pretoties. Ja Dieva Garam tiks sagatavots ceļš, svētības neizpaliks. Sātans Dieva svētības no Viņa ļaudīm var aizkavēt tikpat maz, kā aizdarīt debesu logus, lai lietūs vairs nenāktu pār zemi. Bezdievīgie cilvēki un ļaunie gari nevar apturēt Dieva darbu vai arī nepieļaut Kunga klātbūtni Viņa ļaužu sanāksmēs, ja vien tie, ticībā pieķeroties Viņa apsolvījumiem, ar salauztām un sagrauztām sirdīm, savus grēkus nožēlojot un atstājot, to no sirds vēlas. [134]

PAŠDISCIPLĪNA

"Pacietīgais ir labāks nekā stiprais, un, kas ir kungs pats pār savu garu un sirdi, tas ir labāks par to, kas iekaro pilsētas." Tāds ir uzvarējis sevi — spēcīgāko ienaidnieku, pret kuru cilvēkam jācīnās.

Labākā liecība kristieša cēlumam ir pašsavaldīšanās. Kas nesatricināmi pastāv dažādu apvainojumu vētrās, ir viens no Dieva varoņiem.

Valdīt pār savu garu nozīmē pakļauties noteiktai disciplīnai, būt noturīgam pret ļaunumu un katru vārdu un rīcību saskaņot ar Kunga lielo taisnības mērauklu. Kas valda pār sevi, tas pacelsies pāri ik dienas sastopamajiem aizvainojumiem, kaitinošai rīcībai un atmaksas kārei, jo tas viss viņa garu vairs neiespaidos.

Kunga nolūks ir, lai cilvēcisko būtņu dzīvi vadītu dievišķās žēlastības kontrolēta, svētota saprāta ķēnišķīgā vara. Kas spēj valdīt pār sevi, tam pieder šis spēks.

Pašsavaldīšanās spēks

Bērnībā un jaunībā raksturs ir visvieglāk iespaidojams. Tad arī jāiegūst kontrole pašam pār sevi. Mājas atmosfēras un sabiedrības ietekme būs jūtama visā mūžībā. To, vai cilvēka dzīves cīņa būs ieguvums vai zaudējums, noteiks agrīnajos dzīves gados izveidotie ieradumi un ne tik daudz dabiskā apdāvinātība.

Gan vecākā gadagājuma, gan jaunākie ļaudis savstarpējās sarunās, [135] šķiet, pārāk bieži bez ievēribas atstāj pārsteidzīgu, neiecietīgu valodu. Viņi domā, ka pietiek, ja pēc tam atvainojoties piebilst: "Es nebiju visai piesardzīgs un nemaz tā īsti neapzinājos, ko saku." Tomēr Dieva Vārds uz to raugās daudz nopietnāk. Raksti dod liecību: "Ja tu vīru redzi, kam veikla mēle, tad zini, ka uz neprašu liekamas lielākas cerības nekā uz viņu." "Vīrs, kas savu garu nevar savaldīt, ir kā atklāta pilsēta, kuras mūri ir sagrauti."

Lielāko daļu nepatīkšanu, sirdssāpju un uztraukumu dzīvē rada pašsavaldīšanās trūkums. Ar pārsteidzīgiem, uzbudinājumā izteiktiem, bezrūpīgiem vārdiem vienā acumirkļī var paveikt tik daudz ļauna, ko visā dzīves laikā ar nožēlu vairs nebūs iespējams padarīt par nebijušu. Kāpēc gan to cilvēku asie un neiecietīgie vārdi, kuriem vajadzēja savai apkārtnē sniegt palīdzību un dziedināšanu, ne reti saplosa sirdis, šķir draugus un daudziem izposta dzīvi?

Paškontroles trūkumu bieži sekmē pārmērīgs darbs. Bet Kungs nekad nespiež rīkoties pārsteidzīgi un bez apdoma. Daudzi uzņemas nastas, kuras žēlastības pilnais Debesu Tēvs tiem nekad nav paredzējis, un tad pienākumi viens pēc otra tiek veikti mežonīgā steigā. Kungs vēlas, lai mēs saprastu, ka, tādā veidā sevi noslogojot un iegūstot sirds un nervu slimības, uztraucoties, dusmojoties un ķildojoties, mēs Viņa vārdu nekādā ziņā nepagodinām. Mums jāuzņemas vienīgi tik daudz atbildību, cik Kungs uzliek, un, uzticoties Viņam, jāsiglabā sava sirds tīra, maiga un līdzjūtīga.

Sevis savaldīšana

Klusēšanā ir brīnišķīgs spēks. Ja jūs kāds neiecietīgi uzrunā, neatmaksājiet ar to pašu. [136] Strauja atbilde uz dusmīgu cilvēku parasti iedarbojas kā pātaga, kas tam rada vēl lielāku niknumu, bet, ja dusmas uzņem ar klusēšanu, tās ātri norimst. Kristietim vajadzētu apņemties savu mēli savaldīt, lai neizrunātu nevienu nelaipnu, pārsteidzīgu vārdu. Uzliekot mēlei iemauktus, būs iespējams pastāvēt jebkurā sagaidāmajā pacietības pārbaudē.

Pats ar saviem spēkiem cilvēks nespēj savaldīties, bet tādu kontroli pār sevi var panākt kopā ar Kristu. Viņa spēkā tas savas domas un vārdus var pakļaut dievišķās gribas pārvaldībai. Kristus reliģija visas emocijas nodod saprāta pārraudzībai un disciplinē mēli. Tās iespaidā nomierinās straujais temperaments, un sirds kļūst pacietīga un lēnprātīga.

Turieties cieši pie tā Vienīgā, kam ir visa vara Debesīs un virs Zemes! Un, ja arī jums vēl bieži pietrūkst pacietības un dvēseles miera, nekad neatsakieties no tālākas cīņas. Arvien no jauna un vēl stiprāk apņemties saglabāt mieru jebkurā izaicinājumā un neizlaidiet no sava redzesloka dievišķo Priekšzīmi!

Grēkam nav attaisnojuma

Kārdinātāja lielo spēku nevar uzskatīt par attaisnojumu nevienam ļaunam darbam. Sātans gavilē, dzirdot, ka tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, aizbildina savus rakstura trūkumus.

Grēkam nav attaisnojuma. Katrs pilnībā atgriezies un ticīgs Dieva bērns var dzīvot svētu, Kristum līdzīgu dzīvi. [137]

DZĪVA PIEREDZE

Lai cilvēkiem uzskatāmi parādītu, ka Dievs mūs Kristū vēlas savienot ar sevi, dzīvības un godības Kungs ietērpās cilvēcībā. Bez šīs savienības nevienam nav iespējams būt laimīgam. Kritušajiem Zemes bērniem ir jāsaprot, ka mūsu Debesu Tēvs nevar justies apmierināts, līdz Viņa mīlestība nav apņēmusi ikvienu nožēlojošo, nevainīgā Dieva Jēra nopelnā atgriezto grēcinieku.

Visu Debesu būtņu darbs tiek virzīts uz šo mērķi. Sava Vadoņa uzraudzībā tās pūlas atgūt tos, kas grēkojot šķīrušies no Debesu Ieva. Pēc Dieva plāna pasaule ir jāiepazīstina ar Kristus brīnišķīgo žēlastību un mīlestību, par kuru liecina bezgalīgā maksa, ko Kungs atdeva, lai atpirktu cilvēci. Godības pilnais atpestīšanas plāns aptver visu pasauli. Saņemot grēku piedošanu un Kristus taisnību, grēcīgais un kritušais cilvēks atkal var kļūt pilnīgs.

Krusta spēks

Kristus kļuva mums līdzīgs, lai savā cilvēcībā spētu aizsniegt cilvēci, bet savā dievišķībā — Bezgalīgā tronī. Viņš savu krustu nolika starp Debesīm un Zemi, sakot: "Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, [138] Es visus vilkšu pie sevis." Tā krusts kļuva par šīs piesaistes viduspunktu.

Krusta uzdevums ir uzrunāt ikvienu mirstīgo cilvēku, vedot to pāri grēka radītajam bezdibēnim un savienojot ar nemirstīgo Dievu. Vienīgi krusta spēks ļaudis var šķirt no ietekmīgās savienības ar grēku. Kristus sevi upurēja, lai glābtu grēcinieku, un tie, kam grēki piedoti, kas mīl Jēzu, tiks ar Viņu savienoti. Tie uzņemsies Kristus jūgu; tomēr šis jūgs viņus neapgrūtinās un ticības dzīvi nepārvērtīs par smagu nastu. Nē, Kristus jūgs ir patiesākais līdzeklis, lai ticīga cilvēka dzīve kļūtu priecīga un laimīga. Ikviens kristietis var liksmoties, pārdomājot, kā Dievs nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai glābtu pasauli, "lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību".

Uzticība Kristum

Visiem, kas stāv zem valdnieka Imanuēla asinīm iezīmētā karoga, jābūt uzticamiem Kristus armijas kareivjiem. Tie nekad nedrīkst svārstīties vai rīkoties netaisni. Daudzi jaunieši labprātīgi izšķiras par dzīvības Kungu Jēzu, bet, ja tie grib palikt kopā ar Viņu, tad pastāvīgi jāseko sava Vadoņa norādījumiem. Tie nevar vienlaikus būt Kristus kareivji un tomēr sadarboties ar sātana spēku apvienību, palīdzot viņam, jo līdz ar to tie kļūst par Kristus ienaidniekiem un svētās ticības nodevējiem. Viņi rada saikni starp sātanu un patiesajiem cīnītājiem, un ar šo dzīvo aģentu starpniecību [139] ienaidnieks pastāvīgi darbojas, lai novērstu godīgo kareivju sirdis.

Es jautāju jums, dārgie jaunieši, kas sevi atzīstat par Jēzus Kristus kareivjiem: kādās cīņās jūs esat piedalījušies? Kāds ir bijis jūsu ieguldījums? Kad Dieva Vārds skaidri atklāja jums veicamo darbu, vai jūs no tā neatteicāties par labu savām tieksmēm? Vai pasaules pievilcība jūs neaizvīla prom no kalpošanas Kristum? Sātans pielieto visizsmalcinātāko pavadināšanas mākslu, lai ar šķietami sīkiem pārkāpumiem jūs attālinātu no Jēzus. Pēc tam tiek piedāvāta daudz plašāka izvēle, kas jau pilnībā šķir no Dieva.

Jūsu vārdi var būt iekļauti draudzes locekļu sarakstos, un jūs varat domāt, ka esat Dieva bērni, tomēr, ja jūs ar savu piemēru un iespaidu nepareizi pārstāvat Kristus raksturu, tad tikai vēl citus vedat prom no Viņa. Tādam šķietamam ticīgajam, kurš ar visu sirdi nav nodevies tam uzticētajam Kunga darbam, nav ne laimes, ne miera vai prieka. Viņš draudzē pastāvīgi ienes pasaules iespaidu, jo nav nožēlojis un atstājis grēku, nav nodevies Dievam, bet arvien vairāk un vairāk piemērojas pasaulei un dzīves cīņā pārsvarā nostājas sātana un nevis Kristus pusē.

Ir nepieciešamas praktiskas zināšanas

Es jaunatni aicinu pārtraukt patīkamos sakarus, kas to praktiski un garīgi vēl saista ar pasauli. "Izejiet no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka tas Kungs, un neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemu. Tad Es būšu jums par Ievu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām, saka tas Kungs, Visuvaldītājs." [140]

Vai mūsu jaunatne sadzirdēs šo aicinošo balsi? Cik maz gan jaunie ļaudis atceras nepieciešamību dzīvesveidā un raksturā būt par kristīgu piemēru saviem laikabiedriem! Daudzi izprot patiesības teoriju, bet cik maz viņiem ir piedzīvojumos balstītu zināšanu, kas šo patiesību praktiski ieviestu visā viņu rīcībā! Kur ir jaunie misionāri, kas lielajos nobriedušajos laukos uzņemtos jebkuru viņiem pienākošos darbu? Kur ir tie, kas ik dienas mācītos Kristus skolā? Lai viņi nekad neiedomājas, ka savas studijas jau būtu beiguši! Tiem vēl nepieciešams uzkavēties Kunga pagalmos, lai saņemtu norādījumus, kā darbu veikt saskaņā ar Debesu inteligences pārstāvjiem. Ak, dārgā jaunatne, es gribu jūs izšķiroši uzrunāt, jo vēlos, lai jūs būtu glābti! Nezaudējiet vairs laiku! Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai. Ārēji spriežot, jūs esat kristieši, bet, kad nāk kārdināšanas, kad tiek smagi pārbaudīti, vai jūs parasti nepieķāpjaties?

Kristīgais biedriskums

Cīņa, kurā jums aktīvi jāpiedalās, visasāk izpaužas tieši ikdienas dzīvē. Vai jūs pārbaudes laikā negribat saskaņot savas vēlmes ar rakstīto Vārdu un nopietnās lūgšanās meklēt Jēzus padomu? Daudzi apgalvo, ka nav nekāds zaudējums aiziet uz kādu koncertu un nepiedalīties lūgšanas sanāksmē vai arī neierasties tur, kur Dieva kalpi sludina vēsti no Debesīm. Bet droši jūs varat būt tikai tur, kur, atbilstoši saviem vārdiem, klāt ir arī Kristus.

Kas augstu vērtē sava Kunga padomu, [141] tie neizvairīsies no lūgšanas stundām vai sanāksmēm, kur Viņa vēstneši tiek sūtīti runāt par mūžības interesēm. Jēzus ir apsolījis: "Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū." Vai jūs, izprieceš meklējot, varat atļauties zaudēt svētības? Nodošanās tādiem pasākumiem lielā mērā iespaido ne tikai jūsu, bet arī jūsu biedru dzīvi un raksturu.

Ja visi šķietamie Kristus sekotāji tādi izrādītos darbos un patiesībā, tad tiem būtu Kristus prāts un tie darītu Dieva darbu. Viņi atsacītos no kārdinājuma izklaidēties un pierādītu, ka pasaules apšaubāmās izprieceš tos nesaista vairāk kā iespēja satīties ar Jēzu kopēji rīkotās sanāksmēs. Tad viņiem būtu arī izšķirošs iespaids uz citiem, iedrošinot tos sekot savam piemēram.

Bet darbi runā skaļāk par vārdiem, jo tie, kas mīl šīs zemes priekus, neciena Dieva tautas sanāksmēs iegūstamās bagātās svētības. Viņi nenovērtē priekšrocību ar savu piemēru pamudināt biedrus nākt tiem līdzīgi uz Dieva namu, cerot, ka Viņa Gars varētu skart arī to sirdis. Kas tad ar viņiem kopā dodas uz pasaulīgajiem sarīkojumiem? Tur nav Jēzus, kas svētītu visus sapulcējušos, bet sātans ļaužu prātam piedāvā visdažādākās lietas, lai izdzēstu interesi par mūžīgām vērtībām. Viņš izmanto labvēlīgo izdevību sajaukt prātā labo ar ļauno.

Pasaulīgo sarīkojumu apmeklēšana pamodina vēlmi uz satraucošām izprieceš, kas vājina morālās [142] pretošanās spējas. Kas mīl tādus pasākumus, tie, iespējams, var saglabāt dievbijības formu, bet tiem nevar būt dzīva savienība ar Kungu. Viņu ticība ir nedzīva, dedzība - izdzisusi. Tie vairs neizjūt nepieciešamību liecināt dvēselēm, kas dzīvo bez Kristus, lai tās pamudinātu nodot sirdi Pestītājam.

Reliģija nav jūtas

Tīra un nevainojama reliģija nav jūtas, bet darbos izteikta mīlestība un žēlastība, kas tik nepieciešama cilvēku veselībai un laimei. Ienākot piesārņotajā dvēseles templī, tā ar pātagu izdzen no turienes grēka iebrocējus, pārņem vadību un ar savu klātbūtni atnes svētības, apgaismojot sirdi ar spožajiem Taisnības Saules stariem. Tā atver dvēseles logus pret Debesīm, lai tur pastāvīgi varētu valdīt Dieva mīlestības gaisma. Līdz ar to sirdī rodas miers un nosvērtība; pieaug miesīgie, garīgie un tikumiskie spēki, jo visu būtīgi piepilda aktīvā, atspirdzinošā Debesu atmosfēra. Tur iemājo godības cerība, Kristus. [143]

UZTICĪBA MAZĀS LIETĀS

"Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns."

Panākumus dzīvē nodrošina nopietna attieksme tieši pret tām lietām, kuras pasaule uzskata par "mazām". Kristietību veido vienkārša uzmanības parādīšana, sevis aizliegšana sīkumos, vārdi, kas liecina par gatavību palīdzēt, un uzmanīga izsargāšanās no maziem grēkiem. Meistars no mums sagaida, lai mēs pateicīgi atzītu ikdienas svētības, saprātīgi izlietotu izdevības un čakli attīstītu mums uzticētās spējas.

Kas ir uzticīgs, pildot mazos pienākumus, būs sagatavots uzņemties daudz lielākas atbildības. Cilvēks, kurš dzīves ikdienā ir draudzīgs un pretimnākošs, augstsirdīgs un pacietīgs savā ģimenē, kurš pastāvīgi tiecas veidot laimīgu mājas atmosfēru, būs pirmais, kas atsauksies, kad Meistars aicinās aizliegties un pienest upuri.

Pareizi līdzsvarots raksturs

Mēs varam būt gatavi ziedot Dieva darbam savus īpašumus, bet tam būs vērtība tikai tad, ja Viņam dāvāsim arī savu mīlestības un pateicības pilno sirdi. Kas grib kļūt par uzticīgu misionāru tālos laukos, tam tādām jābūt jau mājās. Visiem, kas vēlas strādāt Kunga vīnakalnā, šiem pienākumiem jā sagatavojas, rūpīgi darbojoties tajā nelielajā zemes stūrītī, ko Viņš tiem jau uzticējis. [144]

"Ko cilvēks domā savā sirdī, tas viņš ir." Daudzās domas veido neuzrakstīto parastās ikdienas vēsturi un lielā mērā ietekmē rakstura veidošanos. Mums savas domas stingri jāuzrauga, jo katra netīrība šajā ziņā atstāj dziļu iespaidu uz dvēseli. Ļaunas domas rada ļaunuma nogulsnes prātā, bet, kopjot gaišas un tīras domas, cilvēks kļūst cēlāks. Līdz ar to tiek paātrināts garīgais pulss un vairojas spēki darīt labu. Kā lietūs lāses, mitrinot zemi, lauž ceļu viena otrai, tāpat viena laba doma sagatavo sirdi nākamajai.

Visgarākais ceļojums attiecīgā brīdī prasa tikai vienu soli, bet viens otram sekojoši soļi mūs noved pie mērķa. Arī visgarākā ķēde sastāv no atsevišķiem posmiem, un, ja kaut vienā no tiem ir kāds defekts, tad nederīga ir visa ķēde. Tieši tāpat notiek ar raksturu. Līdzsvarots raksturs veidojas no atsevišķiem labi veiktiem darbiem, bet viena kļūda, kurai atļaujam palikt tā vietā, lai to uzvarētu, dara cilvēku nepilnīgu un liedz tam ieeju pa Debesu pilsētas vārtiem. Kas vēlas nokļūt Debesīs, tam savs raksturs jāattīsta bez traipa un grumbas vai citas kādas vainas. Nekas apraipts tur nekad nenonāks. Visā atpestīto pulkā nebūs atrodamā nekāda nepilnība.

Uzticība ikdienas dzīvē

Dieva darbs ir pilnīgs kopumā tāpēc, ka tas ir pilnīgs katrā tā atsevišķajā daļā, lai cik niecīga tā nebūtu. Kungs ikvienu sīko zāles stiebriņu ir veidojis ar tādu pašu rūpību, kādu pielietoja, radot pasauli. Ja mēs vēlamies kļūt pilnīgi, kā mūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs, [145] tad mums jābūt uzticīgiem, veicot mazos pienākumus. Ja kādam darbam ir vērtība, lai to vispār darītu, to ir vērts padarīt labi. Lai kādi uzdevumi jums dzīvē arī nebūtu, izpildiet tos uzticīgi! Runājiet patiesību pat vissīkākajos starpgadījumos! Ik dienas veiciet mīlestības darbus un izsakiet iedrošinošus vārdus! Savā dzīves ceļā vienmēr saglabājiet smaigu! Ja jūs tā rīkosities, tad Dievs to atzīs par labu, un pienāks laiks, kad Kristus jums sacīs: "Labi, tu godīgs un uzticīgs kalps (..)!"

Tiesas dienā tie, kas būs bijuši uzticīgi ikdienas dzīvē, kas savus pienākumus ātri saprata un izpildīja, nedomājot par slavu vai ieguvumu, dzirdēs vārdus: "Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma." Kristus tos neslavēs lieliski noturēto runu dēļ, ne arī garīgo spēju vai devības dēļ, ar ko tie būtu izcēlušies, bet atalgos par uzticību mazajos pienākumos, ko parasti neievēro. "Es biju izsalcis," Viņš teiks, "un jūs esat Mani pācēdinājuši (..). Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." [146]

ATBILDĪBA PAR SAŅEMTO GAISMU

Jaunie ļaudis, jūs esat atbildīgi Dievam par saņemto gaismu, kuru Viņš jums devis. Ja jūs šo gaismu un brīdinājumus neņemsiet vērā, tad tiesas dienā tie liecinās pret jums. Draudošās briesmas jums ir skaidri atklātas; jūs esat pietiekoši aprūpēti no visām pusēm un auklēti ar labiem paskubinājumiem. Jūs Dieva namā esat klausījušies vissvinīgākās sirdi skarošās patiesības, ko Svētā Gara spēkā sniedza Kunga izraudzītie sūtņi. Kādu iespaidu tās atstāja uz jūsu sirdi? Kā tās ietekmēja raksturu? Jums būs jāatbild par katru šādu paskubinājumu un brīdinājumu. Tiesas dienā tie tiks atgādināti un pazudinās ikvienu, kas savā dzīvē būs nodevies iedomībai, vieglprātībai un lepņībai.

Dārgie jaunie draugi, ko jūs sējat, to vajadzēs arī pļaut. Pašreiz jūsu dzīvē ir sējas laiks, bet kāda būs raža? Ko jūs sējat? Katrs izrunātais vārds, katrs jūsu darbs ir kā sēkla, kas nesīs labus vai sliktus augļus un sējējam beidzot sagādās prieku vai bēdas. Kāda ir iesētā sēkla, tāda būs pļauja. Dievs jums ir piešķīris lielu gaismu un daudz priekšrocību, bet, saņemot šo gaismu un skaidros brīdinājumus, atbildība tagad gulstas uz jums. Veids, kā jūs izlietosiet Dieva sniegto gaismu, ļaus jums iet pretī laimei vai bēdām. Jūsu liktenis ir jūsu pašu rokās. [147]

NOPIETNA APŅEMŠANĀS

Kad četri ebreju jaunekļi tika izglītoti Babilonijas ķēniņa galmam, viņi neko nenojauta par Kunga svētību, kas atlīdzinās visas pieliktās pūles. Viņi mācījās čakli, apzinoties, ka Dieva žēlastība to likteni darījusi atkarīgu no pašu gribas un izturēšanās. Pienākumus veicot, tie izlietoja visas savas spējas, un beidzot atklājās, ka šīs nopietnās pūles tiem ir sagādājušas vislielākās priekšrocības gan mācībām, gan darbam.

Sadarbība ar Dievu

Kamēr šie jaunekļi no savas puses darīja visu iespējamo, Dievs tiem piešķīra gribu un veiksmi pēc sava labā prāta. Te, lūk, atklājas panākumu nosacījumi. Lai izlietotu Dieva piedāvāto žēlastību, mums jāveic sava daļa. Kungs nav ieplānojis mūs atbrīvot no personīgās gribas vai rīcības. Viņa žēlastība tiek sniegta, lai ierosinātu mūs gribēt un darīt, bet nekad kā mūsu pūļu aizvietojumus. Mēs tiekam aicināti uz sadarbību. Svētais Gars darbojas mūsos, pamudīnot rūpēties par savu izglābšanos. Tā ir šīs lietas praktiskā puse, ko Gars cenšas mums iemācīt. "Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc sava labā prāta."

Tieši tāpat, kā Dievs palīdzēja Daniēlam un viņa biedriem, Kungs sadarbosies ar visiem, kas, kalpojot Viņam, centīsies palikt uzticīgi. Īpašas garīgās spējas un izcils raksturs [148] nav nejaušības rezultāts.

Dievs paver izdevības, bet panākumi atkarīgi no tā, kā mēs tās izmantojam, tāpēc Aizgādības piešķirtās priekšrocības vajadzētu prast ātri saskatīt un centīgi izlietot. Daudzi varētu kļūt par iespaidīgiem vīriem, ja tie, tiecoties gūt panākumus un prasmīgi un lietderīgi veicot savu darbu, līdzīgi Daniēlam, paļautos uz Dieva žēlastību.

Kalpošana no visas sirds

Es vēršos pie jums, jaunieši: esiet uzticīgi! Savus pienākumus veiciet no sirds! Neatdariniet tos, kas kalpo nolaidīgi un ar dalītām jūtām! Jebkura bieži atkārtota rīcība pārvēršas ieradumā, un ieradumi veido raksturu. Esiet pacietīgi, pildot ikdienas dzīves sīkos uzdevumus! Kamēr jūs neapzināsities uzticības vērtību mazās lietās, jūsu rakstura veidošanās noritēs neapmierinoši. Visvarenā Dieva skata priekšā svarīgs ir katrs pienākums. Kungs ir teicis: "Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams." Patiesa kristieša dzīvē vispār nav mazsvarīgu lietu. Daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, nesaskaņojas vai ar Dieva nodomiem vai pat darbojas tiem pretī. Daudzi gaida, ka tiem tiks uzticēti kādi īpaši uzdevumi. Dienu no dienas tie neizmanto iespējas pierādīt savu uzticību Dievam; tie nokavē no visas sirds pildīt dzīves sīkos

pienākumus, kas tiem šķiet visai mazsvarīgi. Un, kamēr viņi tā gaida uz kādu iespaidīgu darbu, kur varētu likt lietā savas iedomātās lielās spējas, tādā veidā apmierinot godkārīgās tieksmes, dzīve pa to laiku paiet garām.

Mani mīļie jaunie draugi, pildiet tos pienākumus, kas jums ir vistuvāk! Pievērsiet uzmanību [149] vienkāršajām lietām, kas atrodas jūsu sniedzamības robežās! Nododieties šim darbam ar prātu un sirdi, rosīgi domājot par to, ko labu jūs mērķtiecīgi varētu paveikt savās mājās. Tā jūs kļūsiat derīgi lielākiem uzdevumiem. Atcerieties, kas Rakstos ir teikts par ķēniņu Hiskiju: "Un katru darbu, ko viņš iesāka, (..) viņš pildīja ar visu savu sirdi, un viņam veicās labi."

Koncentrēšanās vērtība

Spējas pievērst nedalītu uzmanību tieši pašlaik darāmajam darbam ir liela svētība. Jauniešiem, kas bīstas Dievu, vajadzētu censties savus pienākumus veikt ar vislielāko rūpību, koncentrējoties domās, lai katru darbu padarītu pēc iespējas labāk. Viņiem vajadzētu izprast un pildīt savus tiešos uzdevumus, neļaujot domām no tiem novērsties. Tāds garīgās disciplīnas veids vairo sekmes un nesīs svētību visā dzīves laikā. Tos, kas būs iemācījušies iet prefī mērķim visā, lai ko arī viņi neuzsāktu un cik niecīgs šis darbs nebūtu, Dievs šajā pasaulē varēs izlietot.

Esiet apņēmīgi un neatlaidīgi, dārgie jaunieši! Apjoziet "sava prāta gurnus"! Pastāviet līdzīgi uzticīgajam ebrejam Daniēlam, kurš savā sirdī apņēmās Dievam paklausīt visās lietās! Nepieviliet savus vecākus un draugus! Un ir vēl Kāds, kuru vajadzētu atcerēties. Neapkaunojiet Viņu, Kurš jūs tā mīlējis, ka atdevis savu dzīvību, lai jums būtu iespējams kļūt par Dieva darbabiedriem!

Viscēlākie motīvi

Ilgām vienmēr pagodināt Dievu vajadzētu pārspēt visus citus nolūkus. Tām vajadzētu būt noteicošām jebkuros centienos izmantot mums atvēlētās iespējas [150] un priekšrocības, lai mēs saprastu, kā gudri izlietot Kunga piešķirtās dāvanas. Šo ilgu ierosinātiem, mums sava organisma muskuļus, smadzenes un nervu šķiedras vajadzētu saglabāt vislabākajā veselības stāvoklī, lai mūsu fiziskie spēki un prāta skaidrība liecinātu, ka esam uzticīgi šo svētību pārvaldnieki. Bet, ja mēs rīkojamies, vadoties no savtīgām interesēm, tad notrulinām garu un apcietinām sirdi, kā rezultātā tiek noārdīti morālie spēki. Seko rūgta vilšanās (..).

Patiesas sekmes ikvienam cilvēkam šodien piešķir tas pats Dievs, kas tās reiz deva Daniēlam. Viņš, kurš pazina Daniēla sirdi, priecājās par sava kalpa skaidrajiem motīviem un apņemšanos pagodināt Kungu. Kas savā dzīvē grib piepildīt Dieva nodomus, tam nenogurstoši jāpūlas un ar vislielāko nopietnību jācenšas īstenot visu, kas viņam uzticēts.

Paliekošs prieks

Blakus stāvajai takai, kas ved uz mūžīgo dzīvi, visā tās garumā atrodas prieka avoti nogurušo atspirdzināšanai. Tie, kas ies pa šo gudrības ceļu, prieku saglabās pat ciešanās, jo viņiem blakus, kaut arī neredzams, soļos Tas, kuru mīl viņu dvēseles. Katrā solī tie arvien skaidrāk sajūtīs Kunga rokas pieskārienu, un Neredzamā godības spožie stari apgaismos viņu ceļu, bet slavas dziesmas, arvien dzidrākā skaņā, celsies augšup, lai pievienotos eņģeļu dziesmām pie Dieva troņa. [151]

GRIBAS IZLIETOŠANA

Tīra, skaidra reliģija ir cieši saistīta ar gribu, kas cilvēka dabā dominē kā valdošais spēks, pakļaujot savai kontrolei visas citas spējas. Griba nav gaume vai tieksmes, bet izšķirošs spēks, kas cilvēku bērņus noved paklausības vai nepaklausības attiecībās ar Dievu.

Nepastāvība un šaubas

Jūs esat spējīgs jaunietis un vēlaties dzīvot tā, lai beidzot būtu sagatavojies Debesīm. Tomēr bieži esat kļuvis mazdūšīgs, morāli vājš un šaubu nomākts, redzot, ka virsroku gūst vecās, grēcīgās dzīves ieradumi. Jūs atklājāt, ka savās izjūtās neesat patiess pret sevi, pret saviem labākajiem nodomiem un vissvinīgākajiem solījumiem. Šķiet - nekas vairs nav reāls, un Jūsu personīgā nepastāvība liek apšaubīt arī to cilvēku godīgumu, kas Jums darījuši labu. Jo vairāk Jūs cīnāties šajās šaubās, jo aizdomīgāks kļūst viss apkārtesošais, līdz šķiet, ka nekur vairs nav pamata zem kājām. Solījumi paliek tikai kā smiltis ievilkta svītras, un arī to vārdus un darbus, kuriem jums vajadzētu uzticēties, Jūs saskatāt kaut kādā apšaubāmā gaismā.

Spēks, nododot gribu

Jūs pastāvīgi atradīsities briesmās, kamēr neiepazīsiet gribas izšķirošo spēku. Cilvēks var ticēt labajam un dot visdažādākos solījumus, tomēr šai ticībai un solījumiem [152] nebūs nekādas vērtības, ja tie praktiski netiks savienoti ar gribu. Par uzvarētāju iespējams kļūt vienīgi tad, ja ticības cīņā iesaista visu gribasspēku. Savām izjūtām, iespaidiem un emocijām Jūs nevarat uzticēties, jo tur nav nekā pastāvoša, it īpaši Jūsu samaitātajās domās; un apziņa par lauztajiem solījumiem un zaudēto uzticību grauj Jūsu pašpaļāvību un attiecības ar citiem.

Tomēr nevajag krist izmisumā. Ja arī nekas vairs nešķiet reāls un īsts, ticībā ir iespējams izdarīt jaunu apņemšanos. Man nemaz nebūtu jāsaka, ka Jūs pats sevi esat novedis šajā neapskaužamajā stāvoklī. Tagad ir nepieciešams atgūt uzticību Dievam un brāļiem. Personīgā griba jāpakļauj Jēzus Kristus gribai; un, to darot, Kungs nekavējoties pārņems vadību savās rokās, īstenojot Jūsu dzīvē gribu un veiksmi pēc sava labā prāta. Visai būtnei jātiek nodotai Kristus Gara kontrolē; pat domām jāklūst par Viņa domām.

Jūs nevarat pavēlēt savām tieksmēm, izjūtām un vēlmēm, kā to vēlētos, bet Jums ir iespēja gribu pārvaldīt un panākt pilnīgu savas dzīves pārmaiņu. Pakļaujot gribu Kristum, Jūsu dzīve ar Viņu tiks aplēpta Dievā un savienota ar spēku, kas stāv pāri visām varām un iespaidiem. Tad Jums būs spēks no Dieva, kas Jūs savienos ar Viņa stiprumu, un Jums būs pieejama jauna gaisma, dzīvas ticības gaisma. Vienīgais nosacījums — Jūsu gribai jāsadarbojas ar Dieva gribu, nedodot vietu sātanam, kas pastāvīgi meklē ikvienu cilvēku sagūstīt un iznīcināt. [153]

Vai Jūs nevēlaties bez kavēšanās izveidot pareizas attiecības ar Kungu? Vai nevēlaties sacīt: "Es savu gribu vēlos nodot Jēzum un pie tam tūlīt", lai, sākot no šī brīža pilnībā būtu Viņa pusē? Atsakieties no saviem ieradumiem, no izdabāšanas iekārei un tieksmēm, lai sātanam nebūtu iespējas pārnest: "Tu esi nožēlojams liekulis"! Aizveriet durvis tik cieši, lai ienaidnieks vairs nevar Jūs apvainot un padarīt mazdūšīgu! Aplieciniet: "Es gribu ticēt un paļauties, ka Dievs ir mans palīgs", tad būs iespējams līksmoties Viņa spēkā. Savu gribu pastāvīgi paturot Kunga pusē, visas emocijas varēsiet pakļaut Jēzus gribai un sev zem kājām jutīsiet stingru pamatu. Dažreiz gan tas prasīs sasprindzināt visu Jums pieejamo gribasspēku, tomēr Dievs darbosies Jūsu labā un viņa rokās Jūs kļūsi par "trauku godam".

Dieva un cilvēka gribas savienošana

Runājiet par ticību! Vienmēr palieciat Kunga pusē! Nekāpiet uz ienaidnieka zemes, tad Dievs Jums palīdzēs! Viņš Jūsu vietā paveiks to, ko pats nespējat, kā rezultātā Jūs sāksit līdzināties "Libanona ciedram". Tad dzīve kļūs nevainojama un darbi tiks veikti kopā ar Dievu. Jums būs pieejams spēks, nopietnība un skaidrība, kas Jūs padarīs par izredzētu darbarīku Dieva rokās.

Jums diendienā vajadzētu dzert no patiesības avota, lai izprastu prieka un līksmības noslēpumu, dzīvojot savienībā ar Kungu. Tomēr pastāvīgi jāatceras, ka visu Jūsu rīcību vajadzētu noteikt gribai. [154] Šī griba, kas spēlē tik svarīgu lomu cilvēka raksturā, līdz ar grēkā krišanu nonāca sātana pakļautībā, un ienaidnieks vēl arvien darbojas, lai, neskatoties uz postu un bojāeju, cilvēks gribu izlietotu vienīgi apmierinot savas tieksmes. Bet bezgalīgais upuris, ko Dievs piensas, nododot nāvē savu mīļoto Dēlu Jēzu, ļauj Viņam, nepārkāpjot nevienu savas valdības pamatprincipu, brīvi sacīt: "Nododies Man; pakļauj Man savus gribus; atsakies no sātana

pārvaldības, lai to varētu pārņemt Es, tad Es tev piešķiršu gribu un veiksmi pēc sava labā prāta." Ja Jūs saņemsiet Kristus Garu, tad Jūsu griba kļūs kā Viņa griba un Jūsu raksturs pārveidosies Viņa rakstura līdzībā. Bet vai Jūs tiešām vēlaties darīt Dieva prātu? Vai Jūs esat apņēmies paklausīt Rakstiem? "Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man."

Tomēr Kristum sekot Jūs varēsiet vienīgi tad, ja atsacīsities no savu tieksmju apmierināšanas un apņemsities paklausīt Dievam, jo ne jau personīgās iegribas un izjūtas Jūs var padarīt par Dieva bērnu, bet — saskaņošanās ar Kunga prātu. Ja Jūsu griba kļūs par Dieva gribu, priekšā pavērsies panākumiem bagāta dzīve. Tad Jūs varēsiet pastāvēt Kunga piešķirtajā vīrišķībā, kā priekšzīme labos darbos, nevis noārdot, bet palīdzot paaugstināt dievišķos likumus. Tā vietā, lai ar sev patīkamu rīcību ignorētu un noniecinātu kārtību, Jūs palīdzēsiet to uzturēt.

Es, bīstoties Dievu, jums saku, ka zinu, kas Jūs varat kļūt, ja Jūsu griba būs nodota Kunga pusē. [155] "Mēs esam Dieva darbabiedri." Jums savu darbu laikam un mūžībai iespējams darīt tādā veidā, ka tas izturēs tiesas pārbaudi. Vai Jūs to mēģināsiet? Vai Jūs tagad pagriezīsities, lai ietu pilnīgi pretējā virzienā? Kristus Jūs mīl un par Jums aizlūdz. Vai Jūs nodosities Dievam un palīdzēsiet tiem, kas nolikti par Viņa darba interešu sargiem, neapbēdinot vairs tos un neatņemot tiem drosmi?

Nepieciešama īpaša piepūle

Dievs ir sagādājis līdzekļus, un, tos saprātīgi un ar lūgšanām izlietojot, nevienam kuģim nav jāiet bojā, bet, spītējot vētrām un negaisam, tie var mierīgi noenkuroties mūžības ostā. Tomēr, ja mēs šīs priekšrocības un norādījumus ignorējam, Kungs nedarīs nekādu brīnumu, lai mūs izglābtu, un mēs aiziesim bojā tāpat kā Jūda un sātans.

Nedomājiet, ka Dievs veiks kādu brīnumu, lai glābtu tās vājās dvēseles, kas koķetē ar ļaunumu un piekoptj grēku; vai ka viņu dzīvē iejauksies kādi pārdabiski elementi, paceļot tos pāri viņiem pašiem kādā augstākā sfērā, kur tiem veicamais darbs būs salīdzinoši vieglāks, neprasot īpašu piepūli, nopietnu cīņu vai sevis krustā sišanu. Visi, kas lolo tādas cerības, atrodas uz sātana zemes un ies bojā kopā ar ļaundariem. Tie tiks pēkšņi iznīcināti, bez kāda glābiņa. [156]

DIEVIŠKĀ VADĪBA

Ir trīs veidi, kā Kungs mums atklāj savu gribu, lai mūs vadītu

Vispirms, Dieva gribu mēs varam uzzināt Viņa Vārdā, Svētajos Rakstos.

Otrkārt, Kunga balss ir atklājusies arī Viņa aizgādības vadītajos notikumos; un mēs to varam pazīt, ja savās dvēselēs nenovēršamies no Viņa, staigājot savos ceļos, darot to, ko paši gribam, un sekojot nesvētas sirds pamudinājumiem, līdz prāts kļūst tik neskaidrs, ka mūžīgās lietas vairs neizprotam un sātana balsi pieņemam par Dieva balsi.

Vēl Dieva balss ir dzirdama Viņa Svētā Gara lūdzošajos aicinājumos, kas iespaido sirdi un pēc tam izpaužas pārveidotā raksturā. Ja Tu par kādu jautājumu šaubies, tad vispirms padoms jāmeklē Rakstos. Ja Tu tiešām esi iesācis ticības dzīvi, tad nododies Kungam, lai pilnībā piedēvētu Viņam, un Viņš Tevi sāks vispusīgi veidot pēc sava nodoma, lai Tu varētu būt trauks godam. Tev ļoti vajadzētu vēlēties kļūt padevīgam Viņa rokās un sekot visur, kur vien Viņš Tevi vadīs. Tad Tu uzticēsies Viņam, lai Viņš Tevī īstenotu savus nodomus, un tajā pašā laikā Tu godbijīgi sadarbosies ar Viņu, rūpējoties par savu izglābšanos. [157]

SVĒTĀ GARA KLUSĀ DARBĪBA

Kristīgā dzīve nav kāda izmaiņa vai uzlabojums vecajā dabā, bet gan pilnīgi pārveidota, jauna realitāte. Ir jānomirst savam *es* un grēkam un jāsākas pilnīgi jaunai dzīvei, bet šo pārmaiņu var panākt vienīgi Svētā Gara brīnumus darošais spēks.

Kad Nikodēms joprojām nespēja visu aptvert, savas domas ilustrēšanai Jēzus izlietoja vēju. "Vējš pūš, kur gribēdams, un tu dzirdi viņa pūšanu, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara."

Vēju var sadzirdēt koku zaros, kad tas čabina lapas un ziedus, tomēr pats tas paliek neredzams, un neviens cilvēks nezina, no kurienes tas nāk un kurp iet. Tāpat ir ar Svētā Gara darbību sirdī. To nav iespējams izskaidrot vairāk kā vēja kustību. Cilvēks droši vien nevarēs pateikt ne noteiktu laiku, ne vietu, nespēs izsekot visiem apstākļiem savas atgriešanās procesā, bet tas vēl nenozīmē, ka viņš nav atgriezies. Tieši ar tādu neredzamu, vējam līdzīgu spēku, Kristus pastāvīgi iedarbojas uz sirdi. Pamazām, varbūt pat cilvēkam pašam to neapzinoties, rodas ietekme, kas dvēseli velk pie Kristus. Tā var rasties, domājot par Viņu, lasot Svētos Rakstus vai klausoties sludinātāja vārdus. Tad piepeši Gars nāk ar tiešu aicinājumu, un sirds ar prieku nododas Jēzum. Daudzi to [158] uzskata par pēkšņu atgriešanos, bet tas ir ilgas Dieva Gara darbības rezultāts, ilgstošs process.

Kaut gan pats vējš ir neredzams, tomēr tā izraisītās darbības sekas ir redzamas un jūtamas. Tāpat arī Svētā Gara darbība atklāsies ikviena tāda cilvēka rīcībā, kas būs sajutis Viņa glābjošo spēku. Kad Dieva Gars iemājo sirdī, Tas pārveido dzīvi. Grēcīgas domas tiek aizdzītas, ļauni darbi atstāti, un mīlestība, pazemība un miers ieņem dusmu, skaudības un strīdu vietu. Skumjas nomaina prieks, un seja atspoguļo Debesu gaismu. Neviens neredz to roku, kas paceļ nastu, nedz arī gaismu, kas nolaižas no Debesu pagalmiem. Ticībā nododoties Dievam, dvēsele saņem svētības. Tad spēks, ko neviena cilvēka acs nevar saskatīt, rada jaunu būtni pēc Dieva līdzības. Mūsu ierobežotajam prātam nav iespējams saprast atpestīšanas darbu. Tā noslēpums pārsniedz cilvēka apziņas robežas. Tikai tas, kas no nāves ir pārcelts dzīvē, kaut cik aptver šo dievišķo īstenību. Atpestīšanas sākumu mēs varam iepazīt jau šeit, savos personīgajos piedzīvojumos, bet tā sekas sniedzas mūžības laikmetos.

Liecība par dievišķo aizgādību

Vajadzības izjūtas dvēselē, izsalkums un slāpes pēc taisnības ir pierādījums, ka Kristus ir darbojies jūsu sirdī, aicinot Viņu meklēt, lai, piešķirdams Svētā Gara dāvanu, Viņš jūsu labā varētu izdarīt to, ko jūs paši nespējat. [159]

KRISTUS MŪSOS

Ja mēs esam iesakņoti un nopamatoti mīlestībā, tad būsīm spējīgi līdz ar visiem svētajiem aptvert, "kāds platumš, garums, augstums un dziļums" ir Kristus mīlestībai, "kas ir daudz pārāka par katru atziņu". Kāda dārga iespēja, kāds iedrošinājums! Šķīstītā un no visas netīrības atbrīvotā cilvēka sirdī iemājo Pestītājs, darot to cēlāku un svētot visu mūsu dabu, pārvēršot mūs par Svētā Gara templi. (..)

Pateicoties dzīvai ticībai, mēs paliekam Kristū, un, personīgi uzrādītās pārliecības rezultātā, Viņš paliek mūsos. Tad mūs pavada Dieva klātbūtne, un, apzinoties šo priekšrocību, mūsu domas nonāk paklausībā Jēzum Kristum, bet tālākie garīgie piedzīvojumi atkarīgi no tā, cik dzīvi mēs izjūtam šo pastāvīgo dievības klātbūtni. Tādā veidā ar Dievu staigāja Ēnohs, un ticībā Kristus palīks arī mūsu sirdīs, ja vien mēs apzināsimies, kas Viņš mums ir un kādu uzdevumu mums paredzējis atpestīšanas plānā. Mēs būsīm ļoti laimīgi, ja pastāvīgi saglabāsim skaidru apziņu par lielo Dieva dāvanu pasaulei un mums personīgi.

Šīm domām ir noteicošs iespaids uz visu raksturu, un es gribētu, lai jūs atcerētos, ka vienmēr, ja vien jūs to vēlaties, jums blakus kā Sabiedrotais var atrasties Kristus. "Kas kopējs Dieva namam ar elkiem? Jo jūs [160] esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis."

Viņa mīlestības pārveidoti

Garā pastāvīgi kavējoties pie Kristus, raksturs veidojas Viņa dievišķajā līdzībā. Prāts tiek pārņemts no izjūtām par Jēzus laipnību un mīlestību. Mēs apceram Viņa raksturu, un līdz ar to Viņš aizņem visas mūsu domas. Mūs valdzina Kristus mīlestība. Ja mēs kaut acumirkli ieskatāmies saulē tās pusdienas spožumā, tad, acis novērsuši, mēs saules attēlu redzam visā, ko vien uzlūkojam.

Tieši tā notiek, raugoties uz Jēzu, - itin viss pēc tam atstaro Viņa, Taisnības Saules, līdzību. Mēs vairs nevaram saskatīt kaut ko citu vai runāt par ko citu. Viņa attēls ir atstājis nospiedumu mūsu dvēseles acīs un ietekmē katru sīkāko ikdienas dzīves daļiņu, klusinot un darot maigāku visu mūsu dabu. Uzlūkojot mēs tiekam pārvērsti dievišķajā līdzībā, tas ir, Kristus līdzībā. Uz visiem, ar ko satiekamies, mēs tad atstarojam Viņa taisnības spožos un gaišos starus. Mēs tiekam pārveidoti raksturā, jo sirdi, dvēseli un prātu apgaismo Viņa atspulgs, kas mūs tik ļoti mīlējis un pats par mums nodevies. Līdz ar to arvien no jauna atklājas tās Būtnes personīgais, dzīvais iespaids, kura ticībā, mājo mūsu sirdī.

Kad tiek pieņemti un mūs sāk pārvaldīt Dieva Vārdā izteiktie norādījumi, Jēzus ar savu klātbūtni paliek pie mums, kontrolējot domas, centienus un rīcību. Tad mūs iedvesmo lielākā Skolotāja mācības, kādu pasaule jebkad pazinusi. [161] Tad apziņa par cilvēka atbildību un iespaidu tālāk veido mūsu dzīves uzskatus un attieksmi pret ikdienas pienākumiem.

Jēzus Kristus mums kļūst viss— pirmais, pēdējais un vienmēr vislabākais. It visam īpašu nokrāsu piešķir Viņa Gars un Viņa raksturs kā meti un audi visā mūsu būtnes esamībā. Kristus vārdi ir gars un dzīvība. Mēs vairs nevaram domāt tikai par sevi; mēs vairs nedzīvojam, bet mūsos dzīvo Kristus, jo Viņš ir godības cerība. Cilvēka *es* ir miris, un Kristus kļuvis par dzīvu Pestītāju. Turpinot raudzīties uz Jēzu, mēs uz visiem ap mums atstarojam Viņa līdzību. Mēs vairs nevaram kavēties pie savām neveiksmēm vai vispār tās pārrunāt, jo mūsu uzmanību saista daudz kas augstāks — Jēzus dārgā mīlestība. Pateicoties patiesības Vārdam, Viņš tagad mājo mūsu sirdī.

Tik ļoti dārgā pārle

Mums ir jānododas Kristum, lai dzīvotu paklausībā visām Viņa prasībām. Viss, kas mēs esam, visi mums piemītošie talanti un spējas pieder Kungam un tiem jātiek nošķirti, lai kalpotu Viņam. Kad mēs nedalīti nododamies Kristum, Viņš līdz ar visām Debesu bagātībām mums atdod sevi, un mēs iegūstam dārgo pārli. [162]

PAŠAIZLIEDZĪBA

Jēzus atsacījās no sevis: lai ko arī nedarītu, nekur Viņš necentās izcelties. Ikvienā lietā Viņš pakļāvās sava Tēva gribai, un, kad Viņa misija šajā pasaulē tuvojās beigām, Kungs varēja apliecināt: "Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis." Un mums Viņš iesaka: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs." "Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt." - Gāz savu *es* no troņa, lai tas dvēselē vairs neieņem valdnieka vietu!

Kas Kristu uzlūkos Viņa pašaieliedzībā un Viņa sirds pazemībā, tas līdzīgi Daniēlam, kurš ieraudzīja kādu Cilvēka Dēlam līdzīgu, būs spiests atzīties: "Es kļuvu galīgi bezspēcīgs." Cilvēciskā daba vienmēr vēlas sevi parādīt, ir gatava izcelties; bet, kas mācās no Kristus, būs brīvs no savtības, lepnuma un sevis paaugstināšanas kāres. Viņa dvēselē valdīs miers, jo pašā *es* būs pakļauts Svētā Gara ietekmei. Mēs vairs nekārosim pēc augstākās vietas, netīkosim ar visiem spēkiem pievērst sev uzmanību, bet vienmēr apzināsimies, ka visaugstākais gods ir atrasties pie Pestītāja kājām. Mēs raudzīsimies uz Jēzu, ieklausoties Viņa balss norādījumos un gaidot uz Viņa rokas vadību. Apustulis Pāvils pats to piedzīvoja un varēja liecināt: "Es līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani." [163]

DIEVA ATZĪTS RAKSTURS

Jaunatnei nepieciešama rūpīga, ar lūgšanām savienota audzināšana, lai tā savu raksturu varētu veidot uz droša pamata. Daudzu dzīvē pieļautās smagās kļūdas nosaka nevēlēšanās ieklausīties pieredzes balsī. Vecāku un skolotāju padomus viņi neņem vērā, un padodas ienaidnieka kārdināšanām. Bet Dievs mīl jaunatni. Viņš redz, ka jaunieši spētu darīt daudz laba, ja vien atzītu savu vajadzību pēc Kristus un tiektos pēc stipra pamata. Kungs pazīst arī jauniešu dzīvē sastopamos pārbaudījumus. Viņš zina, cik ļoti tiem jācīnās pret tumsības spēkiem, kas tiecas pārvaldīt prātu, tāpēc ir sagatavojis ceļu, pa kuru ejot, tie var kļūt par dievišķās dabas dalībniekiem.

Nepieciešamas nenogurstošas pūles

Raksturs neveidojas nejauši. To nenosaka kāds jūtu saviļņojums vai viens solis nepareizā virzienā. Katra bieži atkārtota rīcība kļūst par ieradumu, kas savukārt ietekmē raksturu vai nu uz labu, vai uz ļaunu. Cēlu raksturu var attīstīt tikai ar pastāvīgām, nenogurstošām pūlēm, katru uzticēto prasmi un dāvanu izlietojot Dievam par godu. Bet tā vietā, lai tā rīkotos, daudzi ļaujas tieksmju un apstākļu varai, un ne jau tāpēc, ka trūktu labu dotību vai spēju, bet — neizprotot Dieva ilgas [164] tiem palīdzēt, lai viņi jaunībā varētu darīt vislabāko.

Ja jaunatne šodien grib stāvēt tik stingri kā Daniēls, tai jāsprindzina visi savi garīgie nervi un muskuļi. Kungs negrib, lai jaunieši vienmēr paliktu kā iesācēji. Viņš tiem novēl aizsniegt augstāko attīstības pakāpi. Viņš vēlas tos redzēt uz dzīves kāpņu augšējās platformas, lai no turienes varētu ieiet Dieva valstībā.

Biedru iespaids

Jauniem ļaudīm, kuri atstāj mājas un nav vairs tiešā vecāku aizgādībā, ir plašas iespējas sev biedrus izraudzīties pašiem. Tiem vajadzētu atcerēties, ka Debesu Tēva acis ir vienmēr pār viņiem nomodā un Kungs zina visas viņu vajadzības un kārdināšanas. Skolā vienmēr atradīsies daži jaunieši, kas ar savu izturēšanos atklās, ka viņu domas plūst seklā gultnē. Bērnībā, baudot nepilnīgu audzināšanu, tiem ir attīstījies vienpusīgs raksturs un, gadiem ejot, šie defekti nelabvēlīgi iespaidojuši viņu pieredzi. Ar savu ietekmi un piemēru šīs dvēseles var ievest maldos ikvienu morāli vāju ceļabiedru.

Laikam ir zelta vērtība, dārgā jaunatne! Jūs savu dvēseli nedrīkstat apdraudēt, dzīvojot uz labu laimi! Jūs nevarat ļauties bezrūpībai, izvēloties sev biedrus! Raugieties uz rakstura cēlajām īpašībām citos, un tās jums kļūs par morālu spēku pretoties ļaunumam un izvēlēties labo! Spraudiet sev augstu mērķi! Vecāki un skolotāji, kas mīl un bīstas Dievu, ar savām lūgšanām jūs var pavadīt dienu un nakti, viņi var [165] jūs aicināt un brīdināt, bet viss būs veltīgi, ja jūs izraudzīsities vieglprātīgus biedrus. Ja jūs te nesaskatāt reālas briesmas un domājat, ka vienmēr spēsiet darīt labu vai ļaunu, kā vien gribēsiet, jūs pat nepamanīsiet, kā ļaunuma ieraugs nemanāmi sabojās un pārņems jūsu prātu.

Kristus — mūsu vienīgā cerība

Jēzu izsmēja, apvainoja un lamāja; kārdināšanas Viņu apņēma no visām pusēm, tomēr Viņš negrēkoja, bet parādīja nelokāmu paklausību Dievam, kas bija pilnīgi pietiekoša, lai uz visiem laikiem noraidītu jebkādas šķietamus iemeslus grēka aizbildināšanai. Kristus nāca, lai cilvēkiem rādītu, kā paklausīt, kā ievērot visus Dieva likumus.

Viņš paļāvās uz dievišķo spēku, kas ir arī grēcinieku vienīgā cerība. Viņš upurēja savu dzīvību, lai cilvēks varētu kļūt par dievišķās dabas dalībnieku, bēgot no posta, kas pasaulē ieviesies kārtību dēļ. (..)

Dievs jaunatnei uzticējis talantus, kurus tai vajadzētu pilnveidot par godu Viņam, tomēr daudzi tos izlieto netīriem, nesvētiem nolūkiem. Daudziem ir piešķirtas spējas, kuras lietojot varētu nest bagātus garīgus un laicīgus ieguvumus, bet par to maz tiek domāts. Jaunatne nav pārē-

ķinājusi, ko un cik izmaksā tāda rīcība. Tā labāk ļaujās bezrūpībai un neprātam, un nevēlas ieklausīties padomos un brīdinājumos. Tā ir briesmīga kļūda. Jaunie ļaudis darītu daudz prātīgāk, ja skaidri apzinātos Dieva klātbūtni un to, ka eņģeļi vēro viņu rakstura attīstību un sver morālo vērtību. [166]

KRISTUS PASTĀVĪGĀ KLĀTBŪTNE

Kristus reliģija nozīmē vairāk nekā tikai grēku piedošanu; tā grēkus atņem un brīvo vietu aizpilda ar Svētā Gara pievilcīgajām īpašībām. Tā nozīmē dievišķu apgaismojumu, prieku, staigājot kopā ar Dievu, kas veido sirdi, brīvo no egoisma, kuru svētī pastāvīga Kristus klātbūtne. Kad dvēselē valda Kristus, tā ir tīra, bez grēka. Tad arī dzīvē var tikt īstenota Evaņģēlija plāna godība un pilnība. Pieņemot Pestītāju, iestājas pilnīgs miers, pilnīga mīlestība un pilnīga pārliecība par drošību, un dzīvē atklātais Kristus rakstura skaistums liecina, ka Dievs tiešām pasaulē ir sūtījis savu Dēlu, lai Viņš kļūtu par tās Glābēju. (..)

Saviem uzticīgajiem sekotājiem Kristus ik dienas būs bijis kā biedrs un tuvs draugs. Tie būs dzīvojuši ciešā saskarsmē un pastāvīgā savienībā ar Dievu. Pār viņiem būs uzlēkusi Kunga godība. Viņos būs atspoguļojusies Jēzus Kristus vaigā redzamā Dieva pilnīgās atziņas gaisma. Tāpēc tie var līksmoties sava majestātiskā Ķēniņa varenības spožajos staros. Viņi ir sagatavojušies Debesu sabiedrībai, jo Debesis jau ir viņu sirdī. [167]

[168] *Patiesa audzināšana nozīmē vairāk nekā noteiktas mācību programmas apguvi. Tā sevī ietver visu fizisko dotību un gara spēju līdzsvarotu attīstību. Tā māca mīlēt un būties Dievu un sagatavo uzticīgi izpildīt it visus dzīves uzdevumus.*

Īsta izglītība vairo gan fiziskos, gan prāta un morālos spēkus jebkura pienākuma veikšanai; tā vingrina ķermeni, prātu un dvēseli, lai cilvēks būtu gatavs kalpot Dievam.

KRISTĪGĀ AUDZINĀŠANA

Cilvēka prātam iespējams sasniegt visaugstāko attīstības pakāpi. Dievam ziedotai dzīvei nav jābūt dzīvei nezināšanā. Daudzi izsakās pret izglītību, tāpēc ka Jēzus Evaņģēlija sludināšanai aicināja darbā neizglītotus zvejniekus. Ar to viņi cenšas pierādīt, ka Jēzus priekšroku deva maz izglītotiem cilvēkiem. Tomēr arī daudzi izglītoti un cienjami vīri ticēja Kristus mācībai. Ja tie bez bailēm būtu paklausījuši savas sirdsapziņas balsij, tad būtu pievienojušies Kungam. Viņu spējas tiktu atzītas un izlietotas kalpošanā, ja vien viņi tās piedāvātu. Bet tiem pietrūka morālās drosmes, lai naidīgo priesteru un dedzīgo tautas vadoņu priekšā atzītu sevi par Kristus mācības piekritējiem un vienkāršā Galilieša dēļ liktu uz spēles savu labo slavu.

Jēzus, kas pazīst katru sirdi, to labi saprata. Kad izglītotie un dižciltīgie ļaudis negribēja uzņemties darbu, kuram tie bija piemēroti, Kristum nācās aicināt cilvēkus, kas uzticīgi un paklausīgi pildīja Viņa gribu. Kungs izvēlējās vienkāršus vīrus un uzņēmas saistības, lai tos sagatavotu lielā darba uz priekšu virzīšanai virs Zemes, kad Viņš pats to būs atstājis.

Lielais Skolotājs — Kristus

Kristus bija pasaules gaisma un visas gudrības avots. Viņš neizglītos zvejniekus spēja apmācīt tā, lai tie varētu izpildīt tiem doto uzdevumu. Patiesības atziņām, [170] kuras tika uzticētas šiem vienkāršajiem vīriem, bija bezgalīgi liela vērtība. Tam vajadzēja pārveidot visu pasauli. Šķiet, ka Pestītājam nesagādāja nekādas grūtības iesaistīt savā darbā šos neievērojamus ļaudis, bet tas deva ārkārtējus rezultātus. Viņu vārdi un darbi pasaulē veica milzīgu apvērsumu. Kristus nebūt neizturējās nevērīgi pret audzināšanu. Viņš pilnībā atbalstīja augstāko gara kultūru, ja tā tika svētīta, mīlot un bīstoties Dievu. Jēzus izraudzītie vienkāršie vīri kopā ar

Viņu pavadīja trīs gadus, tādā veidā baudot Debesu Majestātes šķīstījošo iespaidu. Kristus bija lielākais Skolotājs, kādu pasaule jebkad pazinusi.

Dievs pieņem jauniešus ar to talantiem un jūtu bagātību, ja vien tie Viņam nododas. Tiem ir iespējams sasniegt visaugstāko intelektuālās attīstības pakāpi un, saskaņojoties ar ticības pamatprincipiem, virzīt uz priekšu darbu, kura dēļ Kristus nāca no Debesīm un kuru pildot tie var kļūt par Viņa līdzstrādniekiem.

Audzēkņi mūsu mācību iestādēs bauda lielas priekšrocības: viņi apgūst ne tikai zinātnes, bet arī mācās pilnveidot un praktiski izlietot tikumiskās spējas, kas palīdz līdzsvarot raksturu. Viņi ir Dieva ieteiktās morāles pārstāvji. Labklājību, stāvokli un intelektuālās spējas Dievs cilvēkiem uztic, lai viņi to visu gudri pilnveidotu. Dažādās atbildības Kungs saviem kalpiem viņu darbā izdala samērā ar to spēkiem un iespējām. [171]

PATIESA AUDZINĀŠANA

Patiesa audzināšana nozīmē izveidot tādu domu pasauli, lai prāts un sirds pilnībā atzīst Dievu par savu Radītāju un Jēzu Kristu kā Pestītāju. Tāda audzināšana atjauno garu un pārveido raksturu. Tā nostiprina un apbruņo prātu cīņai pret viltīgajiem dvēseles ienaidnieka iečukstējumiem un dara mūs spējīgus atšķirt Dieva balsi. Baudot tādu izglītību, cilvēks kļūst par Kristus līdzstrādnieku.

Ja mūsu jaunieši to sapratīs, tad viņi būs spējīgi sasniegt visu būtiski nepieciešamo, bet, ja nē, tad pat visas zināšanas, ko tie var saņemt no pasaules, tos nesagatavos tā, lai tiem atrastos vieta Kungam kalpojošo ļaužu rindās. Viņi var iepazīties ar visu grāmatās pieejamo gudrību un tomēr palikt neziņā par pašiem pirmajiem taisnības pamatlīkumiem, kas attīsta Dievam patīkamu raksturu.

Tiem, kas meklē iegūt zināšanas šīs Zemes skolās, vajadzētu atcerēties kādu citu, Jēzu Kristus, skolu, kas tos aicina pie sevis. Šo mācību iestādi nekad nav iespējams pabeigt. Tur izglītojas gan veci, gan jauni. Kas ņem vērā dievišķā Skolotāja pamācības, tie iegūst arvien lielāku gudrību un dvēseles cēlumu un tā tiek sagatavoti mūžības augstskolai, kur attīstība turpināsies nebeidzamos laikmetos.

Bezgalīgā Gudrība mūs aicina nopietni apgūt dzīvei nepieciešamās atziņas, — mācības par pienākumu un laimi. Tās bieži ir grūti izprotamas, bet bez šīm atziņām nav iespējams [172] reāls progress. Tās var maksāt daudz pūļu, asaru un dvēseles izbaiļu, tomēr mēs nedrīkstam svārstīties un padoties nogurumam. Mums šajā pasaulē, kur sastopamies ar pārbaudījumiem un kārdinājumiem, jāsigatavojas šķīsto un svēto eņģeļu sabiedrībai. Kas nodosies mazāk svarīgām studijām un atteiksies no mācībām Kristus skolā, cietīs neatgūstamus zaudējumus.

Visas spējas un īpašības, ar ko Radītājs apveltījis cilvēkus, ir jāizlieto Viņam par godu; tāds būs vistīrākais, cēlākais un laimīgākais dzīvesveids. Debesu pamatlīkumiem ir jāierāda visaugstākā vieta, un katram uz priekšu spertajam solim izglītības un zināšanu apgūvē vajadzētu būt solim uz priekšu, lai kļūtu par dievišķās dabas līdzmantiniekiem.

Būtiskais audzināšanā

Vissvarīgākā audzināšana, kādu mūsu jaunatne šodien var iegūt un kas to ievadītu augstākas pakāpes Debesu skolā, ir apmācība, kā pasaulei atklāt Dieva prātu.

Augstākā izglītība

Kas sevi pilnībā ziedo mērķim, lai izprastu Dieva ceļus un Viņa gribu, tie saņem augstāko izglītību, kāda vien mirstīgajiem iespējama. Tie pieredzi dzīvē iegūst, balstoties nevis uz pasaules sofistiku, bet uz mūžīgiem pamatlīkumiem. [173]

KRISTĪGAS AUDZINĀŠANAS NEPIECIEŠAMĪBA

Dievs prasa visu garīgo spēju attīstību. Kungs ir paredzējis, lai Viņa kalpiem būtu vairāk inteliģences un skaidrākas uztveres spējas nekā ļaudīm pasaulē, un Viņš nav apmierināts ar tiem, kas ir pārāk bezrūpīgi vai kūtri, lai kļūtu par sekmīgiem un labi informētiem darbiniekiem. Dievs mūs aicina Viņu mīlēt no visas sirds, ar visu dvēseli, ar visu spēku un visu prātu. Tas prasa no mums attīstīt intelektu līdz iespējami vispilnīgākajai pakāpei, lai mēs Radītāju pazītu un mīlētu ar visu prātu.

Jo pilnīgāk tiks izkoptas mūsu prāta spējas, pakļaujoties Dieva Gara vadībai, jo lietderīgāk tās būs iespējams izlietot kalpošanā Viņam. Kungs savā darbā var izmantot un arī izmanto dievbijīgus neizglītotus cilvēkus, kas vēlas būt citiem par svētību. Tomēr tie, kuriem līdz ar ziedošanās garu ir arī pamatīga izglītība, Kristus labā spēs paveikt daudz plašāku darbu. Viņi atrodas daudz izdevīgākās stāvoklī.

Sagatavošanās augstākiem pienākumiem

Kungs vēlas, lai mēs iegūtu iespējami vispilnīgāko izglītību ar mērķi sniegt savas zināšanas tālāk citiem. Nevienam nevar iepriekš pateikt, kur un kā viņš tiks aicināts runāt vai darboties, aizstāvēt Dieva lietu. Vienīgi Debesu Tēvs zina, ko Viņš no cilvēka var izveidot. Mūsu priekšā var būt tādas iespējas, [174] ko mūsu vājā ticība nespēj saskatīt, tāpēc ikviena ticīga cilvēka prātam vajadzētu būt tik attīstītam, lai vajadzības gadījumā mēs Dieva Vārda patiesības varētu pasniegt šīs zemes augstākajām autoritātēm tā, ka tas pagodinātu mūsu Kungu. Mums nevajadzētu palaist garām nevienu izdevību sevi intelektuāli pilnveidot Dieva darbam.

Vispusīga audzināšana

Lai jaunatne, kurai nepieciešama izglītība, čakli ķeras pie darba tās iegūšanai! Ejiet uz priekšu, negaidot, kamēr ceļi pašķirsies! Satveriet katru, kaut vismazāko, izdevību! Esiet taupīgi! Neizšķiediet savus līdzekļus, apmierinot ēstkāri vai meklējot izpriecās! Apņemieties kļūt tik lietderīgi un prasmīgi, kā Dievs to vēlas! Esiet rūpīgi un uzticīgi visā, ko uzņematies darīt! Izmantojiet katru jums pieejamo līdzekli, lai stiprinātu prātu! Savas studijas savienojiet ar lietderīgu fizisko darbu, un ar uzticīgu centību, modrību un lūgšanām nodrošinieties ar gudrību, kas nāk no augšienes! Tas jums ļaus iegūt vispusīgu izglītību, rakstura izaugsmi un pašķirs iespēju ietekmēt citu cilvēku prātu, vadot tos pa taisnības un svētuma taku.

Sevis audzināšanas darbā būtu iespējams paveikt daudz vairāk, ja vien mēs modri izmantotu visas izdevības un priekšrocības. Patiesa izglītība nozīmē kaut ko vairāk par augstākajās mācību iestādēs iegūstamām zināšanām. Kaut arī zinātņu studijas nevajadzētu atstāt novārtā, tomēr pastāv daudz augstāka līmeņa izglītība, ko var saņemt dzīvā savienībā ar Dievu. Lai katrs students ņem rokās savu Bībeli un uztur saikni ar lielo Skolotāju! [175] Lai prāts tiek vingrināts un disciplinēts, cīnoties ar grūtībām dievišķās patiesības meklējumos!

Zināšanas un pašdisciplīna

Tie, kas ir izsalkuši pēc zināšanām, lai varētu sagādāt svētības citiem ļaudīm, paši saņems svētību no Dieva. Pētot Viņa Vārdu, šo cilvēku garīgās spējas tiks ierosinātas dedzīgai darbībai. Tādā veidā visas spējas vairošies un attīstīsies, un prāts iegūs jaunus spēkus un izveicību.

Katram, kurš vēlas iesaistīties Dieva darbā, jāievēro pašdisciplīna. Tā dos vairāk nekā daiļrunība un visspožākie talanti.

Piepildot vecāku cerības

Vienmēr vislabākais un drošākais ir rīkoties pareizi tāpēc, ka tas ir pareizi. Vai jūs vēlreiz nevēlaties par to nopietni padomāt? Katra laba darba pamatā taču vispirms ir tīras domas, tāpēc apņemieties dzīvot tā, lai atbilstu vecāku cerībām, pieliekot nopietnas pūles, lai jūsu labā izlietotie līdzekļi nebūtu izdoti aplam un veltīgi. Esiet noteikti, sadarbojoties ar vecāku un audzinātāju centieniem, un tiecieties pēc augstākās attīstības pakāpes zināšanās un raksturā! Nepieviliet tos, kas jūs mīl un jums uzticas! Izšķirties par taisnību ir vīrišķīgi, un Pestītājs jums

palīdzēs, ja jūs rīkosities pareizi tādēļ, ka tas ir pareizi. [176]

AUDZINĀŠANA MŪŽĪBAI

Apustulis Jānis saka: "Es jums esmu rakstījis, jaunekļi, jo jūs esat stipri, un Dieva vārds paliek jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši." Un Pāvils skubina Titu jaunos vīrus pamācīt "būt prātīgiem". Apņemieties savā sirdī būt līdzīgi Daniēlam,— lojāli, nelokāmi Kunga karapulku pārstāvji! Apdomājiet labi katru soli, jo jūs atrodaties uz svētas zemes un jūsu tuvumā ir Dieva eņģeļi!

Ir ļoti labi, ja jūs tiecaties nostāties uz izglītības kāpņu visaugstākā pakāpiena. Filozofija un vēsture ir svarīgi mācību priekšmeti, bet laika un naudas izdevumi būs vēltīgi, ja jūs savas zināšanas neizlietosiet par godu Dievam un par svētību cilvēcei. Ja zinātniskās atziņas nekļūst par atbalsta punktu vai tramplīnu augstāku mērķu sasniegšanai, tām nav vērtības.

Audzinašanai, kas nenodrošina zināšanas mūžības skatījumā, pietrūkst mērķa. Ja jūsu sasniegumi neved pretī Debesīm, pretī nemirstīgai dzīvei, tiem nav paliekošas nozīmes. Bet, ja Jēzus Kristus būs jūsu Skolotājs ne tikai gadījuma dēļ vienreiz nedēļā, bet katru dienu un stundu, tad Viņa svētība jūs pavadīs visās studijās. [177]

PRAKTISKS TREIŅŠ

Vienkāršs derīgs darbs ir daļa no Evaņģēlija plāna. Tērpies mākoņa stabā, lielais Skolotājs Israēla tautai deva norādījumus katru jauniešu audzināt noteiktam lietderīgam arodam. Tāpēc gan bagātājiem, gan trūcīgākajiem jūdiem bija ieradums saviem dēliem un meitām iemācīt kādu praktisku amatu, lai tie grūtos dzīves apstākļos paliktu neatkarīgi no citiem un spētu sevi apgādāt ar visu nepieciešamo. Tie varēja izglītoties zinātnes, bet noteikti vajadzēja apgūt kādu arodu. To uzskatīja par nepieciešamu audzināšanas sastāvdaļu.

Līdzsvarota audzināšana

Arī tagad, tāpat kā Israēla dienās, katru jauniešu vajadzētu apmācīt praktiskiem ikdienas dzīves pienākumiem. Katram vajadzētu apgūt kāda zināma veida amata zināšanas, kas vajadzības brīdī tam dotu iespēju pašam sagādāt dzīves iztiku. Un tas ir svarīgi ne tikai nodrošinoties pret nelabvēlīgiem apstākļiem, bet būtiski ietekmē arī fizisko, intelektuālo un morālo attīstību. Kaut arī esat pilnīgi droši, ka nekad nebūs vajadzības iesaistīties kādā vienkāršā fiziskā darbā, praktiski strādāt tomēr vajadzētu. Bez fiziskām nodarbībām nevienam nav iespējams iegūt stipru ķermeņa uzbūvi un labu veselību, un regulāra darba disciplīna lielā mērā veicina spēcīga, rosīga gara un cēla rakstura attīstību. [178]

Studenti ar labām grāmatu zināšanām, bet bez pieredzes praktiskā darbā nevar pretendēt uz līdzsvarotu izglītību. Enerģija, kuru pienāktos veltīt dažādām dzīves nozarēm, tad paliek neizlietota. Audzināšanu nekad nevajadzētu aprobežot vienīgi ar garīgu izglītību. Katra jaunieša attīstībā visai liela nozīme ir fiziskām nodarbībām. Ja students nav apguvis iemaņas lietderīgā darbā, tad ir paiets garām svarīgam posmam viņa audzināšanā.

Plašu un vispusīgu cilvēka spēju attīstību var panākt veselīgi noslogojot visu organismu, tāpēc katram studentam ik dienas vajadzētu zināmu laiku aktīvi strādāt. Līdz ar to nostiprinātos darba iemaņas, pieaugtu pārliecība par saviem spēkiem, un vienlaicīgi jauniešu būtu pasargāts no ļauniem un pazemojošiem ieradumiem, kas tik bieži iet roku rokā ar dīkdienību. Tas viss atbilst augstākās izglītības mērķim, jo, tiecoties pēc aktīva dzīvesveida, čakluma un skaidrības, mēs nonākam saskaņā ar Radītāju.

Praktiska darba lietderība

Sporta spēles vai vienkārša vingrošana nesniedz vislielāko labumu. Šīm nodarbībām ir gan sava vērtība, jo cilvēks liek kustēties muskuļiem un daudz atrodas svaigā gaisā, bet, ja to pašu

enerģiju izlietotu praktiskā darbā, lietderība būtu lielāka. Tad tiktu iegūta gandarījuma sajūta, jo tāda rīcība asociētos ar kaut ko vērtīgu un sniegtu pārliecību par kādu labi paveiktu pienākumu. Mūsu skolas vajadzētu absolvēt [179] vispusīgi izglītotiem audzēkņiem, lai, vieniem izejot dzīvē, tiem būtu pietiekošs daudzums derīgu zināšanu, kas nepieciešamas panākumu pilnam darbam. Čaklas studijas ir tikpat svarīgas kā piepūli prasošs un centīgs darbs. Spēles, turpretī, nav katrā ziņā nepieciešamas. Fizisko spēku izlietošana izpriecām nav pats labākais veids līdzsvarota prāta attīstībai. Ja laiku, ko izlieto fiziskiem vingrinājumiem, kas soli pa solim ved tuvāk pārpūlei, veltītu Kristus paredzētajam darbam, ļaudis pavadītu Dieva svētība.

Audzināšana praktiskajai dzīvei, kad fizisks darbs tiek savienots ar garīgiem pienākumiem, kļūs patīkama apzinoties, ka cilvēka ķermenis un prāts tādā veidā tiek sagatavots Dieva paredzēto uzdevumu veikšanai. Jo labāk jaunatne pratīs izpildīt praktiskos dzīves pienākumus, jo lielāku gandarījumu dos apziņa, ka tā var būt par svētību citiem. Pieradis priecīgi izpildīt vienkāršos pienākumus, prāts kļūs arvien plašāks un, pateicoties disciplīnai un vingrinājumiem, norūdisies kalpošanai, jo būs apguvis visu zināšanu pamatu pamatu - pratīs domāt par citiem.

Es Kristus dzīvē neatrodu nevienu piemēru, ka Viņš laiku būtu pavadījis spēlēs vai izpriecās. Viņš bija liels Audzinātājs, domājot gan par šo, gan par nākamo dzīvi, tomēr es nespēju atrast nevienu norādījumu, kur Viņš mācekļiem būtu ieteicis ķermeņa vingrināšanas labā nodoties dažādiem laika kavēkļiem.

Mācieties pagatavot ēdienu

Gan jauniešiem un jauniešiem vajadzētu mācīties, kā ekonomiski pagatavot ēdienu, turklāt jebkurā veidā pilnīgi iztiekot [180] bez gaļas produktiem. Viņus nekad nevajadzētu pamudināt gatavot maltīti, kur kaut nelielā daudzumā būtu gaļa, jo tas vairāk liecinātu par Ēģiptes tumsības un nezināšanas laikiem nekā par šķīsto veselības reformu.

Ēdienu gatavot it īpaši vajadzētu mācīties sievietēm, jo kas gan jaunas meitenes audzināšanā varētu būt vēl svarīgāks? Lai arī kādi izveidotos apstākļi viņas turpmākajā dzīvē, šīs zināšanas arvien būs iespējams izlietot praktiski (...).

Misijas laukos

Jaunietis, kas ieguvis labu izglītību visās praktiskās dzīves nozarēs, pēc skolas beigšanas būs ļoti noderīgs tālās zemēs. Tad viņš vairs nebūs atkarīgs no apmeklējamo cilvēku ēdienu pagatavošanas, šūšanas vai celtniecības prasmes. Un viņa iespaids vēl vairāk palielināsies, ja tas nezinošiem ļaudīm varēs parādīt, kā ar labākām darba metodēm sasniegt iespējami labākus rezultātus. Lai uzturētu tādus misionārus, kas, savienojot darbu ar studijām, iemācījušies ekonomiski izlietot savus fiziskos spēkus, būs nepieciešami arī daudz mazāki izdevumi. Īpaši vērtīgi tas būtu tur, kur līdzekļus iegūt ir visai grūti. Viņi tad varētu liecināt, ka misionāri var būt ļoti padomdevēji praktiskos darba jautājumos. Lai kur arī tie nenonāktu, tādas spējas tiem nodrošinātu pastāvīgu vietu. [181]

STUDENTA LOJALĪTĀTE

Audzēkņiem, kas apliecina, ka mīl Dievu un paklausa patiesībai, vajadzētu būt tik savaldīgiem un tik stipriem reliģiskajos pamatlīkumos, lai nešaubīgi spētu pastāvēt kārdināšanās un paliktu kopā ar Jēzu kā skolā, tā mājās un jebkurā citā vietā. Ticībai nevajadzētu būt vienīgi kā mētelim, ko uzvelk, ejot dievnamā; tās pamatprincipiem nepieciešams cauraust visu dzīvi.

Raksturs un uzvedība

Kas dzers no dzīvības avota, tie nelīdzināsies pasauli mīlošajiem cilvēkiem, kuri pastāvīgi izjūt slāpes pēc pārmaiņām un izpriecām, — viņu izturēšanās veidā un raksturā būs vērojams miers un pašlāvība, kādu tie atraduši, savas nastas un nepatīkšanas ik dienas noliekot pie Jēzus kājām. Viņi liecinās, ka uz paklausības un pienākumu ceļa ir iegūstams gandarījums un pat prieks.

Ikviens no tiem uz pārējiem biedriem atstās labvēlīgu iespaidu, kas drīz vien izplatīsies pa visu skolu. (..)

Ikviens nopietns, apzinīgs un uzticams jauniešs skolā ir nenovērtējama bagātība. Uz tādu ar labpatiku noraugās eņģeļi, un Debesu grāmatās tiek atzīmēts ikkatrs taisnības darbs, katra atvairītā kārdināšana un uzvarētais ļaunums. Tāds sev ir sagatavojis labu pamatu gaidāmajam pārbaudes laikam, lai nekad nenovērstos no mūžīgās dzīvības mērķa.

Uz katru kristīgo jaunatni lielā mērā gulstas atbildība par to iekārtojumu saglabāšanu un pastāvēšanu, [182] kurus Dievs paredzējis kā līdzekļus sava darba sekmēšanai. Vēl nekad nav bijis tāds laiks, kad kādai cilvēku paaudzei būtu jānes tik liela atbildība. Cik svarīgi tādēļ, lai jaunieši sagatavotos šim nozīmīgajam uzdevumam tā, ka Dievs tos varētu izlietot kā savus darbarīkus. Radītājam taču uz viņiem ir tiesības vairāk par visiem citiem. (..)

Skolas disciplīnas vērtība

Daudzu mūsu laika pasaules jauniešu mežonīgais un pārgalvīgais raksturs rada satraukumu un bažas. Ja šie jaunie ļaudis saprastu, ka, pakļaujoties mūsu mācību iestāžu priekšrakstiem un likumiem, viņi izšķiras vienīgi par to, kas uzlabo cilvēka sabiedrisko stāju, padara cēlāku raksturu, vairo garīgo izpratni un laimi, tad tie nesaceltos pret tādiem likumiem un saprātīgām prasībām un neradītu neuzticību un aizspriedumus pret mūsu izglītības iestādēm.

Uz jauniešiem izvirzītajām prasībām tiem vajadzētu atsaukties enerģiski un ar uzticību; tas garantētu viņu sekmes. Jaunie cilvēki, kam nav nekādu panākumu laicīgo dzīves pienākumu izpildē, nebūs piemēroti augstākiem uzdevumiem. Ticības piedzīvojumus var iegūt vienīgi nopietnā cīņā, sastopoties ar vilšanos, ievērojot stingru pašdisciplīnu un nopietni lūdzot. Uz Debesīm jāiet tikai soli pa solim, tad katrs uz priekšu spertais solis dos spēkus nākamajam. [183]

AUDZĒKŅU IZDEVĪBAS

Audzēkņi, sadarbojieties ar saviem pasniedzējiem! Tā rīkojoties, jūs viņiem sniegsiet cerību un drosmi. Jūs palīdzēsiet tiem un vienlaikus arī paši sev - lai gūtu panākumus. Atcerieties, ka tieši no jums lielā mērā ir atkarīgs, vai jūsu skolotājiem būs iespējams labi strādāt un vai viņu darbs nesīs augļus. Jums tiešām vajadzētu būt audzēkņiem, kas aiz saviem pasniedzējiem saskata kādu augstāku Būtni un novērtē šo skolotāju sadarbību ar Dievu.

Izdevības darbam paies ātri, tāpēc jums nemaz nav laika, ko veltīt, izpatīkot sev. Patiesu laimi jūs iegūsit, vienīgi dedzīgi tiecoties pēc panākumiem. Skolā pavadītais laiks piedāvā dārgas priekšrocības. Veidojiet savu studenta dzīvi tik pilnīgu, cik vien iespējams! Tādas izdevības tiek dotas tikai vienreiz mūžā, un jūs paši izšķirsiet, vai jūsu darbs būs sekmīgs vai nesekmīgs. Ja jums būs panākumi, apgūstot Bībeles atziņas, šīs vērtības jūs varēsiet dot tālāk citiem.

Palīdziet citiem!

Ja kāds no jūsu biedriem ir atpalicis, tad izskaidrojiet viņam mācību vielu, ko tas nesaprot! Tas vairo jūsu pašu izpratni. Lietojiet vienkāršus vārdus un savas domas izsakiet skaidrā, viegli saprotamā valodā!

Palīdzot biedriem, jūs palīdzat arī pasniedzējiem, un bieži vien šķietami mazāk apdāvināts audzēknis savu biedru paskaidrojumu saprātis labāk nekā skolotāja pūles. Tā ir Kristus ieteiktā [184] sadarbība. Lielais Skolotājs stāvēs jums blakus, sekmējot jūsu centienus palīdzēt nesekmīgajiem.

Savā skolas dzīvē jums var rasties izdevības nezinošiem un trūcīgiem ļaudīm stāstīt par Dieva Vārda brīnišķajām patiesībām. Izmantojiet katru tādu iespēju! Kungs svētīs katru tādā veidā pavadītu mirkli.

Pārvaldiet pamatpatiesības!

Nekad neapmierinieties ar zemu standartu! Apmeklējot jebkuru mācību iestādi, vienmēr pārliecinieties, vai jums ir cēls un svēts mērķis, vai ir vēlēšanās sagatavoties kalpošanai kādā Dieva vīnalkna daļā. Un tad dariet visu, lai šo mērķi sasniegtu! Jūs paši savā labā varat veikt daudz vairāk, nekā citiem tas būtu iespējams. Un tā, rūpējoties par sevi, jūs atvieglāsiet skolas vadības un pasniedzēju nastu.

Pirms studiju sākuma zinātniskajos mācību priekšmetos, jums vispirms jāapgūst vienkāršie mātes valodas gramatikas likumi, jums jāiemācās pareizi lasīt un rakstīt. (..)

Netērējiet velti laiku tādu priekšmetu apgūšanai, ko vēlākā dzīvē varētu pavisam maz izlietot! Tā vietā, lai tiektos iedziļināties klasiku darbos, iemācieties vispirms labi izteikties savā mātes valodā! Apgūstiet grāmatvedību! Centieties pēc tādām zināšanām, kuras varētu lietderīgi izlietot jebkuros apstākļos! [185]

VINGRINĀŠANĀS KALPOT

Ņemot vērā Dieva piešķirto gaismu, ir visai pārsteidzoši, ka tikai nedaudzi jaunieši jautā: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Uzskats, ka jauniešiem, kurš nav izšķīries garīgi kalpošanai, nebūtu ieteicams īpaši pūlēties sagatavoties Dieva darbam, ir bīstams pārpratoms. Lai kāds arī nebūtu jūsu aicinājums, jums savas spējas arvien vajadzētu cītīgi pilnveidot.

Jaunus vīriešus un sievietes vienmēr vajadzētu paskubināt izmantot Debesu labvēlībā piešķirtās izdevības kļūt par kārtīgiem, inteligēntiem ļaudīm. Tiem vajadzētu apmeklēt skolas, kur iespējams iegūt visplašākās zināšanas. Ir grēks būt laiskam un nevērīgam pret labu izglītību. Laika nav daudz, un tāpēc, ka Kungs nāks drīz un Zemes vēstures priekšskars draud aizvērties, vēl jo svarīgāk ir lietderīgi izlietot pašreizējās iespējas un priekšrocības.

Ziedoiet savas spējas Kungam!

Jauniešiem nepieciešams apmeklēt mūsu skolas, iegūstot tur zināšanas un labu audzināšanu! Tiem savas spējas vajadzētu veltīt Dievam, kļūstot par čakliem Bībeles pētniekiem, lai būtu sagatavoti stāties pretī nepareizām mācībām un ļaunais tos nespētu ievest maldos. Meklējot Rakstos, tiem jāapgūst zināšanas par to, kas ir [186] patiesība, un, saskaņojot savu dzīvi ar jau atrastajām atziņām, no Bībeles jāsaņem arvien lielāka gaisma.

Patiesi Dievam nodevies cilvēks neuzņemsies darbu, vadoties no motīviem, kādi parasti valda pasaulīgajos darījumos, — pārsvarā tikai peļņas dēļ. Tāds neļaus sevi kontrolēt pasaulīgiem apsvērumiem, saprotot, ka Dieva lieta ir svēta.

Sagatavoti pret nākotnes nejaušībām

Pasaulei jātiek brīdinātai, un nevienam nevajadzētu apmierināties ar paviršām patiesības zināšanām. Jūs neviens nenojaušat, kādiem uzdevumiem vēl tiksiet aicināti. Jūs pat nevarat iedomāties, kur nāksies liecināt par patiesību. Daudziem būs jāstājas likumdevēju priekšā; dažiem par savu ticību būs jāatbild ķēniņiem un šīs pasaules izglītotākajiem vīriem.

Tie, kuriem ir tikai nepilnīga izpratne par patiesību, nespēs izsmeloši paskaidrot Rakstus un pamatot savu ticību. Viņi apmulsīs un nevarēs justies kā strādnieki, kuriem nav jākaunas. Lai neviens nedomā, ka viņam nav vajadzīgas rūpīgas Bībeles studijas tikai tāpēc, ka tas nesludina no katedras. Jūs nezināt, ko Dievs vēl no jums prasīs.

Ir nožēlojams fakts, ka darba attīstība cieš izglītotu strādnieku trūkuma dēļ, kuri būtu nobrieduši atbildīgiem pienākumiem. Lielajā pļaujas laukā Kungs vēlētos redzēt jauniešu tūkstošus, bet daudzi ir nokavējuši sagatavoties šim darbam. Tāpēc ikvienam, [187] kurš iesaistījies Kristus lietā, kas ir iestājies Viņa armijas rindās, vajadzētu atrast savu vietu, kur uzticīgi vingrināties. Reliģiskā pārliecība vien, ja tā netiek pielietota praksē, Kristus sekotājiem var dot visai maz, jo tas nav Dieva prāts, lai kāds paliktu nezināšanā, kad katram ir pieejama gudrība.

Pareizu principu radītais līdzsvars

Nav taisnība, ka apdāvinātākie jaunieši parasti gūst vislielākos panākumus. Ak, cik bieži izglītoti un talantīgi cilvēki, atrazdamies augstās uzticības vietās, ir cietuši pilnīgu neveiksmi! Viņu ārējais spožums līdzinājās zeltam, bet pārbaudot atklājās, ka tie ir tikai kā vizuļi vai izdedži. Darbā tiem pietrūka uzticības. Viņi nebija centīgi un izturīgi, un iesāktās lietas nenoveda līdz galam. Tie nevēlējās sākt no kāpņu apakšas, lai kāpienu pēc kāpiena pacietīgi dotos uz augšu pretī virsotnei. Viņi staigāja savu brīžam uzliesmojošo domu dzirksteļu gaismā un nepaļāvās uz gudrību, ko vienīgi Dievs var dot. Neveiksmi neizraisīja iespēju vai talanta trūkums, bet neapdomība. Tie pietiekoši nenovērtēja priekšrocības iegūt izglītību un negāja uz priekšu, kā to būtu varējuši gan reliģijas jomā, gan citās zinātnēs. Viņu prāts un raksturs neieguva līdzsvaru, pakļaujoties augstajiem taisnības pamatlikumiem. [188]

CENTIENI PĒC IZAUGSMES

Ja katrs cilvēks par savu personīgo iespaidu justos atbildīgs Dieva priekšā, tad nekad neļautos laiskumam, bet attīstītu un vairotu visas spējas, lai varētu kalpot Jēzum, kas viņu atpircis ar savām asinīm.

It īpaši jauniešiem vajadzētu atcerēties, cik ļoti nepieciešams vingrināt domas un pilnveidot katru prāta spēju, lai pienācīgi kalpotu Tam, kurš par tiem atdevis savu dārgo dzīvību. Lai neviens neļaujas maldīgām iedomām, savu izglītību vērtējot tik augstu, ka tam vairs nevajadzētu mācīties ne no grāmatām, ne no dabas. Katram ir pienākums pūlēties, lai pēc iespējas lietderīgāk izlietotu Kunga piedāvātās labvēlīgās izdevības ne tikai ticības dzīvē, bet arī vispārējās izglītības jomā.

Mums jāamācās novērtēt Dieva piešķirtos spēkus. Ja arī kādam jauniešim savs dzīves ceļš jāiesāk no pašas kāpņu apakšas, tomēr nevajadzētu padoties izmisumam, bet nopietni kāpt arvien augstāk un augstāk, līdz viņš dzird Jēzu sakām: "Labi, tu godīgs un uzticīgs kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā." [189]

PATIESA GUDRĪBA

Jaunekļi un jaunavas var iegūt visaugstāko šīs Zemes izglītību un tomēr palikt neziņā par svarīgākajiem principiem, kas tos varētu darīt par Dieva valstības pilsoņiem. Šajā valstībā neviens nenonāk, pildot dažādas formas un ceremonijas, nedz arī ar ilgstošām grāmatu studijām. "Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu."

Bībele un zinātne

Veco un Jauno Derību nepieciešams pētīt katru dienu. Pie patiesas atziņas un Dieva gudrības nonāks tikai tas, kas pastāvīgi centīsies izprast Kunga ceļus un darbus. Bībelei jābūt mūsu gaismai un audzinātājai. Kad jauniešiem iemācīsies ticēt, ka Kungs ir tas, kas no debesīm sūta rasu, lietu un saules gaismu, lai zaļotu un ziedētu apkārtējā augu valsts, kad viņš sapratīs, ka visas svētības nāk no augšienes un ka pateicība un gods par to pienākas Dievam, tad viņš arī visos savos ceļos ņems vērā Radītāju un apzinīgi un rūpīgi pildīs ikdienas dzīves pienākumus, jo Dievs būs pārņēmis visas viņa domas. (..)

Runājot un diskutējot par zinātne, daudzi jaunieši iedomājas, ka ar to stāv pāri Svēto Rakstu gudrībai; viņi ar savu ierobežoto saprašanu cenšas izskaidrot Dieva ceļus un darbu, bet cieš [190] nožēlojamu neveiksmi. Patiesā zinātne pilnībā saskan ar Inspirāciju, bet neīstai zinātnei ar Dievu nav nekā kopīga. Tā ir tikai pretencioza neziņa.

Viens no lielākajiem ļaunumiem, kāds var rasties, iedziļinoties un meklējot atziņas zinātnē, ir tas, ka šie cilvēki tā bieži vien zaudē izpratni par dievišķo raksturu un tīru, neviltotu ticību. Pasaulīgā gudrība Dieva Gara iespaidu uz sirdi ir centusies izskaidrot ar zinātniskām metodēm,

bet katrs solis uz šī ceļa ved dziļāk šaubu labirintos. Bībeles reliģija ir dievbijības noslēpums: neviena cilvēka prāts to pilnībā nespēj aptvert un neatgrieztai sirdij tā ir galīgi neizprotama.

Dieva pamācīti

Nododoties kalpošanā Kungam, jaunatne nekļūs ne gļēva, ne atpalikusi. Daudzi ar izglītību saprot vienīgi grāmatu zināšanas, bet gudrības sākums ir "bijība tā Kunga priekšā". Vismazākais bērns, kas mīl un bīstas Dievu, Viņa skatījumā ir lielāks par visapdāvinātāko un izglītotāko cilvēku, kas nemaz nedomā par savas dvēseles labklājību. Un jaunieši, kas Kungam nodod savu sirdi un dzīvi, līdz ar to savienojas ar visas gudrības un neierobežota spēka Avotu. Ja tikai jaunieši kā Daniēls vēlētos mācīties no Debesu Skolotāja, tad drīz vien saprastu, ka dievbijība tiešām ir gudrības iesākums, un, stāvot uz tāda droša pamata, tie, līdzīgi Daniēlam, varētu sev par labu izlietot ikkatru priekšrocību, lai [191] paceltos intelektuālo sasniegumu virsotnē. Nododoties Dievam un žēlastībā baudot Viņa aizsardzību un Svētā Gara atspirdzinošo iespaidu, tie iegūtu daudz dziļākas prāta spējas nekā pasaules ļaudis.

Iedziļināties zinātnēs vienīgi to cilvēciskajā izpratnē nozīmē iegūt nevērtīgu izglītību, jo gudrība, kas nāk no Dieva un Jēzus Kristus, ir atklāta Svētajos Rakstos. Kam skaidra sirds, tas Dievu saskatīs katrā Viņa aizgādības darbā un katrā vērtīgā pamudinājumā un pamācībā. Tie atzīs jau pašus pirmos gaismas starus no Dieva troņa, un, tos satverot, viņiem tiks nodrošināta tālākā sadarbības iespēja.

Mūsu mācību iestāžu audzēkņiem atziņu par Dievu vajadzētu vērtēt augstāk par visu citu, bet to var iegūt vienīgi rūpīgi iepazīstoties ar Svētajiem Rakstiem. "Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tā ir Dieva spēks. Jo ir rakstīts: Es samaitāšu gudro gudrību un likšu kaunā prātnieku prātu. (..) Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēks ir stiprāks nekā cilvēki. (..) Pateicoties Viņam, jūs esat vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu, lai būtu, kā ir rakstīts: kas lielās, tas lai lielās ar to Kungu." [192]

TIECIETIES PĒC AUGSTA STANDARTA!

Dievs grib, lai mēs izmantotu katru izdevību pavairot jau esošās zināšanas, nolūkā ieguldīt tās Viņa darbā. Viņš sagaida, lai šajā ziņā mēs pūlētos ar visiem spēkiem, turklāt saglabājot sirdi izpratni par Kunga svētumu un izjūtot nopietnu atbildību.

Daudzi, kas varētu veikt lielu darbu, padara pavisam maz, jo viņi maz uzdrošinās. Tūkstoši iet caur dzīvi, bez kāda cienījama mērķa, nemaz netiecoties realizēt kādu vērtīgu nodomu. Un viens no iemesliem šajā ziņā ir sevis zemais novērtējums. Bet Kristus par mums ir atdevis neizmērojami augstu maksu, lai mēs sevi arī atbilstoši vērtētu.

Neapmierinieties ar zemu standartu! Mēs vēl neesam tādi, kādiem mums vajadzētu būt vai kādus Dievs mūs vēlētos redzēt. Ne jau bezdarbībai vai zemisku un ļaunu nodomu realizēšanai Kungs cilvēkam ir piešķīris prāta spējas, bet gan — lai tās pēc iespējas plašāk attīstītu, attīrītu no visa nevērtīgā un izlietotu par labu Dieva valstībai.

Saglabājiet savu individualitāti!

Nevienam nevajadzētu kļūt līdzīgam mašīnai, kustoties vienīgi pēc citu cilvēku prāta. Dievs mums ir devis spējas patstāvīgi domāt un rīkoties, un, ja mēs būsim rūpīgi un vienmēr meklēsim gudrību no Viņa, tad spēsīm uzņemties lielus pienākumus. Saglabājiet savu jums no Dieva piešķirto individualitāti! Nekļūstiet par cita cilvēka ēnu! Tiecieties pēc tā, lai jūs būtu derīgi Kunga darbā! [193]

Nekad neiedomājieties, ka jau esat pietiekoši gudri un turpmāk varat daudz nepūlēties, lai savas zināšanas papildinātu! Cilvēka vērtību nosaka attīstīts prāts. Centieniem pēc izglītības jāturpinās visu dzīves laiku, ik dienas mācoties un izlietojot praktiski jau iegūtās zināšanas.

Atcerieties: lai arī kādā jomā jūs nestrādātu, attieksmē pret darbu atklāties jūsu uzskati un veidosies raksturs! Tāpēc visus pienākumus izpildiet akurāti un centīgi, uzvarot tieksmi meklēt dzīvē vieglāko ceļu.

Kalpošana no visas sirds

Tas pats gars un principi, ko kāds uzrāda veicot ikdienas pienākumus, raksturos visu viņa dzīvi. Tie, kas vienmēr izvirza prasības par noteiktu darbu un noteiktu algu, kas ilgojas precīzi saglabāt ierasto dzīves ritmu, lai nebūtu jāsastopas ar grūtībām pierodot vai vingrinoties, nebūs tie ļaudis, kurus Dievs aicinās savā darbā. Kas gan fiziski, gan garīgi cenšas pielikt vismazāko piepūli, nekļūst par strādniekiem, pār kuriem Viņš varētu izliet savas bagātās svētības. Tāds piemērs ir ļoti lipīgs, jo to nosaka savtīgums. Ja kāds vienmēr ir jāuztrauga un nekad nevēlas izdarīt vairāk par to, cik prasa pienākums, — nebūs tas kalps, kuru uzteiks kā godīgu un uzticīgu. Kungam ir nepieciešami enerģiski, apzinīgi un dedzīgi darbinieki, kas gatavi jebkuriem pienākumiem.

Daudzi tā arī paliek nespējīgi, jo, baidoties kļūdties, izvairās uzņemties jebkādu atbildību. Tā viņi pazaudē izdevības iegūt to izglītību, ko dod pieredze un ko nevar aizvietot ar lasīšanu, studijām vai teorētisku mācību vielas apguvi. [194]

Cilvēkam jāveido apstākļi, nevis jāļauj lai apstākļi veido viņu. Tos vajadzētu izmantot kā darba instrumentus, kurus pārvaldām mēs, un nevis otrādi.

Stipri ir tie, kas pastāv cīņā pret naidu un pretestību. Pieliekot visus spēkus, lai pārvarētu kavēkļus, šie kavēkļi tiem kļūst par svētību, un viņi paši iegūst noteiktu pārliecību. Dažādi konflikti un grūtības prasa, lai mēs vingrinātos uzticēties Dievam, jo līdz ar to vairojas spēks un rakstura stingrība.

Nemiet no dzīves vairāk !

Lai gan laba audzināšana, savienota ar nodošanos Dievam, ir liela svētība, tomēr nevienam, kam nav bijusi priekšrocība baudīt augstāko izglītību, nekad nevajadzētu domāt, ka tam intelektuāli un garīgi nav iespējams pieaugt. Ja viņi vislabākā veidā izlietos tās zināšanas, kas tiem jau ir, ja tie ik dienas centīsies tās pavairot un, apzinīgi izkopjot kristīgos tikumus, pārvarēs savas rakstura kļūdas, Kungs tiem atvērs pieeju gudrībai, lai arī par viņiem, tāpat kā kādreiz par Israēla bērniem, varētu sacīt: Dievs tiem deva gudrību un izpratni.

[196] *Ak, cik ātri gan vēsti par krustā piesisto, nāvi uzvarējušo Glābēju, kurš drīz atkal nāks, varētu pasludināt visai pasaulei ar tādu strādnieku armiju kā mūsu jaunatni, ja vien tā tiktu pareizi apmācīta un nodrošināta! Cik drīzi tad pienāktu gals, — gals sāpēm, ciešanām un grēkam! Cik drīzi tad mūsu bērni šīs Zemes bēdu un moku dvesmas skarto īpašumu vietā iemantotu zemi, kur taisnība mājō, un varētu dzīvot mūžīgi tur, kur "neviens iedzīvotājs nesacīs: es ciešu", kur "vairs nedzirdēs raudāšanu, nedz sāpju kļiedzienu".*

KUNGS JAUNATNI AICINA DARBĀ

Daudzi jauni kristieši varētu paveikt ievērojamu darbu, ja tie Kristus skolā būtu mācījušies no lielā Skolotāja. Pat ja draudžu vadītāji, evaņģēlisti un mācību iestāžu pasniedzēji dvēseļu glābšanas darbu pamestu novārtā, bērniem un jauniešiem nevajadzētu atteikties kļūt par Vārda darītājiem. (..)

Lai jauni vīrieši, sievietes un pat bērni iziet darbā Kristus vārdā! Lai viņi apvienojas un strādā pēc noteikta plāna! Vai tad jūs nevarat izveidot atsevišķas darba grupas, izraudzīties īpašus lūgšanu laikus, kad saukt uz Kungu pēc žēlastības, un tad vienoti strādāt? Jums vajadzētu apspriesties ar cilvēkiem, kas mīl un bīstas Kungu un kam darbā jau ir piedzīvojumi, lai, tādā veidā sadarbojoties, Dieva Gara iespaidā pieņemtu plānus un atrastu metodes, kas pavērtu

iespējas nopietni un sekmīgi strādāt. Kungs palīdzēs ikvienam, kas tam uzticētās spējas izlietos par godu Viņa vārdam. Vai mūsu zēni un meitenes, kas tic patiesībai, nevēlas kļūt par aktīviem misionāriem?

Darbojieties ticībā!

Kad jūs kaut ko darīsiet citu labā, šo cilvēku sirdīs spēcīgi darbosies Svētai Gars, jo viņi ir atpirkti ar Dieva vienpiedzimušā Dēla asinīm. Dvēseļu mantošanā mēs varam būt sekmīgi vienīgi tad, ja paļaujamies uz Dieva žēlastību un Viņa varu, kas [198] vienīgais spēj pārliecināt un atbrīvot no grēka cilvēku sirdis. Kamēr jūs ļaudīm skaidrosiet patiesību, par viņu prātu cīnīsies arī neticība un šaubas. Bet lai tikai par Dievu un Viņa Vārdu nav šaubu jūsu pašu sirdī! Turiet Dievu pie vārda un strādājiet ticībā! Sātans ar saviem ierosinājumiem centīsies radīt aizdomas par to, ko teicis Debesu Tēvs, tādēļ vienmēr atcerieties: "Viss, kas nav no ticības, ir grēks." Ticībā spiedieties cauri sātana radītajai tumsai un noenkurojieties pie žēlastības troņa, lai nekādām šaubām vairs vienkārši nebūtu vietas! Tikai tā jums būs iespējams iegūt drošu pieredzi un pārliecību, kas tik nepieciešama mieram un pašārvībai.

Pieaugot pieredzei, jums pieaugs arī rūpes par citiem cilvēkiem un mīlestība uz Dieva lietu, jo jūs vienos kopīgs mērķis ar Jēzu Kristu. Savstarpējās simpātijas radīs Svētais Gars. Jūs būsit uzņēmušies Kristus jūgu un kļuvuši par Dieva līdzstrādniekiem.

Aicinājums brīvprātīgajiem

Kungs aicina brīvprātīgos, kas stingri nostātos Viņa pusē un apsolītos darboties kopā ar nācarieti Jēzu, pildot ikvienu pienākumu, kuru nepieciešams veikt tagad, tieši tagad. [199]

ATBILDĪBA PAR DVĒSEĻU MANTOŠANU

Uz jaunatni gulstas milzīga atbildība. Šajā pieaugošās atziņas un gaismas laikmetā Kungs no tās sagaida ļoti daudz. Viņš vēlas to izlietot, lai kļiedētu maldus un mānītību, kas tik lielā mērā aptumšo cilvēku prātu. Jaunatnei jāievēro katrs vārds un burts, kas nepieciešams zināšanu un pieredzes ieguvei, jo Dievs prasīs atbildību par tai piešķirtajām priekšrocībām. Darbā būtu jāieliek visnopietnākās pūles, lai tas virzītos uz priekšu soli pa solim, atbilstoši laika prasībām.

Ja jaunieši savu prātu un sirdi svētīs kalpošanā Kungam, tad sasniegs augstu prasmes un lietderības pakāpi. Tāds ir dzīves standarts, kuru Dievs no tiem sagaida. Darīt mazāk par to nozīmē noniecināt Kunga piešķirtās izdevības. Atteikšanās no darba cilvēces labā patiesībā jāuzskata par nodevību pret Dievu.

Ko jūs darāt, dārgie jaunieši, lai sev apkārt esošajiem cilvēkiem liktu saprast, cik svarīgi ir vadīties pēc Dieva Vārda un ievērot Jehovas likumus? Vai jūs ar vārdiem un savu piemēru atklājat, ka cilvēks var izglābties, vienīgi paklausot Dieva norādījumiem? Ja jūs darīsiet visu, kas jūsu spēkos, tad noteikti būsiet par svētību citiem, un tā, atbilstoši izmantojot visas priekšrocības jums darbam pavērsies vēl plašākas iespējas. [200]

LIECINĀŠANA PAR KRISTU

Visiem, kas stāv Kunga pusē, noteikti jāliecina par Viņu, jo Kungs sacīja: "Jūs esat Mani liecinieki." Patieso ticīgo pašārvība atklāsies rakstura skaidrībā un svētumā. Ticība darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli, un līdz ar ticību nāk atbilstoša paklausība, uzticīga dzīve, saskaņā ar Kristus vārdiem. Kristietība vienmēr ir pilnīgi praktiska, saistīta ar visiem reālās dzīves apstākļiem. "Jūs esat Mani liecinieki". Kam? - Pasaulei, jo no jums jāizplūst svētījošam iespaidam. Ja Kristus mājā jūsu sirdi, tad jums jārunā par Viņu un jāatklāj Viņa rakstura skaistums.

Mūsu sarunas

Mūsdienu modernā reliģija ir tā ietekmējusi Kristus ticīgo jauniešu raksturu, ka tie, atrodoties starp saviem biedriem, Viņa vārdu pavisam reti piemin. Tie sarunājas par ļoti dažādiem tematiem, tikai ne par dārgo glābšanas plānu. Uzskatot sevi par īstiem kristiešiem, mums šajā ziņā jāmainās, lai varētu pasludināt "Tā likumus, kas mūs izaicinājis no tumsības savā brīnišķajā gaismā". Ja Kristus ticībā mājās sirdī, jūs vienkārši nevarēsiet klusēt. Ja jūs būsiat atraduši Jēzu, tad vēlēsities kļūt par uzticīgiem misionāriem. Jūs būsiat entuziasma pilni, lai ar Jēzu iepazīstinātu tos, kas Viņu vēl nepazīst, [201] jo Viņš jūsu mutē būs ielicis jaunu dziesmu, slavas dziesmu Visaugstākajam.

Vai jūs, mani jaunie draugi, savu kristīgo dzīvi negribat iesākt kā ļaudis, kuru sirdi sasildījusi Pestītāja mīlestība? Jūs pat iedomāties nevarat, cik daudz laba var izdarīt, pārliecinoši un sirsnīgi runājot par dvēseles glābšanu ar tiem, kas vēl nepieder Dieva bērnu pulkam. Un, no otras puses, tikai Dieva tiesas dienā būs iespējams uzzināt, kādas izdevības liecināt par Kristu ir palikušas neizmantotas. Šajā pasaulē dzīvojot, jūs nekad pilnībā nesapratīsiet, cik daudz posta jūs citām dvēselēm nodarāt ar nelielu vieglprātīgu rīcību, seklām sarunām un nevērību, kas nepavisam nesaskan ar jūsu svēto ticību.

Tuvinieku mantošana

Ir taisnība, ka jūs izjūtat zināmas rūpes par sev tuvo cilvēku mantošanu. Jūs cenšaties viņiem atklāt dārgo patiesību un pat visā nopietnībā raudat par viņu izglābšanu, bet, ja redzat, ka vārdiem ir pavisam niecīgs iespaids un uz lūgšanām, šķiet, nav atbildes, jūs gandrīz vai tiecaties vainot Dievu, ka šis darbs nav vainagojies panākumiem. Jūs domājat, ka piederīgajiem ir nocietinātas sirdis un tie nevērtē jūsu pūles. Bet vai nevajadzētu tā nopietni apsvērt, ka, iespējams, vaina ir jūsos pašos? Vai jums nekad nav ienācis prātā, ka jūs ar vienu roku cenšaties kaut ko celt, bet ar otru to pašu noārdāt?

Atsevišķos brīžos jūs esat pakļāvušies Svētā Gara iespaidam, bet citās reizēs [202] savu ticību aizliedzat ar neapdomīgu rīcību, iznīcinot visas iepriekšējās pūles tuvinieku labā, jo jūsu centieniem palīdzēt nav nekāda efekta sakarā ar jūsu pašu izturēšanos. Jūsu garastāvoklis, laikā neizteiktie vārdi, jūsu uzvedība un īgnais noskaņojums, kristīgās laipnības un garīguma trūkums, un pat jūsu sejas izteiksme būtībā liecina pret jums.

Nekad nenovērtējiet par zemu mazo lietu nozīmi, jo tās veido praktisko ikdienas dzīvi. Tieši mazās lietās dvēsele var vingrināties, lai pieaugtu Kristus līdzībā vai nodotos ļaunumam. Lai Dievs jums palīdz nonākt pie tādiem ieradumiem domās, vārdos, skatienos un rīcībā, kas liecinātu, ka jūs mācāties no Jēzus un staigājat kopā ar Viņu!

Dzīves nopietnība

Aktīvā Dieva darbā pavadīta dzīve tiešām ir svētīga. Daudzi, kas savu laiku izšķiež niekojoties, dīkdienībā vai gaužoties par apstākļiem, varētu gūt pavisam citādu pieredzi, ja vairāk vērtētu tiem dāvāto dievišķo gaismu un vēstītu par to apkārtējiem ļaudīm, jo pārāk daudz tiek domāts par sevi un bezrūpīgu dzīvesveidu. Nopietni pūloties, viņi varētu ienest saules staru gaismu to cilvēku ikdienā, kas šobrīd vēl atrodas tumsā, mēģinot iet uz Debesīm pa plato ceļu. Tā viņi arī paši atrastu mieru un prieku Jēzū Kristū. [203]

PERSONĪGS DARBS

Kristus darbs lielā mērā sastāvēja no personīgām sarunām. Viņš visu savu uzmanību veltīja pat vienai dvēselei, kura iegūtās atziņas tālāk aiznesa ļaužu tūkstošiem.

Vissekmīgākie strādnieki parasti ir tie, kas savam Kungam priecīgi kalpo sīkajos dzīves pienākumos. Kopējā sadzīves audumā katrai cilvēciskajai būtnei vajadzētu ieaut savu atrasto pavedienu, tā padarot to pilnīgāku un krāšņāku. (..)

Audzīniet jauniešus, lai tie palīdzētu citiem jauniešiem, un, cenšoties tā darīt, ikviens no viņiem iegūs piedzīvojumus, kas to darīs par spējīgu un svētībām bagātu strādnieku plašākā darbalaukā. Visvienkāršākajā veidā var aizsniegt tūkstošiem siržu.

Visizglītotākos ļaudis, kurus pasaulē tur godā un uzskata par apdāvinātākajiem, bieži vien var stiprināt visvienkāršākie vārdi, ko izteikuši cilvēki, kas mīl Dievu un par šo mīlestību runā tikpat dabīgi kā pasaules cilvēki runā par lietām, kas piepilda un nodarbina viņu prātu. Tomēr vārdiem vien, pat labi sagatavotiem un iemācītiem, ir samērā mazs iespaids; bet patiesa un godīga Dieva bērna pūles, kurš dabīgā vienkāršībā kalpo mazās lietās, apstiprinot izteiktos vārdus, daudzām dvēselēm var atvērt sirds durvis, kas ilgi bijušas aizslēgtas. [204]

JAUNIEŠI KĀ DVĒSEĻU MANTOTĀJI

Sātans ir modrs ienaidnieks, kas ar sevišķu mērķtiecību cenšas panākt, lai jaunieši rīkotos pilnīgi pretēji Kunga norādījumiem. Viņš labi zina, ka nav nevienas citas ļaužu šķiras, kas varētu paveikt tik daudz laba kā Dievam svētījusies jaunatne. Un, taisnība, jaunatne var atstāt milzīgu iespaidu. Sludinātāju un vecāko draudzes locekļu rīcībā nav pat puse no tā iespaida, ko uz saviem biedriem var atstāt Dievam svētījusies jaunieši. Tāpēc jaunatnei vajadzētu apzināties tai uzlikto atbildību un darīt visu iespējamo, lai glābtu nāvei pakļautos biedrus, kaut arī nāktos upurēt to, kas pašiem sagādā prieku un apmierinājumu. Gan laiku, gan jebkuru citu pastāvošo vērtību — visu vajadzētu ziedot Dieva darbam.

Visiem, kas sevi uzskata par dievbijīgiem, jāapzinās briesmas, kādās atrodas ļaudis, dzīvojot bez Kristus. Drīz izbeigsies viņu pārbaudes laiks. Tie, kas varētu piedalīties Dieva noteiktajā dvēseļu glābšanas darbā, bet savtības un kūtruma dēļ, vai arī kaunēdamies no Jēzus krusta, nokavē pildīt savus pienākumus, ne tikai paši aizies bojā, bet būs vainīgi arī citu pazušānā. Viņiem būs jāatbild par visu labo, ko tie varēja veikt, ja būtu svētījusies Dievam, bet savas neuzticības dēļ tagad to nav izdarījuši.

Tie, kas patiesi baudījuši glābjošās mīlestības laipno pieskārienu, nepaliks un nevar palikt mierīgi, līdz [205] ar Dieva izstrādāto glābšanas plānu nebūs iepazīstinājuši visus savus biedrus. Jauniešiem vajadzētu jautāt: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Kā lai es virs Zemes paaugstinu un pagodinu Tavu vārdu? — Visapkārt ap mums iet bojā dvēseles, bet kādu nastu ir uzņēmušies jaunieši, lai šos cilvēkus iegūtu Kristus?

Rūpes par citiem

Mūsu skolu audzēkņi varētu izplatīt labu iespaidu par savu Glābēju; bet kurš no viņiem piemin Kristus vārdu? Un kurš ir redzēts aicinām savus biedrus, lai tie atstātu grēka ceļus un izvēlētos svētuma taku?

Tā ticīgiem jauniešiem vajadzētu rīkoties, bet viņi to nedara, jo daudz patīkamāk ir pievienoties grēciniekiem sporta spēlēs un izpriecās. Jauniešu priekšā ir plašs darba lauks, tikai viņi to neredz. Ak, kaut tie reiz sāktu lietot savus garīgos spēkus, meklējot ceļus, kā aizsniegt grēciniekus, kā viņus iepazīstināt ar dievišķo taisnību un ar lūgšanām pievest Kristus kaut vienu dvēseli!

Kāds cēls pienākums! Viena dvēsele, kas slavēs Dievu visā mūžībā! Viena dvēsele, kas baudīs laimi un mūžīgo dzīvību! Viens dārgakmens viņu vainagā, kas tur mirdzēs kā zvaigzne vienmēr, bezgalīgos laikmetos! Bet ir taču iespējams no maldiem pie patiesības un no grēka pie svētuma aizvest vairāk nekā tikai vienu dvēseli. Kunga pamācīts, kāds pravietis reiz apliecināja: "Tie, kas daudzus veduši pie taisnības (mirdzēs) kā zvaigznes mūžīgi mūžam." Tā tie, kas kopā ar Kristu un eņģeļiem būs iesaistījusies pazudušo dvēseļu glābšanas darbā, Debesu valstībā saņems bagātīgu atalgojumu. [206]

Es redzēju, ka jaunieši, atrodoties tur, kur tiem vajadzētu būt, un nododoties Dievam un patiesībai, varētu izglābt daudz dvēseļu, bet jaunatne, lielākoties dzīvo tā, ka viņu dēļ vēl citiem nopietni jāpūlas, lai tie paši neklūtu par daļu no pasaules. Viņi paliek par nemitīgu rūpju un

sirdssāpju iemeslu. Viņu dēļ plūst asaras un vecāku sirds cīnās izmisuma pilnās lūgšanās. Tomēr tie turpina uzsākt ceļu, neņemot vērā sāpes, ko izraisa tāda rīcība. Viņi dur ērkšķus to cilvēku krūtīs, kas būtu gatavi mirt, lai tos glābtu un lai Kristus asins nopelnā tie kļūtu Dievam pieņemami.

Darbs, ko darīt

Dārgie jaunieši, es redzēju, ka Dievs jums ir paredzējis katram savu noteiktu darbu; uzņemties savu jūgu un sekojiet Kristum, citādi jūs neesat Viņa vērti! Vai, paliekot tādā apātiskā stāvoklī, jūs varat pateikt, ko Dievs no jums sagaida? Un kā jūs cerat izglābties, ja līdzīgi uzticīgiem kalpiem nebūsi darījuši sava Kunga prātu? Kam piederēs mūžīgā dzīvība, tie visi būs rīkojušies pareizi. Godības Kungs tos paaugstinās pie savas labās rokas, sacīdams: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps." Vai jūs varat pateikt, cik daudz dvēseļu būtu varējuši izglābt no bojāejas, ja tā vietā, lai tiektos pēc izpriecām, būtu centušies saprast, kādu darbu varētu paveikt sava Kunga vīna kalnā? Cik daudzas dvēseles ir glābtas, pateicoties jūsu sanāksmēm ar mūziku un pārrunām? Bet, ja jūs nevarat norādīt ne uz vienu tādā veidā izglābtu dvēseli, tad meklējiet, ak, [207] meklējiet citas darba metodes! Sāciet lūgt par cilvēkiem, ejiet tuvāk Kristum, spiedieties tuvāk Viņa asiņojošajiem sāniem! Lai jūsu dzīvi rotā lēnprātīgs un kluss gars, un lai jūsu nopietnās, no salauztas sirds nākošās, pazemīgās lūgšanas paceļas pie Dieva, izlūdzoties gudrību, ka spētu pasargāt ne tikai savu dvēseli, bet, arī pienācīgi domāt par citiem!

Lūdziet vairāk, nekā jūs dziediet! Vai tad lūgt jums nav daudz nepieciešamāk, nekā dziedāt? Ak jaunieši, Dievs jūs aicina darboties, strādāt Viņa labā! Izmainiet pilnībā savu izturēšanos un rīcības veidu! Jūs varat paveikt darbu, ko nevar padarīt tie, kas kalpo ar vārdu. Jūs varat aizsniegt sabiedrības daļu, kura sludinātājiem nav pieejama.

Kur iesākt?

Lai tie, kas vēlas kalpot Dievam, darbu sāk mājās, savā namā, pie saviem kaimiņiem un draugiem! Tur viņi atradīs visai labvēlīgu misijas lauku, un tas būs pārbaudījums viņu spējai vai nespējai darboties plašākā ļaužu lokā.

Vissekmīgākais ceļš

Mūsu darbā personīgajām pūlēm ir daudz lielāka nozīme, nekā parasti uzskata. Kur to pietrūkst, dvēseles iet bojā. Ikvienai dvēselei ir bezgalīga vērtība; par to liecina Golgāta. Viens Kristum mantots cilvēks kļūst par darbarīku citu glābšanai, tā vairojot pastāvīgi pieaugošu svēto un atpestīto skaitu. [208]

DAŽĀDAS KALPOŠANAS NOZARES

Dievs savā darbā aicina sludinātājus, Bībeles strādniekus un grāmatu evaņģelistus. Lai mūsu jaunieši iziet darbā kā grāmatu evaņģelisti un Bībeles strādnieki kopā ar pieredzējušiem darbiniekiem, kuri var parādīt, kā vissekmīgāk strādāt! Grāmatu evaņģelistiem mūsu iespiestos rakstus vajadzētu iznēsāt no mājas uz māju, un, kad paveras iespēja, runāt ar ļaudīm par mūsu laika patiesību, kopā ar tiem dziedāt un lūgt. Ja mēs, šo uzdevumu pildot, čakli sekosim pareizām metodēm, tad tiks mantoti vēl daudzi cilvēki.

Kunga darbā ir vieta ikvienam pašreizējai strādniekam. Dievs aicina katru, kas ir gatavs uzpurēties citu labā, kas labprātīgs Kungam atdot visu, kas viņam ir un kas viņš ir. Nepieciešami cilvēki, kuri nebaidās no grūtībām un nekļūst vāji un mazdūšīgi, kuri var nostiprināt un palīdzēt celt arī to, ko blakus viņiem jau dara citi.

Ceļš uz derīgumu

Šajā, tāpat kā ikvienā citā darbā, prasme rodas strādājot. Vingrinoties ikdienas pienākumos un kalpojot cietējiem un citiem, kas nonākuši grūtībās, mēs iegūstam atbilstošas darba spējas. [209]

PAŠAIZLIEDZĪGA KALPOŠANA

Tie, kuri, cik vien iespējams, dara citiem labu, praktiski parādot savu ieinteresētību, ne vien atvieglo cilvēcei draudošo postu, palīdzēdami nest citu nastas, bet tajā pašā laikā ievērojami sekmē arī savu garīgo un fizisko veselību. Labdarība atstāj svētīgu iespaidu gan uz devēju, gan saņēmēju. Ja, rūpējoties par ciliem, jūs aizmirstat sevi, tad jau esat guvuši uzvaru pār savu nevarību. Gandarījums, ko sniedz tāda rīcība, ievērojami atjaunos veselīgas prāta spējas.

Labdarības izraisītais prieks atdzīvinās garu un caurstrāvos visu cilvēcisko būtni. Kamēr labu vēlošo cilvēku sejās atmirdz prieks un tās liecina par domu cēlumu, savtīgie un skopie ļaudis parasti ir nomākti, nospiesti un drūmi. Viņu sejas izteiksmē atspoguļojas to morālie trūkumi. Patmīlība un savtīgums arī šo cilvēku ārienei uzspiež savu īpatnējo zīmogu.

Ļaudis, kas vadās no patiesas, nesavtīgas labvēlības, ir dievišķās dabas daļībnieki un ir izbēguši no posta, kas pasaulē ienāca iekāres dēļ; turpretī savtīgais un mantkārīgais tik ilgi auklējas ar savu savtību, līdz zaudē jebkādu līdzjūtību pret citiem, un viņa sejas izteiksmē vairāk skatāms kritušā ienaidnieka attēls, nekā skaidrība un svētums. [210]

ČAKLUMA ALGA

Ak, kaut jaunatne atcerētos, ka slinkie paši sev atņem nenovērtējamus piedzīvojumus, kas iegūstami, apzinīgi pildot ikdienas dzīves pienākumus. Kas ļaujas laiskumam un pats izvēlas palikt neizglītots, vienmēr sastapsies ar kavēkļiem un šķēršļiem. Viņš pats sev liedz attīstību, kas nāk ar godīgu piepūli. Tāds nokavē izdevības veicināt arī citu cilvēku labklājību un līdz ar to aplaupa Dievu. Viņa dzīves gājums veidojas pavisam citāds, nekā to bija paredzējis Kungs, jo, nicinot derīgu darbu, tas stiprina zemākās tieksmes un lielā mērā paralizē savas būtnes labākos spēkus.

Ne tikai daži, bet tūkstošiem cilvēku dzīvo vienīgi tālab, lai patērētu Dieva žēlastībā piešķirtās dāvanas. Tie aizmirst pienest Kungam pateicības upurus par tām bagātībām, kuras Viņš tiem sagādājis, dodams zemei auglību. Tie nepadomā, ka Dievs no viņiem prasa piešķirtās spējas ne tikai saprātīgi izlietot, bet arī attīstīt. Ja viņi apzinātos tiem no Kunga paredzētā darba vērtību un apsolīto palīdzību, tad nekad neuzskatītu par priekšrocību atbrīvoties no atbildības, lai gaidītu palīdzību no citiem.

Darba svētība

Patiesa laime atrodama, vienīgi darot labu un pašam esot labam. Tīrāko un cēlāko prieku vienmēr bauda tie, kas uzticīgi pilda savus pienākumus. Neviens godīgs darbs nepazemo. Tā ir nekrietna dīkdienība, [211] kas ļaudis skubina nicinoši raudzīties uz dzīves vienkāršajiem pienākumiem. Katra novēršanās no šiem sīkajiem darbiem vada pretī garīgai un morālai nabadzībai: tādā veidā kūtruma radītais kroplums atklājas arvien vairāk un kādu dienu liks sevi sāpīgi izjust. Tāda cilvēka dzīvi raksturo vārdi: "Patērētājs un nevis ražotājs".

Katra nodarbošanās dzīvē var sniegt noderīgu garīgu pamācību. Kas apstrādā laukus, lai pārdomā vārdus: "Jūs esat Dieva aramais tīrums." Lai būtu iespējams saņemt dārgo Svētā Gara augli, sirdī jāiesēj patiesības sēkla. Dieva pārveidojošajam iespaidam jāietekmē cilvēka prāts, jānovēd to harmoniskā līdzsvarā. Rupjie un neattīstītie miesas un gara spēki jāaudzina kalpošanai Meistaram. (..)

Visiem kristiešiem jāiesaistās kalpošanas darbā. Pats godības Kungs ir paziņojis: "Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu." Būdam Debesu Majestāte, Viņš bija gatavs

labprātīgi nākt uz šo Zemi un uzņemties Ieva uzticēto pienākumu. Mūsu Kungs ir padarījis godājamu jebkuru darbu. Lai kļūtu mums par paraugu, Viņš ar savām rokām strādāja galdnieka darbnīcā. Jau no agras bērnības Jēzus palīdzēja uzturēt ģimeni, jo atzina šīs savas saistības un tāpēc labprāt uzņēmās daļu tās nastu.

Palīdzība mājās

Bērniem un jauniešiem vajadzētu priecīgi atvieglot tēva un mātes rūpes, parādot nesavtīgu interesi par mājas dzīvi. Labprāt uzņemoties [212] daļu no pienākumiem, tiem būtu iespēja iegūt pieredzi vēlākiem nozīmīgākiem uzdevumiem. Gadu no gada tiem pastāvīgi vajadzētu kļūt arvien sekmīgākiem, lai no bērnības pieredzes trūkuma nonāktu līdz pieaugušu cilvēku briedumam. Uzticīgi pildot vienkāršos mājas pienākumus, meitenes un zēni var ielikt labu pamatu savai prāta, tikumiskajai un garīgajai attīstībai, lai izaugtu par krietniem sabiedrības locekļiem.

Likteņa audums

Atcerieties, jaunie draugi, ka jūs katru dienu, katru stundu un katru acumirkli aužat paši sava likteņa audumu. Katru reizi, kad tiek mesta atspole, audumam pievienojas pavediens, kas tā rakstu vai nu izdaiļo vai izkropļo. Ja esat nolaidīgi un kūtri, tad viegli varat sabojāt dzīvi, kurai pēc Dieva prāta vajadzēja izvērsties skaistai un gaišai. Sekojot savām tieksmēm, nekristīgie ieradumi jūs apņems kā ar tērauda važām, un, ejot prom no Kristus, jūsu piemēram sekos daudzi citi, kas nepareizā kursa dēļ nekad neaizsniegs Debesu godību. Bet, ja jūs, pārvarot savtību un neļaujot paslīdēt garām nevienai izdevībai, pieliktu nopietnas pūles, lai palīdzētu jums apkārt esošajiem ļaudīm, tad jūsu piemēra gaišais mirdzums arī citus vadītu pie krusta. [213]

DARBA CIENA

Paredzot darbu, Dievs gribēja mazināt ļaunumu, kas cilvēka nepaklausības dēļ bija ienācis pasaulē, jo ar to varēja aizkavēt sātana kārdināšanas un aizturēt grēku plūdus. Kaut arī darbs ir saistīts ar zināmu nemieru, nogurumu un grūtībām, tas tomēr ir laimes un attīstības avots, kā arī aizsargs pret kārdināšanām. Darbs liek šķēršļus vēlmei izpatikt savām iegribām un veicina čaklumu, kārtības mīlestību un izturību. Tāpēc arī darbs ir daļa no Dieva lielā plāna kritušā cilvēka glābšanai.

Derīgs darbs labāks par spēlēm

Daudziem cilvēkiem šķiet, ka vienkāršs roku darbs saistās ar kaut ko pazemojošu, kaut gan tie tajā pašā laikā labprāt nopūlas, spēlējot bumbu vai piedaloties boksa sacensībās, un nesaskata tur nekādu pazemojumu. Sātans ir apmierināts, redzot, kā ļaudis savus fiziskos un gara spēkus izlieto nodarbībās, kam nav audzinošas vērtības, kam nav lietderības un kas dalībniekiem neļauj kļūt par svētību vajadzībās nonākušajiem tuviniekiem. Kamēr jaunieši veidojas par lietpratējiem dažādās spēlēs, kuras nesniedz reālu labumu ne viņiem pašiem, ne citiem, sātans ar viņu dvēselēm spēlē dzīves spēli, atņemot tiem Dieva dāvētās spējas un to vietā piešķirot pats savas ļaunās īpašības. Viņš pūlas tos pavedināt ignorēt Dievu un piesaistīt un pārņemt to prātu tik pilnīgi, lai Kungam savu radījumu domās vairs neatrastos vieta. [214] Viņš nevēlas, lai cilvēki atzītu savu Radītāju un ir visai iepriecināts, ja šajā nolūkā var izmantot dažādas spēles un teatralizētus uzvedumus, ievēdot jaunatni tik lielā jūtu apmulsumā, ka tā aizmirst par Dievu un Debesīm.

Viens no drošākajiem aizsarglīdzekļiem pret ļauno ir derīga nodarbošanās. Slinkums, turpretī, ir lielākais lāsts; tam pa pēdām seko dažādi netikumi, noziegumi un nabadzība. Tie, kas vienmēr ir aizņēmti un diendienā veic noteiktus pienākumus, pieder pie sabiedrības labākajiem locekļiem. Apzinīgi pildot ikvienu nepieciešamo uzdevumu, tādi cilvēki savu dzīvi izveido par

svētību sev un citiem. Čakls darbs pasargā no daudziem slazdiem, ko izlicis tas, kurš vēl vienmēr "slinkām rokām ir paredzējis dažādus nedarbus".

Stāvošs ūdens drīz vien kļūst smirdošs, bet spirts, burbuļojošs strauts zemei dāvā veselību un prieku. Viens ir simbols slinkumam, otrs - nodarbinātībai. (..)

Kristus piemērs

Darba ceļš Zemes iedzīvotājiem var likties grūts un nepanesams, bet pa to ir gājis un to ar savu dzīvi pagodinājis Pestītājs, un ikviens Viņam tur var droši sekot. Lietderīgu darbu Kristus ir paaugstinājis gan ar savām mācībām, gan ar personīgo piemēru. Jau no agras bērnības Viņa dzīve bija darba dzīve. Lielākā daļa no šajā pasaulē pavadītajiem gadiem Jēzum aizritēja galdnieka darbnīcā Nācaretē. Pa šīs mazās pilsētiņas ielām Dzīvības Lielkungs staigāja pieticīgās strādnieka drēbēs — gan dodoties uz savu vienkāršo darbu, gan no tā atgriežoties, un, kad Viņš tā, nepazīts un negodāts, gāja [215] blakus zemniekiem un sīkajiem amatniekiem, Viņu pavadīja kalpojošie Debesu eņģeli.

Saprātīgs darbs cilvēku ciltij ir kā veselību veicinošs faktors. Tas stiprina vājos, dara bagātus nabagos un priecīgus nelaimīgos. Bet sātans no paslēptuves vienmēr glūn, gatavs iznīcināt visus, kuri savā dīkdienībā labprāt atsaucas tā valdzinošajiem piedāvājumiem. Viņš nekad nav sekmīgāks, kā nākot pie cilvēkiem tad, kad tie neko nedara.

Čakla darba vērtība

Viens no daudzajiem ļaunumiem, kādi rodas no labklājības, ir modernais uzskats, ka darbs pazemo. Praviētis Ecēhiēls, turpretī, raksta: "Redzi, tas bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepņība, maizes pilnība un dzīve bez bēdām, tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku." (Ecēh. 16:49) Šeit mums pārdomām tiek atklātas dīkdienības briesmīgās sekas: tā padara vājāku prātu, pazemo dvēseli, samaitā spriešanas spējas un pārvērš lāstā to, kas varēja sagādāt svētību. Tikai darbīgi cilvēki dzīvē saskata kaut ko lielu un labu un ir gatavi ar cerību un drosmi uzņemties par to atbildību.

Tomēr daudziem Kristus sekotājiem vēl jāapgūst būtiskā mācība par čakla darba vērtību dzīves neatliekamajos ikdienas pienākumos. Lai Dievam par godu veiktu amatnieka, tirgotāja, jurista vai lauksaimnieka darbus, ir nepieciešams vairāk mīlestības un kristīga rakstura stingrības, nekā strādājot [216] par visu atzītu misionāru kāda pasaules lauka daļā. Lai ieviestu reliģiju darbnīcā vai birojā un saskaņotu ar dievišķo standartu katru darba norisi, tā gūstot svētību ikvienai dzīves dienai, nepieciešams daudz garīga spēka.

Apustulis Pāvils slinkumu uzskatīja par grēku. Viņš telšu darinātāja amatu apguva visā pilnībā un, darbojoties kā apustulis, bieži vien arī strādāja, lai uzturētu sevi un citus. Tādā darbā izlietoto laiku tas nekad neuzskatīja par zaudētu, jo līdz ar to radās iespēja satikties ar ļaudīm, kurus citādi būtu grūti aizsniegt. Saviem pastāvīgajiem darbabiedriem viņš pierādīja, ka amata prasme ir Dieva dāvana, un mācīja, ka Kungu var pagodināt arī ar vienkāršo ikdienas darbu. Apustuļa sastrādātās rokas nekādā ziņā nemazināja viņa kā Evaņģēlija sludinātāja sekmes.

Pēc Dieva nodoma, strādāt vajadzētu ikvienam. Nastu nesēji dzīvnieki radīšanas nolūkam atbilst daudz vairāk nekā kūtrs cilvēks. Kungs pats pastāvīgi darbojas, un pēc Viņa plāna, kalpojot cilvēkiem, strādā arī eņģeļi. Ja kāds raugās uz Debesīm, domājot par laisku dzīvi mūžībā, tas noteikti pievilsies, jo Debesu ekonomiskās struktūras neparedz sagādāt apmierinājumu slinkiem cilvēkiem. Tomēr smagi strādājošajiem ir apsolīta dusa, jo uzticīgie kalpi pēc darba tiks aicināti ieiet sava Kunga priekā. Viņi ar gandarījumu noliks savus darbarīkus un miera pilnajos apstākļos, kas sagatavoti tiem, kuri būs ieguvuši uzvaru, pateicoties Kristus krustam, aizmirsīs steigu un cīņas troksni. [217]

SĒT PIE VISIEM ŪDEŅIEM

Kungs ir aicinājis savus ļaudis iesaistīties dažādās misijas darba nozarēs un sēt pie visiem ūdeņiem. Tomēr mēs padarām tikai mazu daļu no tā, ko mums pēc Viņa prāta vajadzētu veikt starp saviem kaimiņiem un draugiem. Izturoties laipni pret trūcīgajiem, slimajiem un nelaimēs cietušajiem, mēs uz tiem varam atstāt labvēlīgu iespaidu, un līdz ar to viņu sirdis būs atvērtas patiesībai. Mums nevajadzētu ļaut paslīdēt garām nevienai tādai kalpošanas iespējai. Tas ir vērtīgākais misijas darbs, ko vien mēs varam uzsākt. Laipni un līdzjūtīgi pasludināt patiesību, ejot no mājas uz māju, — tas atbilst norādījumiem, kādus Kristus deva saviem mācekļiem, izsūtot viņus pirmajā misijas ceļojumā.

Muzikālā apdāvinātība

Ir nepieciešami ļaudis, kas spēj labi dziedāt, jo dziesma ir viens no efektīvākajiem līdzekļiem garīgo patiesību ienešanai cilvēku sirdīs. Bieži vien tieši kādas garīgas dziesmas vārdi dvēselē atver nožēlas un ticības slūžas. Jaunos un vecus draudzes locekļus vajadzētu sagatavot, lai pasaulei pasludinātu pēdējo vēsti, un, ja viņi to darīs visā pazemībā, Dieva eņģeļi ies kopā ar tiem, pamācot kā lūgt, kā dziedāt un kā pasludināt Evaņģēliju tieši šim laikam.

Jaunekļi un jaunavas, uzņemieties darbu, kuru Dievs jums piedāvā! Kristus pats jūs pamācīs, kā savas spējas izlietot vislabākajā veidā. Kad jūs būsiat [218] izjutuši Svētā Gara atdzīvinošo iespaidu un centīsieties pamācīt citus, jūsu prāts tiks apskaidrots, un jūs saviem klausītājiem patiesību varēsiet atklāt jaunus, neparastos vārdos.

Ārstnieciskais misijas darbs

Daudz izdevību svētīgai kalpošanai sniedz ārstnieciskais misijas darbs. Nesātība pārtikas lietošanā un dabas likumu neievērošana ir par iemeslu daudzām valdošajām slimībām, un, tā dzīvojot, cilvēki nolaupa Dievam pienākošos godu. Tieši pašizliedzības trūkuma dēļ daudzi Dieva tautas pārstāvji nespēj aizsniegt tiem paredzēto augsto garīgo stāvokli. Pamāciet ļaudis, ka labāk ir zināt, kā veselību saglabāt, nevis — kā slimības ārstēt. Mums vajadzētu būt gudriem audzinātājiem, brīdinot no ikkatra veida nesātības. Redzot cilvēces nožēlojamo stāvokli, kroplumu un dažādās slimības, kas pasaulē ienākušas nezināšanas vai nevērības dēļ, kā gan mēs varam izvairīties, lai nedarītu savu daļu, cenšoties novērst šo postu?

Daudzi nezina veselīga dzīvesveida pamatlikumus, jo pār viņiem valda ļaunā ienaidnieka radītie aizspriedumi, kas aizsprosto dvēseles pieejas. Paskaidrojot, kā pareizi pagatavot labu barību, cilvēkiem tiktu sniegta vērtīga palīdzība. Šis Dieva darba virziens ir tikpat svarīgs kā ikviens cits. Vajadzētu iekārtot vairāk pavāru skolu un dažiem pārstāvjiem apmeklēt māju pēc mājas, lai paskaidrotu, kā pareizi gatavot veselīgu uzturu. Mainot dzīvesveidu, būtu iespējams novērst daudzu jo daudzu cilvēku fizisko, mentālo un morālo deģenerāciju. [219]

DAUDZIE DARBA NOZARJUMI

Draudze ir organizēta kalpošanai, un pievienošanās tai jau ir pirmais solis šajā virzienā, jo uzticība Kristum prasa, lai ikviens loceklis apzinīgi pildītu tam uzticētos pienākumus. Kalpošana ir nozīmīga ikviena locekļa attīstībā, jo draudzē, kuru apgardo Meistara dzīve, jāatklājas noteiktām pūlēm apkārtējās pasaules labā. Un pastāv ļoti daudzi darba nozarjumi, kur arī jaunatne var atrast iespējas lietderīgai piepūlei.

Katram ir sava vieta

Mūžīgajos Debesu plānos katram ir paredzēta sava vieta. Ikvienam vajadzētu sadarboties ar Kristu dvēseļu glābšanā. Ja ticam, ka nākotnē mums paredzēta dzīve Debesu mājokļos, tad vēl jo noteiktākai jābūt mūsu pārliecībai par īpašu mums nozīmētu vietu Dieva darbā šeit virs Zemes.

Darbs Sabatskolā

Kungs aicina jaunus vīriešus un sievietes sagatavoties visu dzīves laiku nopietni darboties Sabatskolā. (..) Kungam Sabatskolā ir nepieciešami skolotāji, kas šim darbam nodotos ar visu sirdi, kas vingrinoties savas spējas arvien palielinātu un pilnveidotu to, kas jau ir sasniegts. [220]

Darbs ar Bībeli

Bībeles stundu pasniegšana ir Debesīs dzimusi doma. Tādā veidā simtiem jaunu vīriešu un sieviešu rodas iespēja iziet misijas laukā un veikt ļoti svarīgu darbu, kas citādi nebūtu iespējams.

Bībele tagad ir atraisīta no ķēdēm. To ir iespējams aiznest pie ikviena cilvēka mājas durvīm, un tās patiesības var pasniegt ikviena sirdsapziņai. Vēl ir daudzi, kas, līdzīgi godīgajiem berojiešiem, paši ik dienas meklēs Rakstos, lai pārliecinātos vai tiešām tā ir patiesība, ko viņiem sludina. Kristus ir teicis: "Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tur jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas liecību dod par Mani." (Pēc Glikas tulk.) Jēzus, pasaules Glābējs, cilvēkus pamudina ne tikai lasīt, bet "meklēt Rakstos". Tas ir liels un svarīgs mums uzticēts uzdevums, un, to darot, mēs paši iegūsim daudz laba, jo paklausība Kristus norādījumam nevar palikt neatalgota. Tiem, kas uzticīgi sekos Dieva Vārdā atklātajai gaismai, Viņš atlīdzinās ar īpašu labvēlību.

Grāmatu evaņģelizācija

Kungs aicina mūsu jauniešus strādāt par kolportieriem un evaņģēlistiem, lai ietu no mājas uz māju vietās, kur patiesība vēl nav dzirdēta. Viņš runā uz mūsu jaunatni, sacīdams: "Vai jūs nezināt (..), ka nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!" Un tie, kas izies darbā [221] pēc Dieva norādījuma, tiks brīnišķīgi svētīti.

Viens no labākajiem veidiem, kā jaunieši var iegūt rūdījumu kalpošanā, ir iekļaušanās grāmatu evaņģelizācijas pasākumā. Lai viņi iziet pilsētās un ciemos, piedāvājot grāmatas, kas satur patiesību mūsu laikam. Šajā darbā tie atradīs izdevības runāt dzīvības vārdus, un viņu sētā patiesības sēkla nesīs augļus. Sastopoties ar cilvēkiem un iesakot tiem mūsu preses izdevumus, viņi gūs piedzīvojumus, kādus nebūtu devis sludinātāja amats. (..)

Visi, kas ilgojas pēc izdevībām patiesi kalpot un bez atlikuma nodoties Dievam, grāmatu evaņģelizācijas darbā atradīs iespēju runāt par dažādām brīnišķām mūžību skarošām patiesībām.

Mācīšana

Jauniešu domu pasaules veidošanai un sekmīgai dažādo darba virzienu attīstībai, par ko jārūpējas pasniedzējiem mūsu draudzes skolās, ir vajadzīgi vislabākie mācību spēki, kādus vien iespējams dabūt. (..)

Bērniem īpaši vajadzīgi mierīgi un laipni skolotāji, kas parāda iecietību un mīlestību tieši pret tiem, kam tā visvairāk nepieciešama. (..)

Mūsu draudzes skolām vajadzīgi skolotāji ar augstām morālām īpašībām, tādi, kuriem var uzticēties, kuri ir veseli ticībā, pacietīgi un [222] smalkjūtīgi, kas staigā ar Dievu un atturas no visa šķietami ļaunā.

Uzņēmējdarbība

Kungs savā kalpošanā vēlas gudrus cilvēkus, vīrus, kam ir iemaņas dažādās darba nozarēs. Ir vajadzīgi komersanti, kas visos savos darījumos ieaustu lielos patiesības principus. Tomēr viņu talantiem jātiek pilnveidotiem, mācoties teoriju un apgūstot praktisko pieredzi. Ja kādā darba nozarē cilvēkiem ir jāizmanto visas iespējas kļūt gudrākiem un izveicīgākiem, tad tas noteikti attiecas uz tiem, kas savas spējas izlieto Dieva valstības uzcelšanai pasaulē. Par Daniēlu mēs varam lasīt, ka, pakļaujot viņa darījumus pat visstingrākajai pārbaudei, nebija iespējams atrast

nevienu trūkumu vai kļūdu. Viņš ir piemērs, kādam jābūt ikvienam lietišķu darījumu cilvēkam. Viņa dzīvesstāsts rāda, kas var tikt paveikts, ja kāds savus prāta, fiziskos un garīgos spēkus, visu savu sirdi un dzīvi nodod kalpošanai Dievam.

Darbs medicīnā

Nav svarīgāka misijas lauka par to, kādā darbojas uzticīgs, dievbijīgs ārsts. Nav darba, kurā kāds cilvēks varētu veikt vairāk laba vai iegūt vairāk dārgakmeņu, kas mirdzētu viņa godības vainagā. Katrā slimnieka istabā, kur viņš ieiet, tas kā saldu smaržu sev līdzīgu var ienest Kristus žēlojošo laipnību un grēka sasistajai dvēselei sniegt īstu [223] dziedinošu balzāmu. Viņš slimajam vai mirstošajam cilvēkam var norādīt uz Dieva Jēru, kas nes pasaules grēkus. Ārstam nevajadzētu uzklaut domas, ka ir bīstami runāt par mūžīgām interesēm ar ļaudīm, kuru dzīvība atrodas briesmās, tāpēc ka tiem varot kļūt sliktāk,— deviņos gadījumos no desmit iepazīšanās ar grēkus piedodošo Pestītāju sniegs labumu kā garam, tā miesai. Jēzus spēj ierobežot sātana varu. Viņš ir tas Ārsts, kuram grēku sagrauztā dvēsele var uzticēt kā miesas, tā dvēseles slimību dziedināšanu.

Gandrīz jebkurā sabiedrības daļā ir daudz tādu, kas neklausās Dieva Vārda sludināšanu un nepiedalās reliģiskās sanāksmēs. Lai Evaņģēlijs tos varētu aizsniegt, tam jātiek ienestam viņu mājās, tāpēc arī palīdzība fiziskās ciešanās ir vienīgais veids, kā pie tiem piekļūt. Slimnieku kopēji, gādājot par cietējiem un atvieglot viņu sāpes, bieži var rast izdevības kopā ar tiem lūgt, lasīt Dieva Vārdu vai runāt par Glābēju Jēzu Kristu.

Viņi var lūgt gan kopā ar, gan par šiem bezpalīdzīgajiem, kuriem pašiem nav nekāda gribasspēka savaldīt no kaislībām sabojāto ēstgribu. Tā viņi grēka uzvarēto un mazdūšīgo dzīvību var ienest cerības staru. Viņu pašaieliedzīgā mīlestība, kas atklājas nesavtīgā rīcībā, kritušajiem sniegs jaunu drosmi un stiprinās uzticību Kristus mīlestībai. [224]

Sludināšana

Sludinātāja darba nozīmi nedrīkst noniecināt. Nevienu pasākumu nevajadzētu vadīt tā, ka ļaudis tiktu ierosināti Vārda sludināšanu uzskatīt kā kaut ko mazvērtīgāku. Tā tas nav. Kas noniecina sludināšanas darbu, tas noniecina Kristu. No visiem iespējamiem kristieša pienākumiem sludināšana tās dažādajos variantos stāv visaugstāk, un jauniešiem pastāvīgi vajadzētu norādīt, ka nav nevienas citas darba nozares, ko Dievs svētītu vairāk par Evaņģēlija sludināšanu.

Neatturiet mūsu jauniešus iesaistīties sludināšanā! Pastāv briesmas, ka ar kairinošiem priekšlikumiem atsevišķus cilvēkus var novērst no takas, pa kuru tiem iet pavēlējis pats Dievs. Dažiem, kam vajadzēja sagatavoties sludināšanas darbam, ir ieteikts studēt medicīnas specialitātēs, bet Kungs aicina, lai Viņa vīnākalnā strādātu vēl vairāk sludinātāju. Vienmēr spēkā paliek vārdi: "Pastipriniet priekšposteņus; izvietojiet uzticīgus sargus visās pasaules daļās!" Dievs jūs aicina, jaunie ļaudis! Viņš aicina veselu augstsirdīgu un no aizspriedumiem brīvu jauniešu armiju, kas ļoti mīl Kristu un patiesību.

Ārmisija

Ir vajadzīgi jauni cilvēki. Dievs tādus skubina iziet misijas laukos. Tā kā viņi ir samērā brīvi no rūpēm un atbildības, tad viņiem ir daudz vieglāk iesaistīties darbā nekā tiem, kam jāgādā par lielām ģimenēm, to audzināšanu un uzturēšanu. Turklāt jaunieši var ātrāk [225] piemēroties svešam klimatam un svešai sabiedrībai, kā arī spēj labāk izturēt neērtības un grūtības. Ar smalkjūtību un neatlaidību viņi var sasniegt cilvēkus tur, kur tie atrodas.

Jauniešiem vajadzētu gatavoties kalpošanai, labi iemācoties svešvalodas, lai Dievs tos varētu izlietot kā pārstāvjus savas glābjošās patiesības pasludināšanai citām tautām. Svešvalodas jaunie ļaudis var apgūt arī tad, kad tie jau ir iesaistījušies darbā grēcinieku labā. Ja viņi prasmīgi izlieto laiku, tad var attīstīt prātu un kļūt derīgi vēl plašākiem uzdevumiem. Ja jaunas sievietes, kas uzņēmušās samērā mazas atbildības, nodotos Dievam, tad, labi apgūstot citu tautu

valodas, viņas varētu sagatavoties derīgam darbam, lai strādātu par tulkiem.

Visjaunākās paaudzes kalpošana

Arī bērni var būt pavisam labi misionāri kā mājās, tā draudzē. Kungs vēlas, lai viņus pamācītu, ka tie šajā pasaulē nedzīvo, lai tikai rotaļātos, bet gan — lai lietderīgi kalpotu. Jau mājās tiem vajadzētu vingrināties pildīt misijas uzdevumus, tā sagatavojoties plašākām darbības iespējām. Vecāki, palīdziet saviem bērniem izpildīt Dieva nodomu! [226]

DIEVAM PIENEMAMA KALPOŠANA

Savā bezgalīgajā mīlestībā un žēlastībā Kungs mums ar rakstīto Vārdu ir devis gaismu, un Kristus saka: "Bez maksas to esat dabūjuši, bez maksas dodiet!" Ļaujiet, lai šī dievišķā gaisma spīd tiem, kas vēl ir tumsībā! To darot, jums vienmēr blakus būs Debesu eņģeļi, palīdzot mantot dvēseles Kristum. (..)

Atcerieties, mani jaunie draugi: lai kalpotu Kungam, nav nepieciešams būt iesvētītam sludinātājam! Pastāv ļoti daudz iespēju darboties kopā ar Jēzu. Varbūt jums nekad iesvētot netiks uzliktas cilvēku rokas, tomēr Dievs jūs var darīt derīgus. Viņš jūs var lietot, lai glābtu citas dvēseles. Ja, mācījušies Kristus skolā, jūs būsit lēnprātīgi un no sirds pazemīgi, Viņš gādās, lai jums būtu ko teikt citiem. (..)

Ko darīt, kļūdoties

Dariet visu iespējamo, lai kļūtu pilnīgi; bet, ja kādreiz kļūdaties, nedomājiet, ka tāpēc esat izslēgti no kalpošanas Dievam! Kungs mūs pazīst, Viņš zina, ka esam veidoti no zemes pīšļiem. Uzticīgi izlietojot Dieva piešķirtās spējas, jūs drīz vien sapratīsiet, ka vienmēr nevarat būt ar sevi apmierināti. Jūs redzēsiet, cik nepieciešami atnest sliktos ieradumus, lai ar savu nepareizo piemēru nekaitētu citiem.

Iepazīstinot citus ar jums tik dārgo patiesību, strādājiet čakli! Ja tad radīsies vajadzība ieņemt vietas, kas ar laiku atbrīvojas, jums tiks piedāvāts: "Nāciet [227] šurp!" Jums varbūt negribēsies atsaukties, bet ejiet ticībā uz priekšu, ienesot Dieva darbā svaigu, cēlu degsmi!

Dvēseļu mantošanas noslēpumu var iemācīties vienīgi no lielā Skolotāja. Kā rasa un smalks atspirdzinošs lietus krīt uz izslāpušiem stādiem, ar tādu pašu mīlestību un maigumu mūsu vārdiem vajadzētu skart to cilvēku sirdi, kurus vēlamies glābt. Mēs nedrīkstam gaidīt, ka izdevības radīsies pašas no sevis; mums tās jāmeklē, pastāvīgi lūdzot, lai Dievs palīdz īstā laikā teikt īstos vārdus. Ja tad rodas izdevība, nav attaisnojuma to neizmantot, jo, iespējams, ar to kāda dvēsele var tikt izglābta no nāves.

Viscēlākais darbs

Glābt cilvēkus, par kuriem miris Kristus, ir darbs pāri visiem darbiem— pasākums, kam nav cita līdzīga, kas prasa visus dvēseles spēkus. Uzskatiet to par svarīgāko un izvirziet par galveno savā dzīvē! Lai veiktu šo lielo un cēlo pienākumu ārējās vai iekšējās misijas laukos, sadarbojieties ar Jēzu! Esiet gatavi iesaistīties dvēseļu glābšanas darbā gan mājās, gan tālās zemēs, un parādiet savu uzticību Pestītājam, pūloties citu labā! Ak, kaut jauni un veci pilnībā atgrieztos pie Dieva un uzņemtos pienākumus, kas tiem ir vistuvāk, izmantojot katru izdevību, lai kļūtu par Kunga līdzstrādniekiem! [228]

UZTICĪBA KALPOŠANĀ

Kas ir neuzticīgs dzīves sīkajos pienākumos, būs neuzticīgs, uzņemoties arī daudz lielāku atbildību. Tādi cilvēki Kungu aplaupa un ir nenoturīgi dievišķo likumu izpildē. Tie nesaprot, ka viņu spējas pieder Kungam un tās nepieciešams ziedot Viņa darbam. Tie, kas darba devēja labā nedara neko vairāk kā tikai uzdoto, kaut gan apzinās, ka, lai nodrošinātu panākumus, būtu

nepieciešamas papildus pūles, kļūdās, domādami, ka tos atzīs par uzticīgiem kalpiem. Pastāv taču arī tādas lietas, ko iepriekš nav iespējams paredzēt, kas atklājas tikai darba izpildes gaitā. Ja tie, kas saucas par Viņa sekotājiem, savā dzīvē īstenotu Viņa ieteiktos mīlestības principus, tad ar rūpīgu centību un pašaieliedzīgām pūlēm būtu iespējams novērst daudz nekārtību un zaudējumu. Bet Dieva darbā ir iesaistījušies daudzi, kas strādā tikai tad, kad viņus kāds redz.

Neuzticība tiek atzīmēta

Tā ir vispretīgākā patmīlība, kas strādniekam liek nevērīgi izturēties pret darba devēja īpašumu un darbam paredzēto laiku, tādēļ ka viņu neviens tieši neuzrauga. Vai tādi strādnieki tiešām domā, ka viņu nolaidību neviens neievēro un neuzticība netiek atzīmēta? Ja vien viņu acis tiktu atvērtas, tie ieraudzītu kādu modru Sargu, kas visu šo bezrūpību reģistrē Debesu grāmatās. [229]

Tiem, kas ir neuzticīgi Dieva darbā, pietrūkst izpratnes par pamatlikumiem, jo viņu motīvi tiem neliek rīkoties pareizi jebkuros apstākļos. Patiesie Dieva kalpi apzināsies, ka tie vienmēr dzīvo sava darba Devēja skata priekšā. Viņš, kurš vēroja svētumu apgānošās Belsacara dzīres, ir kļāt visās mūsu iestādēs, tirgotāju grāmatvedības telpās un amatnieku darbnīcās; un tās pašas "rokas pirksti", kas paziņojumu par briesmīgo sodu rakstīja zaimotājam ķēniņam, tikpat nekļūdīgi atzīmē jūsu nolaidību. Belsacaru pazudinošie vārdi — "Tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu", — mirdzēja ugunīgiem burtiem, un, ja jūs neizpildīsiet Dieva doto uzdevumu, tad varat sagaidīt tādu pašu spriedumu.

Patiesie kalpošanas motīvi

Daudzi, kas uzdodas par kristiešiem, īstenībā ar Jēzu nav vienoti.

Viņu ikdienas dzīve un gars liecina, ka šo cilvēku sirdī Kristum, godības cerībai, nav vietas. Uz viņiem nav iespējams paļauties, tiem nevar uzticēties. Viņi kalpošanai cenšas veltīt pēc iespējas mazāk pūļu, tomēr sagaida visaugstāko atalgojumu. Vārds "kalps" attiecas uz mums ikvienu, — mēs visi esam kalpi; bet būtu labi noskaidrot, kā mēs kalpojam. Vai mēs esam uzticīgi vai neuzticīgi?

Vai starp mums, kalpiem, ir pierasts padarīt pēc iespējas vairāk? Vai patiesībā nevalda ieradums visu paveikt tik ātri un tik viegli, cik vien iespējams, lai algu saņemtu par vismazāko piepūli? Par pamudinājumu rīcībai netiek [230] uzskatīts pienākums, bet gan izdevīga atlīdzība. Kas vēlas kalpot Kristum, tie nedrīkstētu aizmirst apustuļa Pāvila norādījumu: "Kalpi, klausiet visās lietās saviem laicīgajiem kungiem ne vien acu priekšā, kā tādi, kas cilvēkiem grib izpatikt, bet ar neviltotu sirdi, Kristus bijībā. Visu, ko darāt, dariet no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem, jo jūs zināt, ka tas Kungs jums par atmaksu dos debesu mantojumu. Jūs jau kalpojat savam Kungam - Kristum."

Kas iesaistās darbā, kalpojot "acu priekšā", neizturēs ne cilvēku, ne eņģeļu pārbaudi. Lai tiešām gūtu labus panākumus, ir nepieciešams atzīt Jēzu Kristu, jo tas dod skaidru izpratni par pareizajiem pamatlikumiem un veido cēlu un nesavtīgu garu, kāds bija Pestītājam, par kura kalpiem mēs sevi uzskatām. Visus mūsu darbus, lai kur tie arī netiktu veikti — virtuvē, darbnīcā, izdevniecībā, sanatorijā, skolā vai kādā citā Kunga vīnalkalna daļā — vajadzētu raksturot uzticībai, taupībai, rūpībai un centībai. "Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns."

[232] *Tā kā saprāts un gars savai izpausmei izlieto cilvēka ķermeni, tad gan garīgā, gan intelektuālā enerģija lielā mērā ir atkarīga no fiziskā spēka un aktivitātes, jo iemesli, kas veicina fizisko veselību, veicina arī skaidra prāta un līdzsvarota rakstura attīstību. Bez labas veselības neviens dzīvē nevar pilnībā saprast un izpildīt savus pienākumus — ne pret sevi, ne citiem cilvēkiem un Radītāju. Tāpēc fiziskās veselības saglabāšanai jāveltī tāda pati uzmanība kā raksturam. Zināšanām fizioloģijā un higiēnā vajadzētu kļūt par visu audzināšanas pūļu pamatu.*

DZĪVES ZINĀTNE

Ko varētu darīt, lai apturētu slimību un noziegumu straumi, kas mūsu paaudzi dzen postā un nāvē? Lielu ļaunumu šajā ziņā nodara izdabāšana ēstkārei un citām tieksmēm, tāpēc vispirms jāiemācās un dzīvē praktiski jāīsteno sātība un pašsavaldīšanās.

Lai sabiedrībā panāktu paliekošu pārmaiņu uz labu, audzināšana jāiesāk jau agrīnajos dzīves gados. Cilvēka - vīrieša vai sievietes — nākotni pārsvarā nosaka bērnībā un jaunībā izveidotie ieradumi, garšas izjūta, kontrole pār sevi un no bērna kājas apgūtie pamatlikumi. No visu veidu noziegumiem un netikumiem, kas seko nesātībai un samaitātai morālei, jaunatni vislabāk iespējams pasargāt, savlaicīgi to visu izskaidrojot.

Veselība un kontrole pār sevi

Vienu no lielākajiem iespaidiem uz skaidra un cēla rakstura izveidi, kas jauniešiem liek savaldīt apetīti un turēties tālu no pazemojošiem ieradumiem, veic laba fiziskā veselība. Un tieši šie paškontroles ieradumi arī vēlāk spēlē būtisku lomu veselības saglabāšanā.

Ir ārkārtīgi svarīgi, lai ļaudis iegūtu gudrību par to kā dzīvot, lai tie iepazītos ar labākajiem līdzekļiem veselības iegūšanai un uzturēšanai. It īpaši jaunībā vajadzētu ielikt pietiekošus zināšanu pamatus, ko ik dienas praktiski varētu izmantot [234] visā tālākajā dzīvē. Jaunība ir laiks, kad izveidot labos un koriģēt jau piesavinātos sliktos ieradumus, kad iegūt un nostiprināt pašsavaldīšanās spēku, kad nospraust plānus un pierast tos dzīvē īstenot par godu Dievam un par svētību visai pārējai radībai.(..)

Jēzus neizturējās nevērīgi pret cilvēka ķermeņa vajadzībām. Viņš ņēma vērā ļaužu fizisko stāvokli un dziedināja cietējus, atjaunojot viņu slimības laikā zaudētas spējas.(..)

Dzīvība ir uzticēta manta

Jauniešus vajadzētu pamācīt, ka tiem ar savu dzīvi nav tiesību rīkoties, kā pašiem patīk. Tagad ir laiks parādīt uzticību, jo drīz pienāks norēķinu diena. Dievs nepiedos nevienam, kas būs vieglprātīgi lietojis tam piešķirtās dāvanas, jo pasaules Glābējs par tiem ir dārgi samaksājis, tāpēc viņu dzīve un spējas tagad pieder Viņam; un beidzot tie tiks tiesāti atbilstoši savai uzticībai vai neuzticībai to rīcībā nodotā kapitāla izlietošanā. Tos vajadzētu mācīt, ka, jo vairāk līdzekļu un izdevību tiem dots, jo lielāka ir viņu atbildība par Dieva darbu un vairāk no tiem tiek prasīts. Ja jaunieši apzināsies šo atbildību un tieši viņiem parādīto Radītāja uzticību, tie nekad nemetīsies pasaulīgas izklaides un noziegumu virpulī, kur aiziet bojā tik daudzi mūsdienu paaudzes daudzsološākie vīri. [235]

SARGIET SAVU VESELĪBU!

Veselība ir svētība, ko pareizi novērtē tikai nedaudzi, tomēr no tās lielā mērā atkarīga visu fizisko un garīgo spēku lietderība. Mūsu izjūtas un tieksmes būtībā nosaka visa mūsu organisma stāvoklis, un, lai mēs savas spējas varētu izlietot jo pilnīgāk, ķermeni vajadzētu uzturēt vislabākajā fiziskajā kondīcijā un visgarīgākajā stāvoklī. Jebkura lieta, kas mazina fiziskos spēkus, novājina arī prātu, un cilvēks vairs nav spējīgs tik viegli izšķirties starp pareizo un nepareizo.

Ļaunprātīgi izlietojot fiziskos spēkus, mēs saīsinām laiku, kurā varētu dzīvot Dievam par godu; mēs kļūstam nespējīgi veikt Kunga uzticēto darbu. Atļaujoties veidot sliktus ieradumus, ilgstoši paliekot nomodā nakts stundās un izdabājot apetītei uz veselības rēķina, mēs liekam pamatus savam vājumam.(..)

Kas tā saīsina dzīvi un, ignorējot dabas likumus, kļūst nespējīgi kalpot, ar to aplaupa Dievu. Turklāt viņi aplaupa arī citus cilvēkus, jo pašu vainas dēļ zaudē izdevības būt tiem par svētību,

veicot jebkuru Dieva uzticēto pienākumu. Un parasti tie nespēj padarīt arī to, ko vēl atlikušajā īsajā laika sprīdī būtu iespējams paveikt. Ja mēs tā, dzīvojot kaitīgos ieradumos, liegsim pasaulei saņemt svētību, Kungs mūs uzskatīs par vainīgiem. [236]

VESELĪBA KĀ SVĒTUMS

Tieši tāpat kā senāk, kad sātans tuvojās Kristum, viņš pie cilvēkiem ar savām kārdināšanām nāk kā gaismas eņģelis. Velns ļaudis vēlas novest fiziskā un garīgā nespēkā, lai tad, tos kārdinot, uzveiktu un varētu priecāties par viņu bojāeju. Un, pavedinot uz nesātību, viņš tiešām ir guvis sekmes, jo tad neviens vairs nerēķinās ar sekām. Ļaunais labi zina, ka ļaudīm nav iespējams izpildīt savus pienākumus pret Dievu un citiem cilvēkiem, ja tie samaitā Kunga piešķirtās spējas. Smadzenes ir visa organisma rīcību noteicošais centrs, un, ja uztveres spējas tiek notrulinātas ar jebkāda veida nesavaldību, tad mūžīgās vērtības cilvēkam vairs nav saprotamas.

Veselības iespaids uz rakstura veidošanu

Dievs nevienam neļauj pārkāpt savas esamības likumus. Tomēr cilvēki, padodoties sātana kārdināšanām izdabāt savai nesavaldībai, augstākās spējas pakļauj dzīvnieciskām tieksmēm un kaislībām. Kad tās gūst virsroku, cilvēks, kurš radīts tikai nedaudz zemāks par eņģeļiem, kuram iespējams sasniegt visaugstāko attīstības pakāpi, nonāk sātana pārvaldībā. Ļaunais gūst vieglu pieeju tiem, kas atrodas savas apetītes verdzībā. Padodoties nesavaldībai, daži upurē pusi un citi pat divas trešdaļas no saviem fiziskajiem, garīgajiem un tikumiskajiem spēkiem, kļūdami par rotaļlietu ienaidnieka rokās.

Kas vienmēr grib skaidri izprast [237] sātana viltīgos plānus, tiem savas fiziskās noslieces jāpakļauj prāta un sirdsapziņas pārvaldībai. Labai morālei atbilstoša un enerģiska augstāko prāta spēku izlietošana būtiski sekmē kristīga rakstura attīstību. Vājām vai stiprām spriešanas spējām ir visai liels iespaids uz mūsu lietderību šajā pasaulē, kā arī uz galīgo izglābšanos. Nezināšana, kas valda attiecībā uz cilvēka fizisko dabu noteicošajiem Dieva likumiem, ir tiešām nožēlojama. Katra veida nesavaldība ir mūsu esamību uzturošo likumu pārkāpšana. Plānprātība pieņemas lielos apmēros. Sātana radītā viltus spožuma iespaidā grēks ir kļuvis pievilcīgs, un ļaunais ienaidnieks ir ļoti apmierināts, ja viņš kristīgo pasauli tās ikdienas piedzīvojumos var paturēt tirānisku ieradumu važās līdzīgi pagāniem, kas pār sevi ļauj valdīt tieksmēm.

Nesavaldība ir pazemojoša

Ja izglītoti kristieši notrulina morālos spēkus, ļaujoties dažāda veida nesātībai, tad daudzos savos ieradumos tie ir vairs tikai mazliet pārāki par pagāniem. Sātans pastāvīgi velk ļaudis projām no glābjošās gaismas, pie ieradumiem un tradīcijām, kas nelabvēlīgi ietekmē fizisko, garīgo un tikumisko veselību. Ļaunais ienaidnieks zina, ka apstākļos, kur dominē apetītes un tieksmju prasības, fiziskā veselība un intelektuālais stiprums tiks upurēti uz sevis apmierināšanas altāra un ļaudis strauji tuvosies savai bojāejai. Bet, ja grožus savās rokās turēs apgaismots saprāts, kontrolējot un pakļaujot dzīvnieciskās tieksmes morālam spriedumam, sātana izredzes uz uzvaru būs visai mazas.(..) [238]

Liela daļa kristīgās pasaules iedzīvotāju nav tiesību sevi saukt par kristiešiem. Viņu ieradumi, pārmērības un izturēšanās pret savu paša miesu ir apvainojoša dabas likumu pārkāpšana un runā pretī Bībeles norādījumiem. Piekopjot tādu dzīvesveidu, tie paši sev sagādā fiziskas ciešanas, novājina prātu un morālās izšķiršanas spējas.

Pienākums sevi kontrolēt

Mūsu ķermeni jāpārvalda būtnes augstākajiem spēkiem. Visas tieksmes vajadzētu kontrolēt gribai, kas, savukārt, padota Dieva pārvaldībai. Lai dzīvi nosaka dievišķās žēlastības svētīts veselais saprāts!

Kunga prasībām jāatrod vieta sirdsapziņā. Cilvēki jāatmodina, lai viņi izprastu pienākumu sevi savaldīt, atzīstot skaidras dzīves nepieciešamību un vajadzību atbrīvoties no katra apetīti samaitājoša un apraiņoša ieraduma. Tiem skaidri jānorāda, ka visi ķermeņa un gara spēki ir Dieva dāvana, kas jāuztur vislabākajā stāvoklī kalpošanai Viņam. [239]

LĪDZSVAROTA AUDZINĀŠANA

Laiks, kuru mēs izlietojam ķermeņa stiprināšanai, nav pazaudēts. Skolnieks vai students, kas pastāvīgi ir noliecies pār savām grāmatām un tikai nedaudz izkustas svaigā gaisā, kaitē pats sev. Lai spētu veikt jebkuru labu darbu, ir būtiski nepieciešams atbilstošs atsevišķu ķermeņa locekļu un spēju treniņš. Ja ilgstoši tiek noslogotas smadzenes, bet citi orgāni paliek bezdarbībā, fizisko un garīgo spēju stiprums tikai samazinās. Ķermeņa fiziskajai pusei tiek nolaupīts veselīgais tonuss, prāts zaudē svaigumu un enerģiju, un rezultātā iestājas slimīgs uzbudinājums.

Lai ļaudis varētu priecāties par labi līdzsvarotu prātu, ir jāattīsta visi mūsu esamības spēki. Šajā pasaulē ir daudz vienpusīgu cilvēku, kuru spējas ilgāku laiku lietotas nevienmērīgi, tāpēc dažas no tām ir bezdarbībā panīkušas. Tā daudzu jauniešu audzināšana izvērsas par kļūdu, kad viss tiek koncentrēts uz studijām, kamēr dzīves praktiskās vajadzības paliek neievērotas. Lai iegūtu līdzsvarotas prāta spējas, garīgo piepūli vajadzētu sabalansēt ar attiecīgi piemērotu fizisko darbu, tā ka līdzvērtīgi attīstītos visi būtnes spēki. [240]

IZGLĪTĪBA UZ VESELĪBAS RĒĶINA

Daži studenti ar visu savu būtni nododas mācībām un koncentrē prātu vienīgi uz izglītības iegūšanu. Tie nodarbina smadzenes, bet ļauj panīkt fiziskajiem spēkiem. Līdz ar to smadzenes tiek pārslogotas, bet muskuļi, nepietiekoši vingrināti, atslābst. Pēc mācību iestādes absolvēšanas ir acīm redzams, ka izglītība iegūta uz dzīvības spēku rēķina. Viņi ir studējuši dienu un nakti, gadu pēc gada, sasprindzinot savus garīgos spēkus, bet kļūdījušies, nenodarbinot ķermeņa muskuļus.(..)

Jaunas meitenes dažreiz nododas studijām, atstājot novārtā izglītošanos tajās jomās, kas praktiskai dzīvei ir pat svarīgākas par grāmatu gudrību, un tā, mācību kursu beidzot, viņas iziet dzīvē kā invalīdes. Ilgstoši uzturoties slēgtās telpās un par maz kustoties svaigā gaisā un Dieva dāvātajā saules gaismā, tās nav domājušas par savu veselību. Šīs jaunās sievietes skolu varēja atstāt spirtas un veselās, ja vien studijas būtu savienājušas ar pienākumu pildīšanu mājas dzīvē un fiziskiem vingrinājumiem brīvā dabā.

Veselība ir dārga manta. Tā ir visbagātākais mirstīgām būtnēm uzticētais īpašums. Labklājība, gods un zināšanas tiek pirktas pārāk dārgi, ja par tām jāsamaksā ar veselības zaudēšanu. Nevienā no iepriekš minētajām jomām mēs nejutīsimies laimīgi, ja pietrūks veselības. [241]

DVĒSELES CĒLUMA APLIECINĀJUMS

Trīsgadīgā audzināšanas kursa laikā Daniēls un viņa biedri nostiprināja savus atturības ieradumus, uzticību Dievam un nešaubīgu paļaušanos uz Viņa spēku. Pienākot laikam, kad ķēniņam vajadzēja pārbaudīt viņu spējas un zināšanas, tos eksaminēja kopā ar citiem kalpošanai galmā izraudzītajiem kandidātiem, un "izrādījās, ka no visiem jaunekļiem nebija neviena tāda kā Daniēls, Hananja, Misaēls un Asarja". Viņu asā uztvere, izmeklētā un tīrā valoda un daudzpusīgās zināšanas liecināja par nesamaitātām un enerģiskām prāta spējām. Tādi viņi stāvēja ķēniņa priekšā, "un visos gadījumos, kad ķēniņš griezās pie tiem, izrādījās, ka tie savās zināšanās, apķērībā un prāta asumā bija desmitreiz pārāki par visiem gudrajiem un zīlniekiem visā viņa valstī".

Dievs vienmēr pagodina tos, kas rīkojas pareizi. Lielais iekarotājs Babilonijas galmā bija

sapulcinājis visapsološākos jauniešus no visām apspiestajām zemēm, tomēr starp tiem nebija līdzvērtīgu ebreju gūstekņiem. Nevainojamā stāja, stingrais, elastīgais solis, gaišās sejas, neaptumšotais saprāts un nesamaitātā elpa — viss liecināja par tādu dvēseles cēlumu, ar kādu daba apveltī katru, kas paklausa tās likumiem.

Fizisko ieradumu ietekme uz prātu

Šos secinājumus vajadzētu stingri ievērot. Pilnīga saskaņošanās ar Bībeles [242] norādījumiem nesīs bagātīgas svētības miesai un dvēselei. Gara augļa īpašības nav tikai mīlestība, prieks un miers, bet arī atturība. Mēs nedrīkstam aptraipīt savu miesu, jo tā ir Svētā Gara mājoklis.

Ebreju gūstekņi bija cilvēki ar mums līdzīgām tieksmēm un izjūtām, tomēr, Babilonijas ķēniņa galma pavedinošās greznības apņemti, tie palika nelokāmi. Arī mūsdienu jaunatni apņem vilinājumi izdabāt pašiem sev. It īpaši lielajās pilsētās ikkatra veida juteklības apmierināšana tiek padarīta viegli pieejama un izaicinoša. Tie, kas līdzīgi Daniēlam, atteiksies sevi aptraipīt, kā atlīdzību iegūs atturības ieradumus. Ar lielāku fizisko izturību un pieaugošu savaldību viņi sev būs izveidojuši depozītu banku, uz kuru varēs paļauties vajadzības brīdī.

Labi fiziskie ieradumi veicina garīgo pārkāpumu. Intelektuālais spēks, miesīgais stiprums un dzīves ilgums ir atkarīgs no nemainīgiem likumiem. Dabas Kungs neiejaucas, lai cilvēkus pasargātu no dabas likumu pārkāpšanas sekām. Tam, kas tiecas pēc augstākās attīstības, jābūt atturīgam visās lietās. Daniēla prāta skaidrība un mērķtiecība, viņa spējas iegūt zināšanas un pretoties kārdināšanām lielā mērā bija saistītas ar vienkāršo diētu un lūgšanu dzīvi.

Sava likteņa veidošana

Sakāmvārds "Katrs pats ir savas laimes kalējs" satur daudz patiesības. Kaut arī vecāki ir atbildīgi par savu dēlu un meitu raksturu, tāpat kā par audzināšanu un izglītību, tomēr jāatzīst, ka mūsu stāvoklis [243] un lietderība pasaulē galvenokārt ir atkarīga no mūsu pašu rīcības.

Daniēls un viņa biedri jau bērnībā baudīja labas audzināšanas un izglītības priekšrocības, tomēr tas vien vēl viņus nedarīja par mums zināmajiem vīriem. Pienāca laiks, kad tiem pašiem vajadzēja izšķirties, kad viņu nākotne kļuva atkarīga no viņu pašu rīcības veida. Tad arī tie nolēma palikt uzticīgi bērnībā apgūtajām atziņām. Šo jauneklū lielumam pamatu veidoja dievbijība, kas ir gudrības iesākums.

apspiestajām zemēm, tomēr starp tiem nebija līdzvērtīgu ebreju gūstekņiem. Nevainojamā stāja, stingrais, elastīgais solis, gaišās sejas, neaptumšotais saprāts un nesamaitātā elpa — viss liecināja par tādu dvēseles cēlumu, ar kādu daba apveltī katru, kas paklausa tās likumiem.

Fizisko ieradumu ietekme uz prātu

Šos secinājumus vajadzētu stingri ievērot. Pilnīga saskaņošanās ar Bībeles [242] norādījumiem nesīs bagātīgas svētības miesai un dvēselei. Gara augļa īpašības nav tikai mīlestība, prieks un miers, bet arī atturība. Mēs nedrīkstam aptraipīt savu miesu, jo tā ir Svētā Gara mājoklis.

Ebreju gūstekņi bija cilvēki ar mums līdzīgām tieksmēm un izjūtām, tomēr, Babilonijas ķēniņa galma pavedinošās greznības apņemti, tie palika nelokāmi. Arī mūsdienu jaunatni apņem vilinājumi izdabāt pašiem sev. It īpaši lielajās pilsētās ikkatra veida juteklības apmierināšana tiek padarīta viegli pieejama un izaicinoša. Tie, kas līdzīgi Daniēlam, atteiksies sevi aptraipīt, kā atlīdzību iegūs atturības ieradumus. Ar lielāku fizisko izturību un pieaugošu savaldību viņi sev būs izveidojuši depozītu banku, uz kuru varēs paļauties vajadzības brīdī.

Labi fiziskie ieradumi veicina garīgo pārkāpumu. Intelektuālais spēks, miesīgais stiprums un dzīves ilgums ir atkarīgs no nemainīgiem likumiem. Dabas Kungs neiejaucas, lai cilvēkus pasargātu no dabas likumu pārkāpšanas sekām. Tam, kas tiecas pēc augstākās attīstības, jābūt atturīgam visās lietās. Daniēla prāta skaidrība un mērķtiecība, viņa spējas iegūt zināšanas un pretoties kārdināšanām lielā mērā bija saistītas ar vienkāršo diētu un lūgšanu dzīvi.

Sava likteņa veidošana

Sakāmvārds "Katrs pats ir savas laimes kalējs" satur daudz patiesības. Kaut arī vecāki ir atbildīgi par savu dēlu un meitu raksturu, tāpat kā par audzināšanu un izglītību, tomēr jāatzīst, ka mūsu stāvoklis [243] un lietderība pasaulē galvenokārt ir atkarīga no mūsu pašu rīcības.

Daniēls un viņa biedri jau bērnībā baudīja labas audzināšanas un izglītības priekšrocības, tomēr tas vien vēl viņus nedarīja par mums zināmajiem vīriem. Pienāca laiks, kad tiem pašiem vajadzēja izšķirties, kad viņu nākotne kļuva atkarīga no viņu pašu rīcības veida. Tad arī tie nolēma palikt uzticīgi bērnībā apgūtajām atziņām. Šo jaunekļu lielumam pamatu veidoja dievbijība, kas ir gudrības iesākums.

Daniēla un viņa jauno biedru piedzīvojumi inspirētajā Vārdā uzrakstīti par labu visu tālāko gadsimtu jauniešiem. Ar ziņojumu par viņu uzticību sātības pamatlikumiem, Kungs vēl arvien runā uz jauniem vīriešiem un sievietēm, aicinot apkopot Viņa dotos dārgos gaismas starus attiecībā uz kristīgo atturību un izturēties pareizi pret veselības pamatlikumiem.

Atturības bagātais atalgojums

Mums tagad nepieciešami vīri, kas, līdzīgi Daniēlam, uzdrošinās un spēj rīkoties. Šodien pasaulei pietrūkst cilvēku ar skaidru sirdi un stiprām, bezbailīgām rokām. Dievs vēlas, lai ikviens pastāvīgi pieaugtu un dienu no dienas tiektos pēc augstākas krietnuma pakāpes. Viņš grib palīdzēt, ja mēs paši centīsimies sev palīdzēt. Mūsu cerība uz laimi šeit un mūžībā atkarīga no tā, kā mēs pilnveidojamies un pieaugam Zemes dzīves laikā, tāpēc ir jānodrošinās pret pirmo soli uz nesātību jebkurā dzīves jomā.

Dārgie jaunieši, Kungs jūs aicina pie darba, kuru Viņa žēlastībā ir iespējams paveikt. "Nododiet [244] sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana!" Stāviet stipri un nezaudējiet savu Dieva piešķirto cilvēka cieņu! Pēc Daniēla priekšzīmes, izvēlieties šķīstību garšas, barības lietošanas un arī visos citos ieradumos! Tad Dievs jūs atalgo ar stipriem nerviem, skaidru galvu, nevainojamu spriedumu un asu uztveri. Arī mūsdienu jaunatne, turoties pie stingriem, negrozāmiem pamatlikumiem, tiks svētīta ar veselu miesu, prātu un garu.

Ticība un veselība

"Bijība tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums." Kad ļaudis ar sliktiem ieradumiem un grēcīgu dzīvesveidu piekāpjas dievišķās patiesības spēkam, tad Dieva Vārds atveroties tos apgaismo un dara vientiesīgos gudrus. Patiesība veic savu darbu sirdī, un morālie spēki, kas šķīta jau gandrīz vai paralizēti, atdzīvojas, un pats cilvēks iegūst daudz skaidrāku un noteiktāku izpratni. Viņš savu dvēseli ir nopamatojis uz Mūžīgās Klints. Veselība, vārda tiešā nozīmē, palielina šī cilvēka drošību Kristū. Tādā veidā reliģija iet roku rokā ar veselības likumiem.

Ar Dieva svēto un audzinošo Garu mēs sastopamies Viņa Vārdā. No katras lappuses izstaro gaisma, jauna un dārga gaisma. Tur ir atklāta patiesība; un vārdi un teikumi kļūst tik piemēroti katram brīdim, it kā uz dvēseli runātu paša Dieva balss.

Svētajam Garam patīk uzrunāt jauniešus un atklāt tiem Dieva Vārda skaistumu un bagātību. Lielā Skolotāja izteiktie apsolījumi pārņem apziņu un atdzīvina dvēseli ar garīgu, dievišķu spēku. Mūžīgās lietas kļūst prātam saprotamas un nākotnē var kalpot kā aizsprosts pret kārdināšanām.

LŪGŠANA KĀ AIZSARGMŪRIS

Šo pēdējo dienu briesmu vidū jaunatnes vienīgā drošība ir pastāvīgi pieaugošā modrībā un lūgšanās. Jaunieši, kas ar prieku lasa Dieva Vārdu un vērtē lūgšanas stundu, pastāvīgi atspirdzināsies, dzerot no dzīvības Avota. Viņi sasniegs tādu morālo pārkāpumu un atziņu bagātību, ko citi pat nespēs aptvert. Sadarbība ar Kungu veicinās labas domas, cēlus centienus,

skaidru patiesības uztveri un augstsirdību visā rīcības veidā. Tos, kas tā savienosies ar Dievu, Viņš atzīs par saviem dēliem un meitām. Tie pastāvīgi celsies arvien augstāk un augstāk, iegūstot skaidrāku izpratni par Dievu un mūžību, līdz beidzot Kungs tos darīs par gaismas un gudrības kanāliem pasaulei.

Kā lūgt?

Ļaudis ne vienmēr saprot, ko un kā vajadzētu lūgt. Lūgšanas nav domātas, lai informētu Dievu par kaut ko tādu, ko Viņš nezinātu, jo Kungs zina katras dvēseles noslēpumus. Mūsu lūgšanām nevajadzētu būt ne garām, ne skaļām. Dievs spēj lasīt pat slepenākās domas. Mēs varam lūgt klusībā, un Kungs, kas to redz, uzklausa un izpildīs.

Lūgšanas, kurās mēs Dievam stāstam par savu nevērtību, kad paši tā nemaz nejutamies, ir tīrā liekulība. Toties Kungs noteikti atbildēs uz nožēlas pilnām lūgšanām. "Jo tā [248] saka tas Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: "Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem.""

Mums nevajadzētu censties ar lūgšanām noskaņot Dievu sev par labu; tām mūs jāieved saskaņā ar Viņu, un tās mūs neatbrīvo no pienākumiem. Lai cik nopietni un bieži mēs arī nelūgtu, Kungs to nekad nepieņems kā atvietojumu desmitā maksāšanai. Ar lūgšanu nav iespējams nolīdzināt parādu.(..)

Lūgšana dod spēku

Spēks, ko lūgšanā saņemam no Kunga, mūs uztur ikdienas dzīves pienākumos, bet kārdinājumi, ar kuriem pastāvīgi sastopamies, dara lūgšanu nepieciešamu. Lai mēs Dieva spēkā ticībā tiktu pasargāti, mūsu ilgām nemitīgi klusībā jāpaceļas pretī Debesīm. Kad apkārtējie iespaidi tiecas atšķirt no Kunga, mums nenogurstoši jāsauc pēc palīdzības un spēka. Ja to nedarīsim, tad nekad nespēsīm atteikties no lepnības un pretoties grēcīgo kārdinājumu varai, kas ved prom no Pestītāja. Patiesības gaisma, šķīstot mūsu dzīvi, atklās sirdī paslēptās grēcīgās tieksmes, kas tur cīnās, lai gūtu virsroku, un rādīs, cik nepieciešami ir no visa spēka pretoties ļaunajam, lai Jēzus nopelnā kļūtu par uzvarētājiem. [249]

LŪGŠANAS SPĒKS

Tas bija kalnā kopā ar Dievu, kad Mozus skatīja tās brīnišķās celtnes paraugu, kurai vajadzēja kļūt par Viņa godības mājvietu. Un tieši tāpat, "kalnā" kopā ar Dievu - kādā apslēptā pielūgšanas vietā - mēs varam pārdomāt cilvēcei no Kunga paredzēto godības pilno mērķi. Tad arī mēs spēsīm izveidot savu rakstura ēku tā, lai mūsu dzīvē varētu piepildīties apsolījums: "Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis."

Lūgšanā savā sirdī tiekties pretī Debesīm mēs varam, arī ejot ikdienas darba gaitās. Tāda klusa piesauksana līdzīgi vīrakam paceļas pie žēlastības troņa un aizkavē sātana darbību. Kristietis, kura sirds atrodas tādās attiecībās ar Kungu, nav uzvarams. Nekāda velnišķa māksla nespēj iztraucēt viņa mieru. Visi Dieva Vārda apsolījumi, viss dievišķās žēlastības spēks un Jehovas līdzekļu resursi ir kā galvojums viņa glābšanai. Tā Ēnohs staigāja ar Dievu, un Dievs bija ar viņu, palīdzot ikvienā vajadzības brīdī.

Saskare ar Bezgalīgo

Lūgšana ir dvēseles elpošana. Tā ir garīgā spēka noslēpums. Neviens cits žēlastības līdzeklis to nevar aizvietot un pasargāt dvēseles veselību. Lūgšanā sirds nonāk tiešā saskarē ar dzīvības Avotu; tā stiprina ticības dzīves nervus un muskuļus. Ja jūs ignorēsiet lūgšanu ieradumu vai lūgsiet tikai [250] gadījuma pēc reizēm, kad šķiet izdevīgi, jūs pazaudēsiet savu atbalstu Dievā. Garīgās spējas zaudēs vitalitāti un ticības dzīvei pietrūks veselības un enerģijas. (..)

Tas ir kaut kas brīnišķīgs, ka mums ir pieejama iedarbīga lūgšana; ka nevērtīgai, maldīgai

mirstīgai būtnei ir iespējams savas vēlmes izteikt pašam Dievam! Kādu gan vēl lielāku priekšrocību cilvēks varētu vēlēties, kā būt savienotam ar mūžīgo Radītāju? Vājam, grēcīgajam radījumam tiek dota iespēja runāt ar savu Meistaru! Mēs izsakām vārdus, un tie aizsniedz Universa Valdnieka troni. Vienkārši, kā kopīgi pa ceļu ejot, mēs varam sarunāties ar Jēzu, un uz klausīt Viņa apgalvojumu: "Es esmu tepat pie tavas labās rokas."

Katra sirsnīga lūgšana tiek atbildēta

Mēs savā sirdī varam sarunāties ar Dievu un iet caur dzīvi kopā ar Jēzu Kristu. Pildot ikdienas pienākumus, mēs, citiem nedzirdot, drīkstam izteikt savas sirds sāpes, bet šie vārdi neizgaista klusumā, neviens no tiem nepazūd. Nekas nespēj apklusināt dvēseles ilgas. Tas pārspēj ielu troksni un mašīnu dārdoņu. Mēs sarunājamies ar Kungu, un mūsu lūgšana tiek uz klausīta.

Lūdziet, tikai lūdziet, un jūs saņemsiet! Lūdziet pazemību, gudrību, drosmi un pieaugšanu ticībā! Katrai sirsnīgai lūgšanai tiks dota atbilde. Tā varbūt nenāks tieši tā, kā jūs gribējāt, vai arī jūsu paredzētajā laikā, tomēr atbildi saņemsiet tad un tādā veidā, kas vislabāk apmierinās jūsu vajadzību. Dievs atbildēs jūsu vientulībā, nogurumā un grūtībās raidītās lūgšanas — ne vienmēr atbilstoši jūsu domām, bet vienmēr jums par labu. [251]

STĀVOKLIS LŪGŠANĀ

Gan publiski, gan vienatnē lūdzot un izsakot savas vajadzības, mums ir iespēja Kunga priekšā locīt ceļus. Mūsu priekšzīme, Jēzus, "zemojās un lūdza". Arī par Kristus mācekļiem ziņots, ka tie "nometās ceļos un lūdza". Un apustulis Pāvils apliecina: "Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā". Tāpat darīja Ezra, izsūdzot Dievam Israēla grēkus, bet Daniēls pat "trīs reizes dienā nometās ceļos, pielūdza un slavēja savu Dievu".

Kunga bezgalīgais lielums un Viņa klātbūtnes apziņa iedveš patiesu godbijību. Šīm jūtām pret Neredzamo vajadzētu dziļi ietekmēt ikkatru sirdi. Lūgšanas vieta un stunda ir svēta, tāpēc ka klāt ir Dievs; un, ja cieņa tiek izteikta gan ar stāju, gan uzvedību, tad godbijības izjūta vēl padziļinās. "Svēts un bijājams ir Viņa vārds", atzīst dziesminieks, un, izrunājot Kunga vārdu, eņģeļi aizklāj savu vaigu. Ar kādu gan daudz lielāku cieņu mums, kritušajiem un grēcīgajiem cilvēkiem, vajadzētu ņemt mutē Viņa vārdu!

Būtu labi, ja mēs, vai nu esam veci vai jauni, atkal un atkal rūpīgi apsvērtu Svēto Rakstu vārdus, kas norāda, cik svēta ir vieta, kur atklājas Kunga klātbūtne. "Novelc savas kurpes no savām kājām", Dievs pavēlēja Mozum pie degošā krūma, "jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme." Un Jēkabs pēc tam, kad sapnī bija redzējis eņģeļus, izsaucās: "Tiešām, tas Kungs ir šajā vietā, bet es to nezināju." [252]

TICĪBA UN LŪGŠANA

Ticība Jēzum Kristum var izlīdzināt katru rakstura trūkumu, notīrīt katru traipu, izlabot katru kļūdu un attīstīt katru cēlu īpašību.

"Jūs esat pilnīgi Viņā."

Ticība un lūgšana ir cieši saistītas un tās jāaplūko kopā. Ticības lūgšanā ir ietverta dievišķa gudrība, un tā ir vesela zinātne, ar kuru vajadzētu iepazīties ikvienam, kas savā darbā vēlas gūt sekmes. Kristus saka: "Visu, ko jūs lūgdami lūgsiet, ticiet, ka jūs dabūsit, tad tas jums notiks." Tomēr Viņš skaidri pasaka, ka mūsu lūgumam jāsakā ar Dieva gribu; mums jālūdz par to, ko Kungs apsolijs, un saņemtais jāizlieto pēc Viņa prāta. Ja šie nosacījumi tiek ievēroti, apsoliījumi ir droši.

Lūgšanā mums ar Dievu vajadzētu runāt par grēku piedošanu un Svēto Garu, par kristīgu raksturu, gudrību un spēku veikt Viņa darbu, par katru apsoliģto dāvanu; bet pēc tam vajadzētu ticēt, ka mēs to saņemam, un saņemot izteikt savu pateicību.

Mums nevajadzētu sagaidīt tikai ārēji redzamus svētību pierādījumus. Dāvana ir jau pašā apsolījumā, tāpēc mēs varam mierīgi turpināt savu darbu, apzinoties, ka visu, ko Dievs ir apsolījis, Viņš spēj izpildīt, un dāvana, kas mums jau pieder, tiks pasniegta tad, kad tā mums visvairāk būs vajadzīga. [253]

BĪBELES IZPĒTES VĒRTĪBA

Rakstu pētīšana sniedz tādu intelektuālo stiprumu, ko nespēj dot nevienas citas studijas. Ak, ar kādu domu plašumu jaunatne var sastapties, meklējot Dieva Vārdā! Tur ir iespēja rakt arvien dziļāk un dziļāk, saņemot spēku ik reizi, kad pūlamies saprast patiesību; un tomēr priekšā vēl paliks bezgalība.

Visi, kas, apgalvojot, ka mīl Dievu un godā svētas lietas, tomēr atļaujas kavēties pie virspusējiem un nereāliem tematiem, nostājas uz ienaidnieka zemes un dara viņa darbus. Ja jaunieši vairāk pārdomātu Dieva godības atklāsmi dabā un Viņa Varenības un spēka izpausmes pasaulē, tad tie pēc katras tādas nodarbības justos cēlāki un lietderīgāki. Tie saņemtu enerģiju, kas nerada augstprātību. Pārdomājot dievišķā spēka radītos brīnumus, prāts apgūtu grūtāko un tajā pašā laikā visnepieciešamāko no visām mācībām, ka cilvēciskā gudrība, ja tā nav savienota ar Mūžīgo un netiek svētīta no Kristus žēlastības, patiesībā ir tikai ģeķība.

Kristus vidutāja darbs

Dārgā Dieva Dēla darbs, kurš savā dievišķajā Personā savienoja radījumu ar Radītāju, iznīcīgo ar Mūžīgo, ir temats, kas mūsu domas varētu nodarbināt visu dzīves laiku. Kristum bija uzdevums stiprināt citu pasaulu iemītnieku nevainību un lojalitāti, kā arī glābt šīs Zemes pazudušos un bojā ejošos cilvēkus. Viņš nepaklausīgajiem sagatavoja ceļu Dieva uzticības atgūšanai, un līdztekus [254] nodrošināja aizsardzību nekritušajām būtnēm, lai tās neskartu samaitāšana.

Kamēr mēs priecājamies, ka ir nekad nekritušas pasaules, to iemītnieki slavē un godā Jēzu Kristu par Viņa plānu glābt grēkam pakļautos Ādama dēlus un stiprināt viņus pašus to nevainībā un rakstura skaidrībā. Tā pati spēcīgā roka, kas pacēla cilvēces ģimeni no sabrukuma, kurā sātans to bija ierāvis ar savām kārdināšanām, citu pasaulu iemītniekus pasargā no grēka. Ikvienai pasaulei plašajā bezgalībā nepieciešamas Debesu Tēva un Dēla rūpes un aizgādība; un šīs rūpes pastāvīgi bauda arī kritusī cilvēce. Ar savu Vidutāja darbu Kristus glābj cilvēkus un reizē aizsargā grēkā nekritušās pasaules. Vai šie temati nav pietiekoši iespaidīgi un svarīgi, lai nodarbinātu mūsu domas, pamudinot apbrīnot un pielūgt Dievu?

Intelektuālā attīstība

Atveriet jaunatnei Svētos Rakstus, pievērsiet tās uzmanību tur apslēptajām bagātībām, māciet to meklēt patiesības dārgakmeņus, un tā iegūs tādu prāta stiprumu, kādu nevar sniegt visdažādāko filozofijas novirzienu studijas. Bībeles ieteiktie cēlie priekšstati, inspirēto liecību apbrīnojamā vienkāršība, prātam piedāvātie augstvērtīgie temati un skaidrā, spēcīgā gaisma, kas plūst no Dieva troņa, apgaismojot [255] saprašanu, attīstīs intelektuālās spējas līdz tādai pakāpei, ko tik tikko var aptvert, bet nekad nav iespējams pilnībā izskaidrot.

Bībele piedāvā neierobežotus apceres plašumus, kas ir tik daudz augstāki un savā raksturā cēlāki par nesvētota prāta radītajiem virspusējiem darbiem kā debesis pār zemi. Tādā veidā inspirētā cilvēces vēsture ir pieejama ikkatram; visi var sākt savus pētījumus. Var iepazīties ar pirmo cilvēku pāri, kā tie svētā nevainībā dzīvoja Ēdenē un priecājās par sadraudzību ar Dievu un bezgrēcīgajiem eņģeļiem. Var uzzināt par grēka izcelsmi un tā sekām, un tālāk, solīti pa solītim, izsekot svētajam ziņojumam, kur tiek stāstīts par nepaklausību, cilvēku atkrišanu un taisnīgo atmaksu par grēkiem.

Augstākā kultūra

Bībeles lasītājs var sarunāties ar sentēviem un praviešiem; var iepazīt visiedvesmojošāko notikumu ainas un satikties ar Kristu, kurš, būdams Debesu Valdnieks un viens ar Dievu, nonāca pie cilvēces un īstenoja dzīvē glābšanas plānu, saraudams sātana radītās važas un piedāvādams iespēju atkal atgūt dievišķo līdzību. Kristus pieņēma cilvēka dabu, trīsdesmit gadus dzīvoja uz šīs Zemes, un tad nodeva sevi par grēku upuri, lai cilvēkam nevajadzētu iet bojā un pazust; tas ir notikums, kam vērts veltīt visdziļākās pārdomas un nopietnākās studijas(..)

Ļaujiet prātam aptvert Dieva atklāsmju apbrīnojamās [256] patiesības, un tas vairs nekad netērēs spēkus pie vieglprātīgiem tematiem un ar riebumu novērsīsies no seklas literatūras un laiskas izklaidēšanās, kas tā demoralizē mūsdienu jaunatni. Tie, kuri izveido attiecības ar Svēto Rakstu dzejniekiem un gudrajiem un ļaujas saviļņojumam, iepazīstoties ar ticības varoņu cēlajiem darbiem, no šiem bagātajiem pārdomu laukiem atgriezīsies sirdī daudz šķīstāki un cēlāki, nekā būtu kļuvuši, iedziļinoties visievērojamāko laicīgo autoru darbos vai arī apbrīnojot un jūsmojot par faraonu un ķeizaru varoņdarbiem pasaulē.

Jauniešu spēki bieži vien vēl nav atmodušies, jo tie dievbijību nav darījuši par gudrības iesākumu. Kungs piešķirā Daniēlam gudrību un izpratni, jo viņš nepakļāvās nekādiem ārējiem iespaidiem, kas varētu kaitēt reliģiskajiem principiem. Mums ir tik maz garīgi lielu, nelokāmu un iespaidīgu vīru tāpēc, ka tie ievērojamus panākumus cer sasniegt, šķiroties no Debesīm.

Cilvēku bērni Dievu nebīstas, nemīl un negodā. Reliģija netiek ieausta dzīvē, bet tikai ārēji apliecināta. Kungs pavisam maz var darīt cilvēku labā, jo tie ir pārāk iedomīgi un aizņēmti paši ar sevi. Dievs vēlas, lai mēs paplašinātu savas spējas un izlietotu katru priekšrocību attīstīt un nostiprināt saprātu. Cilvēks taču ir dzimis augstākai un cēlākai dzīvei par to, kādu tas var izveidot virs Zemes. Mirstīgās eksistences periods ir jāizlieto, lai sagatavotos dzīvei, kuru ilguma ziņā varētu mērīt ar Dieva dzīvi. [257]

Bībele kā lielākais skolotājs

Ak, kas par tematiem apcerei tiek piedāvāti Svētajos Rakstos! Kur gan vēl varētu atrast kaut ko labāku, interesantāku un saistošāku? Kādā ziņā gan cilvēciskie pētījumi zinātnē savā grandiozumā un noslēpumainībā varētu līdzināties Bībelē atrodamajām atziņām? Kur vēl ir kaut kas tāds, kas prāta spējas varētu ierosināt uz tik dziļām un nopietnām pārdomām?

Ja mēs Bībelei ļautu runāt, tā mums iemācītu to, ko nekas cits nespēj sniegt. Bet, par nožēlošanu, ļaudis visu citu vērtē augstāk par Dieva Vārdu! Viņi kāri aprij nevērtīgu lasāmvielu un izdomātus stāstus, kamēr grāmatu Grāmata ar visiem savas svētās patiesības dārgumiem nelasīta paliek guļam uz galda. Ja Dieva Vārdu ņemtu par dzīves mērauklu, tas cilvēkus darītu smalkjūtīgākus, cēlākus un svētākus. Tā ir Dieva balss, kas runā uz cilvēku. Vai mēs to ņemsim vērā?

"Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus." Tam, kas meklē Rakstos, blakus stāv Dieva eņģeļi, ietekmējot un apgaismojot viņa prātu. Kristus uzaicinājumam šodien vēl ir tāds pats spēks kā pirms daudziem gadsimtiem, kad Viņš griezās pie pirmajiem mācekļiem: "Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani." [258]

PĒTIET RAKSTUS, DOMĀJOT PAR SEVI

Jauniešiem pašiem vajadzētu iepazīties ar Rakstiem. Viņi nedrīkst domāt, ka pietiek, ja patiesību meklē tie, kam lielāka pieredze, bet jaunākajiem tā jāpieņem, cienot to autoritāti. Jūdu tauta aizgāja bojā tāpēc, ka vadoņi, priesteri un rakstu mācītāji to novērsa no Bībeles patiesības. Ja ļaudis būtu ņēmuši vērā Jēzus mācības un paši meklējuši Rakstos, tad netiktu pakļauti iznīcībai. (..)

Cilvēka prātam nav iespējams pilnībā aptvert pat viena Dieva apsolvējuma bagātību un varenību.

Kāds uztver tā godību, cits – skaistumu un žēlastību, un dvēsele tiek piepildīta ar Debesu gaismu. Ja mēs spētu saskatīt visu godību, mūsu gars pagurtu. Tomēr no Dieva bagātīgajiem apsolījumiem mēs varam smelt vēl daudz lielākas atklāsmes par tām, kādas mūs iepriecina tagad. Mana sirds skumst, redzot, kā mēs novēršamies no mums paredzētās svētību pārpilnības. Mēs apmierināties ar acumirkļīgiem garīgās gaismas uzliesmojumiem, lai gan dienu no dienas varētu staigāt dievišķās klātbūtnes spožumā. [259]

NEATLAIDĪGAS PŪLES BĪBELES IZPĒTE

"Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tur ir mūžīgā dzīvība." Meklēt nozīmē cītīgi raudzīties pēc kaut kā pazuduša. Meklējiet Dieva Vārdā apslēptos dārgumus, jo bez tiem jūs nevarat iztikt! Aplūkojiet grūti saprotamās vietas, salīdzinot pantu ar pantu, un jūs atradīsiet, ka Raksti paši sevi izskaidro.

Kas Bībeli pēta lūdzot, tie ar katru meklēšanas reizi kļūst arvien gudrāki. Noskaidrojas daudzas agrāk nesaprastās vietas, jo Svētais Gars dara darbu, par kuru runāts Jāņa evaņģēlija četrpadsmitajā nodaļā: "Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis."

Kaut ko vērtīgu nekad nav iespējams iegūt bez nopietnām, neatlaidīgām pūlēm. Panākumi darbā būs nodrošināti tikai tiem, kas grib strādāt. Tieši tāpat bez dedzīgas piepūles mēs nevaram sagaidīt, ka vairošies zināšanas par garīgām lietām. Kas savā īpašumā vēlas iegūt patiesības dārgakmeņus, tiem pēc šīm vērtībām jārok līdzīgi kalnračim, meklējot zemē paslēpto rūdu.

Tie, kas darbojas vienaldzīgi un ar dalītām jūtām, nekad negūs paliekošas sekmes. Dieva Vārdu vajadzētu lasīt veciem un jauniem, — un ne tikai lasīt, bet pētīt un meklēt patiesību ar vislielāko nopietnību un pārliecību. Tad arī [260] apslēptā manta tiktu atrasta, jo Kungs pats vairotu izpratni par Rakstiem.

Atbrīvošanās no aizspriedumiem

Pētot Vārdu, atstājiet aiz durvīm savus iepriekš izveidotos uzskatus un pierastos pieņēmumus. Jūs nekad nenonāksiet pie patiesības izpratnes, ja Rakstus lasīsiet, lai attaisnotu paši savas idejas. To visu nolieciet malā, un ar sagrauztu sirdi ejiet pie Ieva, lai dzirdētu, ko Viņš jums sacīs. Kā vienkārši patiesības meklētāji apsēdieties pie Jēzus kājām un mācieties no Viņa, tad Vārds apgaismos jūsu prātu. Bet tiem, kas savā gudrībā ir kļuvuši pārāk iedomīgi, Kristus saka: "Ja arī jūs vēlaties iegūt pestīšanu, tad vispirms nepieciešams kļūt iejūtīgākiem un paze-mīgākiem."

Nelasiet Bībeli savu pierasto uzskatu gaismā; bet meklējiet patiesību un lūdziet, atbrīvojušies no visiem aizspriedumiem. Ja pētot pārliecināties, ka jūsu iemīļotie uzskati nesaskan ar Vārdu, necentieties Vārdu piemērot savai izpratnei, bet mainiet uzskatus. Neļaujiet, ka tas, kam jūs agrāk ticējāt vai ko darījāt, pārvaldītu jūsu izpratni. Atveriet savu prātu, lai aplūkotu bauslības brīnumus! Izmeklējiet labi, kas tur ir rakstīts un tad nostājieties uz mūžīgās Klints!

Dieva prāta atzīšana

Mūsu glābšana atkarīga no tā, vai atzīstam Dieva nodomus, kā tie atklāti Viņa Vārdā. Nekad nepārtrauciet jautāt un meklēt pēc patiesības! Jums katrā ziņā jāizprot savs pienākums. Jums jāzina, ko [261] darīt, lai tiktu glābti. Kungs vēlas jūs ar visu iepazīstināt, bet jums jāvingrinās ticībā. Kad jūs meklējat Rakstos, tad ticiet, ka Dievs ir un ka Viņš ikvienam centīgam meklētājam atmaksās!

Meklējiet Rakstos ar garīgi izslāpušu un alkstošu sirdi! Rocieties Vārdā kā kalnrači rokās pēc Zemes veltēm, un neliecieties mierā, līdz neesat izpratuši savas attiecības ar Dievu un Viņa gribu!

Godbijība Bībeles izpētē

Bībeles studijās mums vajadzētu ievērot godbijību, izjūtot, ka atrodamies Dieva klātbūtnē. Visa vieglprātība un nenopietnība jānoliek pie malas. Kamēr dažas daļas Dieva Vārdā ir viegli saprotamas, citu tekstu patiesā nozīme nav tik ātri aptverama. Ir nepieciešama pacietīga izpēte, pārdomas un lūgšanas. Atverot Rakstus, ikvienam vajadzētu lūgt Svētā Gara apgaismojumu; un šis apsolījums droši piepildīsies.

Gars, ar kādu jūs dodaties pie Rakstu izpētes, noteiks, kāda rakstura palīgs stāvēs jums blakus. Kas sirds pazemībā meklē dievišķu vadību, ar tiem kopā būs gaismas pasaules eņģeļi. Bet, ja kāds Bībeli atver negodbijīgi, pats jūtoties pietiekoši gudrs, vai ar aizspriedumiem sirdī, tam blakus stāvēs sātans, kurš Dieva Vārda skaidros paziņojumus parādīs sagrozītā gaismā. [262]

ČAKLAS BĪBELES PĒTĪŠANAS ALGA

Patiesības meklētājs tiks daudzpusīgi atalgots, un katrs jauns atklājums kļūs par auglīgu lauku tālākiem pētījumiem. Ļaudis izmainās atbilstoši tam, par ko viņi domā. Ja uzmanību piesaista banāliem un dēku pilniem piedzīvojumiem, pats cilvēks kļūst banāls. Ja kāds ir par nolaidīgu, lai iegūtu kaut ko vairāk par dievišķās patiesības virspusējām zināšanām, tad arī nesaņems bagātās svētības, kuras Dievs tam bija paredzējis piešķirt. Pastāv likums, ka prāts kļūst ierobežots vai arī paplašinās atkarībā no pārdomu vielas, ar ko tas tiek nodarbināts.

Ja cilvēks patiesības izpētei nepievēršas dedzīgi un neatlaidīgi, gara spēki neglābjami panīkst un zūd spējas izprast Dieva Vārda domu dziļumu, bet, ja tas nopūlas izdibināt Bībeles tematus, salīdzinot vienu Rakstu vietu ar otru un garīgās lietas ar garīgām, prāts kļūtu arvien plašāks. Iedziļinieties Vārdā: centīgu un prasmīgu meklētāju tur sagaida bagātīgi atziņu krājumi!

Bībele kā vadonis

Lai studenti par savu vadoni izvēlas Bībeli un stāv stingri par patiesības pamatlikumiem, tad tiešām būs iespējams sasniegt daudz! [263]

BĪBELE KĀ AUDZINĀTĀJA

Audzinašanās un izglītībā Svētie Raksti ir ārpus konkurences. Bībele ir senākā un visaptverošākā cilvēces vēstures grāmata, kāda mums pieejama. Tā svaiga izplūst no mūžīgās patiesības Avota, un, ejot cauri gadsimtiem, dievišķā roka ir saglabājusi tās tīrību. Tā apgaismo vistālāko pagātņi, kur cilvēciskie meklējumi veltīgi mēģina iespiesties. Vienīgi Dieva Vārdā mēs iepazīstamies ar spēku, kas lika pamatus Zemei un izpleta debesis. Tikai tur mēs atrodam ticamu ziņojumu par tautu izcelsmi. Vienīgi tur sastopamies ar pasaules vēsturi, kas nav cilvēciskās augstprātības un aizspriedumu izkropļota.

Mūžīgā balss

Dieva Vārdā prāts rod ierosmes visdziļākajām pārdomām un augstākajiem centieniem. Tur mēs nonākam saskarē ar sentēviem un praviešiem un dzirdam Mūžīgā balsi runājam ar cilvēkiem. Mēs ieraugām Debesu Majestāti, kurš pazemojās, kļūdams par mūsu aizvietotāju un garantu, viens pats izejot cīņā pret visiem tumsības spēkiem un gūstot uzvaru mūsu labā. Tādi temati noteikti aizkustina, šķīsta un dara cēlāku sirdi, vienlaikus dodot spēku un iedvesmojot prātu jauniem sasniegumiem.

Tie, kas par drosmi un vīrišķību uzskata vienaldzīgu vai nicinošu izturēšanos pret Dieva prasībām, atklāj savu ģeķību un [264] nezināšanu. Kamēr viņi lielās ar brīvību un neatkarību, tie patiesībā atrodas grēka un sātana verdzībā.

Patiesā dzīves gudrība

Skaidrs priekšstats par to, kas ir Dievs un ko Viņš no mums vēlas, vedīs pie veselīgas pazemības. Tie, kas pareizi pētīs svēto Vārdu, sapratīs, ka cilvēka intelekts nav visvarens. Viņi apzināsies, ka bez palīdzības, ko vienīgi Dievs var sniegt, cilvēciskais stiprums un gudrība ir tikai vājums un neziņa.

Kas sekos dievišķajai vadībai, tie noteikti atradīs patieso glābjošās žēlastības un īstās laimes avotu un varēs tajā dalīties ar citiem. Ārpus reliģijas nevienam nevar būt reāls prieks par dzīvi. Mīlestība uz Dievu apskaidro un veido cēlāku gaumi un ikkatru vēlmi, tā pastiprina izjūtas un dara gaišāku ikvienu atzīstama prieka brīdi, Tā ļauj cilvēkam lietas pareizi novērtēt un līksmoties par visu patieso, labo un skaisto.

Bet pāri visam, tā mudina vērtēt Bībeli, jo tur mums ir atklāta Dieva griba. Tur mēs uzzinām par savas radīšanas mērķi un arī par līdzekļiem, kā to sasniegt. Mēs mācāmies, kā saprātīgi uzlabot zemes dzīvi un nodrošināt nākamo, mūžīgo. Neviena cita grāmata nevar tā apmierināt prāta meklējumus vai sirds ilgas. Iegūstot zināšanas no Dieva Vārda un apzinīgi tās īstenojot dzīvē, cilvēks no pagrimuma vislielākajiem dziļumiem var pacelties Dieva bērna stāvoklī un kļūt par bezgrēcīgo eņģeļu sabiedroto. [265]

GODBIJĪBA

Mīlie jaunie draugi, dzīvojot uz šīs Zemes, jums ir priekštiesība pagodināt Dievu, taču, lai to panāktu, ir jāatsakās no visa seklā, vieglprātīgā un mazsvarīgā, pievēršoties lietām ar mūžības vērtību.

Mēs dzīvojam laikā, kad ikvienam īpašu uzmanību vajadzētu veltīt Pestītāja norādījumam: "Esiet modri un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā!" Viena no jūsu stiprākajām kārdināšanām būs tieksme uz negodbijību. Dievs ir augsts un svēts; un pazemīgai, ticīgai dvēselei Viņa nams uz Zemes, kur ļaudis pulcējas Kungu pielūgt, ir kā vārti uz Debesīm. Slavas dziesmas un Kristus kalpu runātie vārdi ir Dieva paredzētie līdzekļi, lai katru cilvēku draudzē sagatavotu augstākai kalpošanai, kur nevarēs piedalīties neviens, kas nav tīrs un svēts(..)

Izturēšanās Dieva namā

Mūsdienu jaunatnei ļoti pietrūkst godbijības. Redzot, cik pavirši ticīgu vecāku bērni attiecas pret kārtību un pieklājību, kādai vajadzētu valdīt Kunga namā, es jūtos visai uztraukta. Kamēr Dieva kalpi ļaudīm pasniedz dzīvības Vārdu, daži kaut ko lasa, bet citi sačukstas un smejas. Viņi grēko, skatoties apkārt un novēršot savu biedru uzmanību. Ja tādus ieradumus neierobežos, tie arvien pieaugs un nevēlami iespaidos visus apkārtējos ļaudis. [266]

Bērniem un jauniešiem tomēr būtu jāapzinās, kāda iedomība no viņu puses ir izturēties vienaldzīgi un bezrūpīgi sanāksmēs, kur pielūdz Dievu. Kungs ievēro katru negodbijīgo domu vai rīcību, un tā tiek reģistrēta Debesu grāmatās. Viņš saka: "Es zinu tavus darbus." Dieva visu redzošajam skatam nekas nav apslēpts. Ja jums kaut kādā ziņā ir izveidojies ieradums Dieva namā uzvesties neuzmanīgi vai vienaldzīgi, tad saņemieties un labojieties, pierādot savu pašcieņu! Vingrinieties godbijībā, līdz tā kļūst par daļu no jūsu būtības!

Neizturieties tik negodbijīgi pret Kunga namu un Viņa pielūgšanu, ka svētrunas laikā atļautos viens ar otru sarunāties! Ja vainīgie spētu saskatīt, kā uz tiem noraugās Dieva eņģeli, veicot pierakstus par viņu slikto uzvedību, tos pārņemtu kauna izjūtas un riebums pret sevi. Dievs ilgojas pēc uzmanīgiem klausītājiem, jo citādi, kamēr ļaudis guļ, ienaidnieks sēj nezāli.

Nevienā jomā, kas ir svēta un attiecas uz Kunga pielūgšanu, jūs nedrīkstat izturēties bezrūpīgi un vienaldzīgi. Kad jūs klausāties dzīvības vārdus, vajadzētu atcerēties, ka tā ir paša Dieva balss, kas skan caur Viņa nozīmētajiem vēstnešiem. Nepalaidiet garām šos vārdus, jo, sirdi uzņemti, tie jūs pasargās no nepareiziem ceļiem!

Jokošanās attiecībā uz reliģiskām lietām

Man ļoti sāp, ka daudziem jauniešiem, kas apliecina ticību, trūkst jebkādu zināšanu par atgriešanos. Nav vērojama rakstura pārmaiņa. Viņi nav sapratuši, cik nopietni tas ir [267] — uzskatīt sevi par kristietiem: viņu dzīve rit pilnīgā pretrunā ar ticīga cilvēka nostāju. Ja viņi tiešām piederētu patieso Dieva dēlu un meitu pulkam, tad vairs neaizrautos ar muļķīgu niekošanos un jokošanos, neizteiktu ģeķīgas piezīmes, pavedinot citus rīkoties līdzīgi viņiem. Cilvēks, kas ilgojas pēc Dieva atzinības un Debesu garantijām, stingri un noteikti noraidīs ikkatru muļķīgu joku attiecībā uz garīgām lietām.

Vienaldzība šajā ziņā slēpj lielas briesmas; nav lielāka neaprāta par bezrūpību un nevietā izteiktiem jokiem. Vieglprātīga rakstura jauniešus mēs varam sastapt it visur. Lai jums ar viņiem nav nekā kopīga, jo tas ir bīstami. Un, ja šie jaunieši sevi apliecina par kristiešiem, tad jāuzmanās vēl vairāk. Viņu domas plūst seklā gultnē, un tiem daudz vieglāk būs novest jūs lejup līdz savam līmenim, nekā jums tos pacelt augšup, padarot cēlākas viņu domas un labojot rīcības vaidu. Izvēlieties tādus biedrus, kas ir pieklājīgi vārdos un visā savā uzvedībā!

Lai pagodinātu Dievu, jums no savas puses jādara vislabākais, tāpēc arī biedroties vajadzētu ar tādiem cilvēkiem, kas palīdz saglabāt atšķirību starp svēto un parasto. Ja vēlaties sev plašu redzesloku, cēlas domas un centienus, tad izvēlieties biedrus, kuru ietekme stiprinātu pareizos pamatprincipus. Lai katra doma un katrs rīcības motīvs tiek pakļauts vienam mērķim - aizsniegt mūžīgo, laimes pilno dzīvi. [268]

LABI NOPAMATOTA CERĪBA

Kā jūs varat zināt, vai Dievs jūs ir pieņēmis? Pētiet ar lūgšanu Viņa Vārdu un nenolieciet to pie malas kādas citas grāmatas dēļ! Bībele pārlicinās par grēku. Tā skaidri atklās pestīšanas ceļu un iepazīstinās ar krāšņo, godības pilno atalgojumu. Šī grāmata stāstīs par bezgrēcīgo Glābēju un mācīs, ka jūs varat saņemt piedošanu, pateicoties vienīgi Viņa neierobežotajai žēlastībai.

Nepametiet novārtā lūgšanu vienatnē, jo tā ir kā jūsu reliģijas dvēsele! Nopietni un ar pārliecību sauciet pēc sirds skaidrības! Lūdziet tik apņēmīgi un dedzīgi, it kā no tā būtu atkarīga jūsu fiziskā dzīvība! Palieliet Dieva priekšā tik ilgi, līdz jūsos pamostas dziļas, sirsnīgas ilgas pēc pestīšanas un jūs pārņem skaidra apziņa par grēku piedošanu!

Mūžīgās dzīvības cerība nav iedomājama bez stipra pamata. Tā ir noteikta vienošanās starp Dievu un jums— vienošanās uz mūžību.

Nedroša cerība ved vienīgi pretī bojāejai un nekur citur. Tā kā no Dieva Vārda pieņemšanas ir atkarīgs vai jūs pastāvēsiet vai kritīsiet, tad no šī Vārda arī vajadzētu meklēt pierādījumus savam stāvoklim. Tas atklās, ko jums vēl nepieciešams darīt, lai kļūtu par īstu kristietiem. Nenolieciet savas bruņas un neatstājiet cīņas lauku, pirms neesat ieguvuši uzvaru un nevarat gavilēt kopā ar Glābēju!

Mani jaunie draugi, iepazīstieties ar literatūru, kas jums var sniegt patiesas zināšanas un kas var palīdzēt visai jūsu ģimenei! Apņemieties stingri: "Es neizšķiedīšu dārgos mirkļus, lasot to, kas man nevar dot neko labu, bet tikai padara nederīgu kalpošanai citiem. Savu laiku un domas tagad izlietošu tā, lai kļūtu derīgs Dieva darbam. Es aizvēršu acis pret grēcīgām un vieglprātīgām lietām, un, tā kā manas ausis pieder Kungam, es neklausīšos ienaidnieka viltīgajos prātojumos. Arī mana balss vairs nekādā ziņā nepaklausies iespaidiem, ko nepārvalda Dieva Gars. Mana miesa ir Svētā Gara mājoklis, tāpēc visus savas būtnes spēkus tagad veltīšu vērtīgiem un cēliem darbiem."

LASĀMVIELAS IZVĒLE

Audzināšana ir fizisko, intelektuālo un garīgo spēju sagatavošana vislabākajai dzīves pienākumu izpildei. Fiziskā izturība un smadzeņu stiprums un aktivitāte samazinās vai pieaug atkarībā no tā, ar ko mēs nodarbojamies. Tāpēc prātu vajadzētu tik ļoti disciplinēt, lai līdzsvaroti attīstītos visas spējas.

Daudzi jaunieši ir dedzīgi grāmatu lasītāji. Viņi vēlas iepazīties ar visu, ko vien var dabūt, bet lai tie pret lasīto ir tikpat uzmanīgi kā pret to, ko dzird! Es esmu pamācīta, ka nepiemērotas lasāmvielas dēļ tiem draud lielas briesmas zaudēt morālo skaidrību. Sātanam ir tūkstošiem iespēju, kā paralizēt prātu. Viņi nevar būt droši nevienam acumirkli. Ir nepieciešama liela uzmanība, lai nekristu par upuri ienaidnieka kārdinājumiem.

Neveselīgas lasāmvielas iespaids

Sātans zina, cik liela ietekme uz garu ir barībai, kādu tas lieto. Gan jauniešus, gan piedzīvojušus ļaudis ienaidnieks cenšas pavadīt uz dažādu stāstu, izdomātu pasaku un citas tamlīdzīgas literatūras lasīšanu. Nonākot tādas lasāmvielas iespaidā, cilvēki parasti kļūst nederīgi tiem priekšā stāvošo dzīves pienākumu izpildei. Viņi dzīvo nereālā pasaulē, un tiem nav vēlēšanās meklēt Rakstos, lai baudītu Debesu mannu. Prāts, kuru bija nepieciešams nostiprināt, kļūst vājš un pazaudē [272] spējas apgūt lielās patiesības par Kristus misiju un darbu — patiesības, kas to padarītu spēcīgāku, paplašinātu uztveres spējas un iedegtu karstas, nopietnas ilgas uzvarēt tā, kā Kristus uzvarēja.

Garīguma ienaidnieki

Ja būtu iespējams iznīcināt lielu daļu no grāmatām, kas nonāk pārdošanā, tad tiktu novērsta sērga, kas visai postoši iedarbojas uz cilvēku sirdi un prātu. Mīlas stāsti, viegla satura uzbudinoši sacerējumi un pat tā sauktās reliģiskās noveles— grāmatas, kurās autors savam darbam ir pievienojis kādu garīgu pamācību,— ir lāsts lasītājam. Var jau būt, ka saturā viscaur manāmas reliģiskas izjūtas, bet vairākumā gadījumu sātan, tērpies eņģeļa drēbēs, tikai vēl iespaidīgāk var pievilt un kārdināt. Nevienam nav tā nostiprinājies pareizos pamatlikumos un tik drošs pret jebkādiem uzbrukumiem, ka mierīgi varētu lasīt tādas grāmatas.

Daiļliteratūras lasītāji izdabā ļaunumam, kas izposta garīgumu un aptumšo Svēto Rakstu lappušu skaistumu. Tas rada neveselīgu uzbudinājumu, satrauc iztēli, samazina prāta lietderību, novērš dvēseli no lūgšanām un padara cilvēku nederīgu jebkādam garīgam pienākumam.

Daudzus mūsu jauniešus Dievs ir apveltījis ar izcilām spējām, bet tie bieži vien novājina savus spēkus un ievēd apmulsumā prātu, tā ka gadiem ilgi viņi nepieaug žēlastībā vai mūsu ticības pamatlikumu atziņās; bet par iemeslu kalpojusi vienīgi negudra lasāmvielas izvēle. Tiem, kas domā par Kristus drīzo atnākšanu un kāro [273] pēc brīnišķās pārvēršanas, "kad iznīcīgais apvilks neiznīcību", šajā pārbaudes laikā vajadzētu dzīvot pēc augstāka rīcības plāna.

Jautājiet paši sev, mani jaunie draugi, kādi piedzīvojumi jums ir bijuši ar šo uzbudinošo literatūru? Vai pēc tādu grāmatu lasīšanas jūs varat atvērt Bībeli un ar interesi iedziļināties dzīvības Vārdā? Vai Dieva Grāmata jums tad nešķiet neinteresanta? Mīlas stāstu burvība ir pārņēmusi jūsu prātu, iznīcinot veselīgo gaumi un padarot jūs nespējīgus pievērst uzmanību nopietnām, svinīgām patiesībām, kas saistās ar jūsu mūžīgo labklājību.

Bez šaubīšanās šķīrieties no jebkuras nevērtīgas lasāmvielas! Tā nestiprina garīgumu, bet modina izjūtas, kas samaitā jūsu iztēli un pamudina mazāk domāt par Pestītāju un Viņa brīnišķajām mācībām. Pasargiet savu prātu no visa, kas to varētu novērst nepareizā virzienā! Neapgrūtiniet sevi ar sekliem romāniem, kas garīgajiem spēkiem nesniedz nekādu labumu! Kādu barību jūs izvēlēsit savam prātam, tādas būs arī jūsu domas.

Grāmatu Grāmata

Cilvēka ticības piedzīvojumus lielā mērā iespaido grāmatas, kuras tas lasa brīvajā laikā. Lai saglabātu veselīgu spriedumu un skaidrus reliģiskos principus, jaunatnei jāizveido sadraudzība ar Dievu, pamatojoties uz Viņa Vārdu. Norādot uz pestīšanu Jēzū Kristū, Bībele mūs vada uz augstāku, labāku dzīvi. Tā satur vispievilcīgāko un [274] pamācošāko vēsturi un biogrāfiskos aprakstus, kādi jebkad nākuši atklātībā. Ja cilvēka spriedumu nav samaitājusi izdomātu stāstu lasīšana, viņš Bībeli uzskatīs par saturā interesantāko grāmatu.

Bībele ir grāmatu Grāmata. Ja jūs mīlat Dieva Vārdu, lasot un pētot to katrā izdevīgā brīdī, lai savā īpašumā iegūtu tās dārgās vērtības un pastāvīgi būtu gatavi uz katru labu darbu, tad varat būt droši, ka Jēzus jūs velk pie sevis. Tomēr nav pietiekoši lasīt Rakstus tikai gadījuma pēc, necenšoties aptvert Kristus mācības, lai jūs varētu saskaņoties ar Viņa norādījumiem. Dieva Vārdā apslēptos dārgumus var atklāt vienīgi dziļi, dziļi nolaižoties patiesības raktuvju šahtās.

Miesīgais prāts no patiesības atsakās, bet atgriezta dvēsele piedzīvo apbrīnojamu pārmaiņu. Grāmata, kas agrāk šķita tik nepievilcīga, jo grēcinieka acīm atklāja viņa pārkāpumus, tagad sniedz dvēselei barību, prieku un dzīves piepildījumu. Taisnības Saule apgaismo svētās lappuses, un Dieva Gars tās izlieto, lai runātu uz sirdi.(..)

Lai visi, kas savu mīlestību veltījuši vieglai lasāmvielai, tagad uzmanību pievērs drošajam praviešu Vārdam. Ņemiet savu Bībeli un ar svaigu interesi pētiēt Vecās un Jaunās Derības svētos vēstījumus! Jo biežāk un cītīgāk jūs pārdomāsiēt Rakstos teikto, jo vairāk atklāsiēt tā skaistums, bet patika uz vieglo lasāmvielu izzudīs. Uzņemiet šo svēto Sējumu savā sirdī, tad tas jums kļūs par draugu un vadoni! [275]

EFEZIEŠU PIEMĒRS

Pēc atgriešanās efezieši mainīja savus ieradumus un dzīvesveidu. Svētā Gara pārliecināti, tie nekavējoties rīkojās un atklāti atstāja visus buršanas noslēpumus. Tie sanāca kopā, nožēloja pagātnē pieļauto kļūdu — svētā sašutumā par to, kā agrāk bija varējuši tā nodoties buršanai un tik augstu vērtēt grāmatas, kas iepazīstina ar sātana iedvesmotajiem maģijas likumiem un buršanas paņēmieniem. Tagad viņi stingri apņēmas novērsties no kalpošanas ļaunajam, tāpēc atnesa dārgos sējumus un tos publiski sadedzināja, ar to pierādot savas atgriešanās patiesumu(..)

Grāmatas, kuras efezieši, atzīstot Evaņģēlija patiesību, atdeva liesmām, tiem agrāk bija ļoti mīļas, viņi bija ļāvuši tām pārvaldīt savu sirdsapziņu un vadīt prātu un domas. Arī tagad viņi vēl varēja tās pārdot, bet tā ļaunums būtu saglabājies; taču tiem riebās sātāniskie brīnumi un visa burvju māksla, un tie izjuta nepatiku pret zināšanām, kuras kādreiz no šīm grāmatām bija ieguvuši. — Un te es vēlētos jautāt jauniešiem, kas iepazīnušies ar patiesību: "Vai jūs savas maģiskās grāmatas esat sadedzinājuši?"

Mūsdienu maģiskās grāmatas

Mēs negribam jūs apsūdzēt ļaunumā, ar kuru kādreiz bija sapinušies efezieši, vai arī apgalvot, ka jūs būtu nodarbojušies ar maģiju un piedalījušies dažos viņu praktizētajos [276] buršanas mākslas ieradumos.

Mēs nevaram sacīt, ka jūs būtu zīlējuši vai stājušies sakaros ar ļaunajiem gariem. Bet vai tomēr jums nav zināmas saistības ar visa ļaunuma autoru, ar šo tumšo noslēpumu un ellišķīgās mākslas izgudrotāju? Vai jūs neesat uzklāstījuši čukstus no būtnes, kas ir šīs pasaules dievs un valdnieks pār ļaunajiem gariem pasaules telpā? Vai neesat pakļāvušies viņa meliem un kalpojuši kā viņa aģenti, darīdami to pašu, ko darījāt pirms atgriešanās? Vai jūs neesat nodevušies viņam, un - plašāk raugoties, — vai jūs neuzturat sakarus ar ļaunajiem eņģeļiem, mācīdamies no tiem, kā piekrāpt savas un citu dvēseles?

Un kā ar maģiskajām grāmatām? Ko jūs esat lasījuši? Ar ko kopā esat pavadījuši laiku? Vai jūs esat centušies pētīt svēto praviešu rakstus, lai dzirdētu Dieva balsi, kas runā no Viņa Vārda?

Pasaule ir pārpludināta ar grāmatām, kas izkaisa šaubu, neticības un bezdievības sēklu; un lielākā vai mazākā mērā jūs savas zināšanas esat ieguvuši tieši no šīm grāmatām, kas taču ir maģiskas. Tas Dievam neatstāj vietu jūsu prātā un dvēseli šķir no patiesā Gana.

Kad prāts vairs nespēj uztvert nopietnas domas

Sējumus, kurus jūs esat lasījuši, ir sacerējuši sātana pārstāvji, lai savaldzinātu prātu ar sātana skolas izstrādātām teorijām, norādot uz veidu, kā jūs, kalpojot ļaunajam, viņu varētu pagodināt. Cik daudz ir neticību iedvesošu [277] grāmatu, kas radītas, lai satrauktu prātu ar īpašām šaubām! Sātans tās apdvesis ar savu saindēto elpu, un šo darbu lasītājus pārņem nāvīgs garīgais drudzis.

Ak, cik daudz pasaulē ir dažādu izdomātu sacerējumu, kas prātā rada nereālas un neprātīgas izjūtas, padarot nepatīkamus patiesības un taisnības vārdus! Tos lasot, gars kļūst nespējīgs uzņemt nopietnas domas un pacietīgi un neatlaidīgi pētīt Rakstus, kas ir kā rokasgrāmata, kurā var atrast norādījumus ceļā uz Dieva valstību.

Daudz tiek rakstīts par bagātības iegūšanu šeit virs zemes, it kā ar šīs pasaules dārgumiem mēs varētu iegādāties vīzu uz Debesīm. Tāpat pastāv daudz vēstures sējumu, kas stāsta par cilvēku pārdrošību un lielību, par viņu sasniegumiem, kuri tomēr neuzrāda nevienu gaismas staru ceļā uz labāku dzīvi.

Grāmatas, kas maldina

Kāds neskaitāms daudzums grāmatu sarakstīts par kariem un asins izliešanu, kas jaunatni ieved maldos! Tas lasot, velns stāv jauniešiem blakus, iedvešot nežēlības garu, ar kuru tie šeit saskārās; asinis viņu dzīslās tiek sakarsētas, un satraukums ved pretī ļauniem darbiem. Un cik daudz ir amorālas literatūras, kas izraisa nesvētas vēlmes un uzkurina sirdī kaislības, novēršot prātu no visa tīrā un skaidrā!

Jums tiešām ir bijušas savas maģiskās grāmatas, kurās aprakstītās ainas un notikumus ir iedvesis tas, kurš reiz bija godības pilns eņģelis Debesīs.(..) [278]

Sātana burvestības pārvarēšana

Es vēlos jums jautāt, vai šīs maģiskās grāmatas nevajadzētu sadedzināt? Sātaniskie spēki gādā, lai būtu vilinošas vietas, kur tiek saudzēta un paciesta izlaidība, bet katrā tādā vietā ir klāt neredzams liecinieks, kas ievēro tumsībā darītos darbus. Vieglprātīgo, lepno un izlaidīgo sabiedrībā sātans ir vadītājs un galvenais kūdītājs uz izpriecām. Viņš tur uzturas maskējies. Burvestība ir sastopama visās malās, un pasaule un draudze atrodas tās būtnes iespaidā, kura vada ļaudis darīt lietas, ko tie nekad nav domājušas darīt. Ja tie jau iepriekš būtu informēti par saviem darbiem, tad būtu tikpat pārsteigti kā Hazaēls, kad pravietis tam atklāja nākotni. (..)

Katrs vīrietis, sieviete un bērns, kuru nepārvalda Dieva Gars, atrodas sātana burvības iespaidā un ar saviem vārdiem un darbiem arī citus novērš no patiesības ceļa. Bet, ja sirdī valdīs Kristus pārveidojošā žēlastība, dvēsele sajūtīs taisnīgas dusmas par to, ka tā tik ilgi atraidījusi grēciniekiem piedāvāto lielo atpirkšanas maksu. Un Kunga piešķirtajā žēlastībā tā atteiksies no sadarbības ar sātanu un nodos visu sevi — miesu, dvēseli un garu — kalpošanā Dievam. Tāds ticīgais, kā kādreiz efezieši, ienīdīs burvestību un pārraus pēdējo pavedienu, kas to saista ar sātanu. Viņš atstās tumsības lielkunga karogu un nostāsies zem valdnieka Imanuēla asinīm slacītā karoga. Maģiskās grāmatas tiks sadedzinātas. [279]

ĪSTĀ GARĪGĀ BARĪBA

Ko lai lasa mūsu bērni? - Tas ir nopietns jautājums, kas prasa pārdomātu atbildi. Es esmu norūpējusies, redzot kristīgās ģimenēs laikrakstus un žurnālus, kuros ik numurā turpinās izdomāti stāsti, kas neatstāj labu iespaidu uz prātu. Es esmu novērojusi tos, kas gūst baudu no tādas lasāmvielas. Viņiem bija priekšrocība klausīties Dieva Vārda patiesības un iepazīties ar

mūsu ticības pamatprincipiem, bet, sasniedzot jauniešu vecumu, tie patiesās dievbijības ceļu ir atstājuši.

Šiem dārgajiem jauniešiem rakstura veidošanā ļoti nepieciešams vislabākais materiāls—mīlestība, dievbijība un atziņa par Jēzu Kristu. Bet daudziem pietrūkst saprātīgas izpratnes par patiesību, kāda tā ir Jēzū. Viņu gars barojas no sensacionāliem stāstiem. Tie dzīvo nereālā pasaulē un ir nespējīgi pildīt praktiskās dzīves pienākumus.

Sliktas literatūras radītās sekas

Es esmu novērojusi bērnus, kas auguši tādos apstākļos. Vai nu atrazdamies mājās, vai ārpus tām, tie visur bija nemierīgi un sapņaini, nespējīgi uz nopietnām sarunām, tērzēdami vienīgi par gluži vispārīgām lietām. Domās kavējoties pie ikdienišķiem vai vēl sliktākiem tematiem, cēlākās, augstākiem mērķiem piemērotās spējas, bija panīkušas, līdz to īpašniekiem vairs gandrīz nemaz neatlika spēka tiekties pēc kaut kā labāka. Reliģiskas [280] domas un sarunas viņiem bija kļuvušas nepatīkamas.

Gara barība, kāda tiem patika, atstāja aptraipošu iespaidu un noveda pie netīrām un jutekliskām domām. Redzot, cik liels ir šo jauniešu zaudējums, ignorējot izdevības iegūt zināšanas par Jēzu Kristu, kurā taču savienojas visas mūsu cerības uz mūžīgo dzīvi, mani pilda sirsnīga līdzjūtība. Cik daudz dārgā laika ir izšķiests, — bet to taču varēja izlietot, lai iepazītos ar patieso dievbijības Priekšzīmi!

Es esmu personīgi pazīstama ar dažiem, kas sliktu lasīšanas ieradumu dēļ ir zaudējuši veselīga sprieduma spējas. Viņi caur dzīvi iet ar slimīgu iztēli, traģiski uzņemot pat vismazākās nepatīkšanas. Lietas, ko veselīgs, racionāls prāts pat nepieminētu, tiem kļūst par nepanesamiem pārbaudījumiem un neuzvaramiem kavēkļiem. Viņiem dzīve aizrit pastāvīgā ēnā.

Tie, kuri ļaujas ieradumam lasot traukties cauri uzbudinošiem stāstiem, sakropļo savus garīgos spēkus un padara sevi nespējīgus intensīvām pārdomām un pētījumiem. Ir sastopami vīrieši un sievietes jau pāri pusmūžam, kas nekad nevarēs atbrīvoties no nesavaldīgas lasīšanas atstātā iespaida.

Agrīnajos dzīves gados izveidojies ieradums pieaug un nostiprinās līdz ar pašu cilvēku, un pūles to pārvarēt, par spīti visai apņēmībai, var gūt tikai daļējas sekmes. Daudzi nekad vairs nespēj atgūt sākotnējo gara enerģiju. Visi centieni kļūst par praktiskiem kristiešiem beidzas līdz ar šīm labajām ilgām. Viņi vienkārši nevar būt Kristum līdzīgi, turpinot barot prātu ar tāda veida literatūru.

Un fiziskais iespaids uz veselību nav mazāk postošs. Tādi [281] lasīšanas ieradumi nevajadzīgi apgrūtina nervu sistēmu. Dažos gadījumos jaunākos un pat vecākās paaudzes ļaudis no pārmērīgas lasīšanas ir skārusi paralīze. Prāts tiek turēts pastāvīgā uzbudinājumā, līdz jūtīgais smadzeņu mehānisms tā nogurst, ka to ķer trieka.

Garīgi dzērāji

Attīstot kāri pēc uzbudinošas, sensacionālas lasāmvielas, morālā gaume tiek sabojāta, un prāts jūtas neapmierināts, ja pastāvīgi nedabū šo lēto, neveselīgo barību. Es esmu redzējusi jaunas meitenes, kas sevi apliecināja par Kristus sekotājām, bet patiesībā bija visai nelaimīgas, ja to rokās neatradās tāda satura grāmata vai laikraksts. Viņu gars alka pēc jauna uzbudinājuma, tāpat kā dzērājs alkst pēc apreibinošā dzēriena. Tādas jaunietes neatklāja dievbijības garu; nekāds Debesu izcelsmes gaismas stars neapmirdzēja viņu vienaudžus, lai vadītu tos pie patieso atziņu avota. Viņām pietrūka dziļu reliģisku piedzīvojumu. Ja to sniedzamības robežas pastāvīgi neatrastos tāda literatūra, tad varbūt vēl būtu kāda cerība uz dzīves reformu, bet viņas pēc tādas lasāmvielas kāroja un to arī atrada.

Man ir ļoti sāpīgi redzēt jaunus vīriešus un sievietes, kas tā izposta savu lietderību šajā dzīvē un nokavē iegūt piedzīvojumus, kas tos varētu sagatavot mūžīgai dzīvei Debesu sabiedrībā. Mēs nevaram tiem atrast vēl piemērotāku apzīmējumu kā ***garīgi dzērāji***.

Nesātības ieradumam lasīšanā ir tikpat postošs iespaids uz smadzenēm kā nesavaldīgai ēšanai un dzeršanai uz visu cilvēka organismu. [282]

Dziedināšanas līdzeklis

Labākais veids, kā aizkavēt nezāļu augšanu, ir augsnes apstrādāšana. Lai attīstītu prātu un iesētu tur Bībeles patiesības sēklu, ir nepieciešama vislielākā rūpība un modrība. Savā neizmērojamajā žēlastībā Kungs mums Rakstos ir atklājis derīgas dzīves pamatlikumus (..).

Mūsu labā Viņš svētajiem vīriem devis norādījumus par briesmām uz ceļa un kā no tām izvairīties. Tie, kas paklausa Viņa ierosinājumam meklēt Rakstos, nepaliks nezināšanā. Pēdējo dienu briesmu vidū katram draudzes loceklim vajadzētu izprast savas cerības un ticības pamatus — pamatus, kurus nemaz nav tik grūti aptvert. Ja mēs gribam pieaugt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā, tad mums uz to jāvirza visi sava prāta spēki.

Pirmie soļi grēkā

Pirms kristietis grēko atklāti, viņa sirdi, pasaulei nemanot, notiek ilgstošs sagatavošanās process. Domas uzreiz nemainās no šķīstuma un svētuma līdz samaitātībai, netikumam un noziegumam. Ir vajadzīgs laiks, lai tos, kas radīti pēc Dieva līdzības, pazemotu līdz dzīvnieciskam un sātāniskam līmenim. Mēs tiekam pārveidoti uzlūkojot. Cilvēks, kas piekopj netīras domas, beigās nonāk tik tālu, ka grēki, kuri kādreiz tam likās riebīgi, kļūst patīkami. [283]

BĪBELE — VISINTERESANTĀKĀ GRĀMATA

Bībeli pamet novārtā gan jaunieši, gan vecākās paaudzes ļaudis. To neizraugās par studiju priekšmetu un dzīves vadoni. Sevišķi nolaidīgi šajā ziņā ir jaunieši. Daudzi no tiem atrod laiku, lai lasītu citas grāmatas, bet tā Grāmata, kas rāda ceļu uz mūžīgo dzīvi, netiek ik dienas pētīta. Uzmanību pievērš nevērtīgiem stāstiem, bet pret Svētajiem Rakstiem izturas nevērīgi. Tomēr šī Grāmata var vadīt mūs uz labāku, svētāku dzīvi. Un jaunatne to tiešām uzskatītu par visinteresantāko, ko tā jebkad lasījusi, ja daiļliteratūra jau iepriekš nebūtu sabojājusi tās uztveri. Pametot novārtā visiespaidīgāko gudrības avotu, Dieva Vārdu, jauniešu prāts zaudē cēlāko attīstības iespēju. Mēs taču pastāvīgi atrodamies Radītāja klātbūtnē un pasaulē, kuru esamībā izsauca pats Dievs, mēs esam veidoti pēc Viņa līdzības, un Viņš mūs mīl, par mums rūpējas un ir vienmēr nomodā — vai tie nav brīnišķīgi apceres temati, kas ievēd ļoti plašos un cildenos pārdomu laukos? Kas sirdi un prātu atver tādiem vērojumiem, tas nekad vairs neatradīs prieku seklos, sensacionālos stāstos.

Nopietnos meklējumos iegūto pamatīgo Rakstu zināšanu nozīmi ir grūti par daudz augstu novērtēt. Tā kā "visi šie Raksti ir Dieva iedvesti" un spējīgi darīt "gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū", gādājot par to, "lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam", tad Bībele visaugstākā mērā prasa mūsu nedalītu uzmanību. Mums nekad nevajadzētu apmierināties [284] ar paviršām zināšanām, bet patiesības vārdus vienmēr būtu jācenšas apgūt to pilnā nozīme, ar Svētajiem Rakstiem iepazīstoties pēc iespējas dziļāk.

Grēka attēlojums

Jaunatnei būtu labāk nekad nelasīt sensacionāla satura grāmatas, kas publicētas un laistas apgrozībā vienīgi veikalniecisku apsvērumu dēļ. Tādos darbos jāstopas ar velnišķīgu kairinājumu. Sirdi plosošu noziegumu attēlojumiem un nežēlības ainām ir apburošs iespaids uz daudziem, ierosinot tos pašiem iesaistīties līdzīgos, vai pat vēl ļaunākos darbos. Pat vēsturiski apraksti par briesmu darbiem, noziegumiem un izlaidību daudzus pamudina uz līdzīgu rīcību.

Grāmatas, kas ieskicē cilvēcisko būtņu sātānisko rīcību, īstenībā rada interesi par ļaunumu. Visi šie šausmīgie atgadījumi nav pelnījuši, lai tos iemūžinātu, un nevienam, kas tic pēdējo dienu

patiesībai, nevajadzētu piedalīties, lai tos saglabātu cilvēces atmiņā. Ja prāts tiek uzturēts un stimulēts ar tādu samaitātu barību, tad arī domas kļūst jutekliskas un netīras. [285]

APSARGĀJIET LABI DVĒSELES PIEEJAS

"Pāri visam, kas jāsarga," dod padomu gudrais vīrs, "sargi savu sirdi, jo no tās rosās dzīvība." "Jo kādas cilvēka sirds domas, tāds viņš ir." Sirdij žēlastībā jāatjaunojas dievišķajā līdzībā, citādi tā velti centīsies pēc šķīstas dzīves. Kas cēlu, tikumisku raksturu pūlas izveidot neatkarīgi no Kristus žēlastības, tas savu namu ceļ uz irdenām smiltīm. Stiprās kārdinājuma vētrās tas noteikti sagāzīsies. Dāvida lūgšanai jābūt katras dvēseles lūgšanai: "Radi manī, ak Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu." Un, kad mēs esam kļuvuši par Debesu dāvanu līdzdalībniekiem, mums, ticībā pasargātiem, "Dieva spēkā" jāiet tālāk uz pilnību.

Mums noteikti kaut kas jādara, lai pretotos kārdinājumiem. Kas negrib kļūt par upuri sātana viltībām, tam jāšargā visas dvēseles pieejas: jāizvairās lasīt, skatīties vai klausīties to, kas rada netīras domas. Nav jāļauj domām klejot uz labu laimi, kur vien dvēseļu ienaidnieks tās varētu vadīt. Apustulis Pēteris saka: "Tāpēc, apjozuši sava prāta gurnus un modri būdami, (..) neveidojiet savu dzīvi pēc kārbām, kurās jūs agrāk dzīvojāt savā nezināšanā. Bet, sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā." Un Pāvils savukārt raksta: "Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiess, kas svēts, [286] kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!" Tas prasīs nopietnas lūgšanas un nenogurstošu modrību. Mums jāiegūst paliekošs Svētā Gara atbalsts, kas mūsu domas virzītu augšup un pieradinātu pie šķīstām un svētām lietām. Mums uzcītīgi jāpēta Dieva Vārds. — "Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstu? - Kad viņš turēsies pie Taviem vārdiem." "Es turu Tavus vārdus savā sirdī," saka dziesminieks, "lai negrēkotu pret Tevi."

Pelavas un kvieši

Dārgie jaunieši, izvairieties no laikrakstos publicēto stāstu lasīšanas! Nolieciet pie malas katru romānu (..). Mēs darītu labi, ja savas mājas iztīrītu no tāda veida laikrakstiem, kā arī no izdevumiem, kas satur nepiedienīgas karikatūras un bildes, jo visu to ir radījusi sātana aģentūra. Jaunatne nedrīkst savu prātu saindēt ar tāda veida rakstiem. "Kas kopīgs pelavām ar graudiem?" Lai ikviens, kas sevi uzskata par Kristus sekotāju, lasa tikai to, kas ir patiess un ar mūžības vērtību.

Mums jāsaņem visnopietnākajiem pienākumiem. Ir jāglābj pasaule.(..) Un, apzinoties šo lielo darba apjomu, kā gan kāds var atļauties dārgo laiku un Dieva dotos līdzekļus izlietot kaut kam tādām, kas nenāk par labu pašam un nepagodina Dievu? [287]

KRISTĪGA RAKSTURA VEIDOŠANA

(Pēdējā mūsu jaunatnei uzrakstītā vēsts E. G. Vaitas beidzamās slimības laikā.)

Ir grāmatas ar vitāli svarīgu nozīmi, kuras mūsu jaunie ļaudis neievēro. Tās atstāj novārtā, jo šķiet, ka tās nav tik interesantas kā vieglā lasāmviela.

Mums būtu jāiesaka jaunatnei turēties pie tādas literatūras, kas veicina kristīga rakstura attīstību. Jauniešu atmiņā vajadzētu iekalt vissvarīgākos ticības pamatprincipus. Viņiem ir tikai neliela nojausma par patiesību, bet nav tādas pārliecības, ka garīgās literatūras studijas būtu ieguvums. Jauniešiem vajadzētu lasīt to, kas uz prātu atstāj veselīgu, svētījošu iespaidu, lai tie patieso reliģiju spētu atšķirt no maldiem. Ir daudz labas literatūras, kas tomēr nenes svētību.

Tagad ir mūsu laiks un izdevība darboties jauniešu labā. Stāstiet tiem, cik bīstamā laikā mēs dzīvojam un cik ļoti nepieciešams izšķirties par patiesu dievbijību. Mūsu jaunajiem ļaudīm vajadzīga palīdzība, atbalsts un iedrošinājums, bet pareizā veidā: iespējams, ne tā, kā viņi to vēlētos, bet — lai tas nāktu viņiem par labu. Tiem vairāk par visu ir nepieciešama patiesā reliģija, kas ved pretī svētumam.

Es neceru vairs ilgi dzīvot. Mans darbs drīz būs pabeigts. Stāstiet mūsu jauniešiem, cik ļoti es vēlos, lai mani vārdi [288] viņus pamudinātu uz tādu dzīvesveidu, ko ar prieku varētu atzīt Debesu būtnes un kas visus apkārtējos pamudinātu kļūt vēl cēlākiem.

Ieteicamā lasāmviela

Strādājot naktīs, esmu atlasījusi un nolikusi pie malas grāmatas, kuras jauniešiem nebūtu ieteicamas. Mums vajadzētu izvēlēties lasāmvielu, kas viņus iedrošinātu uz sirsnīgām attiecībām un palīdzētu saprast Dieva Vārdu. Tas man tika atklāts jau pagātnē, bet domāju, ka to vajag atkal atgādināt un nostiprināt atmiņā. Mēs nevaram atļauties dot jaunatnei rokās nevērtīgu lasāmvielu. Ir nepieciešamas grāmatas, kas nes svētību prātam un dvēselei. Uz šīm lietām daudzi raugās pārāk viegli, tāpēc arī mūsu jaunatne netiek iepazīstināta ar to, ko esmu sacījusi.

Es negaidu vairs nekādas tālākas liecības mūsu tautas labā, jo garīgi stiprie brāļi zina, kas nepieciešams, lai nostiprinātu un attīstītu mūsu darbu. Tomēr ar Dieva mīlestību sirdī tiem šajā lietā arvien vairāk jāiedziļinās. Esmu ļoti norūpējies, lai jaunieši saņemtu pienācīgu lasāmvielu; tad arī vecākajai paaudzei tās netrūks. Mums jāiepazīstas ar Dieva patiesības pievilcību, prātu un sirdi vienmēr turot atvērtu Viņa Vārdam. Sātans nāks tad, kad ļaudis to negaidīs. Mēs nedrīkstam apmierināties, ka brīdinājuma vēsts jau vienreiz ir pasludināta. Mums tā atkal un atkal jāatkārto.

Mums vajadzētu sagādāt tik interesantu lasāmvielas kursu, ka tā savaldzinātu un iespaidotu daudzu [289] prātus. Ja man vēl būtu izdevība, es labprāt rakstītu grāmatas jaunatnei.

Jauniešu labā jādara tāds darbs, lai Dieva svētījošā patiesība pārņemtu un veidotu viņu prātu. Tā ir mana sirsnīgākā vēlēšanās, lai jaunie ļaudis pareizi saprastu ticībā iegūstamās taisnības nozīmi, un atziņu par rakstura pilnveidošanu, kas tos sagatavotu mūžīgai dzīvei. Es vairs neceru ilgi dzīvot, tāpēc atstāju šo vēsti, lai viņi, ejot uz mērķi, nekļūdītos.

Es aicinu: brāļi, iedrošiniet jauniešus vienmēr augstu vērtēt Dievu un Viņa žēlastību! Pastāvīgi strādājiet un lūdziet, lai jūs saprastu patiesās dievbijības vērtību. Atklājiet dzīvē Dieva svētuma un žēlastības pievilcību un augšup virzošo iespaidu! Mani vienmēr nomāc apziņa, ka tas netiek pienācīgi darīts.

Nav nekādas drošības, ka mana dzīvība vēl ilgi tiktu uzturēta, tomēr jūtu, ka Kungs mani ir pieņēmis. Viņam ir zināms, cik daudz esmu cietusi, liecinot pret tā saucamo kristiešu zemo dzīves līmeni. Es apzinos, cik tas bija svarīgi, lai manā dzīvē atklātos patiesība un ļaudis saņemtu manis rakstītās liecības, un vēlos, kaut jūs darītu visu iespējamo, lai mani raksti nonāktu pie ļaudīm svešās zemēs.

Norādiet jaunatnei uz tās daudzajām garīgajām priekšrocībām! Kungs vēlas, lai tā nopietni pūlētos ar patiesību iepazīstināt visus ļaudis. Esmu pilnīgi pārliecināta, ka man bija īpašs pienākums jums to pateikt. [290]

DAIĻLITERATŪRAS IESPAIDS

Daudzi jauni cilvēki sūdzas: "Man nav laika paveikt savus uzdevumus!" Bet ko tad viņi dara? Daži katru brīvo brīdi izmanto, lai tikai nopelnītu nedaudz santīmus vairāk, bet, ja viņi šo darbā pavadīto laiku veltītu Bībeles studijām un apgūtās atziņas ieviestu praktiskā dzīvē, tad iegūtu daudz vairāk par virsstundās nopelnīto naudu. Tad varētu ietaupīt uz nevajadzīgas greznošanās rēķina un līdz ar to saglabāt garīgo enerģiju, lai labāk izprastu dievbijības noslēpumu. "Bijība tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums."

Tomēr tie paši jaunieši, kas sevi uzskata par kristiešiem, apmierina miesīgās sirds vēlmes un seko savām tieksmēm, Dieva piešķirto pārbaudes laiku, kad vajadzētu iepazīties ar dārgajām Bībeles patiesībām, veltot romānu lasīšanai. Šo, reiz piesavinātu, ieradumu ir grūti pārvarēt, tomēr to var izdarīt un arī izdarīs visi, kas pretendē uz Debesu valstību.

Ja prātu piesātina ar izdomātu stāstu lasīšanu, tas degradējas. Iztēle kļūst slimīga un garu pārņem sentimentālas izjūtas, rodas nenosakāmas izcelsmes nemiers un nedabīga tieksme pēc šīs kaitīgās garīgās barības, kas organismu izved no līdzsvara. Vājprātīgo iestādēs šodien atrodas tūkstošiem romānu lasīšanas upuru ar savā fantāzijā uzceltajām gaisa pilīm un slimīgu, mīlas alkstošu sentimentālismu. [291]

MŪZIKAS LABVĒLĪGAIS IESPAIDS

Slavas un teikšanas melodijas piepilda visas Debesis, un Debesīm nākot saskarē ar Zemi, atskan mūzika un dziesmas — "pateicības un slavas dziesmas".

Uz tikko radītās Zemes, kad tā vēl bija gaiša un nesamaitāta, baudot Dieva labvēlību, "rīta zvaigznes kopā priecīgi dziedāja, un visi Dieva bērni gavilēja". Jūtot ilgas pēc Debesīm un atsaucoties Kunga labvēlībai, cilvēku sirdis arī vēlāk savu atzinību ir paudušas priecīgās slavas skaņās. Daudzi cilvēces vēstures notikumi ir apvīti ar dziesmām. (..)

Mūzika kā dārga dāvana

Bībeles dziesmu vēsture ir pilna ar rosinošiem mājieniem par mūzikas un dziesmu pielietojumu un derīgumu. Mūzika bieži ir izlietota ļaunos nolūkos un tā kļuvusi par vienu no pavedinošākajiem kārdināšanas līdzekļiem. Bet, pareizi lietota, tā ir dārga Dieva dāvana, kas spēj prātu vadīt pie augstām un cēlām domām, iedvesmojot un apgarojot visu dvēseli.

Kā Israēla tauta, ceļojot pa tuksnesi, savu gājumu atviegloja ar mūziku un svētām dziesmām, tieši tāpat Dievs aicina savus bērnus šodien darīt līksmu savu dzīvi svešumā. Nav daudz līdzekļu, kas Dieva vārdus atmiņā spētu iespiest vēl efektīvāk, kā to atkārtošana dziesmā. Šādai dziesmai ir apbrīnojama ietekme. Tai ir spēks savaldīt cilvēka rupjo un mežonīgo dabu, spēks paātrināt domu gaitu [292] un pamodināt atsaucību labajam, sekmēt saskaņotu darbību un padzīt grūtsirdību un tumšas nojautas, kas atņem drosmi un enerģiju.

Tā ir viens no visiedarbīgākajiem līdzekļiem, lai sirdī nostiprinātu dievišķo patiesību. Cik bieži, kad dvēsele ir nospiesta un tuvu izmisumam, atmiņā ataudz daži Dieva teiktie vārdi - varbūt kādas sen aizmirstas bērniībā dziedātas dziesmas piedziedājums, - un kārdināšanas zaudē savu spēku, dzīve iegūst jaunu nozīmi un jaunus mērķus, un drosme un prieks plūst tālāk arī uz citām dvēselēm!

Nekad nevajadzētu aizmirst dziesmas audzinošo nozīmi. Lai ģimenē atskan garīgi tīras un skaidras dziesmas, tad būs mazāk skarbu vārdu un vairāk laipnības, cerības un prieka! Lai dziesmas skan arī skolā, un audzēkņi vairāk pieķersies Dievam, skolotājiem un viens otram!

Kā dievkalpojuma daļa dziedāšana ir tikpat nozīmīga kā lūgšana. Ja bērnam to iemācīs saprast, tad viņš vairāk domās par dziedātās dziesmas vārdu nozīmi un būs atvērtāks to ietekmei.

Kad Pestītājs mūs vada pie Dieva godības apspīdētā mūžības sliekšņa, mēs varam uztvert augšā ap troni stāvošā Debesu kora slavas un pateicības melodijas, un, eņģeļu dziesmām atbalsojoties mūsu mājās, sirds nonāk tuvākās attiecībās ar Debesu būtņēm. Debesu sadraudzība iesākas jau virs Zemes. Jau šeit mēs uzņemam toni viņu slavas dziesmai. [293]

MŪZIKAS PIELIETOŠANA

Mūzika tika radīta, lai kalpotu svētiem mērķiem, lai vadītu domas pie visa, kas šķīsts, cēls un stiprinošs un pamodinātu dvēselē vēlēšanos pateikties un nodoties Dievam. Ak, kāda liela atšķirība starp mūzikas pielietojumu senatnē un to, kādam mērķim tā visai bieži tiek veltīta tagad! Cik daudzi šo dāvanu izlieto, lai izceltu sevi, nevis lai pagodinātu Dievu! Mīlestībā uz mūziku nepiesardzīgie vienojas ar šīs pasaules mūzikas mīļotājiem dažādās izpriecu sanāsmēs, kur Dievs saviem bērniem ir aizliedzis iet. Tādā veidā tas, kas, pareizi pielietots, ir liela svētība, var kļūt par vienu no sātana vissekmīgākajiem ieročiem, lai novērstu prātu no pienākuma un domām par mūžību.

Mūzika ir daļa no Dievam veltītajiem pagodināšanas pasākumiem Debesu pagalmos, un mums savās slavas dziesmās, cik vien iespējams, jācenšas tuvoties Debesu koru harmonijai. Pareiza balss izkopšana ir svarīga kristīgās izglītības daļa, un to nevajadzētu atstāt novārtā.

Iespaidīga dāvana

Ir ļaudis, kam piemīt sevišķa dāvana dziedāt, un ir brīži, kad īpašu vēsti nepieciešams nest ar atsevišķa cilvēka solo dziesmu vai arī nelielas grupas kopēju dziedājumu. Tomēr tikai reti vajadzētu dziedāt nedaudziem. Spēja dziedāt ir iespaidīga dāvana, un Kungs vēlas, lai visi to izkoptu un lietotu, pagodinot Viņa vārdu. [294]

Saskaņā ar Debesu mūziķiem

Kad cilvēciskās būtnes dzied ar izjūtu un izpratni, tad Debesu mūziķi uztver šo melodiju un pievienojas pateicības dziesmai. Kungs, kurš mums piešķīris visas nepieciešamās dāvanas, lai mēs varētu kļūt par Dieva līdzstrādniekiem, sagaida, lai Viņa kalpi savu balsi attīstītu tik pilnīgi, ka spētu visiem saprotami runāt un dziedāt. Nav vajadzīga skaļa dziedāšana, bet skaidra un tīra intonācija, pareiza izruna un noteikta izteiksme. Lai visi atrod laiku izkopt balsi tā, ka Dievam par godu varētu dziedāt tīros, maigos toņos, ne skarbi vai spalgi, kas ausīm tik nepatīkami! Spēja dziedāt ir Dieva dāvana, tāpēc to vajadzētu lietot Viņam par godu.

Noturot kopējās sanāksmes, izraugieties zināmu skaitu cilvēku, kas piedalītos kalpošanā ar dziesmām. Lai dziedājumu papildina prasmīgs pavadījums uz mūzikas instrumentiem. Nevienam nevajadzētu pretoties tādu instrumentu lietošanai mūsu darbā. Šī kalpošanas daļa rūpīgi jāuzrauga, jo tā ir Dieva pagodināšana dziesmās.

Ne vienmēr dziedāt vajag tikai nedaudziem. Cik bieži vien iespējams, ļaujiet, lai pievienojas visi klātesošie!

Dieva pagodināšana ar dziesmām

Dievs tiek pagodināts ar slavas dziesmām, kas plūst no tīras mīlestības un pielūgsmes pilnas sirds. [295]

NEPAREIZA MŪZIKAS LIETOŠANA

Ap kādu namu lidinās eņģeļi. Tur sapulcējušies jaunieši; var saklausīt dziesmas un mūzikas instrumentu skaņas. Kopā ir sanākuši kristieši, bet ko jūs dzirdat? - Kādu vieglprātīgu dziesmu, kas piemērota dejas zālei. Var redzēt, kā šķīstie eņģeļi sakopo gaismu ap sevi un sapulcējušos ietin tumsa. Eņģeļi novēršas no šī skata, tie ir noskumuši. Redzi, eņģeļi raud. To es esmu skatījusi atkārtoti vairākas reizes par daudzām Sabata ievērotāju grupām, un it īpaši (...). Mūzika aizņem stundas, ko vajadzētu veltīt lūgšanām. Mūzika ir elks, kuram kalpo daudzi Sabatu ievērojošie vārda kristieši. Sātanam nav nekādu iebildumu pret mūziku, ja viņš to var izlietot kā līdzekli, lai piekļūtu jauniešu apziņai. Ienaidnieka nodomiem atbilst itin viss, kas novērš domas no Dieva un atņem laiku, ko vajadzētu veltīt kalpojot Viņam. Tas izlieto visiespaidīgākos līdzekļus, lai iespējami lielāku cilvēku skaitu turētu patīkamā savaldzinājumā, līdz tie tiek no ļaunā spēka paralizēti. Pareizi izmantota mūzika ir svētība, bet tā bieži kļūst par vienu no sātana vissekmīgākajiem līdzekļiem dvēseļu ievilināšanai valgos. Nepareizi izmantota, tā nesvētījušos cilvēkus vada uz lepnību, iedomību un neprātīgu rīcību. Ja tai atļauj ieņemt nodošanās un pielūgsmes vietu, tad tā kļūst par briesmīgu lāstu. Jaunieši, kas sapulcējas uz kopēju dziedāšanu, kaut arī saucas par kristiešiem, [296] ar vieglprātīgām sarunām un mūzikas izvēli bieži vien apkauno Dievu un savu ticību. Garīga mūzika neatbilst viņu gaumei. Man tika norādīts, ka skaidrās Dieva Vārda mācības līdz ar to tiek atstātas novārtā. Lielajā tiesas dienā visi šie inspirētie vārdi notiesās daudzus, kas tos nebūs ņēmuši vērā.

Mūzika - spēks uz labu

Mūzika var būt ievērojams spēks uz labu; tomēr mēs nedarām visu, lai izvērstu šo dievkalpojuma daļu. Dziedāšana parasti norit impulsīvi vai vadoties no kāda īpaša gadījuma, bet citā laikā dziedātājiem atļauj klaiņot apkārt, kā rezultātā mūzika zaudē savu labvēlīgo iespaidu uz klausītājiem. Mūzikai vajadzētu būt skaistai, apgarotai un spēcīgai. Lai balsis paceļas slavas un nodošanās dziesmās! Un, ja vien praktiski iespējams, lai skan arī instrumentāla mūzika, un augšup pie Dieva kā Viņam pieņemams upuris plūst harmonisks, iespaidīgs veltījums! [297]

[298] *Lai cik niecīgas arī nebūtu jūsu spējas, Dievs tām ir paredzējis atbilstošu vietu. Un, ja tās tiks saprātīgi izlietotas, tad paveiks savu uzdevumu. Ar uzticību mazajos pienākumos mums jārikojas pēc saskaitīšanas principa, tad Dievs mūsu labā darbosies pēc reizināšanas principa. Šīs sīkās vienības Viņa darbā ienesīs visvērtīgāko iespaidu.*

[299] PAMĀCĪBAS NAMTURĪBĀ

Ar jauniešiem bieži vajadzētu pārrunāt priekštiesību piedalīties Dieva darbā, apgūstot līdzekļu pārvaldības un pašaieliedzības principus. Daudziem šķiet, ka viņi var atļauties izbaudīt vienu vai otru prieku, bet, tā darīdami, tie pieradinās dzīvot, iztērējot visus savus ienākumus. Kungs vēlas, lai mēs šajā ziņā labotos.

Apmierinot visas savas iegribas ēšanā, dzeršanā un apģērba izvēlē, mēs grēkojam paši pret sevi. Dievs mums ir paredzējis kaut ko vairāk. Kad mēs būsim gatavi atteikties no savtīgajām iegribām un visus miesas un gara spēkus veltīsim Kunga lietai, ar mums sadarbosies Debesu spēki, padarot mūs par svētību cilvēcei.

Ietaupīt misijas darbam

Pat trūcīgs jaunietis, būdams čakls un taupīgs, var kaut ko sakrāt Dieva darbam. Kad man bija tikai divpadsmit gadi, es jau zināju, ko nozīmē taupīt. Kopā ar māsu arī es iemācījos amatu un, lai gan mēs dienā nopelnījām tikai divdesmit piecus centus, tomēr varējām nedaudz atlicināt misijas darbam. Beidzot mēs tā bijām sakrājušas trīsdesmit dolārus. Un, kad pie mums nonāca vēsts par Kunga drīzo atnākšanu un izskanēja aicinājums pēc palīgiem un līdzekļiem, mēs uzskatījām par priekštiesību nodot tēvam vairāk kā trīsdesmit dolārus un lūdzām viņu šo summu izlietot traktātiem un brošūrām, lai vēsti varētu nosūtīt tiem, kas vēl atradās tumsā. [300]

Visiem, kas nonāk saskarē ar Dieva darbu, ir pienākums mācīties taupību laika un naudas izlietošanā. Tie, kas ļaujjas slinkumam, līdz ar to apliecina, ka visai maz vērtē mums uzticēto brīnišķo patiesību. Viņiem nepieciešams apgūt čaklas dzīves iemaņas un tad darboties Dievam par godu.

Pašaieliedzība

Visiem, kam nav labas izpratnes par laika un naudas pareizu izlietošanu, vajadzētu mācīties no tiem, kam jau ir pieredze. Mēs ar māsu sev apģērba iegādājāmajiem par pašu nopelnīto naudu, bet šo darījumu parasti sākumā uzticējām mātei, sakot: "Pērc tā, lai tad, kad mēs būsim samaksājušas par drēbēm, vēl kaut kas atliktu, ko ziedot misijas darbam." Un, atbalstot mūsu misijas garu, viņa tā arī izdarīja. Devība kā pašaieliedzības auglis brīnišķīgi palīdz pašam devējam. Tā nodrošina audzināšanu, kas mūs dara spējīgus pilnīgāk izprast Tā darbu, kas gāja apkārt labu darīdams, atvieglodams ciešanas un apmierinādams atstumto vajadzības. Pestītājs nedzīvoja, lai meklētu savu labumu. Viņa dzīvē nebija ne vismazākās savtības. Uzturēdamies pasaulē, kuru pats bija radījis, Viņš tomēr nepieprasīja sev mājvietu. "Lapsām ir alas un putniem zem debess ligzdas," Viņš sacīja, "bet Cilvēka Dēlam nav kur savu galvu nolikt."

Dāvanu pareiza izlietošana

Ja mēs savas spējas izlietojam, cik vien labi varam, tad Dieva Gars mūs veidos arvien lietderīgākus. [301] Cilvēkam, kas bija godīgi izturējies pret tam uzticēto mantu, Kungs sacīja: "Labi tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, Es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā." No kalpa, kam bija iedots tikai viens talents (sena naudas vienība), tāpat sagaidīja, lai tas no savas puses darītu vislabāko. Ja viņš uzticēto kapitālu būtu pareizi lietojis, Kungs būtu to pavairojis.

Dievs katram ir devis darbu pēc spējām, jo Viņš apzinās mūsu spēkus un zina tieši kādu uzdevumu katram paredzēt. Ikvienam, kurš rīkojas uzticīgi, tūlīt tiek uzlikta vēl lielāka atbildība. Ja viņš arī tad ir uzticīgs, atkal atskan pavēle: "Dodiet tam vēl vairāk!" Tā beidzot Jēzus Kristus žēlastībā šis cilvēks pieaug līdz pilnīgam vīra briedumam Jēzū Kristū.

Vai jūs esat saņēmuši tikai vienu talentu? Laidiet to apgrozībā; gudri izlietots, tas dubultosies! Dariet visu iespējamo, ko varat paveikt ar savām rokām! Izlietojiet jums piešķirto dāvanu tik gudri, lai veiktu tai paredzēto uzdevumu! Ir vērts pielikt visas pūles, lai reiz dzirdētu vārdus: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps!" Bet tādā veidā Kungs uzrunās tikai tos, kas būs rīkojušies pareizi.

Nav laika, ko drīkstētu atļauties zaudēt

Jaunie ļaudis, jums nav laika, ko drīkstētu atļauties zaudēt! Meklējiet rūpīgi, lai savai rakstura celtnei izvēlētos tikai labu materiālu! Mēs jūs Jēzus dēļ ļoti lūdzam: esiet uzticīgi! Centieties izlietot savu laiku! Katru dienu svētījieties kalpošanai Dievam, un jūs drīz vien sapratīsiet, ka jums nav nepieciešamas daudzas [302] brīvdienas, ko pavadīt dīkā, vai daudz naudas personīgo iegribu apmierināšanai. Debesis raugās pēc tādiem, kas cenšas būt pilnīgi, kļūt līdzīgi savam Pestītājam. Kad cilvēciskais līdzstrādnieks pakļaujas Kristum, Svētais Gars viņa labā var darīt bezgala daudz.

Katrs patiess, sevi aizliedzošs Dieva kalps vēlēties darboties un arī strādās citu labā. Kristus saka: "Kas savu dzīvību tur mīļu, tam tā zūd, bet, kas savu dzīvību šajā pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvei." Nopietni un pārdomāti pūloties to labā, kam nepieciešama palīdzība, patiess kristietis atklās mīlestību pret Dievu un citiem cilvēkiem. Šādā kalpošanā tas var zaudēt pat dzīvību, bet, kad parādīsies Kristus, lai savāktu savus dārgakmeņus, viņš to atkal atgūs.

Upuris tiks atalgots

Līdzekļi, kas tiks izlietoti, lai sagādātu svētību citiem, nesīs augļus. Pareizi izmantota, bagātība paveiks ļoti daudz laba. Kristum tiks mantotas dvēseles. Cilvēks, kurš savā dzīvē seko Dieva plānam, Debesu pagalmos ieraudzīs tos, kuru labā ir strādājis un pienesis upurus uz Zemes. Atpestītie pateicībā atcerēsies ikvienu, kurš darbojās, lai viņi tiktu glābti. Tiem, kas būs uzticīgi pūlējušies dvēseļu mantošanas darbā, Debesis būs ļoti dārgas. [303]

UPURA GARS

Pasaulē dominē alkatības gars, tiekšanās pēc visaugstākās vietas un vislielākā atalgojuma. Seno dienu pašreizējā un uzpurēšanās ir visai reti sastopamas. Un tomēr, vienīgi pēc tā var noteikt patiesos Kristus sekotājus. Dievišķais Meistars ir atstājis piemēru, kā mums jāstrādā. Un tiem, kurus Viņš aicināja: "Nāciet Man līdzi, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem!", Kungs nepiedāvāja noteiktu algu kā atlīdzību par paredzamo kalpošanu. Tiem vajadzēja dalīties ar Jēzu Viņa labprātībā aizliegt sevi un uzpurēties citu labā.

Visiem, kas vēlas būt par Lielā Darbu Vadītāja sekotājiem un kas, kalpojot Viņam, iesaistījušies kā Dieva līdzstrādnieki, savus pienākumus pildot jāparāda noteiktība un prasme, smalkjūtība un gudrība — īpašības, kādas Kungs kādreiz sagaidīja no Zemes svētnīcas cēlājiem. Un tagad, tāpat kā Kristus zemes dzīves dienās, galvenie priekšnoteikumi, lai mūsu

kalpošana būtu pieņemama, ir nodošanās Dievam un pašuzpurēšanās gars. Kungs nevēlas, ka Viņa darba audumā parādītos kaut viens vienīgs savtīguma pavediens.

Žēlastības pierādījumi sirdī

Pazemība, pašaieliedzība, labdarība un uzticība desmitās daļas nodošanā pierāda, ka sirdī darbojas Dieva žēlastība. [304]

DESMITĀ DALA

Lielais darbs, par kuru Kristus paziņoja, ka Viņš ir nācis to darīt, tagad uzticēts Viņa sekotājiem virs Zemes. Kristus kā galva pats vada šo atpestīšanas pasākumu un aicina mūs Viņam sekot. Kungs mums ir uzticējies visu pasauli aptverošu vēsti. Šai patiesībai jāizplatās visās tautās, valodās un ļaudīs. Ar sātana spēkiem ir bijis jācīnās vienmēr. Kristus ļauno uzvarēja, un to uzvarēja arī Viņa sekotāji. Tomēr plašs cīņas lauks pret tumsības varām ir saglabājies līdz šai dienai, un, lai tur sekmīgi darbotos, ir nepieciešami līdzekļi. Dievs nav paredzējis tos būt tieši no Debesīm, bet Viņš savu sekotāju rokās ir ielicis spējas un līdzekļus, lai tos izlietotu šajā cīņā.

Dievs savai tautai ir devis plānu, kā sagādāt pietiekoši daudz līdzekļu, lai Viņa darbs pats sevi uzturētu. Šis desmitās daļas atdošanas plāns ir visai skaists savā vienkāršībā un vienādajās prasībās pret visiem. Katrs var nešaubīgi to ievērot, apzinoties, ka tam ir dievišķa izcelsme. Tas vienkāršo apvieno ar lietderīgo un neprasa dziļas zināšanas, lai to izprastu un pielietotu. Ikviens var apzināties savu dalību atpestīšanas plāna īstenošanā. Ikviens pieaudzis vīrietis, sieviete vai jauniešs var kļūt par Kunga mantzini, par darbinieku, kas sagādā līdzekļus Kunga namam. Apustulis saka: "Lai ikviens pie sevis noliek, cik viņš spēj!"

Ar šo dievišķi paredzēto sistēmu var sasniegt lielus mērķus. [305] Ja ikviens un visi to atzītu, tad katrs kļūtu par rūpīgu un uzticīgu Dieva mantu glabātāju; tad netrūktu līdzekļu, ar ko virzīt uz priekšu lielo pēdējās brīdinājuma vēsts pasludināšanas darbu pasaulē. Ja visi pieņemtu šo sistēmu, tad Kunga mantu nams būtu pilns, un neviens, kas piedalās, nekļūtu trūcīgāks. Ar katru iemaksu ziedotāji arvien ciešāk saistītos ar mūsdienu patiesību. Viņi krātu "sev mantu par labu pamatu uz nākamo laiku, ka dabūtu mūžīgo dzīvību".

Dieva īpašumtiesību atzīšana

Atdodot Dievam desmito daļu no visas dārzeņu un tīrumu ražas, no avju un liellopu ganāmpulkiem, no garīgā un fiziskā darba ienākumiem, kā arī nododot otru desmito trūcīgo atbalstīšanai un citiem labdarības mērķiem, ļaudis tika mudināti vienmēr atcerēties patiesību, ka Dievs ir visa īpašnieks, bet tiem ir dāvāta priekštiesība būt par Viņa svētību izplatītājiem. Tāds bija paredzētais plāns, lai izskaustu visu cilvēka sirds šauro patmīlību un izveidotu plašu un cēlu raksturu.

Pieder Dievam

"Visi desmitie (..) pieder Kungam." Šeit mēs sastopamies ar tādu pašu izteiksmi kā Sabata bauslī: "Septītā diena ir Kunga, tava Dieva dusēšanas diena." Dievs sev patur noteiktu daļu no cilvēkiem piešķirtā laika un līdzekļiem; un neviens nevar palikt nenoziedzīgs, ja ar to rīkojas pēc saviem ieskatiem. [306]

“GODĀ KUNGU NO SAVAS MANTAS”

"Cik tu Kungam esi parādā?" — Vai mēs varam sagaidīt svētību no Kunga rokas, Viņam neko nedodot — atturot Viņa pieprasīto desmito daļu? Tagad, lai izpatiktu sev, it visur par ieradumu kļuvusi atteikšanās no tiešas uzpurēšanās. Bet kā mēs vienaldzīgi varam turpināt baudīt Kunga labvēlību, neizrādot nekādu pateicību par Viņa mīlestību?

Vai jūs, mani jaunie draugi, nevēlaties kļūt par Dieva sūtītiem misionāriem? Vai jūs, kā vēl nekad iepriekš, šodien negribat atzīt dārgo priekšrocību nolikt Kunga mantu namā dāvanas no tā, ko Viņš jums tik augstsirdīgi piešķīris? Lai arī ko jūs nesāņemt, daļu atdodiet Dievam kā pateicības upuri. Tāpat daļu no līdzekļiem vajadzētu veltīt iekšējās un ārējās misijas vajadzībām.

Manta Debesīs

Dieva lietai vajadzētu būt tuvai ikviena ticīgā sirdij. Patiesības gaismā, kas kļuvusi par svētību kādai atsevišķai ģimenei, veidojot kopējas savstarpējas attiecības starp vecākiem un bērniem, var izrādīties par lielu svētību arī citām ģimenēm. Kad Kunga bagātīgi dāvatās veltes tiek izlietas vienīgi savām vajadzībām, Viņam neko nedodot, tad svētības vietā noteikti sagaidāms lāsts, [307] jo arī to Dievs ir paziņojis. Dieva prasības stāv pāri visām citām vajadzībām, un tās ir jāapmierina vispirms. Tāpat būtu jā rūpējas par trūcīgajiem un atstumtajiem. Arī tos mēs nedrīkstam atstāt neievērotus, lai cik dārgi neizmaksātu tāds upuris.

"Lai barība būtu manā namā" - Mums jābūt savaldīgiem visās lietās - gan ēdot, gan dzerot, gan izvēloties apģērbu. Vienmēr vajadzētu rūpīgi apsvērt, ko mēs būvējam un kā iekārtojam savu māju, no sirds ilgojoties atdot Dievam piederošo, — ne tikai desmito daļu, bet, cik vien iespējams, arī dāvanas un ziedojumus. Pareizi izlietojot Kunga darbam paredzētos līdzekļus, mēs varam sakrāt daudz mantas Debesīs.

Kas godīgi vēlas zināt, ko Kungs no viņa prasa attiecībā uz īpašumu, kuru tas uzskata par savu, lai meklē Vecās Derības rakstos, un pārliecinās, kādus norādījumus neredzamais Israēla Vadonis Kristus deva savai tautai viņas garajā tuksneša ceļojuma laikā. Jebkuram no mums labāk būtu uzņemties kādu neērtību, kas varbūt sagādātu zināmas grūtības, nekā aplaupīt Dievu, nenododot līdzekļu daļu, kurai jānonāk Viņa namā. Ikviens, kas lasa Bībeli un tic Dieva Vārdam iegūs pietiekoši daudz zināšanu par to, kas šajā jautājumā jāsaprot ar "tā saka Kungs".

Nav atvainojuma

Tajā dienā, kad katrs tiks tiesāts par to, "ko, miesā būdams, darījis", jebkurš aizbildinājums, ar ko šodien savtīgi attaisno desmitās daļas, dāvanu un ziedojumu atturēšanu, [308] izzudīs kā rasa, saulei uzlecot. Ja vien nebūtu par vēlu uz visiem laikiem, cik labprāt daudzi vēlētos atgriezties pagātnē, lai labotu savu raksturu! Bet tad tiešām būs par vēlu kaut ko mainīt tiem, kas nedēļām, mēnešiem un gadiem ilgi tika aplaupījuši Dievu. Viņu liktenis būs izšķirts — izšķirts uz visiem laikiem.(..)

Savtība ir nāvīgs ļaunums. Mīlestība uz sevi un bezrūpīga vienaldzība attiecībā uz specifiskajiem līguma noteikumiem starp Dievu un cilvēkiem, atsakoties būt par uzticīgiem namturiem, ir izsaukušas lāstu tieši tā, kā Kungs jau to iepriekš bija paredzējis. Šīs dvēseles pašas sevi šķir no Dieva, un ar savu spriedumu un piemēru arī citus pamudina neievērot skaidros Kunga norādījumus, tā ka Viņš tās vairs nevar svētīt.

Desmitā daļa

Dievs ir precīzi norādījis: desmitā daļa no jūsu īpašumiem pieder Viņam; arī dāvanas un ziedojumi jāienes mantu namā, lai būtu ko lietot Viņa darba vajadzībām un izsūtīt sludinātājus, kas atvērtu Rakstus tiem, kuri vēl atrodas tumsībā.

Vai tiešām kāds grib pakļaut sevi briesmām, paturot Kunga īpašumu un rīkojoties līdzīgi negodīgajam kalpam Kristus līdzībā, kas tam uzticēto mantu apraka zemē? Vai mēs tāpat kā šis vīrs nemēģinām attaisnot savu neuzticību, apsūdzot Kungu ar vārdiem: "Es pazīstu tevi kā bargu cilvēku, tu pļauj, kur neesi sējis, un salasi, kur neesi kaisījis. Es baidījos un aizgāju un apraku tavu talentu zemē. Te tas ir, ņem savu mantu." Vai tā vietā nebūtu labāk šodien pienest Dievam savus pateicības upurus? [309]

PERSONĪGA ATBILDĪBA

Debesu Tēvs no mums prasa ne vairāk un ne mazāk par to, cik Viņš mums ir devis spējas kaut ko darīt. Viņš saviem kalpiem neuzliek nastas, kādas tie nespētu panest. "Viņš zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi." Dievišķās žēlastības spēkā mēs spējam veikt visu, ko vien Viņš no mums sagaida.

"No katra, kam daudz dots, daudz prasīs." Ja mēs būsim darījuši kaut par mata tiesu mazāk, nekā bija iespējams, ikvienam par to būs jāatbild. Kungs stingri izvērtēs katra kalpošanas iespēju, un neizlietotās izdevības tiks ņemtas vērā tāpat kā izlietotās. Dievs no mums prasīs atbildību arī par to, kas mēs būtu varējuši kļūt, ja būtu pareizi izlietojuši mums piešķirtās dāvanas. Mēs tiksim tiesāti pēc tā, ko mums vajadzēja darīt, bet ko nepaveicām tādēļ, ka savus spēkus neizlietojām, lai pagodinātu Dievu. Pat ja arī nezaudēsim savas dvēseles, mūžībā mēs tomēr aptversim savu neizlietoto talantu radītās sekas. Visas zināšanas un spējas, kuras varējām iegūt, bet neieguvām, tad būs mūžīgs zaudējums.

Taču, kad mēs pilnībā nododamies Dievam un savā darbā sekojam Viņa norādījumiem, atbildību par šī darba veikšanu uzņemas Viņš. Kungs nevēlas, ka mēs raizētos par to, vai mūsu godīgajiem centieniem būs sekmīgs rezultāts. Mums nekad nevajadzētu domāt par neveiksmi. Vai tad mēs nesadarbojamies ar To, kurš neizdošanos vienkārši nepazīst?

Mums nevajadzētu daudz runāt par savu vājumu un nespēju. Tā ir atklāta neuzticība Dievam un [310] Viņa Vārda noliegšana. Kad mēs kurnam par savām nastām un atsakāmies no pienākumiem, kurus Viņš mums piedāvā, tad ar to īstenībā apliecinām, ka Viņš ir bargs kungs un no mums prasa to, kā veikšanai nav devis spēku.

Naudas vērtība

Nauda mums netiek dota, lai mēs pagodinātu un izceltu sevi. Kā uzticīgiem pārvaldniekiem mums tā jālieto par godu un slavu Dievam. Daži domā, ka Kungam pieder tikai daļa no viņu līdzekļiem, un, kad tie šo daļu ir nošķīruši reliģiskiem mērķiem vai labdarībai, tad atlikušo uzskata par personīgu īpašumu, ko var lietot pēc saviem ieskatiem. Bet te viņi kļūdās. Viss, kas mums ir, pieder Kungam, un mums jāatskaitās Viņa priekšā, kā mēs to izlietojam. No tā, kā mēs izmantojam katru grasi, kļūst redzams, vai mēs Dievu mīlam vairāk par visu un savu tuvāko kā sevi pašu.

Naudai ir liela vērtība, jo ar to var paveikt daudz laba. Dieva ļaužu rokās tā nozīmē barību izsalkušajiem un izslāpušajiem un apģērbu kailajiem. Tā ir aizstāvība apspiestajiem un palīdzība slimajiem. Taču nauda nav vērtīgāka par smiltīm, ja tā netiek izmantota dzīves vajadzību apmierināšanai un nenes svētību citiem vai neveicina Kristus darbu. [311]

SVĒTKU DIENU DĀVANAS

Tuvojas svētku laiks. Sakarā ar to būtu labi pārdomāt, cik daudz naudas mēs katru gadu izlietojam dāvanās cilvēkiem, kam tās nav vajadzīgas. Sadzīves ieradumi ir tik stipri, ka mums šķiet, ja tādos gadījumos neapdāvinām draugus, tad esam tos gandrīz vai ignorējuši. Taču derētu atcerēties, ka mūsu laipnajam Debesu Tēvam ir daudz vairāk tiesību no mums ko sagaidīt nekā jebkuram Zemes draugam. Vai gaidāmajās svētku dienās mums nevajadzētu savas dāvanas veltīt Dievam? Tādā pasākumā var piedalīties arī bērni. Patiesi trūcīgiem cilvēkiem mēs varam pasniegt drēbes un citas sadzīves lietas, tā darbojoties sava Meistara labā.

Ļaunums, izdabājot savām vēlmēm

Padomāsim arī par to, ka kristieši Ziemassvētkus svin, atceroties pasaules Glābēja piedzimšanu. Tomēr pārsvarā šīs dienas saistītas ar negausību un dzīrošanu, kad lielas naudas summas tiek izdotas nevajadzīgi, vienīgi izdabājot savām vēlmēm. Uz fizisko, garīgo un morālo spēku rēķina tiek apmierināta apetīte un jutekliskas iegribas. Tas jau ir kļuvis par ieradumu.

Augstprātība, mode un dzīru galdi ir aprijuši milzīgas naudas summas, kas patiesībā nevienam nav nesušas labumu, bet tikai pamudinājušas uz izšķērdību, kas Kungam nepatīk. Šīs dienas vairāk pagodina paša "es" nekā Dievu. Veselība tiek upurēta, nauda nevērtīgi izsviesta, [312] daudzi, pārēdoties un nododoties izlaidībai, zaudē dzīvību, un tiem vairs nav cerības uz mūžību.

Dievs tiktu pagodināts, ja Viņa bērni lietotu parastu, vienkāršu barību un savus līdzekļus lielākā vai mazākā apjomā pienestu kā upuri Kunga namā, lai rastos iespēja patiesības gaismu sniegt dvēselēm, kas vēl atrodas maldu tumsā. Tādā veidā ar dāvanām tiktu iepriecinātas atraitņu un bāreņu sirdis, atbalstot viņus dzīves ikdienā un apmierinot viņu izsalkumu.

Dāvanas Dievam

Lai visi, kas apliecina uzticību mūsu laika patiesībai, pārdomā, cik daudz naudas viņi gadu no gada un it īpaši lielajos svētkos izdod savtīgu un nesvētu iegribu apmierināšanai, cik daudz tērē, izdabājot savai apetītei un cik, lai tikai cits citu pārspētu un izrādītos! Saskaitiet visas šīs nevajadzīgi izdotās summas un tad novērtējiet, kādu svētību tās būtu nesušas, ja tiktu izlietas kā dāvanas Dieva darbam, nekaitējot ne dvēselei, ne miesai.

Mazas un arī daudz lielākas dāvanas, cik nu kurš devējs spēj ziedot, lieti noder, lai dzēstu parādus draudzes telpām, kas iesvētītas kalpošanai Dievam. Jaunos laukos ir jāizsūta misionāri, un tāpat jāatbalsta tie, kas jau strādā. Misionāri parasti dzīvo ļoti taupīgi, atsakoties no lietām, par kurām jūs ik dienas priecājaties un uzskatāt par dzīvei nepieciešamām. Viņiem ir daudz mazāk ērtību. [313]

TAUPĪBA APĢĒRBĀ

Līdzekļu izlietošanā Dieva ļaudīm vajadzētu būt ļoti taupīgiem, lai tiem būtu kaut kas, ko pienest Kungam, sakot: "No Tavas rokas mēs Tev dodam." Tā viņi var ziedot Dievam pateicības dāvanas par visām saņemtajām svētībām un sakrāt sev mantu Debesīs pie Mūžīgā troņa.

Pasaules cilvēki par drēbēm izdod lielas naudas summas, ko varētu izlietot, lai pabarotu un apģērbtu tos, kuri cieš no bada un aukstuma. Daudziem, par kuriem Kristus ir atdevis savu dzīvību, trūkst pat visparastāko, vienkāršāko drēbju, kamēr citi upurē tūkstošiem dolāru, cenzdamies apmierināt nepieēdināmo modes elku.

Kungs ir paredzējis, lai Viņa ļaudis izietu no pasaules un no tās atšķirtos. Tiem, kas tic, ka mēs dzīvojam žēlastības laika pēdējās dienās, nevajadzētu nēsāt dārgu un uzkrītošu apģērbu. "Tad nu es gribu," raksta apustulis Pāvils, "lai vīri lūdz Dievu katrā vietā, paceldami svētas rokas bez dusmām un šaubām. Tāpat arī sievas pieklājīgā uzvedībā, kaunīgi un savaldīgi, lai viņas greznojas nevis ar matu pīnēm un zeltu vai ar pērlēm un dārgu uzvalku, bet ar to, kas pienākas sievietēm, kuras grib parādīt dievbijību, — ar labiem darbiem."

Pat starp tiem, kas saucas par Dieva bērniem, ir tādi, kas par apģērbu izdod vairāk, nekā tas būtu nepieciešams. Mums vajadzētu ģērbties vienkārši un gaumīgi, tāpēc, manas māsas, kad jūs pārkat [314] un gatavojat drēbes sev un saviem bērniem, padomājiet par vēl nepaveikto darbu Dieva vīna kalnā! Ir pareizi iegādāties labu materiālu un rūpīgi to apstrādāt: tas ietaupa līdzekļus. Bet bagāti izrotājumi tiešām nav vajadzīgi; un sevis pagodināšanai izdoto naudu labāk vajadzētu ieguldīt Dieva darbā.

Tās nav drēbes, kas jūs varētu padarīt vērtīgākas Dieva acīs. Kungs vērtē iekšējo skaistumu, gara pazemību, laipnību vārdos un saprātīgu attieksmi pret citiem cilvēkiem. Atsakieties no katra nevajadzīga rotājuma un nolieciet šos līdzekļus atsevišķi Dieva lietas atbalstīšanai.

Dievam patīk pašai dziedzība

Apgūstiet pašai dziedzību un māciet to arī saviem bērniem! Viss, ko vien var iegūt sevi aizliedzot, tagad ir nepieciešams Dieva darbam. Ir jāpalīdz cietējiem, jāapgērbj kailie un jāpabaro izsalkušie, un mūsu laika patiesība jāpaskaidro tiem, kas to vēl nepazīst (..).

Mēs esam Kristus liecinieki un nevaram atļauties savu laiku un līdzekļus izlietot pasaulīgām interesēm, nepievēršot uzmanību tam, ko Dievs nolīcis pirmā vietā. Uz spēles tiek likts kas vērtīgāks. "Dzenieties vispirms pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības!" Kristus pats visu upurēja darbam, kuru bija uzņēmis, un arī mums saka: "Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man." "Topiet par Maniem mācekļiem!" Kungs priecīgi un labprātīgi atdeva sevi, lai izpildītu [315] Dieva gribu. Viņš kļuva paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei. Vai tiešām mums ir tik grūti sevi aizliegt? Vai mēs izvairīsimies no līdzdalības Viņa ciešanās? Viņa nāvei vajadzētu skart ikvienu mūsu būtnes nervu stīgu un ierosināt nodoties Dieva darbam ar visu, kas mēs esam un kas mums ir. Domājot par to, ko Viņš mūsu labā darījis, sirdij vajadzētu pildīties ar mīlestību.

Kad visi, kas pazīst patiesību, praktizēs Dieva Vārdā ieteikto pašai dziedzību, vēsts ies uz priekšu ar spēku. Kungs uzklausīs mūsu lūgumus par dvēseļu atgriešanos. Dieva ļaudis liks savai gaismai spīdēt, un neticīgie, redzot to labos darbus, pagodinās Debesu Dievu.

Mīlestība uz greznību

Mīlestība uz greznību veicina izšķērdību un daudzos jauniešos nonāvē centienus pēc cēlākas dzīves. Tā vietā, lai ilgotos pēc izglītības, tos jau agri pārņem zināma tieksme vairāk nopelnīt, lai apmierinātu kāri pēc drēbēm. Šī kaislība jau pazudinājusi dažu labu meiteni.

Puritāniska vienkāršība

To ļaužu dzīvokļus un apģērbu, kas tic mūsu laika patiesībai, vajadzētu raksturot puritāniskai vienkāršībai un pieticībai. Visi līdzekļi, kas nevajadzīgi izlietoti apģērbam vai mājas izgreznošanai, ir pieskaitāmi Kunga mantas izšķērdēšanai. Tā Dieva lieta tiek aplaupīta par labu lepnībai. [316]

IZPATIĶŠANA SEV

Apmeklējot mūsu ļaužu mājas un mūsu skolas, es vēroju, ka visas iespējamās vietas — galdi, kamīni un plaukti — ir pārpildīti ar dažādām fotogrāfijām. Gan pa labi, gan pa kreisi bija skatāmas cilvēku sejas, bet Kungs šajā ziņā vēlas pārmaiņu. Ja Kristus vēl atrastos uz Zemes, Viņš sacītu: "Noņemiet šos attēlus!" Es esmu pamācīta, ka šīs daudzās fotogrāfijas ir kā elki, kas aizņem laiku un domas, ko vajadzētu veltīt Dievam.

Fotoattēli taču maksā naudu. Vai mums, kas apzināmies šajā laikā darāmā darba apjomu, pieklājas Dievam piederošo naudu izdot, lai izgatavotu savas vai savu draugu fotogrāfijas? Vai katru dolāru, ko varam ietaupīt, nevajadzētu izlietot Dieva darba veicināšanai? Šie attēli paņem līdzekļus, ko vajadzēja ziedot garīgai kalpošanai; turklāt tie vēl arī prātu novērš no Dieva Vārda patiesībām.

Elku kalpošanas veids

Fotogrāfiju izgatavošana un apmaiņa ar tām ir viens no elku kalpošanas veidiem. Sātans dara visu iespējamo, lai aptumšotu mūsu skatu uz Debesīm; tāpēc nepalīdzēsīm viņam, izgatavojot bilžu elkus! Mums jāaizsniedz augstāks dzīves standarts par to, ko var ierosināt šie attēli. Kungs saka: "Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā!" Kas apliecina ticību Kristum, tam jāatceras, ka viņam jāatspoguļo Jēzus līdzība. [317] Mums prātā vienmēr vajadzētu glabāt Kristus attēlu, un vārdiem, kurus runājam, vajadzētu būt Debesu inspirācijas caurstrāvotiem(..).

Galvenais lai ir galvenais

Tie, kas piedalījušies svinīgajā kristību rituālā, ir solījušies tiekties pēc tā, kas augšā, kur Kristus sēž pie Tēva labās rokas; tie ir solījušies nopietni iesaistīties grēcinieku glābšanā. Dievs visiem, kas pieņem Viņa vārdu, jautā: "Kā jūs izlietojat spēkus, kas jums sagādāti ar mana Dēla nāvi? Vai jūs darāt visu iespējamo, lai sasniegtu iespējami lielāko garīgo izpratni? Vai jūs savas intereses un rīcību esat saskaņojuši ar mūžības svarīgajām prasībām?"

Ak, kaut ar Kunga ļaudīm notiktu pārmaiņa! "Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu." Tie vīri, kuriem Kungs uzlicis sava darba nastu, cīnās par vēsts pasludināšanu, lai brīdinātu visus, kas nezināšanā var aiziet bojā. Vai arī jūs, sevi aizliedzot, nevarētu izdarīt kaut ko, lai viņiem palīdzētu? Celieties un ar pašaieliedzīgu dedzību un nopietnību pierādiet savu atgriešanos!

Dvēseļu glābšanas darbā nozīmīgs ir katrs dolārs. Ar summām, ko par fotogrāfijām un gleznām nevajadzīgi izdod ļaudis, kas sevi uzskata par Dieva bērniem, būtu iespējams atbalstīt veselu rindu misionāru viņu darba laukos. Daudzas mazas straumītes, saplūstot kopā, izveido lielu upi. Izlietojot savtīgiem mērķiem līdzekļus, kuriem jākalpo, lai pasludinātu brīdinājuma vēsti, mēs šīs Dieva uzticētās vērtības aoprokam zemē. [318] Ja jūs Kunga piešķirtos līdzekļus izšķiežat savu iegribu apmierināšanai, kā gan jūs varat sagaidīt, ka Viņš piešķirs tālākas svētības? Kā lai Meistars skatās uz tiem, kas savu naudu savtīgi iegulda fotogrāfijās? Šo pašu naudu varēja izlietot rakstu iegādei, lai tos nosūtītu ļaudīm, kas dzīvo tumsā un nezināšanā.

Patiesība, kuru mums devis Dievs, svinīgi jāpasludina visai pasaulei, un mums ir dāvāta dārga iespēja darīt šo darbu. Patiesības sēkla jāsēj pie visiem udeņiem, tāpēc Kungs mūs aicina būt pašaieliedzīgiem un svētīties šim pasākumam, jo Evaņģēlijs prasa nodošanos. Dieva darbs prasa visu, ko vien mēs varam dot, bet aizraušanās ar fotogrāfijām ir savu iegribu apmierināšana, kas kā kluss liecinieks reiz nostāsies pret mums.

Ar tādu izdabāšanu sev mēs dzīves pamatos iebūvējam daudz koka, sienu un salmu, ko aprīs pēdējo dienu uguns.

Pienākums sevi aizliegt

Pēc tam, kad biju apmeklējusi māju pēc mājas un redzējusi daudzās fotogrāfijas, Kungs mani pamācīja mūsu ļaudis no šī ļaunumu brīdināt.

Šajā ziņā mēs vēl varam daudz ko darīt. Mēs šos bilžu elkus varam noglabāt tā, lai tie nebūtu redzami, jo tiem nav nekāda spēka uz labu, bet patiesībā tie nostājas starp mums un Dievu. Tie neko nevar palīdzēt patiesības sēklas sēšanā. No visiem, kas uzdodas par Kristus sekotājiem, Viņš prasa, lai tie apvilktu pilnu Dieva apbruojumu.

Mūsu audzināšanas iestādēm vajadzētu izjust nepieciešamību pēc Dieva Gara pārveidojošā spēka. "Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļis? [319] Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un no ļaudīm saminama." Tiem, kas mūsu skolās un sanatorijās strādā par skolotājiem, jāaizsniedz augsta nodošanās pakāpe. Un šo iestāžu audzēkņiem, kuri vēlas sagatavoties par misionāriem, jāapgūst praktiska pašaieliedzība.

Mēs esam Dieva namturi, no kuriem "galvenokārt prasa, ka tie būtu uzticami". Mūsu rīcībā nodotos līdzekļus vajadzētu pārvaldīt ar vislielāko rūpību. Visas spējas jāizlieto vislabākajā veidā, ar pieaugošu lietderību, lai, Kungam atnākot, mēs Viņa īpašumu varētu atdot ar augļiem.

Bieža fotografēšanās

Jaunieši savu sirdi piepildījuši ar mīlestību uz sevi. Tas izpaužas viņu tieksmē arvien no jauna ieraudzīt savu seju fotoattēlos, jo tie nevar apmierināties ar kādu vienu uzņēmumu, bet gatavi pozēt atkal un atkal, ar katru reizi cerot, ka pēdējais uzņēmums pārspēs visus iepriekšējos un izrādīsies daudz skaistāks par pašu oriģinālu. Tā tiek izšķiesta Kunga nauda, bet kas ar to iegūts? [320]

TAUPIĀ UN LABDARĪBA

Daudzi taupību nicina, nosaucot to par skopumu un šaursirdību. Tomēr tai ir ciešs sakars ar visplašāko labdarību. Tik tiešām, bez taupības patiesa labdarība nemaz nav iedomājama. Lai būtu ko dot, mums ir jātaupa.

Neviens nevar reāli praksē īstenot labdarību, ja viņš kādā lietā sevi neaizliedz. Vienīgi ar vienkāršu dzīvesveidu, pašizliedzību un stingru taupību būs iespējams paveikt mums kā Kristus pārstāvjiem uzticēto darbu. Lepnums un pasaulīgā godkāre no sirds ir vienkārši jāizraida, un jebkurās attiecībās ar cilvēkiem jāuzrāda Kristus dzīvē atklātā nesavtība. Lai mūsu māju sienas, gleznas un telpu iekārtojums pastāvīgi atgādina: "Ieved pie sevis to, kas ir zaudējis savas mājas!" Lai uz drēbju skapja, it kā ar Dieva pirkstu iegravēti vienmēr acu priekšā parādās vārdi: "Apģērb kailo!" Un, lai ēdamistabā, bagātīgi klātais galds arvien no jauna iesaka: "Lauz savu maizi izsalkušam!"

Atvērtas durvis

Mūsu priekšā ir atvērtas tūkstošiem lietderīgi izmantojamu iespēju durvju. Mēs bieži sūdzamies par līdzekļu trūkumu, bet, ja kristieši par to domātu nopietni, tie savus krājumus varētu pavairot tūkstoškārt. Tā ir savtība un pašizliedzības trūkums, kas aizsprosto ceļu labiem darbiem.

Ak, cik daudz līdzekļu tiek iztērēti par lietām, kas nav nekas vairāk kā elki, par lietām, kas atņem laiku [321] un spēkus, kurus vajadzēja izlietot cēlākiem mērķiem! Cik daudz naudas ļaudis izšķiež par dārgām mājām un to iekārtojumu, par savtīgām izpriecām, neveselīgu barību un kaitīgam baudām! Ak, cik daudz tiek nevajadzīgi izdots par dāvanām, kas nevienam nesniedz nekādu labumu! Par lietām, kas nav nepieciešamas un bieži pat kaitīgas, vārda kristieši šodien iztērē vairāk, daudz reizes vairāk, nekā cenšoties glābt dvēseles no kārdinātāja varas.

Daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, par drēbēm izdod tik daudz, ka citu vajadzībām tiem nekas vairs neatliek. Viņi domā, ka tiem nepieciešami dārgi tērpi un rotas, nemaz nerēķinoties ar ļaudīm, kas tikai ar lielām pūlēm spēj iegādāties visvienkāršāko apģērbu.

Salasiet druskas

Ja jūs, manas māšas, ģērbtos saskaņā ar Bībelē sniegtajiem norādījumiem, tad jums vienmēr pietiktu ko palīdzēt trūcīgākām sievietēm. Tad jums būtu ne tikai nauda, bet arī laiks, jo ļoti bieži tā pietrūkst visvairāk. Ir daudzas ģimenes, kurām jūs varētu palīdzēt ar savu padomu, māku un izpratni. Parādiet, kā iespējams ģērbties vienkārši un tomēr gaumīgi. Daudzas sievietes neapmeklē dievnamu tāpēc, ka to nodilušās, sliktās drēbes visai krasī atšķiras no citu apģērba. Daudzas ir ļoti kautrīgas un šīs atšķirības dēļ jūtas pazemotas un apbēdinātas, sakot šaubīties par reliģijas patiesumu un nocietinot sirdi pret Evaņģēliju.

Kristus mūs aicina: "Salasiet atlikušās druskas, lai [322] nekas neiet bojā!" Kamēr tūkstoši katru dienu mirst no bada, iet bojā karos, ugunsgrēkos un slimību epidēmijās, katram krietnam cilvēkam pienākas vērot, lai nekas nepazustu un neko neizlietotu veltīgi, ja tas var noderēt citām cilvēciskām būtnēm.

Ir netaisni izšķiest mūsu laiku, ir netaisni neizlietot dotās spējas. Katrs savtīgi pavadīts acumirklis ir zaudēta izdevība. Ja mēs vērtētu un pareizi izmantotu katru brīdi, tad pietiktu laika visam, kas nepieciešams mums pašiem un pasaulei. Lai katrs kristietis lūdz Kunga vadību, kā izlietot naudu, laiku, spēku un izdevības. "Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots."

Ceļvedis uz taupību

Nav nepieciešams sīki noteikt, kā taupību ievērot katrā atsevišķā gadījumā. Tie, kuru sirdis būs pilnībā pakļāvušās Dievam un kuri par savu vadoni būs izraudzījušies Viņa Vārdu, zinās, kā izturēties it visos dzīves pienākumos. Tie mācīsies no Jēzus, kurš ir lēnprātīgs un no sirds

pazemīgs, un, praktizējot dzīvē Kristus laipnību, aizvērs durvis neskaitāmām kārdināšanām. [323]

Cilvēces atjaunošana un patīkamu attiecību veidošana sākas ģimenē. Šai ziņā vecāku darbs ir svarīgāks par visu citu. Sabiedrība sastāv no ģimenēm, un ģimenes ir tādas, kādas tās izveidojusi ģimenes galva. No sirds, „iziet dzīvība”, bet sabiedrības, draudzes un tautas sirds ir ģimene. Tāpēc arī sabiedrības, draudzes un pat veselas tautas labklājība ir atkarīga no mājās un ģimenē saņemtajiem iespaidiem.

KRISTĪGA ĢIMENES MĀJA

Visiem, kas apliecina mīlestību uz Dievu, ikvienā vietā, kur tie izpleš savu telti, vajadzētu celt altāri Kungam, kā to agrāk darīja sentēvi. Ja vispār kādreiz ir bijis laiks, kad katrai mājai vajadzētu būt kā lūgšanas namam, tad tas ir tagad. Lai tēvi un mātes par saviem bērniem bieži paceļ sirdis lūgšanās uz Dievu! Lai tēvs kā ģimenes priesteris noliek uz altāra rīta un vakara upurus, un lai sieva ar bērniem pateicībā viņam pievienojas! Tādā ģimenē labprāt uzkavēsies Jēzus.

No katrām kristīgām mājām vajadzētu plūst svētai gaismai. It visā rīcībā jāatklājas mīlestībai. Tai jāizstaro no saimes cilvēku savstarpējām attiecībām, izpaužoties apdomīgā rīcībā un nesavtīgā laipnībā. Ir ģimenes, kur šie principi tiek īstenoti, mājas, kur pielūdz Dievu un kur valda īsta mīlestība. No šīm ģimenēm kā salds vīraks pie Dieva paceļas rīta un vakara lūgšanas, un pār pazemīgajiem lūdzējiem līdzīgi rīta rasai nāk Viņa žēlastības dāvanas un svētības.

Pareizi iekārtotas kristīgas mājas sniedz spēcīgu liecību par ticības patieso vērtību, kuru neticīgajiem nav iespējams noliegt. Visi var redzēt, ka ģimenē darbojas kāds spēks, kas atstāj iespaidu uz bērniem, ka ar viņiem ir Ābrahama Dievs. [326]

UZTICĪBA MĀJAS PIENĀKUMOS

Jauniešu visaugstākais pienākums ir kalpot pašiem savā ģimenē, ar mīlestību un patiesu līdzdalību darot laimīgus tēvu un māti, brāļus un māsas. Šeit, rūpējoties un gādājot par tuviem cilvēkiem, viņi var atklāt pašreizējās un ieinteresētību par citiem. Tāds darbs sievietei nekad nepazemos. Tas ir vissvētākais un cēlākais pienākums, kuru tā vispār var veikt. Ak, kādu iespaidu māsa var atstāt uz brāļiem! Ar pareizu izturēšanos tai iespējams veidot brāļu raksturu, un mājas dzīvē daudz var panākt viņas lūgšanas, maigums un mīlestība.

Mana māsa, šīs cēlās īpašības tu nekad nespēsi pamodināt citos, ja tās nebūs tev pašai. Miers, mīlestība, laipnība un rakstura saulainais noskaņojums, kad tu tieksies aizsniegt katru sirdi, to darot, atstarosies uz tevi pašu. Bet, ja sirdī nevaldīs Kristus, tad tur būs redzama neapmierinātība un morāls kroplums. Savtīgums parasti no citiem prasa to, ko mēs paši viņiem negribam dot. (..)

Ne tikai lieli darbi un lielas cīņas pārbauda dvēseli un prasa drosmi. Arī ikdienas dzīve sagādā savas grūtības, bēdas un neveiksmes. Tieši vienkāršais darbs bieži vien ir tas, kas pārbauda pacietību un rakstura stingrību. Lai pārvarētu visas grūtības, būs nepieciešama patstāvība un stingra apņēmība. Tāpēc nodrošini sev Kunga klātbūtni, lai Viņš vienmēr varētu būt tavs Padomdevējs un Iepriecinātājs. [327]

MĀJAS RELIĢIJA

Mājās ir ļoti nepieciešama praktiska reliģija; tur vienmēr vajadzētu atskanēt pareizi lietotiem vārdiem, jo citādi mūsu liecībai draudzē nav nekādas vērtības. Ja jūs mājās nevarat būt maigi,

laipni un pieklājīgi, tad jūsu ticība ir veltīga. Tik tiešām, ja būtu vairāk īstas ticības mājas dzīvē, tad arī draudzē būtu vairāk spēka.

Nelaiپni vārdi mājās

Ak, kādu ļaunumu ģimenes lokam nodara neiecietība vārdos; jo tā viena uzbudinātais garastāvoklis arī citus pamudina izturēties līdzīgā veidā. Pēc tam seko atmaksas un attaisnošanās vārdu plūdi, kas jūsu kaklam uzliek smagu, grūti panesamu jūgu, jo visi rūgtumā izteiktie vārdi kā neizbēgama pļauja atgriežas uz jums pašiem.

Kas ļauj vaļu tādai valodai, piedzīvos kaunu, zaudēs uzticību un cieņu pret sevi un izjutīs rūgtu nožēlu un sirdsapziņas pārmetumus, ka nav spējuši savaldīties, bet atļāvušies tā izteikties. Cik daudz labāk būtu bijis, ja tādi vārdi nekad nebūtu atskanējuši! Un, cik daudz skaistāka būtu dzīve, ja sirdi pildītu žēlastības eļļa, kad cilvēks mierīgi spētu skatīties pāri katram izaicinājumam un visu panest kristīgā lēnprātībā un pazemībā!

Ja jūs pildīsiet ar Kunga apsolījumiem saistītos nosacījumus, šie apsolījumi īstenosies jūsu dzīvē. Ja [328] uzticēsieties Dievam, tad grūtību un kārdinājuma brīdī no sajūsmas augstumiem neiekritīsiet grūtsirdības bezdibenī. Tad jūs sarunās arī citus neapgrūtināsiet ar savām šaubām un drūmo noskaņojumu.

Sātans nevar lasīt mūsu domas, bet viņš redz mūsu darbus un dzird izrunātos vārdus, un, jau ilgus gadus pazīdams cilvēku cilti, tagad kārdināšanās savā labā prot izmantot mūsu rakstura vājības. Un cik bieži mēs tādā veidā atklājam savus noslēpumus un ļaujam viņam gūt uzvaru! Ak, kaut mēs vairāk kontrolētu savus vārdus un izturēšanos! Cik gan stipri mēs varētu būt, ja mūsu vārdi jau tagad būtu tādi, ka tiesas laikā par tiem nevajadzētu kaunēties, tomēr Dieva dienā tos izjutīsim pavisam citādi nekā tagad izrunājot.

Mājas kā piemērs citiem

Kristīgai ģimenei ir savs uzdevums arī ārpus mājas robežām. Tai jābūt par paraugu citiem, atklājot skaidru sadzīves pamatlikumu vērtību. Tādā veidā tā pasauli varētu iespaidot uz labu, jo runātu uz cilvēku sirdīm un dzīvi daudz spēcīgāk par jebkuru svētrunu. Un jaunieši no tādām ģimenēm tur apgūtās atziņas izplatītu tālāk, lai šie cēlie dzīves pamatprincipi ieviestos arī citās mājās, labvēlīgi iespaidojot visu sabiedrību. [329]

MĀJA KĀ AUDZINĀŠANAS IESTĀDE

Nodevusies, lai kalpotu Dievam, jaunatne nekļūs ne mazāk gudra, ne nespēcīgāka. Bijība Kunga priekšā ir gudrības iesākums. Vismazākais bērns, kas mīl un bīstas Dievu, Viņa acīs ir lielāks par visapdāvinātāko un vairāk izglītoto vīru, kas noniecina atpestīšanas iespēju. Jaunieši, kas savu sirdi un dzīvi svētī Dievam, līdz ar to savienojas ar visas gudrības un pārākuma Avotu.

Ikdienas pienākumi

Ja bērni paturētu prātā, ka viņu ikdienas vienkāršo pienākumu loks ir Kunga paredzēts mācību kurss, skola, kurā tiem jāizglītojas, lai uzticīgi un lietderīgi kalpotu, cik daudz patīkamāks un ievērojamāks tad viņiem liktos katrs darbs! Izpildot ikvienu pienākumu kā "tam Kungam", pat visvienkāršāko darbu apņem patīkama noskaņa, un strādnieks virs Zemes savienojas ar svētajām būtnēm, kas Dievam kalpo Debesīs.

Mums savā paredzētajā vietā jebkuru uzdevumu vajadzētu veikt tikpat apzinīgi, kā to savā sfērā veic eņģeļi. Cilvēks, kurš sapratīs, ka ir Dieva kalps, tam dāvāto uzticību attaisnos vienmēr un visur. Debesu pilsoņiem jābūt labākajiem arī virs Zemes. Pareiza izpratne par attiecībam ar Dievu veidos skaidru priekšstatu par mūsu pienākumiem vienam pret otru. [330]

Mātes alga

Kad pienāks tiesas diena un tiks atvērtas grāmatas, kad no lielā Soģa lūpām atskanēs vārdi "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps!" un uzvarētājus kronēs ar nezūdošās godības vainagiem, tad daudzi visa Universa iemītnieku skata priekšā šos vainagus noņems un, norādot uz savu māti, sacīs: "Viņa mani darīja par to, kas es tagad Dieva žēlastībā esmu. Viņas norādījumi un viņas lūgšanas mani vadīja uz mūžīgo pestīšanu."

Jaunos cilvēkus vajadzētu tā audzināt, ka visur valdošās samaitātības vidū tie varētu droši pastāvēt, darot visu iespējamo, lai aizkavētu vispārizplatīto izlaidību un veicinātu tikumību, skaidrību un patiesu vīrišķību. Agrā jaunībā uz garu un raksturu atstātie iespaidi ir dziļi un paliekoši. Nesaprātīga audzināšana vai slikta apkārtējā sabiedrība uz jauniešu prātu bieži atstāj tik ļaunu iespaidu, ko visas vēlākās pūles vairs nevar novērst.

Mājas audzināšanas iespējas

Mūsdienu jaunieši un bērni nosaka, kāda būs nākotnes sabiedrība, kāda būs audzināšana viņu mājās. Pareizas audzināšanas iztrūkumu ģimenē un mājā lielā mērā var uzskatīt par iemeslu ciešanām, slimībām un noziegumiem, kas šodien nomāc cilvēci. Ja mājas dzīve būtu skaidra un tīra, ja bērni no turienes izietu gatavi dzīves pienākumiem un briesmām, ak, kāda pārmaiņa tad būtu redzama pasaulē! [331]

CIENA UN MĪLESTĪBA PRET VECĀKIEM

Kas patiesi vēlas sekot Kristum, tiem savā sirdī Viņam jādod mājvieta, jāierāda vislabākā vieta. Tiem savā mājas dzīvē jāatklāj Viņa gars un raksturs un jābūt pieklājīgiem un laipniem pret visiem, ar kuriem tie nonāk saskarē.

Ir daudzi bērni, kas apliecina, ka zina patiesību, un tomēr neparāda saviem vecākiem pienācīgu cieņu un pieķeršanos, — bērni, kas atklāj pavisam maz mīlestības pret tēvu un māti, neinteresējas par viņu vajadzībām un nemēģina atvieglot to rūpes. Daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, nesaprot, ko nozīmē vārdi "Tev būs godāt savu tēvu un savu māti", tāpēc arī pavisam maz izprot turpinājumu - "lai tu ilgi dzīvotu tajā zemē, ko tas Kungs, tavš Dievs, tev dod".

Mūsu jaunieši uzskata, ka pieder tiem, kas tur Dieva likumus, un tomēr daudzi no viņiem neievēro un pārkāpj piekto bausli, tādēļ arī bagāto svētību apsolījums tiem, kas godā tēvu un māti, viņu dzīvē nevar piepildīties. Ja viņi šo grēku nenozēlos un Kristus žēlastībā neizmainīs savu raksturu un izturēšanos, tie nekad nenonāks Jaunajā Zemē, kur varētu dzīvot mūžīgi. Tie, kas neciena un nemīl savus vecākus, necienīs un negodās arī Dievu. Kas neztur šo pārbaudījumu - godāt savus dievbijīgos [332] vecākus, — neklausā Dievam un tāpēc nevar cerēt reiz nokļūt apsolītajā zemē.

Likteni nosaka paklausība

Jaunieši jau tagad izšķir savu mūžīgo likteni, un es jums sirsnīgi iesaku pārdomāt bausli, kuram Dievs devis tādu brīnišķīgu apsolījumu: "...lai tu ilgi dzīvotu tajā zemē, ko tas Kungs, tavš Dievs, tev dod". Bērni, vai jūs gribat iegūt mūžīgo dzīvību? Tad cieniet un godājiet savus vecākus!

Ja jūs esat grēkojuši, līdz šim neizrādot mīlestību un paklausību, — mēģiniet nokavēto atgūt. Jūs vienkārši nevarat atļauties rīkoties citādi, jo tas nozīmētu pazaudēt mūžīgo dzīvību. Cilvēku sirds Pārzinātājs pazīst jūsu attieksmi pret vecākiem, un Viņš katra morālo raksturu novērtē uz Debesu svētnīcas zelta svāriem. Tāpēc atzīstiet savu nolaidību pret vecākiem, nožēlojiet tādu izturēšanos pret tiem, kā arī Dieva svētā baušļa pārkāpšanu!

Vecāku sirds jums tiecas pretī maigā līdzjūtībā, — kā gan jūs to varat atmaksāt ar vēsu nepateicību? Viņi jūs mīl un vēlas, lai ikviens no jums tiktu glābts, bet vai jūs bieži vien neesat noniecinājuši viņu padomu un rīkojušies pēc sava prāta, izvēloties paši savu ceļu? Vai jūs neesat vadījušies no saviem ieskatiem, kaut gan labi zinājāt, ka Dievs tādu stūrgalvību neatzīst

par labu? Daudzi tēvi un mātes ir guldīti kapā ar salauztu sirdi, nesaņemot no bērniem tiem pienākošos pateicību un cieņu. [333]

PAR SVĒTĪBU MĀJĀS

Kungs katru jaunieti aicina: "Dod Man savu sirdi, Mans dēls!" Pasaules Glābējam ļoti patīk vērot, kā bērni un jaunieši Viņam atvēr savu sirdi. Varētu taču būt liels pulks bērnu, kurus Dievs atzītu par uzticīgiem, tāpēc ka tie staigā gaismā, kā Kristus ir gaismā. Tie mīlētu Kungu Jēzu un justos laimīgi Viņam kalpojot. Saņemot rājienu, tie nekļūtu nepacietīgi, bet ar savu labprātīgo, laipno un iejūtīgo izturēšanos aplaimotu tēva un mātes sirdi, palīdzot tiem nest ikdienas dzīves nastas. Jau no bērnības un jaunības tie būtu uzticīgi mūsu Kunga sekotāji.

Bērni un jaunieši, arī savas dzīves agrīnajos gados jūs varat būt par svētību mājās, kur dzīvojat! Cik skumji ir vērot nesavaldīgus un nepaklausīgus, nepateicīgus un ietiepīgus ticīgu vecāku bērnus, kas apņēmiņīgi iet paši savus ceļus, nerēķinoties ar nepatīkšanām un raizēm, ko tie sagādā vecākiem! Sātans labprāt pārvalda tādu bērnu sirdis un, ja viņam to atļauj, iedveš tiem savu ļauno garu.

Paklausība vecākiem

Vecāki var darīt visu, kas viņu spēkos, nodrošinot bērnus ar visām iespējamām priekšrocībām un pamācībām, lai tie savu sirdi nodotu Dievam, bet bērni tomēr var atteikties staigāt gaismā un ar savu ļauno rīcību uz citiem atstāt sliktu iespaidu [334] par vecākiem, kuri tos mīlējuši un kuru sirds ilgojusies pēc viņu glābšanas.

Sātans kārdina bērnus izvēlēties grēka un nepaklausības ceļus un tad, ja tie viņam atsaucas, cenšas tiem atņemt dzīvību, kamēr tie vēl ir grēkā, lai tādā veidā likvidētu jebkuru cerību uz izglābšanos, vienlaikus asi, kā ar zobenu, ievainojot dievbijīga tēva un mātes sirdi, lai tie no bēdām tiktu nolikti pie zemes un nekad vairs nepieceltos, sakarā ar viņu bērnu sacelšanos pret Dievu un nevēlēšanos atgriezties.(..)

Bērni un jaunieši, Kristus dēļ es jūs lūdzu, staigājiet gaismā! Pakļaujiet savu gribu Dieva gribai! Un, kad jūs "ļaudi grēcinieki vilina", nesekoiet viņiem! Palieciet uz Kunga ceļa, jo pārkāpumos jūs neatradīsiet sev mieru! Nododoties ļaunumam, jūs apkaunosiet savus vecākus un sagādāsiet negodu Kristus reliģijai. Atcerieties, ka par jūsu dzīvi tiek vests pārskats Debesu grāmatās, kas ir atvērtas visa Universa priekšā! Padomājiet par kaunu un sirdsapziņas pārmetumiem, kas būs jāpiedzīvo, zaudējot mūžīgo dzīvību. "Atgriezieties pie Manas mācības! Redzi, Es jums došu savu Garu un darīšu zināmus savus vārdus. (..) Tad tie Mani sauks (..). Bet, kas Mani klausu, tas dzīvos droši un mierīgi, tas ļauna nebīsies." Paklausiet Kristus aicinājumam: "Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neapņem!" [335]

RAKSTURA VEIDOŠANA MĀJĀS

Sātans kārdina bērnus izturēties rezervēti pret saviem vecākiem un vairāk uzticēties jauniem, nepieredzējušiem biedriem, kas nevar palīdzēt, toties var dot sliktu padomu. (..)

Ja bērniem būtu tuvākas attiecības ar vecākiem, tie tiktu pasargāti no daudziem ļauniem iespaidiem. Tāpēc vecākiem savus bērnus vajadzētu iedrošināt runāt ar tiem atklāti un brīvi; nākt pie tiem ar savām grūtībām, kad viņi vairs nezina pareizo ceļu, un izstāstīt visu tā, kā viņi to redz, lūdzot vecāku padomu. Kas gan vēl labāk spētu saskatīt un novērst briesmas kā dievbijīgi vecāki? Kas vēl tik labi pazīst viņu rakstura īpatnības? Māte, kas visu laiku modri vērojusi bērna garīgo attīstību un dabīgās noslieces, ir vislabāk sagatavotais padomdevējs. Vai kāds vēl tiešāk spētu pateikt, kādas rakstura īpašības bērnam jāierobežo un jāsavaldā, kā māte, kuru atbalsta dievbijīgs tēvs?

Ieprieciniet vecākus!

Bērni, paši būdami kristieši, savu dievbijīgo vecāku mīlestību un atzinību vērtēs augstāk pār visām laicīgajām svētībām. Viņi tos vienmēr mīlēs un cienīs, vecāku laimi uzskatot par vienu no savas dzīves pamatprincipiem. Mūsu dumpīgajā laikmetā bērniem, kas nav [336] saņēmuši pareizus padomus un audzināšanu, ir pavisam maza izpratne par pienākumiem pret vecākiem. Bieži vien notiek tā: jo vairāk vecāki par bērniem gādā, jo nepateicīgāki tie kļūst un arvien mazāk savus vecākus ciena.

Izlutinātie bērni sagaida, lai arī turpmāk pret viņiem izturētos tieši tāpat, un, ja šīs cerības nepiepildās, tie kļūst īgni un mazdūšīgi. Tāds noskaņojums tiem saglabāsies visu dzīves laiku: viņi jutīsies bezpalīdzīgi, meklēs atbalstu pie citiem, gaidīdami, lai tie viņiem izdabātu un pakļautos. Bet, sastapušies ar pretestību, pat jau pieauguši būdami, tie domās, ka pret viņiem izturas nepareizi,— tie mocīsies ejot caur dzīvi, tik tikko spēdami panest paši sevi, bieži kurnēdami un īņņodamies, ka viss nenotiek pēc viņu prāta. (..)

Bērniem vajadzētu justies parādā vecākiem, kas par tiem gādājuši no pirmajiem dzīvības gadiem un kopuši slimības laikā. Tiem vajadzētu saprast, cik daudz tēvs un māte ir cietuši un pārdzīvojuši. Lai bērnu dzīves gājums ievirzītos pareizās slīdēs, apzinīgie un dievbijīgie vecāki ir izjutuši visdziļāko ieinteresētību, bet, ak, cik nopiesta kādreiz bijusi tēva un mātes sirds, redzot, kā bērni kļūdās. Ja šie bērni tikai spētu aptvert savas rīcības sekas, tie noteikti tā neizturētos. Ja viņi redzētu mātes asaras un dzirdētu viņu dēļ Dievam pienestās lūgšanas, ja tie varētu saklausīt klusās un apspiestās nopūtas, tad kļūtu daudz iejūtīgāki un steigtos atzīt savu netaisnību un lūgtu piedošanu. (..) [337]

Spēks dzīves cīņai

Mēs dzīvojam bērniem ļoti nelabvēlīgā laikā. Varena straume traucas lejup pretī pazušanai, un, lai šai straumei turētos pretī un neļautu sevi aizraut līdzī, ir nepieciešams kas vairāk nekā bērniības piedzīvojumi un bērna spēks. Jaunieši, šķiet, pilnībā kļuvuši par sātana gūstekņiem, un viņš ar ļaunajiem eņģeļiem tos vada pretī drošai bojāejai. Velns karo pret Dieva valdību, tāpēc visus, kas savu sirdi vēlas nodot Kungam un paklausīt Viņa prasībām, tas cenšas ievest apjukumā un pārvarēt ar savām kārdināšanām, lai tie kļūtu mazdūšīgi un atteiktos no cīņas. (..)

Ar nopietnām lūgšanām un dzīvu ticību var panākt lielas uzvaras. Daži vecāki nav izpratuši tiem uzticēto atbildību un ir atstājuši novārtā bērnu reliģisko audzināšanu. Ik rītus kristieša pirmajām domām vajadzētu steigties pie Dieva. Laicīgajam darbam un personīgajām interesēm jāpaliek otrā vietā. Bērniem būtu jāmaca ievērot un godāt lūgšanu brīžus. Pirms atstāt māju, lai izietu darbā, vajadzētu sasaukt kopā visu ģimeni, un tēvam vai — viņa prombūtnes laikā — mātei būtu dedzīgi jāizlūdzas Dieva aizgādība visām dienas gaitām (..).

Neiecietība pret ierobežojumiem

Sabata ievērotāju bērni var kļūt neiecietīgi pret ierobežojumiem un pieņemt, ka viņu vecāki ir pārāk stingri. Viņu sirdī var pamosties visai asas izjūtas un var tikt lolotas nelaipnas domas pret tiem, kas rūpējas par viņu [338] pašreizējo, nākotnes un mūžīgo labklājību. Bet, ja vecāku dzīvība kaut nedaudz gadus tiks taupīta, tie svētīs savu tēvu un māti par šīm nenogurstošajām rūpēm un uzticīgo modrību gadus, kad tiem pašiem vēl trūka pieredzes (..).

Personīgā atbildība

Bērni, Dievs ir atzinis par labu uzticēt jūs vecāku aizgādībai, lai tie jūs pamācītu un audzinātu, veicot savu daļu Debesīm derīga rakstura veidošanā. Tomēr jums pašiem jāizšķiras, vai vēlaties attīstīt labas kristīgas īpašības un iespējami lietderīgāk izmantot priekšrocības, kādas nodrošina dievbijīgi, uzticīgi un Dievam nodevušies vecāki. Neskatoties uz visām tēva un mātes rūpēm un aizgādību, viņi vieni paši jūs nevar izglābt. Arī bērniem ir darāms savs darbs. Katram no jums ir jāveic savs individuāls pienākums.

Ticīgie vecāki, jums ir atbildības pilns uzdevums — vadīt savu bērnu soļus, pat viņu reliģiskajos piedzīvojumos. Ja tie patiesi mīlēs Dievu, tad būs pateicīgi un godās jūs par tiem parādītajām rūpēm un uzticību, ierobežojot viņu kādreiz nevaldāmās tieksmes un gribu.

Ļētrpti Kristus taisnībā

Ja mēs būsim tērti Kristus taisnībā, tad grēks vairs neliksies patīkams, jo ar mums kopā būs Kristus. Varbūt mums gadīsies kļūdas, tomēr mēs noteikti ienīdīsim grēku, kas tik ļoti lika ciest Dieva Dēlam. [339]

JAUNIEŠIEM JĀUZŅEMAS ATBILDĪBA

(Vēsts diviem jaunekļiem)

Šiem jaunekļiem mājās ir pienākumi, kurus tie nepilda. Viņi nav mācījušies uzņemt un nest zināmu atbildību, kas saistās ar mājas dzīvi. Tiem ir ticīga, lietīška māte, kas noslogota ar daudzām nastām, uz ko gan bērniem nevajadzētu tā vienkārši noskatīties. Līdz ar to viņi vairs negodā savu māti. Tieši tāpat tie nav centušies atvieglot tēva rūpes, kas arī būtu viņu pienākums; tie nav viņu godājuši tā, kā tas būtu vajadzīgs. Šie jaunekļi vairāk ir vadījušies no tieksmēm, nekā no pienākuma.

Lai izvairītos no grūtībām un nastām, viņi savā dzīvē ir izvēlējušies savtīgu ceļu, tāpēc arī neiegūst tik ļoti vērtīgo pieredzi, kas tiem varētu nodrošināt sekmes. Tie neizprot, cik svarīga ir uzticība mazās lietās un neizjūt vajadzību būt pilnīgi patiesiem un godīgiem pret vecākiem dzīves vienkāršajos, ikdienišķajos pienākumos, ar ko tiem ik brīdi jāstāpjas. Viņi pārāk zemu vērtē praktiskai dzīvei nepieciešamo iemaņu apguvi.

Padariet māju laimīgu

Ja šie jaunekļi vēlas kaut kur būt par svētību, tiem jāiesāk ar savām mājām. Ļaujot vaļu tieksmēm un nevis vadoties no piesardzīgiem veselā saprāta secinājumiem, skaidras izpratnes un apgaismotas sirdsapziņas, tie nekad nebūs par svētību sabiedrībai vai [340] sava tēva ģimenei, un viņu izredzes, gan uz šo, gan nākamo labāko pasauli, būs apdraudētas.

Daudzi jaunieši uzskata, ka dzīves agrīnie gadi nav domāti, lai uzņemtos īpašas rūpes, ka tos var izšķiest dīkās izklaidēs, jokos un savu iegribu apmierināšanā. Pilnībā izdabājot dabiskām izjūtām, daži nedomā ne par ko citu kā tikai par īslaicīgo baudījumu. Viņu kāre pēc izpriecām, mīlestība uz līdzīgu sabiedrību, uz tukšu tērzēšanu un smiekliem pieaug līdz ar šo tieksmju apmierināšanu, un tie zaudē katru priekšstatu par dzīves skaidro īstenību: mājas pienākumi šķiet neinteresanti. Tur tie nespēj saskatīt pietiekošu dažādību un tāpēc kļūst nemierīgi, īgni un viegli uzbudināmi. Šiem jaunekļiem tomēr vajadzētu izjust pienākumu padarīt māju laimīgu un pievilcīgu (..).

Ja fiziskais darbs no viņiem prasījis daudz spēka, pārmaiņa uz kādu laiku var būt ļoti nepieciešama, lai tad atkal no jauna varētu strādāt ar daudz lielākiem panākumiem. Tomēr pilnīgs miers nav vajadzīgs un, lai sasniegtu labākus rezultātus, var pat traucēt, ja spēki ir koncentrēti noteiktam pienākumam.

Pat vienveidīgā darbā nogurušiem, tiem nav nepieciešams izšķiest dzīves dārgos acumirkļus, jo var taču atrast kaut ko tādu, kas neprasītu tik lielu piepūli, bet tomēr būtu par svētību mātei un māsām. Atvieglot viņu rūpes, uzņemoties grūtākās nastas, tie atrastu labu, Dieva likumiem atbilstošu aizraušanos, kas sagādā patiesu laimi; un arī laiks nebūtu izšķiests niekos un vienīgi savas iegribas apmierinot. [341]

MĀJAS LŪGŠANU BRĪŽI

Lai pamodinātu un stiprinātu mīlestību uz Bībeles izpēti, liela nozīme ir ģimenes lūgšanu stundai. Rīta un vakara lūgšanu brīžiem vajadzētu būt visjaukākajiem un ierosinošākajiem visā

dienas gājumā. Visiem vajadzētu saprast, ka šajās stundās nav vietas satrauktām, nelaipnām domām, jo vecāki un bērni sanāk kopā, lai satiktos ar Jēzu un ielūgtu mājā svētos eņģeļus. Lai šie kalpošanas brīži ir īsi un pilni dzīvības, piemēroti mājas apstākļiem un laiku pa laikam ar citu ievirzi. Lai visi piedalās, kopīgi lasot Bībelei, mācoties un bieži atkārtojot Dieva likumus. Ja arī bērniem kādreiz atļaus izvēlēties lasāmvielu, tas tikai pamodinās to interesi. Izjautājiet viņus par izlasīto un atļaujiet arī viņiem jautāt! Lai patiesību labāk nostiprinātu prātā, miniet kādu piemēru vai salīdzinājumu. Ja vien kalpošana līdz ar to neievelkas pārāk gara, lai ikviens no mazajiem piedalās lūgšanās, un nodziediet ar tiem kopā kaut vienu pantu no kādas jums visiem pazīstamas dziesmas!

Lai šādu kalpošanu izvērstu tā, kā tai vajadzētu norisināties, būs nepieciešama sagatavošanās. Vecākiem ik dienas kopā ar bērniem būs jāatrod laiks, lai pētītu Bībeli. Bez šaubām, lai to īstenotu, būs nepieciešamas pūles, plānošana un daži upuri, bet tas viss bagātīgi atmaksāsies. [342]

KRISTĪGĀ VIESMĪLĪBA

Mēs būtu daudz laimīgāki un sabiedrībai derīgāki, ja mūsu mājas dzīvē un sabiedriskajās attiecībās valdītu Jēzus lēnprātība un vienkāršība. Tā vietā, lai veiktu lielus ārējus pārkārtojumus, kas izsauktu apmeklētāju apbrīnu vai skaudību, mums vajadzētu pacensties savu apkārtni darīt laimīgu ar priecīgu noskaņojumu, līdzjūtību un mīlestību. Lai mūsu viesi redz, ka mēs tiecamies saskaņoties ar Kristus gribu, un, ja arī dzīvojam visai pieticīgos apstākļos, lai viņi pie mums sastop apmierinātu un pateicīgu garu. Visai patiesi kristīgas mājas atmosfērai jāizstaro klusums un miers. Tāds piemērs nepaliks bez iespaida. (..)

Pūloties sniegt viesiem patīkamu un ērtu uzņemšanu, neaizmirsīsim pienākumus pret Dievu. Dažādu citu apsvērumu dēļ nevajadzētu palaist garām lūgšanu brīžus. Neaizraujieties un nerunājiet tik daudz, lai justos noguruši un par lūgšanu laiku vairs nevarētu priecāties! Tā izturoties, jūs Kungam pienesīsiet kroplu upuri. Agrās vakara stundās, kad varam lūgt bez steigas un pārdomāti, mums jāizsaka Dievam savas vajadzības un jāpaceļ balss priecīgā slavā un pateicībā.

Lai visi, kas apmeklē kristieša māju, atzīst, ka lūgšanas brīži ir dienas visdārgākā, svētākā un laimīgākā stunda. Tāds nodošanās gars uz klātesošajiem atstās šķīstījošu un paceļošu iespaidu. Tas sniegs mieru un pateicīgu noskaņojumu. [343]

Par cilvēka raksturu spriež pēc viņa drēbēm. Izsmalcināta gaume un izglītots prāts atklāsies pieticīga un piemērota apģērba izvēlē. Vienkāršība tērpos, līdz ar pazemīgu izturēšanos atstās milzīgu iespaidu un apņems jaunu sievieti ar svētas atturības atmosfēru, kas tai kalpos par vairogu neskaitāmās briesmās.

RAKSTURA CELTNES BŪVAKMEŅI

Bērnus un jauniešus ir svarīgi pamācīt, lai tie rūpīgi izvēlētos savus vārdus un rīcību, jo viņu izturēšanās var būt par iemeslu gan saulainam, gan drūmam noskaņojumam ne tikai mājās, bet arī visu to cilvēku dzīvē, ar kuriem viņi nonāk saskarē. Lai jaunatne varētu mierīgi un apdomīgi stāties pretī ikvienam ļaunuma uzbrukumam, tai vispirms jāiegūst tā gudrība, kas nāk no augšienes, un tas spēks, ko vienīgi Jēzus var dot. (..)

Patiesais skaistums

Daudzi sevi pievil, domādami, ka ar labu izskatu un spilgtu apģērbu iespējams pievērst pasaules uzmanību. Tomēr šarms, ko rada vienīgi ārējais izskats, ir visai sekls un nenoturīgs, uz to nav droši paļauties. Vienīgi skaistums, ko Kristus ieteic saviem sekotājiem, nekad nenobāl.

Viņš saka: "Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev aplikat, vai tērps, kurā tērptaties, bet apslēptais sirds cilvēks neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā - tas ir Dievam dārgs."

Ja jaunieši tikai pusi no laika, ko parasti veltī savas ārienes izskaistināšanai, atvēlētu rakstura veidošanai un sirds kultūras izkopšanai, ak, kādas pārmaiņas būtu vērojamas viņu izturēšanās veidā, vārdos un darbos! Tie, kas patiesi vēlas [346] sekot Kristum, visai apzinīgi izturēsies arī pret saviem tērpiem un šai ziņā rīkosies pēc Kunga dotajiem nepārprotamajiem norādījumiem. Naudu, ko tagad izšķiež par stilīgiem apģērbiem, tad izlietos Dieva lietas nostiprināšanai, iegūstot lietderīgas zināšanas, kas pavērs iespējas darboties atbildīgās vietās. Tādi cilvēki vienmēr centīsies atbilst ideālam, ko no viņiem sagaida Jēzus, kurš par tiem ir tik dārgi samaksājis.

Mīļie bērni un jaunieši, Jēzus ir izdarījis visu, kas bija Viņa spēkos, lai jums būtu vieta mājokļos, kas sagatavoti visiem, kuri Viņu mīl un Viņam kalpo. Mūsu Kungs atstāja Debesu mājas un nonāca grēka samaitātajā pasaulē — nonāca pie tautas, kas Viņu nepieņēma, kas nemīlēja Viņa skaidrību un svētumu, nicināja Kristus mācību un beidzot nodeva Viņu visnežēlīgākajā nāvē. "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību."

Ārējais izskats

Par lielo upuri, kas pienests jūsu labā, Dievs kaut ko gaida pretī. Viņš vēlas, lai jūs būtu kristieši ne tikai vārda pēc, bet lai par to liecinātu arī jūsu apģērbs, visa izturēšanās un sarunas. Viņš vēlas, lai jūs apmierinātos ar vienkāršu ietērpu, lai neuzcirstos, nelepotos un nevajadzīgi neizgreznotos. Jums vajadzētu atšķirties ar pievilcīgām manierēm, ko par labu varētu atzīt Debesis. Mīļie jaunieši, jūs taču negribat pievilt Viņa cerības?

Pēc cilvēka ārienes visai bieži vērtē arī viņa [347] garīgumu, un mums vajadzētu rūpīgi pārdomāt, pēc kādām pazīmēm pasaule spriedīs par mūsu ticību. Mēs vēlamies, lai jūs sekotu Jēzum kā mīļi bērni, visās lietās paklausot Viņa izteiktajai gribai. Mēs vēlamies, lai jūs censtos iepriecināt savu Glābēju, nopietni tiecoties pēc iekšējā skaistuma. Diendienā turpinot šo cīņu, ar Jēzus palīdzību jūs nonāksiet pie uzvaras pār sevi. Visa lepnība un kāre izrādīties tiks izskausta no jūsu sirds un dzīves, jo vietu tur arvien drošāk ieņems pazemība un mīlestība uz vienkāršību. Tā jūs, jaunieši, kļūsiat par uzticīgiem Kristus armijas kareivjiem.

Mēs dzīvojam briesmu pilnā laikā, kad tie, kas apgalvo, ka mīl un bīstas Dievu, ar ikdienas dzīvi Viņu aizliedz. "Jo cilvēki būs patmīļīgi, mantas kāri, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti, cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, nesavaldāmi, labā nīdēji, nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlēdami baudas vairāk nekā Dievu, izrādīdami ārēju svētbiļību, bet tās spēku noliedzdami." Dievs nevēlas, ka jūs, mīļie jaunieši, būtu starp tiem. No Viņa Vārda jūs varat mācīties, kā izsargāties no šīm ļaunajām īpašībām un beidzot kļūt par uzvarētājiem. (..)

"Viņi to uzvarējuši ar Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu." "Bet tie, kas bīstas Dievu, savā starpā mierina cits citu: "Tas Kungs visu dzird un ievēro, un Viņa priekšā ir rakstīta piemiņas grāmata tiem, kas to Kungu bīstas un domā par Viņa Vārdu." [348]

Par liecību

Jūs nedrīkstat apmierināties vienīgi ar izsargāšanos no ļauna: jums jāiet tālāk— jāiemācās darīt labu! Pasaule ir jāiepazīstina ar Kristu, tāpēc jums ik dienas vajadzētu apgūt prasmī Dieva darbā. Katram Jēzus sekotājam ir jābūt kā dzīvai vēstulei, kas "zināma un lasāma visiem cilvēkiem".

Jūs nekad neiegūsiet cēlu raksturu vienīgi ar labu vēlēšanos, jo to var sasniegt tikai ar darbu. Jūsu ilgām šajā ziņā jāizpaužas patiesās, nopietnās un neatlaidīgās pūlēs! Ik dienas soli pa solim paceļoties augšup pa rakstura attīstības kāpnēm, jūs beidzot nonāksiet pie gala mērķa —

ka uzvarētāji un vēl vairāk kā uzvarētāji, pateicoties Jēzum, kas jūs tik ļoti mīlējis.

Par ticību spriež pēc apģērba

Dārgie jaunieši, tieksme ģērbties pēc modes, nēsāt mežģīnes, zeltu vai citas rotaslietas neieteiks citiem jūsu ticību vai patiesību, kuru jūs apliecināt. Ļaudis ar asām uztveres spējām tieksmi pēc ārējā skaistuma izskaidros kā sirds pārliecības vājumu un lepnību. Turpretī vienkāršas, pieticīgas un neuzkrītošas drēbes, manas jaunākās māsas, būs jums kā neapstrīdams ieteikums. Lai liktu savai gaismai spīdēt uz citiem, nav labāka varianta par vienkāršību apģērbā un izturēšanās veidā. Tā jūs varēsiet visiem parādīt, ka protat pareizi izšķirties starp šīs zemes lietām un mūžīgajām vērtībām. [349]

APĢĒRBS UN RAKSTURS

Jēzus savus sekotājus nosauca par zemes sāli un pasaules gaismu. Ja nebūtu kristiešu dziedinošā iespaids, pasaule savā samaitātībā jau būtu aizgājusi bojā. Taču pavērojiet vārda kristiešus, kas ir tik bezrūpīgi pret sevi un drēbēm, tik neuzticami savos darījumos, rupji, nolaidīgi, slikti audzināti un sarunās nepieklājīgi, tomēr savas rakstura īpašības uzskata par kristīgas dzīves un pazemības apliecinājumu! Padomājiet, vai mūsu Pestītājs, ja Viņš vēl atrastos uz Zemes, tāds cilvēkus būtu nosaucis par zemes sāli un pasaules gaismu? — Nē, nekad!

Īsti kristieši vienmēr lieto izmeklētu valodu, un, labi zinot, ka glaimot ir grēks, sarunās tomēr paliek pieklājīgi, laipni un pretimnākoši. Viņu vārdi ir sirsnīgi un patiesi, un saskarē ar brāļiem un pasauli, tie ir uzticami. Savā apģērbā tie izvairās no greznības un visa liekā, viņu drēbes ir kārtīgas, bet neuzkrītošas, pieticīgas un attiecīgai personai piemērotas. It sevišķi tie rūpējas par savu ietērpu svētajā Sabatā un nākot pie Dieva lūgšanā.

Robežlīnijai starp kristiešiem un pasauli ir jābūt tik skaidrai, lai nepaliktu iespēja kļūdīties. Ticīgo iespaids būtu desmitkārt lielāks, ja [350] visi, kas dzīvē bijuši nolaidīgi un nevērtīgi, patiesību pieņēmuši, kļūtu cēlāki un svētāki, kas ikdienā izpaustos viņu tīrības, kārtības un labas gaumes ieradumos attiecība uz apģērbu. Mūsu Dievs ir kārtības Dievs; un Viņš nekad nevar samierināties ar sajukumu, netīrību vai grēku.

Nostāja attiecībā pret modi

Kristiešiem nevajadzētu censties pievērst apkārtējo uzmanību, ģērbjoties citādi nekā pasaule, bet, ja, atbilstoši viņu ticībai un pienākumam valkāt pieticīgas un veselīgas drēbes, tie neatbilst modei, tad tomēr nevajadzētu neko mainīt tikai tādēļ, lai līdzinātos citiem. Tiem vajadzētu parādīt cēlu neatkarību un morālu drosmi darīt pareizi, kaut arī visi pārējie no tiem atšķirtos. Ja tiek ieviesta vienkārša, pieklājīga un veselīga mode, kas saskan ar Svētajiem Rakstiem, tad ne attiecības ar Dievu vai pasauli mūs nekavē sekot tādām ģērbšanās stilam. Kristiešiem vajadzētu līdzināties savam Kungam un tērpus darināt saskaņā ar Dieva Vārdu. Tiem jāizvairās no pārspīlējumiem un pazemīgi jāturpina taisnais ceļš, nerespēktējot ne aplausus, ne kritiku, darot pareizi tāpēc, ka tas ir pareizi. [351]

PAREIZS APĢĒRBS

Bībele māca apģērbā būt pieticīgiem. "Tāpat lai sievietes pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas." (Pēc Glikas tulk.) Šis padoms aizliedz greznību, uzkrītošas krāsas un pārmērīgu izrotāšanos. It visam, kas veidots ar nolūku pievērst uzmanību sev vai izsaukt apbrīnu, nav nekā kopīga ar vienkāršu tērpu, kādu nēsāt iesaka Dieva Vārds.

Taupība apģērba

Mūsu tērpi nedrīkst būt dārgi — " ne ar zeltu vai ar pērlēm vai dārgu uzvalku". Naudu mums ir uzticējis Kungs, un mēs to nedrīkstam izdot lepnuma vai godkāres apmierināšanai. Dieva bērnu rokās tā ir barība izsalkušajiem un apģērbs kailajiem, patvērums apbēdinātajiem un līdzeklis, ar ko dziedināt slimos un pasludināt Evaņģēliju trūcīgajiem. Saprātīgi izlietojot naudu, ko tagad izšķiež par niekiem, varētu ienest prieku daudzu citu cilvēku sirdīs. Pavērojiet Pestītāja dzīvi, iepazīstieties ar Viņa raksturu un kļūstiet līdzdalībnieki Viņa pašreizējā dzīvē!

Vārda kristiešu pasaulē tik daudz tiek izdots par dārgakmeņiem un nevajadzīgiem, dārgiem tērpiem, ka ar šo naudu pietiktu, lai paēdinātu visus izsalkušos un apģērbtu visus kailos. Mode un kāre greznoties aprij līdzekļus, ar ko varētu apmierināt trūcīgos un cietējus. Tieši tā pasaulei tiek nolaupīta Labā vēsts par Pestītāja mīlestību. (..)

Kvalitāte un gaume

Mūsu tērpiem, kaut arī pieticīgiem un vienkāršiem, tomēr vajadzētu būt gatavotiem no mērķim atbilstoša, piemērotas krāsas un labas kvalitātes auduma. [352] Apģērba izturībai jāveltī vairāk uzmanības nekā izskatam. Drēbēm ir jāsilta organisms un jāsaģērbta veselība. Par kārtīgu namamāti gudrais vīrs savās pamācībās saka: "Savam namam tā nebīstas sniega, jo saime divkārt apģērbta."

Veselība un tīrība

Apģērbam jābūt tīram, jo netīras drēbes ir kaitīgas veselībai un samaitā miesu un dvēseli. "Vai nezina, ka jūs esat Dieva nams? (..) Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās."

Vairāk par visu jādomā, lai apģērbs būtu veselīgs. "Pār visām lietām es vēlēju, lai tev labi klājas un tu esi vesels" - vesels miesīgi un garīgi! Kopā ar Kungu mums jādomā par savas miesas un gara veselību, un šajās abās jomās liela nozīme ir veselīgam apģērbam.

Pievilcība un dabiskais skaistums

Pievilcība un skaistums iet roku rokā ar dabisko vienkāršību.

Kristus mūs ir brīdinājis no dzīves lepības, bet ne no pievilcības un dabiska skaistuma. Viņš pievērsa uzmanību lauka ziediem, plaukstošajām lilijām to tīrībā, un sacīja: "Pat Salamans visā savā godībā nav bijis apģērbts tā, kā viena no šīm." Tā Kristus, ņemot par piemēru dabiskus ziedus, norādīja uz patieso skaistumu un jaukumu, ko vērtē Debesis, — uz vienkāršību, šķīstumu, piemērotību, kas nosaka, vai mūsu ietērps būs Viņam patīkams. [353]

APĢĒRBA ATSTĀTAIS IESPAIDS

Mēs neko neiebilstam pret glītu, pieklājīgu tērpu. Laba gaume nav ne nicināma, ne nosodāma. Ja dzīvosim saskaņā ar savu ticību, tā liks būt tik vienkāršiem apģērbā un tik dedzīgiem labos darbos, ka mēs ar to īpaši atšķirsimies. Bet, ja zaudēsim kārtības un tīrības izjūtu, tad īstenībā aizliegsim patiesību, jo patiesība nekad nepazemo, bet tikai dara cēlāku. Ja ticīgie ir nolaidīgi savā apģērbā un izturas rupji un neuzmanīgi, tad viņu iespaids patiesībai noteikti kaitē. "Jo mēs," saka apustulis, "esam kļuvuši par skatu spēli pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem." Visas Debesis ik dienas novēro iespaidu, kādu uz pasauli atstāj tie, kas saucas par Kristus sekotājiem. (..)

Katrai saprātīgai sievietei vienkāršība apģērbā izvērtīsies par lielāko ieguvumu. Par cilvēka raksturu mēs bieži vien spriežam pēc drēbēm, ko tas valkā. Pieticīga, dievbijīga sieviete vienmēr gērbsies vienkārši, un tieši tādā tērpu izvēlē atklāsies viņas labā gaume un izglītotās prāta spējas. Tādas jaunietes, kas atbrīvojušās no modes diktāta, būs rota katrai sabiedrībai. Viņu vienkāršā un neuzkrītošā izturēšanās liecinās, ka tās saprot, ka sievietes patieso vērtību nosaka morālais lielums. Cik tomēr valdzinošs un pievilcīgs ir vienkāršs tērps, ko piemīlībā var salīdzināt ar lauka ziediem! [354]

VIEŅKĀRŠĪBA APĢĒRBĀ

"Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpties, bet apslēptais sirds cilvēks neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā - tas ir Dievam dārgs."

Cilvēki, vadoties pēc saviem apsvērumiem, vienmēr ir centušies novirzīties no Dieva Vārda vienkāršajiem norādījumiem vai pat rīkoties tiem pilnīgi pretēji. Visos laikos tā saucamo vārda kristiešu vairākums ir noraidījuši šos priekšstatus, kas iesaka pašizliedzību un pazemību, vienkāršību un patiesīgumu sarunās, izturēšanās veidā un apģērbā. Un sekas vienmēr ir bijušas tās pašas, jo novēršoties no Evaņģēlija mācībām, cilvēks daudz vieglāk pieņem pasaules modi, ieradumus un principus. Dzīvā dievbijība atdod vietu nedzīvam formālismam, un Dieva spēka klātbūtne atstāj šo pasauli mīlošos ļaudis un apmetas pie pazemīgajiem pielūdzējiem, kas ir labprātīgi paklausīt Svētā Vārda mācībām. Paaudzei nomainot paaudzi, stāvoklis šajā ziņā nav mainījies. Viena pēc otras ir cēlušās dažādas denominācijas, kuras, atstājot vienkāršību, ir pazaudējušas arī savu sākotnējo spēku.

Ka slazdi Dieva ļaudīm

Redzot, kā tie, kas apliecina ticību mūsu laika patiesībai, tiecas pēc pasaules modes un izpriecām, mēs noskumuši jautājam: "Vai Dieva tauta no pagātnes neko nav [355] mācījusies?" Tikai nedaudzi ir skaidrībā par savu sirdi. Tukši un sīkumaini modes mīļotāji var uzdoties par Kristus sekotājiem, bet viņu apģērbs un sarunas liecina, kas patiesībā ir pārņēmis prātu un nosaka viņu rīcību. Viss viņu dzīvesveids taču vēsta par draudzību ar pasauli, kas tos arī atzīst par savējiem.

Kā gan kāds, kas baudījis Kristus mīlestību, var atrast patiku modes vieglprātībā? Man sāp sirds, redzot, kā tie, kas sevi apliecina par lēnprātīgā un pazemīgā Pestītāja sekotājiem, tik dedzīgi cenšas līdzināties pasaules ģērbšanās standartiem. Neskatoties uz viņu apliecināto dievbijību, tos ir pavisam grūti atšķirt no neticīgajiem. Ticības dzīve tiem nesagādā prieku. Savu laiku un līdzekļus tie ziedo vienam mērķim - apģērba izrādei.

Tieksme uz lepnām un uzkrītošām drēbēm ir grēks, kas sevišķi plaši sastopams starp sievietēm. Tāpēc arī apustuļa ieteikumi attiecas tieši uz viņām: "Tāpat arī sievietes pieklājīgā uzvedībā, kaunīgi un savaldīgi, lai viņas greznojas nevis ar matu pīnēm un zeltu vai ar pērlēm vai dārgu uzvalku, bet ar to, kas pienākas sievietēm, kas grib parādīt dievbijību, - ar labiem darbiem."

Nepieciešamā reforma

Mēs redzam, ka draudzē pastāvīgi izplatās ļaunums, ko Dieva Vārds nosoda. Kāds šajā ziņā ir vadītāju pienākums? Vai draudzei vairs ir nepieciešamais iespaids, ja tās locekļi modes diktātam seko vairāk nekā skaidri izteiktajai [356] Dieva gribai? Kā mēs varam cerēt uz Svētā Gara klātbūtni un palīdzību, ja savā vidū paciešam tādas lietas? Vai mēs varam mierīgi noskatīties, kā Kristus mācības ignorē ļaudis, kas sevi apliecina par Viņa sekotājiem? Tāds stāvoklis sagādā bēdas un lielas rūpes draudzes vadītājiem. Vai manas kristīgās māsas to nevēlētos godīgi un ar lūgšanām pārdomāt? Vai tām no jauna nevajadzētu atļaut, lai viņas vada Dieva Vārds? Laiku, ko izlieto tērpu izgatavošanai pēc pasaules modes, vajadzētu veltīt savas sirds pārbaudei un Rakstu studijām. Nevajadzīgu rotājumu sakārtošanai izšķiestās stundas kļūtu vērtīgākas par zeltu, ja tās izlietotu, apgūstot pareizus principus un patiesas atziņas. Man sāp sirds, redzot, kā jaunas māsas, kas saucas par Kristus sekotājām, nemaz neņem vērā Viņa raksturu un gribu. Šīs jaunietes barojas ar sēnalām.

Pasaules vizuālojošie nieki tām šķiet dārgāki par mūžīgām bagātībām. Garīgās spējas, ko varētu attīstīt ar pārdomām un Rakstu izpēti, tiek atstātas snauzām, bet tieksmes prasa savu, jo ārējais izskats tiek vērtēts vairāk nekā garīgā pievilcība un prāta spirtums.

Iekšējais skaistums

Vai Kristus sekotāji tieksies pēc iekšējā skaistuma, pēc lēna un klusa gara, kas tik dārgs Dieva acīs, vai arī dažas īsās pārbaudes laika stundas pavadīs nevajadzīgās pūlēs sevi ārēji [357] izrādīt? Kungs vēlas, lai katra sieviete pastāvīgi tiekotos pilnveidoties sirdī un prātā, iegūstot intelektuālo un morālo spēku, kas ļautu aizvadīt lietderīgu un laimīgu dzīvi par svētību pasaulei un par godu savam Radītājam.

Es jautāju mūsdienu jauniešiem, kas apliecina ticību mūsu laika patiesībai: kur tie ir sevi aizlieguši šīs patiesības dēļ? Vai tad, kad tie iekāro kādu apģērba gabalu, kādu rotaslietu vai ērtības, viņi atklāj Kungam savu vēlēšanos un lūdz, lai uzzinātu, vai Viņš var svētīt šo līdzekļu izdošanu? Cik rūpīgi tie izvēlas sev tērpus un vai ar tiem neapkauno savu ticības apliecību? Vai viņi tā izlietotajam laikam var sagaidīt Kunga svētību? Piederēt draudzei ir viena lieta, bet būt vienmēr vienotiem ar Kristu ir pavisam kas cits. Nesvētie, pasauli mīlošie ticības apliecinātāji ir viens no nopietnākajiem Kristus draudzes vājuma iemesliem.

Mūsu laikmets izceļas ar nepieredzētu dziļanos pēc izpriecām. Visur virsroku ņem izšķērdība un pārgalvīga izlaidība. Pūlis prasa uzjautrinošus laika kavēkļus. Prāts kļūst tukšs un viegli satraucams, jo to vairs nenodarbina ar pārdomām un neaudzina Rakstu studijās. Pieaug sentimentālisms. Bet Dievs prasa, lai katra dvēsele vairāk izglītos, kļūtu tīrāka un cēlāka. Tomēr pārāk bieži dārgie acumirkļi tiek izlietoti dzenoties pēc modernas greznības un seklām izpriecām. Modes dēļ sievietes ļauj, lai to dvēseles cieš izsalkumu un tiek sakropļotas, tādā veidā kļūstot sabiedrībai vairāk par lāstu, nevis par svētību. [358]

APĢĒRBA ELKI

Tērpu dievināšana ir morāla slimība. Jaunpiezimis cilvēks to nedrīkst ņemt sev līdzī kristīgā dzīvē. Vairumā gadījumu, saskaņošanās ar Evaņģēlija prasībām ienesīs zināmas izmaiņas arī apģērbā.

Pret tērpiem nedrīkst izturēties vienaldzīgi. Kristus dēļ, kura liecinieki mēs esam, mums jātiecas pēc vislabākā ārējā izskata. Senās telts kalpošanā Dievs visos sīkumos noteica, kāds apģērbs jāvalkā tiem, kas nāks Viņa priekšā. No tā mēs varam mācīties, ka Kungam ir noteiktas prasības attiecībā uz Viņam kalpojošo cilvēku drēbēm. It īpaši norādījumi tika doti par Ārona tērpu, jo tam bija simboliska nozīme. Un arī Kristus sekotāju apģērbam vajadzētu būt simboliskam, jo mums visās lietās jābūt kā Viņa pārstāvjiem. Mūsu ārējam izskatam ikvienā jomā jāiezīmējas ar glītumu, vienkāršību un tīrību. Dieva Vārds neattaisno nekādu apģērba maiņu tikai modes dēļ, lai mēs varētu piemēroties pasaulei. Kristietim nepiedien greznoties ar dārgiem tērpiem un rotaslietām.

Rakstu norādījumi par apģērbu būtu rūpīgi jāpārdomā. Mums ir svarīgi saprast, cik augstu Debesu Kungs vērtē pat mūsu miesai nepieciešamo drēbju izvēli. Visi, kas nopietni tieksies pēc Kristus brīnišķā skaistuma, ņems vērā Dieva iedvestos dārgos norādījumu vārdus. Pat mūsu ārējam izskatam jāliecina par Evaņģēlija patiesības skaidrību. [359]

PATIESS SKAISTUMS

Kaitīgi pārspilējumi ir sastopami it visur, un dvēseles iet bojā, vairāk par visu mīlot savas drēbes un ārēju izrādīšanos. Deviņi no desmit starp tiem, kas nodevušies modei, dzīvi pārvērš vienos melos. Katru dienu tie spiesti izlikties un krāpt, vēloties izskatīties tādi, kādi patiesībā nav.

Dvēseles cēlums, maigums un augstsirdība tiek iemainīti pret apmierinājumu, ko sniedz kaitīgas izpriecas. Tūkstoši atsakās no tikumības principiem, lai tikai iegūtu līdzekļus, ar ko sekot pasaules modei. Vienmēr mainīgajam modes neprātam vajadzētu pamodināt reformatoru pulku, kas celtos, lai aizstāvētu vienkāršu un gaumīgu apģērbu. Sātans pastāvīgi piedāvā jaunus modes pavērsienus, kuriem nav iespējams sekot, neupurējot naudu, laiku un veselību.

Sekošana pasaulei

Kā gan kristieši, redzot pasaules demoralizējošo modes ietekmi, var uzdrīkstēties sekot tās piemēram? Vai mēs, to pieņemot, visu atzīstam par labu? Daudzi pielīdzinās pasaules modei tikai tādēļ, ka viņos nav Kristus, godības cerības. Tiekme pēc greznas dzīves un uzkrītoša apģērba tagad izvēršas tādos plašumos, ka kļūst par pēdējo dienu laika zīmi.

It visur jāstājas ar lepību un iedomību, un [360] tie, kuri ir pieraduši lūkoties spogulī, lai apbrīnotu sevi, nepavisam nevēlēsies ieskatīties Dieva lielajā morālās bauslības spogulī. Kalpošana apģērba elkam izposta visu rakstura pazemību, maigumu un pievilcību. Tā nolaupa dārgo laiku, ko vajadzētu veltīt pārdomām, sirds pārmeklēšanai un ar lūgšanām savienotām Dieva Vārda studijām. Inspirācijas ceļā Bībelē ir sagatavoti īpaši norādījumi mūsu garīgajām vajadzībām. (..)

Tiekšanās pēc modes paņēma līdzekļus, kas mums uzticēti žēlsirdības pasākumiem un labdarībai, un, tos izšķērdējot, mēs aplaupām Kungu. Šie līdzekļi nevienam nav doti, lai apmierinātu lepību un kāri izrādīties. Mums jābūt gudriem namturiem, kas apģērbj kailos, pabaro izsalkušos un savus līdzekļus izlieto, veicinot Dieva darbu. Ja mēs vēlamies greznoties, tad darīsim to ar savu piemīlību, pazemību, vienkāršību un apdomību, kas būs kā rota ikvienam cilvēkam visos dzīves apstākļos!

Vai mēs nevēlamies ieņemt noteiktu, sargiem pienākošo nostāju, lai ar pamācībām un piemēru palīdzētu mazināt šī izvirtušā laikmeta izšķērdību un pārspīlēto izrādīšanos. Vai mums nav jābūt par uzticības cienīgu piemēru jaunatnei, lai it visu, ko vien darām — vai ēdam vai dzeram, — darītu Dievam par godu? [361]

Starp atpūtu un izpriecām pastāv noteikta atšķirība. Atbilstoši savam vārdam, atpūta cilvēku atjauno, stiprina un vairo spēkus jauniem sasniegumiem. Tā mūs novērš no ikdienas pienākumu rūpēm, atspirdzina miesu un garu un ļauj ar jaunu degsmi ķerties pie nopietnajiem dzīves uzdevumiem. Izpriecās, turpretī, ir laika kavēklis, kas bieži noved pie pārspīlējumiem un atņem lietderīgam darbam nepieciešamo enerģiju, tā aizkavējot sasniegt patiesus panākumus.

ATPŪTAS VĒRTĪBA

Kristiešiem savā dzīvē vajadzētu būt vispriecīgākajiem un laimīgākajiem cilvēkiem. Viņi taču apzinās, ka Dievs ir to Tēvs un mūžīgais Draugs.

Tomēr daudzi, kas sevi apliecina par ticīgiem, savu reliģiju pārstāv ne visai pārlicinoši. Tie vienmēr ir nomākti, it kā atrastos zem drūma mākoņa. Viņi bieži runā par lieliem upuriem, kas bija nepieciešami, lai kļūtu par kristiešiem, un sarunās ar tiem, kas Jēzu nav atzinuši, ar savu izturēšanos liek saprast, ka tiem ir bijis jāatsakās no visa, kas dzīvi dara priecīgu un laimīgu. Svētlaimīgajai kristieša cerībai viņi pāri pārvelk it kā tumsas plīvuru. Tā rodas iespaids, ka Dieva prasības ir smaga nasta pat paklausīgai dvēselei, jo ir jāupurē viss, kas sagādā prieku vai baudu.

Mēs bez vilcināšanās varam sacīt, ka tādiem kristiešiem nav pareizas izpratnes. Dievs ir mīlestība, un, kas paliek Dievā, tas paliek mīlestībā. Visi, kas praktiski iepazinuši Debesu Tēva maigo līdzjūtību un aizgādību, iegūto gaismu un prieku izplatīs visur, kur vien tie atradīsies. Viņu klātbūtne un iespaids uz apkārtējiem ļaudīm līdzināsies patīkamai ziedu smaržai, jo tie būs savienoti ar Dievu un Debesīm un no viņiem izstaros skaidrība un cēla laipnība uz visiem, ar ko tie nonāks saskarē. Tas viņus padarīs [364] par pasaules gaismu un zemes sāli. Tie tiešām būs dzīvības smarža uz dzīvību, bet ne nāves smarža uz nāvi.

Kristīga atpūta

Kristiešiem ir priekšrocība un pat pienākums atpūsties, lai atspirdzinātu savu garu un stiprinātu ķermeni, un fiziskos un garīgos spēkus varētu izlietot Dievam par godu. Mūsu atpūtai nebūt

nav jāizpaužas neprātīgā jautrībā, kas jau robežojas ar muļķību. Mēs to varam īstenot tādā veidā, kas nāk par labu visiem mūsu līdzcilvēkiem, noskaņojot un padarot mūs daudz sekmīgākus uzņemties ticīgu cilvēku pienākumus.

Mēs nevaram sevi aizbildināt Kunga priekšā, ja piedalāmies izpriecās, kas dara mūs nespējīgus pildīt parastos ikdienas dzīves pienākumus un samazina prieku pārdomās par Dievu un mūžīgām lietām. Kristus reliģijai ir ielīksmojošs un stiprinošs iespaids. Tā paceļas pāri vieglprātībai un jokiem, pāri tukšai un nenozīmīgai tērzēšanai. Ikvienā atpūtas brīdī mēs no dievišķajiem spēka avotiem varam smelt sev jaunu drosmi un stiprinājumu, lai sava dzīvē sasniegtu lielākus panākumus patiesa dievbijībā, skaidrībā un svētumā.

Mīlestība uz skaistumu

Lielais Dievs noteikti mīl skaistumu. Ar saviem darbiem Viņš mums par to ir devis nepārprotamus pierādījumus. Kungs mūsu pirmajiem vecākiem Ēdenē iekārtoja brīnišķīgu dārzu. Tur auga visdažādākā veida krāšņi, [365] vērtīgi un dekoratīvi koki. Gaisu ar savu aromātu piepildīja bagātās krāsu niansēs un toņos izveidoti sevišķi skaisti ziedi. Līksmi, raibām spalvām greznoti dziedātājputni visdažādākajās balsīs slavēja Radītāju. Dieva nodoms bija, lai, rūpējoties par šo radību, cilvēks justos laimīgs, bet viņa dienišķās vajadzības apmierināja dārzā briedošie augļi.

Dievs, kurš mūsu pirmajiem vecākiem Ēdenē izveidoja tik ļoti jauku mājokli, arī mūs grib iepriecināt ar staltiem kokiem, brīnišķīgiem ziediem un citām mīlestības veltēm visā radībā. Kungs ir sniedzis šos žēlastības pierādījumus, lai mums būtu pareizs priekšstats par Viņa raksturu.

Arī savu bērnu sirdī Viņš ir ielicis mīlestību uz skaistumu, kaut gan daudzi to ir samaitājuši. Bieži vien tiek pielūgts viss patīkamais un jaukais, bet pats godības pilnais Devējs aizmirsts. Tā ir visnozēlojamākā nepateicība. Vērojot dabu, mums vajadzētu atzīt Dieva mīlestību, lai tad, tai atsaucoties, veltītu Viņam savas sirds labākās un svētākās jūtas.

Mākslas Meistars

Dievs mūs ir apņēmis ar dabas brīnišķajām ainavām, lai ieinteresētu un savaldzinātu prātu. Viņš vēlas, lai mēs radības skaistumu salīdzinām ar Viņa raksturu. Un, ja tiešām tā nopietni iedziļināmies šajā dabas grāmatā, mēs tur atrodam auglīgu pārdomu lauku par Dieva nebeidzamo mīlestību [366] un spēku.

Daudzi slavē mākslinieku prasmi, kas uz audekla rada apbrīnojamas gleznas. Bet visas mākslai veltītās pūles tomēr ir tālu no tā, lai tuvotos dabīgajam. Māksla nekad neaizsniegs dabas pilnību. Tomēr daudzi vārda kristieši, sajūsminoties par kādā gleznā attēlotu saulrietu un gandrīz vai dievinot meistara prasmi, vienaldzīgi aiziet garām brīnišķajiem saulrietiem, kurus tiem ir priekštiesība vērot skaidros, mierīgos novakaros.

Kur tad mākslinieki smel ierosmi? Taču no dabas. Bet lielais Mākslas Meistars uz debesu fona mainīgās krāsās ieskicē katru brīnišķo saulrietu. Viņš krāso un izrotā debesis zeltā, sudrabā un purpurā, it kā plaši atverot augstās velves, lai mēs ieraudzītu to spožumu un gūtu priekšstatu par tur valdošo godību. Tomēr daudzi bezrūpīgi novēršas no šīs debesu piedāvātās ainavas. Viņi tur nespēj saskatīt ne Dieva mīlestību, ne spēku, bet kļūst sajūsmināti un apbrīnas pilni uzlūkojot nepilnīgās gleznas, kas ir vienīgi Lielā Mākslinieka darbu imitācija.

Nespēja pretoties kārdinājumam

Nedomājiet, ka spēsi pretoties kārdināšanai, ja iesiet kopā ar tiem, kas mīl jautri pavadīt laiku, kam patīk spēles un izpriecas! [367]

MĪLESTĪBA UZ PASAULĪGĀM IZPRIECĀM

Tas ir satraucošs fakts, ka jauniešu prātu visumā stipri pārvalda mīlestība uz pasauli. Daudzi izturas tā, it kā žēlastībā pagarinātās dārgā pārbaudes laika stundas būtu viena vienīga svētku diena un tie atrastos pasaulē, lai izklaidētos un gūtu apmierinājumu pastāvīgā liksmībā. Tie prieku meklē pasaulē un pie pasaules lietām un tāpēc paliek sveši Dievam un Viņa žēlastībai. Daudzi ir neapdomīgi sarunās. Tie aizmirst, ka reiz pēc saviem vārdiem tiks notiesāti vai attaisnoti. Viegļprātīga, tukša un veltīga tērzēšana un smiešanās, kas ir raksturīga daudziem jauniešiem, apkauno mūsu Kungu. (..)

Sātans ļoti pūlas, lai jaunatnei iepatīktos pasaulīgi izklaidēšanas veidi un tā savu piedalīšanos tajos censtos attaisnot, apgalvojot, ka šie laika kavēkļi ir pavisam nevainīgi un pat veselību veicinoši. Viņš pestīšanas ceļu attēlo tik grūtu, ka pasaulīgo izpriecu ceļš šķiet vai ar rozēm kaisīts.

Ļaunais ienaidnieks pasauli ar tās izpriecām rāda pavisam nepareizās un glaimojošās krāsās. Bet šīs Zemes prieki drīz izbeigsies, un tad būs jāpļauj tas, kas tika iesēts. Vai mūsu personīgā pievilcība, spējas un apdāvinātība ir par vērtīgām, lai tās veltītu Dievam, mūsu esamības sākumam, kurš nemitīgi ir par mums nomodā? Vai mūsu kvalifikācija ir pārāk augsta, lai to atļautos izlietot par labu mūsu Kungam? [368]

Gudrības ceļš

Jaunatne bieži pieprasa sev kaut ko tādu, kas atspirdzinātu un uzjautrinātu prātu. Tomēr visvairāk tai nepieciešama kristieša cerība.

Reliģija ticīgiem izrādīsies par labāko iepriecinātāju un patiesas laimes avotu. Jauniešiem vajadzētu pētīt Dieva Vārdu un nodoties pārdomām un lūgšanām, tad tie saprastu, ka nav labāka veida kā pavadīt brīvo laiku. Gudrības "ceļi ir patīkami ceļi, un visas tās tekas pauž mieru".

Rakstot Titam, Pāvils jauniešus pamudina būt apdomīgiem: "Jaunākos vīrus tāpat paskubini būt prātīgiem. Pats visur esi paraugs labos darbos, mācībā bez viltus un cienījams, veselīgos vārdos nevainojams, lai tas, kas stājas pretī, paliek kaunā, nevarēdams nekā ļauna par mums sacīt."

Es lūdzu jūs, jaunieši, savas dvēseles glābšanas dēļ labi ievērot šo apustuļa pamācību! Visi šie laipnie norādījumi, brīdinājumi un rājieni būs vai nu dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi.

Jauniešiem ir dabīga nosliece justies tā, it kā viņiem nevajadzētu uzņemties daudz atbildības, rūpju un darba slodzes. Tomēr ikvienam no tiem ir pienākums aizsniegt Bībeles standartu. Tā ir nenovērtējama priekšrocība - saņemt gaismu no sludinātā Vārda, brīdinājumiem un rājiem, un šī gaisma noteikti pilnveidos raksturu tiem, kas to pieņem, bet bezrūpīgos notiesās. Pret šo gaismu gan jauniešiem, gan vecākajai paaudzei vajadzētu izturēties visai nopietni. Kurš no jums vēlas nostāties Dieva pusē, pirmajā vietā liekot kalpošanu Viņam? Kurš ir gatavs uzņemties darba nastas? [369]

"Piemini Radītāju savā jaunībā!" Jēzus ilgojas, lai Zemes bērni kalpošanā Viņam veltītu savu jaunības svaigumu un kļūtu par nemirstības mantiniekiem. Par spīti apkārtnē valdošajiem samaitājošajiem ieradumiem, kas tik daudzus aizved priekšlaicīgā bojā ejā, ticīgiem jauniešiem ir iespēja izveidoties par cēliem vīriešiem un sievietēm. Viņi var būt brīvi Kristū — gaismas un ne tumsas bērni.

Dievs katru jaunietai aicina atteikties no ikviena slikta ieraduma, būt čaklam darbā, dedzīgam garā un kalpot Kungam. Jaunieši nedrīkst nodoties laiskumam, nepieliekot nekādas pūles, lai uzvarētu ļaunās tieksmes un izveidotu cēlu raksturu. Viņu lūgšanu patiesīgumu pierādīs enerģiski centieni paklausīt Dieva likumiem. Ar katru nākamo soli tie arvien no jauna var atteikties no ļaunajiem valgiem un ieradumiem, ticot, ka Kungs sava Gara spēkā tos stiprinās uzvarai.

Uzticība mazās lietās

Pastāvīgas un neatlaidīgas personīgas pūles noteikti vainagosies ar panākumiem. Tiem, kas

mūsu pasaulē vēlas paveikt daudz laba, tas jādara Dieva norādītajā veidā, vispirms parādot uzticību mazās lietās. Ja kāds vēlas gūt milzīgus panākumus, izdarīt kaut ko lielu un pārsteidzošu, kļūdīsies, ja gaidīs un nedarīs neko.

Pastāvīgs progress labos darbos un bieži atkārtota kāda viena uzticēta pienākuma veikšana Dieva skatījumā ir daudz vērtīgāka, nekā iedomāts atsevišķs liels darbs. Tas jauniešiem sagādās labu liecību un piedos briedumu viņu pūlēm. (..) [370]

Jaunieši var darīt daudz laba dvēseļu glābšanā. Dievs no tiem prasīs atbildību par to, kā tie izlietojuši viņiem uzticētās spējas. Lai tie, kas sevi uzskata par Dieva dēliem un meitām, izvēlas sev augstu mērķi! Lai tie izlieto ikvienu Dieva piešķirto dāvanu!

Neapmierinātības izjūtas

Nepārtrauktas alkas pēc uzjautrinošām izklaidēm rada dziļu neapmierinātības izjūtu dvēselē, jo tie, kas dzer no šīs pasaules izpriecu akām, atrod, ka slāpst arvien vairāk. Viņi ir piekrāpti; tie kļūdījušies, izvēloties līksmību, kas nodrošinātu laimi, jo, kad satraukums ir beidzies, daudzi ieslīgst grūtsirdībā un bezcerībā. Ak, kas par neprātu, kas par muļķību — apmainīt Dzīvā Ūdens Avotu pret pasaules izpriecu caurajām akām!

Izdevība liecināt

Ja jūs patiesi piederat Kristum, tad būs arī izdevības par Viņu liecināt. Jūs noteikti tiksiet aicināti apmeklēt izpriecu vietas, un tā jau būs iespēja runāt par savu Kungu. Paliekot uzticīgi Kristum, jūs tādos brīžos necentīsities meklēt dažādus attaisnojošus iemeslus, lai neierastos, bet skaidri un noteikti paziņosiet, ka esat Dieva bērni, un jūsu principi, kaut vai tikai vienu reizi, jums neļauj apmeklēt tādas vietas, kur jūs nevarat būt kopā ar Jēzu. [371]

PADOMI

Dievs vēlas, lai cilvēki vienlīdz labi attīstītu gan fiziskos, gan garīgos spēkus, taču fiziskie vingrinājumi būtu jāveic saskaņā ar norādījumiem, kādus Kristus deva saviem mācekļiem. Šīm atziņām vajadzētu atklāties ticīgo dzīvē, lai par pasniedzēju un skolnieku audzināšanu un sevis izglītošanu Debesu aģentūrām nevajadzētu ziņot, ka tie ir ļaudis, kas mīl izpriecas. Šodien par lielu skaitu ticīgo var sacīt, ka tie "baudas mīl vairāk nekā Dievu".

Tieši tā sātans un viņa eņģeļi izliek dvēselēm savus valgus. Tie ierosina pasniedzējus un audzēkņus piedalīties sarīkojumos un izklaidējošos pasākumos, kas tos pilnībā pārņem savā varā un atraisa zemākās tieksmes, radot nedabīgu iekāri un kaislības, kas pretojas Svētā Gara darbībai cilvēka sirdī.

Katram audzinātajam skolā arī pašam ir nepieciešami fiziski vingrinājumi un kāda pārmaiņa ikdienā. Un Kungs ir norādījis, kā šajā ziņā vislabākais ir lietderīgs fizisks darbs. Bet daudzi ir novērsuši no Dieva ieteiktā plāna un sekojuši cilvēcīgiem priekšlikumiem — par ļaunu paši savai garīgajai dzīvei. Vairāk par visu citu Svētā Gara darbībai pretī strādā laicīgas izpriecas, kas apbēdina Kungu.

"Esiet skaidrā prātā, esiet modri! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt, kā lauva rūkdams, un meklē, [372] ko tas varētu aprīt." Viņš staigā pa rotaļu laukumu, vērodams, kā jūs pavadāt laiku, un ievilkdams savos tīklos katru neuzmanīgu dvēseli, sēdams ļauno sēklu cilvēku sirdīs un cenzdamies pārvaldīt prātu. Viņš ir klāt nodarbībās klases telpās, un audzēkņi, kas aizraujas ar dažādām spēlēm, nespēj veltīt vajadzīgo uzmanību mācībām, padomiem un brīdinājumiem, kas viņu dzīvei būtu svarīgāki par visu citu.

Fiziskās nodarbības ir paredzējis gudrības Dievs. Katru dienu dažas stundas vajadzētu veltīt darba audzināšanai dažādās nozarēs, jo tas audzēkņiem palīdzētu apgūt iemaņas praktiskās dzīves pienākumos, kas jaunatnei ir tik nepieciešami.

Lai jebkurā dzīves jomā varētu sasniegt visaugstākos mērķus, visās skolās un citās iestādēs ikvienam, līdzīgi Daniēlam, vajadzētu atrasties ciešā savienībā ar visas gudrības Avotu. Daniēls

bija dievbijīgs un mīlēja savu Kungu, un, apzinoties atbildību Viņa priekšā, visas spējas, cik tālu vien iespējams, attīstīja atbilstoši lielā Skolotāja mīlošajai aizgādībai. Četri ebreju jaunekļi nepieļāva, ka savtīgas intereses vai patika uz izpriecām nolaupītu dzīves zelta acumirkļus. Viņi darbojās no sirds un saprātīgi. Un šis standarts nav par augstu, lai to nevarētu aizsniegt katrs kristīgs jauniešs. [373]

JAUNATNEI BĪSTAMAS IZPRIECAS

Ilgas pēc satraucošiem un patīkamiem sarīkojumiem ir kārdinājums un slazda valgs visiem Dieva ļaudīm, bet jo sevišķi jaunatnei. Lai novērstu domas no sagatavošanās gaidāmajai tiesas dienai, sātans ticīgo prātam pastāvīgi piedāvā jaunu ēsmu. Ar dažādiem pasaulīgiem līdzekļiem viņš cenšas uzturēt nepārtrauktu uzbudinājumu, lai nepiesardzīgos pamudinātu pievienoties dažādām izpriecām. Notiek izrādes, lekcijas un nebeidzami dažāda veida sarīkojumi, kuru vienīgais nolūks ir modināt mīlestību uz pasauli, kas noteikti vājina ticību.

Sātans ir nenogurstošs, izveicīgs un nikns ienaidnieks. Kur vien tiek izteikts kāds neuzmanīgs vārds, vai nu tas būtu glaimojot vai ar nolūku radīt paviršu attieksmi pret grēku — viņš cenšas to izlietot savā labā, rūpējoties par ļauno sēklu, lai tā iesakņotos un dotu bagātu ražu. Viņš ir krāpnieks šī vārda vistiešākajā nozīmē — krāpnieks un izveicīgs burvis. Viņam ir daudz smalki noaustu tīklu, kas izskatās visai nevainīgi, bet ir prasmīgi izgatavoti, lai tajos sapītos jaunieši un citi neuzmanīgie. Dabīgais cilvēks tiecas pēc izpriecām un savu iegribu apmierināšanas, un sātans pārdomāti piedāvā dažādus pasaulīgus vilinājumus, lai ļaudīm neatliktu laika sev pajautāt, kā ir ar dvēseles glābšanu.

Nelabvēlīgs laikmets

Mēs tiešām dzīvojam jaunatnei nelabvēlīgā laikā. Viss sabiedrības pieaugošais iespaids veicina jaunatnes dabīgo noslieci sekot [374] savām tieksmēm. Ja bērni ir ārkārtīgi nevaldāmi, tēvi un mātes sevi mierina ar domu, ka pieaugot un kļūstot vecāki tie atstās savus sliktos ieradumus un izaugs par nopietniem vīriešiem un sievietēm. Ak, kas par maldiem! Gadiem ilgi tie atļauj ienaidniekam apstrādāt šo jauniešu sirds zemi un pacieš, ka ļaunās tieksmes iesakņojas un nostiprinās, šķiet, nemaz nenojaušot apslēptās briesmas un tā ceļa šausmīgo galu, kurš, pēc viņu iztēles, ved pretī laimei. Daudzos gadījumos visas vēlākās pūles, tiecoties labot šos jauniešus, vairs nedod nekādus rezultātus.

Starp vārda kristiešiem vispār ir zems dievbijības līmenis, un jaunatnei nav viegli pretoties daudzu draudzes locekļu pasaulīgā dzīvesveida iespaidam. Vārda kristiešu vairākums, lai gan apliecina, ka dzīvo Kristum, reāli visu uzmanību veltī pasaulei. Viņi nespēj novērtēt Debesu lietu augsto godību un tāpēc tās arī patiesi nemīl. Daudzi Kristu apliecina tādēļ, ka kristietība tiek cienīta. Tie nespēj saprast, ka patiesā kristietība nozīmē uzņemties krustu; viņu reliģija tos neattur no piedalīšanās pasaulīgās izpriecās.

Daži apmeklē deju zāles un piedalās visās iespējamās izklaidēs. Citi varbūt tik tālu neiet, tomēr neatsakās no dažādiem izbraucieniem, piknikiem un izrādēm, un apmeklē citas pasaulīgo izpriecu vietas, tā ka pat visvēlīgākā acs nevar saskatīt kādu atšķirību starp tiem un neticīgajiem.

Mūsdienu sabiedriskajā iekārtā vecākiem nav viegli [375] savaldīt savus bērnus, lai audzinātu tos Bībeles norādījumu garā. Saņemot pamācības, bērni bieži kļūst neiecietīgi, jo tie vēlas staigāt paši savus ceļus un iet un nākt, kā pašiem patīk. It īpaši vecumā no desmit līdz astoņpadsmit gadiem tie nesaskata, ka būtu kaut kas ļauns apmeklēt pasaulīgos jaunatnes sarīkojumus; vienīgi kristīgie vecāki izprot tur draudošās briesmas. Tie pazīst savu bērnu īpašās noslieces un var spriest, kādus iespaidus viņi tur iegūs. Tāpēc bērnu glābšanas labā tiem vajadzētu viņus atturēt no uzbudinošām izklaidēm.

Kad bērni izšķiras novērsties no pasaules izpriecām un kļūst par Kristus mācekļiem, ak, kas par nastu tiek noņemta no rūpīgo, ticīgo vecāku sirds! Tomēr arī tad vēl viņu aizgādība nedrīkst

mazināties. Jaunieši ar to vēl tikai ir uzsākuši cīņu pret grēku un dabīgās sirds ļaunumu, un tiem jo īpaši nepieciešami vecāku padomi un uzraudzība.

Jaunatnei priekšā stāvošais pārbaudes laiks

Jaunie Sabata turētāji, kas padevušies pasaules iespaidam, tiks arvien no jauna kausēti un tīrīti. Mūsu priekšā ir pēdējo dienu briesmas, un jaunatni sagaida nepieredzēti pārbaudījumi. Tiem būs jāiet caur nomācošām grūtībām, kur tiks vērtēts ticības patiesums. Kaut gan tie apliecina, ka raugās uz Cilvēka Dēlu, tomēr daži no tiem rāda pavisam sliktu piemēru neticīgajiem. Viņi nav [376] vēlējušies atstāt pasauli, bet ir savienojušies ar to, piedaloties piknikos un citos izpriecu sarīkojumos, mierinādami sevi ar domu, ka tie visi ir nevainīgi laika pakavēšanas ieradumi. Patiesībā tieši šīs tieksmes tos šķir no Dieva un dara par pasaules bērniem.

Daži pastāvīgi tiecas pretī pasaulei. Viņu uzskati un jūtas vairāk saskan ar pasaules garu, nekā ar to garu, kas raksturo Jēzus sekotājus. Ir pilnīgi dabīgi, ka tie priekšroku dod sev līdzīgai sabiedrībai, un viņiem diemžēl ir pārāk liels iespaids Dieva tautā. Tie piedalās draudzes darbā, tiem ir sava noteikšana, un tā tie kļūst par mācību grāmatu neticīgajiem, kā arī vājajiem un nedrošajiem locekļiem draudzē. Šajā pārbaudes laikā šie vārda kristieši vai nu pilnībā atgriezīsies un paklausībā tiks svētīti patiesībā vai arī paliks pasaulē un saņems savu algu līdz ar neticīgajiem.

Izpriecas alkstošos ticīgos Dievs neuzskata par saviem sekotājiem. Tikai tie, kuri sevi aizliedz un kuru dzīvi raksturo skaidrība, pazemība un svētums, ir patiesie Jēzus mācekļi. Viņi neatrod prieku vieglprātīgās, tukšās sarunās ar pasauli mīlošajiem ļaudīm.

Šķiršanas no pasaules

Īstajiem Kristus sekotājiem būs kaut kas jāupurē. Viņi izvairīsies no pasaulīgām izpriecu vietām tāpēc, ka tur nav Kristus, ne arī tāds iespaids, kas veicinātu domas par Debesīm un liktu pieaugt žēlastībā. Paklausība [377] Dieva Vārdam tos atšķirs un vedīs ārā no tādiem pasākumiem.

Kristus sacīja: "Pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt." (Mat. 7: 20) Visi patiesie Jēzus mācekļi nesīs augļus Viņam par godu. To dzīve liecinās par sirdī paveikto Svētā Gara labo darbu, jo būs redzami taisnības augļi. Viņu dzīve tiešām būs skaidra un tīra. Taisna un godīga rīcība ir nepārprotams patiesas dievbijības pierādījums, tāpēc visi, kam tādas liecības pietrūkst, atklāj, ka viņiem nav dzīvu piedzīvojumu ar Dievu. Tie nav daļa no vīnakoka, jo Jēzus sacīja: "Palieciet Manī un Es - jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevīs, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī. ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas paliek Manī un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Jāņa 15:4,5)

Kas pielūdz patieso Dievu, tiem jāatsakās no katra elka. Kādam rakstu mācītājam Jēzus reiz sacīja: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visas sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis." (Mat. 22:37,38) Pirmie četri dekaloga baušļi aizliedz jebkādu novirzīšanos no mīlestības pret Dievu. Mēs neko nedrīkstam vērtēt augstāk par Viņu. Mums vienkārši nav iespējams pieaugt kristīgos piedzīvojumos, kamēr neesam šķīrušies no visa, kas traucē savienību ar Dievu.

Draudzes Galva, kurš savus ļaudis ir izredzējis no pasaules, pieprasa, lai viņi no tās šķirtos. Kungs ir paredzējis, ka Viņa bauslības gars, velkot visus sekotājus pie mūžīgā Dieva, vienlaicīgi tos atdala no visa pasaulīgā. [378] Mīlestība pret Dievu un Viņa likumu ievērošana ir tālu no mīlestības uz pasaulīgām izpriecām un pasaules draudzības. Starp Kristu un Baālu nav nekā kopīga.

Jaunatnei dotie apsolījumi

Kristum uzticīgā jaunatne atrodas pastāvīgā cīņas stāvoklī; izejot no pasaules un savā dzīvē pielīdzinoties Kristum, tai ik dienas jānes savs krusts. Tomēr tiem, kas Pestītāju meklē mūža

agrīnajos gados, ir doti daudzi dārgi apsolījumi. Dievišķā gudrība tiem apliecina: "Es mīlu tos, kas mani mīl, un tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod." (Sal. pam. 8:17)

"Tāpēc, apjozuši sava prāta gurnus un modri būdami, lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta, kad Jēzus Kristus parādīsies. Kā paklausīgi bērni neveidojiet savu dzīvi pēc kārībām, kurās jūs agrāk dzīvojāt savā nezināšanā, bet, sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā." (1. Pēt. 1:13-15) "Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šajā laikā, gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu; Viņš sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu sev par savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos." (Titam 2:11-14) [379]

PAREIZO PRINCIPU NOSTIPRINĀŠANA JAUNATNE

Lai jaunietis varētu pareizi izlietot Dieva piešķirtās spējas, tam būtu jāvadās no stingriem pamatlikumiem. Bet jaunieši tik daudz un tik akli seko dažādiem mirkļa iespaidiem, nedomājot par pamatprincipiem, ka atrodas pastāvīgās briesmās. Tā kā tie vienmēr nevarēs paļauties uz vecāku vadību un aizgādību, viņiem jāiemācās sevi kontrolēt un būt patstāvīgiem. Jāiemācās domāt un rīkoties, vadoties no veselīgiem pamatprincipiem.

Atpūta un izpriecās

Tiem, kas nodevušies mācībām, pienākas arī atpūta. Prātu nedrīkst turēt pastāvīgā sasprindzinājumā, citādi jūtīgā nervu sistēma ātri nolietosies. Gan prāts, gan ķermenis ir jāvingrina, tomēr attiecībā uz izpriecām, tāpat kā uz visiem citiem pasākumiem, ir nepieciešama skaidra izpratne. Izklaides raksturu vajadzētu rūpīgi un pamatīgi pārbaudīt. Katram jaunietim pienāktos sev jautāt: kā šie laika kavēkļi ietekmēs manu fizisko, garīgo un morālo veselību? Vai tie man nesagrozīs galvu tā, ka es aizmirsīšu Dievu? Vai es pastāvīgi varēšu pagodināt savu Kungu?

Kāršu spēle noteikti jāaizliedz. Tāda sabiedrība ar savām nosliecēm ir ļoti bīstama. (..) Šādās izklaidēs nav nekā, kas varētu nākt par labu miesai vai dvēselei, nekā, kas attīstītu intelektu [380] vai apgādātu to ar labām nākotnes idejām. Sarunas kāršu spēlētāju lokā bieži ir vieglprātīgas un pazemojošas. (..)

Izveicība rīkoties ar kārtīm parasti pamodina ilgas šo prasmi un zināšanas izlietot, lai gūtu personīgu labumu. Vispirms sāk spēlēt par mazām summām, tad tās arvien palielina, līdz izveidojas nevaldāma tieksme turpināt par katru cenu, kas vairs nav tālu no pilnīgas bojāejas. Ak, cik daudzus šī postošā spēle jau ir novedusi pie noziedzīgas rīcības, nabadzības, cietuma, citu nogalināšanas un karātavām! Un tomēr liela daļa vecāku nesaskata šo mūsu jaunatnes priekšā atvērto briesmīgās bojāejas bezdibeni.

Pie visbīstamākajām izpriecām jāpieskaita arī teātru apmeklēšana. Tā vietā, lai būtu par morāles un tikumības skolu, kā to bieži apgalvo, tas patiesībā ir visus apdraudošs netiklības perēklis. Ar tur iestudētām izrādēm tiek nostiprināti un iesakņoti amorāli ieradumi un grēcīgas tieksmes. Zema satura dziesmas un netiklas kustības, nepiedienīgi izteicieni un tamlīdzīga izturēšanās samaitā iztēli un grauž tikumības izjūtas. Pierodot apmeklēt teātrus, ikviens jaunietis kļūst uzpērkams savos principos. Mūsu zemē nav citu iespaidu, kas vēl spēcīgāk saindētu iztēli, iznīcinātu svētuma izjūtu, notrulinātu patiku pret nevainīgiem izklaides veidiem un patieso dzīves īstenību, kā teatrālās izrādes.

Mīlestība uz šīm izrādēm pieaug ar katru apmeklējumu, tāpat kā slāpes pēc reibinošiem dzērieniem pastiprinās līdz ar to lietošanu. Vienīgā drošība ir izvairīties no teātru, cirka un ikvienas citas apšaubāmas izklaides vietas apmeklēšanas.

Pastāv atpūtas veidi, kas vienlīdz labvēlīgi iedarbojas gan uz miesu, gan garu. Apgaismots, izprots prāts atradīs daudz iespēju [381] atpūtai un priekam, ne tikai pie nevainīgiem, bet arī

pamācošiem līksmības avotiem. Atpūta svaigā gaisā, uzlūkojot Dieva radīto dabu, var kļūt par nenovērtējamu, spēkus atjaunojošu ieguvumu.

Nodrošiniet nekaiņīgus priekus

Jaunieši vēl nevar izturēties tik cienīgi un saprātīgi kā gados vecākie cilvēki, jo bērns nevar būt tik apdomīgs kā tēvs. Tāpēc lai vecāki, skolotāji un jaunatnes audzinātāji ne tikai nosoda grēcīgās izpriecas, kā tas nepieciešams, bet arī padomā par nevainīgiem izklaides veidiem, kas neievaino un nesamaitā morāli! Neierobežojiet jauniešus ar nelokāmiem likumiem un cietām pavēlēm, kas tiem liktu justies apspiestiem, pamudinātu sacelties un tiekties pēc samaitājošiem ceļiem! Vadiet viņus ar stingru, laipnu un uzmanīgu roku, vienmēr paliekot nomodā un kontrolējot viņu mērķus un nolūkus, tomēr veiciet to tik sirsnīgi, saprātīgi un mīloši, lai jaunieši vienmēr apzinātos, ka jūs tiem vēlat vislabāko!

Atspirdzinājums misijas darba

Biežās izpriecās izlietotās stundas, kas neatspirdzina ne miesu, ne dvēseli, labāk vajadzētu pavadīt, apmeklējot trūcīgos, slimos un cietējus vai arī cenšoties palīdzēt tiem, kam ir kāda vajadzība. [382]

NESVĒTI IESPAIDI DARBĀ

Es aicinu audzēkņus mūsu skolās būt apdomīgiem. Jauniešu vieglprātība Dievam nepatīk. Viņu sporta nodarbības un spēles atver durvis kārdinājumu plūdiem. Kungs viņiem ir devis bagātas garīgās spējas, tāpēc tie nedrīkst ļauties zemām un nevērtīgām domām. Raksturs, kas veidots saskaņā ar Dieva Vārda norādījumiem, atklās stingrus pamatlikumus un skaidras, cēlas tieksmes. Svētajam Garam sadarbojoties ar cilvēka prāta spējām, rezultātā veidosies tīras un svētas izjūtas. (..)

Zema līmeņa parastas izpriecu sanāksmes ar ēšanu un dzeršanu, ar dziesmām vai instrumentālo mūziku iedvesmo elles spēki. Tas ir nodevas sātanam. (..)

Kas piedalās tādās vieglprātīgās izdarībās, apkauno pats sevi, un arī vēlāk viņam no šī zīmoga būs grūti atbrīvoties. Tāds cilvēks ievaino pats savu dvēseli, lai pēc tam visu dzīvi nēsātu sevī šīs rētas. Ja arī ļauna darītājs savu netaisnību ierauga un nožēlo un Dievs pārkāpējam piedod, tomēr izšķiršanas spējas, kuras vienmēr vajadzētu saglabāt asas un jūtīgas, lai spētu nodalīt svēto no parastā, lielā mērā paliek notrulinātas. [383]

PRIEKŠ TICĪBĀ

Taisno nākotnes mājas un viņu mūžīgais atalgojums ir augsti un cēli temati jauniešu pārdomām. Pievērsiet uzmanību apbrīnojamajam cilvēces glābšanas plānam un lielajam upurim, ko pienes godības Kungs, lai jūs Viņa asins nopelnā varētu kļūt labāki un, paklausot Viņam, beidzot tiktu paaugstināti pie Kristus troņa. Šim tematam vajadzētu izraisīt viscēlākās pārdomas. Iespēja iegūt Dieva labvēlību — ak, kas tā par priekšrocību! (..)

Jaunie draugi, man tika rādīts, ka tādās pārdomās atsvaidzinot spēkus un pavadot laiku, jūs būtu laimīgi. Iemesls jūsu nemieram ir nevēlēšanās meklēt vienīgo patieso laimes avotu. Prieku, kas atrodams vienīgi Kristū, jūs pastāvīgi cenšaties atrast ārpus Viņa. Kristu nav pieviltu cerību. Lūgšana — ak, cik lielā mērā šī dārgā priekšrocība ir atstāta novārtā! Dieva Vārda lasīšana sagatavo garu lūgšanai. Viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc jūs tik maz esat noskaņoti tuvoties Kungam lūgšanās, ir tas, ka jūs lasāt aizraujošus stāstus, kas satrauc iztēli un pamodina nesvētas kaislības, tā padarot jūs nederīgus svētajam pienākumam. Dieva Vārds jums ir kļuvis nepatīkams, un lūgšanu stundas tiek aizmirstas, kaut gan tieši lūgšana kristietim dod spēku. Tad, būdams viens, viņš tomēr nav viens, jo jūt Tā tuvumu, kas ir sacījis: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas."

Jauniešiem vajadzīgs tieši tas, kā viņiem nav, un tā ir praktiska reliģija, ko nekas nespēj aizvietot. [384] Ticības apliecināšana vien neko nedod. Vārdi tiek ierakstīti draudzes grāmatās virs Zemes, bet nevis Dzīvības grāmatā. Es redzēju, ka starp divdesmit jauniešiem nav pat viena, kas zinātu, ko nozīmē dzīva ticība. Viņi saucas par Kristus kalpiem, bet patiesībā domā tikai par sevi, un, ja šī apmātība, kas viņus pārņēmusi, netiks salauzta, tad drīz vien tie ieraudzīs, ka tos sagaida pārkāpēju liktenis. Lai izvairītos no pašaieliedzības un uzpurēšanās patiesības dēļ, tie ir atraduši vieglāku ceļu. Tie ir nonākuši pie secinājuma, ka ar asarām un stiprā balsī pie Dieva raidītas nopietnas lūgšanas pēc piedodošās žēlastības un spēka pretoties sātana kārdināšanām nemaz nav nepieciešamas, jo pavisam labi var bez tādas dedzības iztikt. Kristus, godības Ķēniņš, bieži vien devās uz kalniem un vientuļām vietām, lai izteiktu Tēvam visas savas dvēseles vajadzības, bet grēcīgais, nespēcīgais cilvēks domā, ka var iztikt nemaz tik daudz nelūdzot.

Jēzus piemērs

Jēzus norāja jebkura veida nesātību un pārmērības, tomēr pēc dabas Viņš bija sabiedrīks. Viņš pieņēma dažādo ļaužu šķiru viesmīlību, apmeklējams bagāto un trūcīgo, mācīto un neizglīto ļaužu mājokļus, cenšoties viņu domas no ikdienas dzīves jautājumiem vērst uz garīgām un mūžīgām lietām. Kristus neatzina uzdzīvi, un Viņa rīcībā nebija saskatāmas ne mazākās vieglprātības pazīmes, tomēr Viņš priecājās par nevainīgu patiesas laimes izpausmi un ar savu klātbūtni apstiprināja saviesīgus pasākumus. [385]

KRISTIEŠA CIENĪGA ATPŪTA

Kad mēs cenšamies atspirdzināt savu garu un stiprināt ķermeni, Dievs no mums prasa visas spējas vienmēr izlietot vislabākajiem mērķiem. Mēs varam un mums nepieciešams savu atpūtu veidot tā, lai uzticētos pienākumus pēc tam varētu veikt pēc iespējas sekmīgāk, atstājot vislabvēlīgāko iespaidu uz apkārt esošajiem ļaudīm. Pēc katras atpūtas dienas mājās vajadzētu atgriezties garīgi un fiziski spirtākai, sagatavotiem ar jaunu cerību un sparū atkal ķerties pie darba. (..)

Mums jāsekmē cilvēku labklājība un jābūt sabiedrībai par svētību; bet, ja mēs savām domām atļaujam kļīst tikpat zemā līmenī kā daudzi, kas meklē vienīgi tukšu izklaidēšanos un ģeķību, vai tad mēs spēsim veicināt savas tautas un paaudzes augšupeju? Kādu svētību tad varam sniegt sabiedrībai? (..)

Atšķirība principos

Starp Kristus sekotāju atpūtai rīkotajiem pasākumiem un pasaules ļaužu izklaides un izpriecu veidiem vienmēr pastāvēs noteikts kontrasts. Lūgšanu, kā arī Kristus un svētu lietu pieminēšanas vietā no pasaulīgi noskaņoto cilvēku lūpām parasti būs dzirdami tukši smieklī un seklas sarunas. Viņu mērķis - jautri pavadīt laiku. Tāpēc šīs izpriecas iesākas un beidzas ar vieglprātīgām izdarībām. Bet mūsu sanāksmēm vajadzētu būt tā veidotām un mums pašiem tā izturēties, lai, [386] mājās atgriežoties, mēs nejostos noziegušies ne pret Dievu, ne cilvēkiem un skaidri apzinātos, ka nevienu no tiem, ar kuriem bijām kopā, nekādā veidā neesam ievainojuši vai uz kādu atstājuši sliktu iespaidu.

Cilvēka dabīgais prāts tiecas uz izpriecām un sevis pagodināšanu, un sātans savā viltībā gādā, lai tas viss būtu bagātīgi pieejams. Viņš cilvēkus cenšas pārņemt ar kāri pēc pasaulīgām izklaidēm, lai tiem neatliktu laika sev pajautāt: kā ir ar manu dvēseli? Izpriecu kāre ir kā infekcija. Tikai padodieties, un jūs tiksiet dzenāti no vienas vietas uz otru, arvien meklējot kādu jaunu izklaidēšanās veidu. Turpretī paklausība Dieva likumiem nostājas pret šo ietekmi un liek šķēršļus bezdievībai.

Jauniešiem vajadzētu atcerēties, ka viņi ir atbildīgi par visām tiem dāvātajām priekšrocībām baudīt prieku, kā arī par sava laika un spēju pareizu izlietošanu. Kāds varētu jautāt: vai tad mēs nedrīkstam izklaidēties un atpūsties? Vai mums bez pārtraukuma tikai jāstrādā un jāstrādā?

Neviens izpriecu veids, par kuru jūs ticībā varat lūgt Dieva svētību, nav bīstams. Bet tādas izpriecas, kas jūs dara nespējīgus lūgšanām vienatnē, pie ģimenes altāra vai atklātās lūgšanu sanāksmēs, nav drošas, bet bīstamas. [387]

SAVIESĪGAS SANĀKSMES

Saviesīgas sanāksmes ir ļoti derīgas un pamācošas, ja sapulcējušos sirdī kvēlo mīlestība uz Kristu, ja tie sanāk kopā, lai dalītos domās, kas izraisījušās, pētot Dieva Vārdu, vai arī lai apspriestos par metodēm, kā sekmēt Kunga darbu un palīdzēt citiem cilvēkiem. Ja šajās sanāksmēs kā gaidīts viesis ir Svētais Gars, un netiek sacīts vai darīts kaut kas tāds, kas Viņu apbēdinātu vai izraidītu, tad Dievs tiek pagodināts, un visi klātesošie iziet dzīves ikdienā atspirdzināti un stiprināti.

Bet ir arī cita rakstura saviesīgas sanāksmes, kurās izpaužas lepnība, pārmērīga jautrība un bieži vien tukša tērzēšana. Tiecoties pēc labsajūtas, tādu sarīkojumu dalībniekiem draud briesmas aizmirst Dievu, un sargeņģeļi par viņiem raud. Vispārējā jautrībā klātesošie uz brīdi jūtas kā paradīzē. Visi ļaujas uzbudinājumam un līksmībai. Acis mirdz, vaigi kvēlo, bet sirdsapziņa ir iesnaudusies.

Atklājas garīguma trūkums

Tāda sajūsma un iedvesma nenāk no Debesīm. Tā ir pilnīgi pasaulīga. Eņģeļi skumji vēro, cik aizmārīgi var būt ļaudis, kuru labā Kristus darījis tik daudz. Kad uznāk slimība vai tuvojas nāve, tad tie, kas dzīvojuši vienīgi savam priekam, par vēlu atzīst, ka viņu lukturos nav eļļas un tie ir pilnīgi nesagatavoti pabeigt savu dzīves gājumu. [388]

Daudzās saviesīgās sanāksmēs tieši sarunu raksturs nodod, kāda gara bērni tur sapulcējušies. Nenožīmīgi vārdi un tukši joki, kas domāti vienīgi smieklu izraisīšanai, nekad neliecina par Kristus klātbūtni. To lietotāji noteikti nevēlēšies iepazīties ar pārskatu par saviem izteicieniem, jo uz klausītājiem viņi ir atstājuši sliktu iespaidu, un Kristus ir apkaunots. Ak, kaut taču jaunieši padomātu par saviem vārdiem! Pēc tiem viņus attaisnos vai notiesās. Atcerieties, ka Jēzus ir jums blakus it visur, kur jūs ejat, — Viņš vēro jūsu izturēšanos un dzird izteiktos vārdus! Vai jums nebūtu kauns, ja Viņš jūs pēkšņi uzrunātu un jūs saprastu, ka Kungs ir dzirdējis jūsu iepriekšējās sarunas? (..)

Ja visādi citādi nopietns kristietis piedalās pasaulīgās izpriecās, tas nostājas uz bīstamas zemes. Viņš ir atstājis dzīvību dodošo Debesu atmosfēru un iegrimis dūmakā un miglā, jo daudzos gadījumos tādas izpriecas un saviesīgas sanāksmes apkauno Kristus reliģiju.

Kas grib palikt savienībā ar Kungu, tas tādās sanāksmēs nevar piedalīties. Tur saklausāmie vārdi nav viņam pieņemami, jo tā nav "Kānaānas valoda". Runātāji nevar uzrādīt nekādus pierādījumus, ka viņu sirds dziedātu slavu Dievam.

Nemanāmi iespaidi

Kas nav patiesi savā raksturā un ticības piedzīvojumos, visai ātri piekritīs piedalīties dažādās izklaidēs un izpriecās, ar savu iespaidu aizraujot līdzīgi arī citus. Dažreiz pat tādi jaunieši, kas cenšas dzīvot [389] kā Bībeles kristieši, tiek pierunāti tiem pievienoties viesībās. Nevēlēdamies, ka tos uzskata par savādniekiem, un dabiski tiekdamies sekot citu piemēram, viņi nonāk to iespaidā, kuru sirdi un prātu, iespējams, nekad nav skārusi kāda dievišķa doma. Ja viņi lūgšanā būtu prasījuši padomu no Kunga, lai uzzinātu, ko Jēzus sacīja par kristiešu dzīvē nepieciešamajiem augļiem, tad saprastu, ka tādi sarīkojumi kalpo vienīgi tam, lai atturētu dvēseles pieņemt ielūgumu uz Jēra kāzu mielastu.

Dažreiz notiek, ka jauni cilvēki, kas rūpīgi mācīti Dieva ceļos, apmeklējot izpriecu vietas, cilvēcīgu iespaidu burvībā tiek no tiem novērsti un pieķeras pasaulīgā garā audzinātiem un izglītotiem biedriem. Viņi sevi pārdod uz visu dzīvi, savienojoties ar nekristīga rakstura cilvēkiem. Tie, kas patiesi mīl Dievu un Viņam kalpo, baidīsies nolaisties līdz pasaules līmenim, meklējot tādu draugu sabiedrību, kuru sirdī nav vietas Kristum. Viņi droši stāvēs par Jēzu, kaut arī tāda dzīve nozīmētu pašaieliedzību un uzupurēšanos.

Līdzeklis pret vieglprātību

Kristus dzīvoja, lai aizliegtu sevi un uzupurētos mūsu dēļ, — vai tad mums nevajadzētu aizliegt sevi Viņa dēļ? Vai iespēja izlīgt ar Dievu un iegūt Kristus taisnību, ko Viņš mums sagādājis, nav pietiekoši vērtīga pārdomu viela, lai pilnībā pārņemtu mūsu prātu? Ja jaunatne aizrautīgi apgūtu dārgās atziņas, ko satur Svētie Raksti, ja [390] domātu par piedošanu, mieru un mūžīgo taisnību, kas vainago pašaieliedzīgu dzīvi, tad neizjustu nekādas ilgas pēc apšaubāmām uzbudinošām izpriecām.

Kristus priecājas, ja jauniešu domas ir aizņemtas ar varenajiem un cēlajiem atpestīšanas plāna tematiem. Viņš ienāk un paliek to sirdīs kā pastāvīgs viesis, piepildot tās ar mieru un prieku. Un Jēzus mīlestība dvēselē kļūst par "ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai". Kam būs šī mīlestība, tie labprāt runās par lietām, ko Dievs sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.

Starp grēciniekiem un svētajiem, starp neatgrieztajiem un atgrieztajiem Dievs ir novilcis noteiktu atšķirības līniju. Šīs abas ļaužu grupas nevar savā starpā nemanāmi saplūst kopā kā varavīksnes krāsas, jo tās ir tik tālu viena no otras kā pusdienas laiks no pusnakts. Dieva ļaudis nevar droši veidot tuvas attiecības ar tiem, kas zina patiesību, bet pēc tās nedzīvo. Sentēvs Jēkabs, runājot par kādu noteiktu savu dēlu rīcību, kas radīja viņā riebumu, bija spiests izsaukties: "Lai mana dvēsele nepiebidrojas viņu padomam, lai mana sirds nepievienojas viņu pulkam!" Viņš saprata, ka, biedrojoties ar grēciniekiem to darbos, tiktu apkaunots viņa paša gods. Tāpēc sentēvs lika atskanēt briesmu signālam, brīdinot mūs izvairīties no sliktas sabiedrības, lai neaptraipītos ar ļaunumu. Un arī Svētais Gars ar apustuļa Pāvila vārdiem ir izteicis līdzīgu brīdinājumu: "Nepiedalieties neauglīgajos tumsības darbos, bet labāk celiet tos gaismā!" [391]

Atzīstamas saviesīgas sanāksmes

Katra ietekmes spēja ir nopietni jāizkopj un jāizlieto, lai mantotu dvēseles Kristum. Jauniešiem nevajadzētu iedomāties, ka viņu spēles, izklaides vakari un muzikālie sarīkojumi, kādus tie parasti organizē, ir Kristum pieņemami.

Man atkārtoti ir sniegta gaisma, ka visās mūsu sanāksmēs vajadzētu izpausties izšķirošam reliģiskam iespaidam. Ja mūsu jaunieši pulcētos, lai lasītu un censtos izprast Rakstus, jautājot sev: "Kas man jādara, lai iemantotu mūžību?", un tad vienoti nostātos patiesības pusē, Kungs Jēzus liktu svētībai ielūst ikviena klātesošā sirdī.

Ak, kaut taču katrs draudzes loceklis un katrs mūsu iestāžu darbinieks atzītu, ka šī dzīve ir skola, kurā mums jāapgūst skaidrība, domu tīrība un nesavtīga rīcība, lai reiz varētu izturēt Debesu Dieva pārbaudi! Tiešām, par ikvienu vārdu, darbu un pat domu pastāv ieraksti Debesu pārskatu grāmatās. (..)

Patiesības spēkā un tās visu aptverošajā iespaidā mums jātiek svētotiem un paceltiem līdz Dieva Vārdā norādītajam augstajam standartam. Kunga ceļu var iepazīt vienīgi ar visrūpīgāko paklausību Viņa Vārdam. Meklējiet Rakstos! [392]

KĀ PAVADĪT BRĪVĀS DIENAS ?

Visiem, kas strādā fizisku darbu, un vēl vairāk tiem, kas galvenokārt nodarbināti garīgi, ir nepieciešams atpūsties un atjaunot spēkus. Ne mūsu atpestīšanas labā, ne Dieva goda dēļ, pat domājot par garīgām lietām, nav vēlams prātu uzturēt pastāvīgā sasprindzinājumā vai pārlieku

lielā slodzē. Tomēr ir izklaides veidi — dejas, kāršu spēles, šahs, domino un citi —, kuri mums kā kristiešiem nav pieņemami, jo Debesis tos nosoda. Tādi laika kavēkļi atver durvis lielam ļaunumam. Tie nedod nekādu labumu, bet atstāj uzbudinošu iespaidu, dažiem attīstot un veicinot tieksmi uz azartspēlēm un izlaidību. Visas šīs spēles kristiešiem vajadzētu noraidīt un to vietā izvēlēties kaut ko pilnīgi nevainīgu.

Es redzēju, ka brīvās dienas mums nevajadzētu pavadīt pēc pasaulīgo izpriecu parauga, tomēr, lai bērnos neizsauktu neapmierinātību, pret tām nedrīkst izturēties nevērīgi. Tieši šajās dienās, kad pastāv briesmas, ka mūsu bērni var tikt pakļauti sliktiem iespaidiem un nonākt pasaulīgo sarīkojumu postošajā varā, vecākiem būtu jāpadomā, ko likt bīstamo izpriecu vietā. Ļaujiet bērniem saprast, ka jūs vienmēr tiecaties pēc viņu laimes un labklājības.

Lai dažas ģimenes, kas dzīvo pilsētā vai kādā lielā ciematā, uz kādu dienu pārtrauc savu fizisko un garīgo aizņemtību un kopīgi dodas uz laukiem, uz kāda ezera piekrasti vai [393] skaistu mežu, kur dabas ainavas ir sevišķi krāšņas! Lai tās nodrošinās ar vienkāršu, veselīgu barību, ar vislabākajiem augļiem un graudu maizi, uzklājot galdu koku ēnā vai tieši zem atklātā debesu juma! Kustības svaigā gaisā un skaistā apkārtnē ierosinās ēstgribu, un tiem būs iespēja baudīt azaidu, kura dēļ tos apskaustu pat ķēniņi.

Tādās reizēs vecākiem un bērniem vajadzētu justies brīviem no rūpēm, darba un nospietības. Pieaugušie kopā ar jauniešiem var atkal kļūt kā bērni, padarot šo izbraukumu tik patīkamu, cik vien iespējams. Lai visa diena tiek veltīta vienīgi atpūtai!

Fiziskās kustības svaigā gaisā atstās labu iespaidu uz veselību īpaši tiem, kuri ikdienā parasti uzturas telpās un ir nodarbināti pie galda sēdot. Visiem, kam vien tas iespējams, šāda atpūta būtu jāuzskata par pienākumu. Pazaudēt tā nevar neko, bet iegūt var pietiekoši daudz. Savās darba vietās tie pēc tam atgriezīsies ar jaunu spēku un drosmi strādāt vēl dedzīgāk un būs labāk sagatavoti pretoties slimībām.

Kristīgie prieka avoti

Dievs katram cilvēkam ir paredzējis prieku, ko vienlīdz var baudīt kā bagātais, tā nabagais, — prieku, kas atrodams tīrās domās un nesavtīgā rīcībā, prieku, kas ienāk sirdī, izsakot laipnus vārdus un veicot līdzjūtības pilnus darbus. Kas tā izturēsies, no tiem spīdēs Kristus gaisma, atvieglot daudziem bēdu aptumšoto dzīvi. [394]

LITERĀRĀS BIEDRĪBAS

Bieži tiek jautāts: vai literārās biedrības mūsu jaunatnei dod kādu labumu? Lai pareizi atbildētu, mums vajadzētu pārdomāt ne tikai šo biedrību atklāti paziņotos mērķus, bet arī iespaidu, kādu tās, kā zināms, patiesībā izplata. Prāta spēju garīgā attīstība ir pienākums, ko mēs esam parādā paši sev, sabiedrībai un Dievam. Bet sava intelekta veidošanā mēs nekad nedrīkstam lietot tādus līdzekļus, par kuriem jāmaksā ar morālām un garīgām vērtībām. Augstāko pilnību mēs sasniegsim vienīgi harmoniski attīstot gan morālās, gan prāta spējas. Vai literārās biedrības, kādas tās vispār pazīstamas, nodrošina tādu iznākumu?

Literārās biedrības izplata savam nosaukumam gandrīz vai pilnīgi pretēju iespaidu. Tās parasti jaunatnei ir pat kaitīgas, jo sātans to dalībniekiem uzspiež savu zīmogu. Kas vien vīriešus dara vīrišķīgus un sievietes sievišķīgas, tas viss izstaro no Kristus rakstura, un, jo mazāk tādās biedrībās atklājas Kristus, jo mazāk tās var palīdzēt, lai izkoptu izsmalcinātību, skaidrību un cēlumu — kam taču vajadzēja būt to uzdevumam! Kad pasaulīgi noskaņotie ļaudis šīs sanāksmes vada atbilstoši savām tieksmēm, Kristus Gars tiek atraidīts. Prāts tiek novērsts no nopietnām lietām, prom no Dieva, no reālā un būtiskā pie šķietamā un virspusējā. Literārās biedrības — ak, kaut šis nosaukums izteiktu to patieso raksturu! Bet — kas kopīgs pelavām ar kviešiem? [395]

Nolūki un mērķi, kas tika izvirzīti, dibinot literārās biedrības, iespējams bija nevainojami, bet, ja to darbību nekontrolē dievišķā gudrība, tās pilnībā pārņem ļaunais. Tur parasti sanāk kopā

sirdī un dzīvē neticīgie un bezdievīgie, lai bieži vien ieņemtu visatbildīgākās vietas. Likumi un noteikumi var būt pieņemti ar nodomu novērst jebkuru samaitājošu iespaidu, bet sātans, šis gudrais ģenerālis, vienmēr darbojas, lai sabiedrībai piedāvātu savus plānus, un diemžēl, laika gaitā viņam tas pārāk bieži izdodas. Lielais pretinieks viegli atrod pieeju tiem, kurus viņš jau agrāk pārvaldījis, un tad ar viņu palīdzību īsteno savus nodomus. Lai sanāksmes padarītu interesantas pasaules ļaudīm, tiek ieviesti dažādi laika kavēkļi, kā rezultātā tā sauktie literāro biedrību vakari pārāk bieži pārvēršas par samaitājošām izrādēm un tukšu blēņošanu. Tas viss apmierina miesīgo prātu, kas ir ienaidā ar Dievu, bet nestiprina intelektu un neveido morālo stāju.

Tas, ka dievbijīgie šajās biedrībās satiekas ar neticīgajiem, nevienu grēcinieku nepadara svētu. Ja Dieva ļaudis labprātīgi apvienojas ar pasaulīgi noskaņotiem, neatgrieztiem cilvēkiem, ļaujot tiem visu noteikt, tad nesvētais iespaids, kā iedarbībai viņi sevi pakļauj, tos aizvedīs prom no Kunga. Pirmajā brīdī, šķiet, ka tādās attiecībās nav nekā nosodāma, tomēr prāts, kas nav pakļauts Dieva Gara kontrolei, nebūs gatavs atsaukties patiesībai un taisnībai. Ja tie jau agrāk būtu ilgojušies pēc garīgām vērtībām, tad arī būtu [396] ieņēmuši vietu Jēzus Kristus sekotāju rindās. Šīs abas ļaužu šķiras pārvalda dažādi kungi, un tām ir pretēji nolūki, cerības, gaume un ilgas. Kristus sekotāji priecājas, domājot par skaidriem, saprātīgiem un cēliem tematiem, turpretī tie, kam nepatīk svētas lietas, nav apmierināti ar sanāksmēm, ja tur galvenā vieta nav atvēlēta virspusējām un tukšām izdarībām. Tādēļ šādā sabiedrībā garīgums maz pamazām atkāpsies neticības priekšā, un visas pūles saskaņot savā būtībā pretējus principus cietīs neveiksmi.

Ir pieliktas pūles izveidot plānus tādu literāru biedrību dibināšanai, kas būtu derīgas visiem dalībniekiem, — tādu biedrību, kur ikviens darbinieks izjustu morālu atbildību par iznākumu un izvairītos no ļaunuma, kas šīs sabiedrības kopas bieži vien padara par briesmām reliģiskiem pamatprincipiem. Bet tādu literāru pasākumu vadīšanai nepieciešami apdomīgi, ar veselīgu spriedumu apveltīti cilvēki, kas paši dzīvo ciešā savienībā ar Debesīm, spēj saskatīt ļaunās noslieces, un, sātana nepievilti, iet taisni uz priekšu pa godīguma ceļu, vienmēr turot augstu paceltu Kristus karogu. Tad kopējais iespaids radītu cieņu, un sanāksmes izveidotos vairāk par svētību, nevis par lāstu.

Ja tādu literāru biedrību organizēšanā un vadīšanā jaunatnei pievienojas vīrieši un sievietes, kas jau sasnieguši brieduma gadus, tas var būt vienlīdz lietderīgi un interesanti. Tomēr, ja šīs sanāksmes izvēršas smieklos un rupjos jokos, tad sauciet tās kā nu gribiet, tikai ne par literārām un stiprinošām. Tad tās jau izkropļo gan cilvēka intelektuālās, gan morālās izjūtas. [397]

Bībeles lasījumi, Rakstos iekļauto tematu kritiska aplūkošana, zināšanas pavairojošu un prātu attīstošu sacerējumu iztirzāšana un pravietojumu vai Jēzus Kristus dārgo mācību pētīšana, — tas viss stiprina intelektu un garīgumu. Dziļāka iepazīšanās ar Svētiem Rakstiem asina mūsu izšķiršanās spējas un nodrošina dvēseli pret sātana uzbrukumiem.

Tikai nedaudzi apzinās pienākumu kontrolēt savas domas un iztēli. Nedisciplinētam prātam ir grūti koncentrēties uz noteiktiem derīgiem tematiem, un, ja domas netiek pareizi virzītas, ticība dvēselē vienkārši nevar uzplaukt. Prātam jātiek pārņemtam ar svētām un mūžīgām patiesībām, vai arī tas lolos seklas un virspusējas domas. Gan intelektuālie, gan morālie spēki jāpakļauj stingrai audzināšanai, pastāvīgi tos vingrinot un nostiprinot. (..)

Prātam, tāpat kā sirdij, jātiek svētītam kalpošanai Dievam. Kungam ir tiesības uz visu, kas mēs esam un kas mums pieder. Kristus sekotājiem nevajadzētu nodoties nekādām baudām vai piedalīties pasākumos, lai arī cik nevainīgi un vērtīgi tie izliktos, ja to izglītotā sirdsapziņa saka, ka tas varētu nest zaudējumus garīgā dzīvē. Katram kristietim vajadzētu censties atvairīt ļaunuma plūdus un pasargāt mūsu jaunatni no iespaidiem, kas to tiecas novest samaitāšanā. Ak, kaut Dievs mums palīdzētu iet pret straumi! [398]

DEJAS

Patiess kristietis neizjutīs vēlēšanos apmeklēt jebkādas izpriecu vietas vai nodoties izklaidei, kur viņš nevarētu lūgt Dieva svētību. Tas nebūs atrodams teātrī, biljarda zālē vai ķegļu spēles namā. Tāpat viņš nepievienosies dejojājiem un nenodosies kādai citai valdzinošai izpriecai, kas domām neļautu kavēties pie Kristus.

Tiem, kas aizstāv tādas izpriecas, mēs paskaidrojam, ka nācarieša Jēzus vārdā nevaram to atļauties. Dieva svētību nav iespējams piesaukt ne par vienu teātrī vai deju zālē pavadītu stundu. Neviens kristietis nevēlētos tādā vietā nomirt. Neviens tur nevēlētos atrasties Kristum otrreiz atnākot.

Kad mūsu dzīvē pienāks pēdējā stunda un mēs vaigu vaigā sastapsimies ar sava mūža pārskatu, vai gan kāds noskums, ka tik maz piedalījies tādās izpriecās, tik maz laika pavadījis neprātīgā jautrībā? Vai mēs drīzāk rūgti nenožēlosim tik daudzas savu iegribu apmierināšanai izšķiestās stundas, tik daudzas novārtā atstātās priekšrocības, kas, pareizi izlietotas, būtu nodrošinājušas neiznīcīgu ieguvumu?

Šķietamo kristiešu cenšanās attaisnot katru kļūmīgo piekāpšanos ieradumiem, kam pieķērusies viņu sirds, izvērtusies par parastu parādību. Draudzējoties ar grēku, tie kļuvuši tik akli, ka vairs nesaskata tā riebigumu. Daudzi, kas saucas par Dieva bērniem, klusē par pārkāpumiem, ko Viņa Vārds nosoda, dažus no labdarības mērķiem [399] draudzē pat savienojot ar savu bezdievīgo dzīvošanu. Tie it kā aizņemas Debesu ietērpu, lai kalpotu ļaunajam. Ar šo moderno izlaidības veidu dvēseles tiek pieviltas, ievestas maldos un zaudē tikumību un godīgumu.

Izlaidības ceļos

Daudzās kristīgās ģimenēs dejas un kāršu spēle ir parastie laika kavēkļi. Tiek apgalvots, ka tie esot nevainīgi mājas izklaidēšanās veidi, kam varot nodoties vecāku uzraudzībā. Tomēr tādā veidā tiek izkopta tieksme pēc uzbudinošām izpriecām, un, kas šķiet nevainīgs mājās, no tā drīz vien nebaidīsies arī ārpus mājas. Nav nekādu pierādījumu, ka tādas izpriecas dotu kādu labumu. Tās mūsu ķermenim nesniedz dzīvības spēkus un nenodrošina mieru prātam. Tās dvēselē neievieš tikumīgas un svētas izjūtas, bet gan atņem patiku uz nopietnām pārdomām un vēlēšanos kalpot Dievam. Bez šaubām, izmeklētas sabiedrības sarīkojumi ļoti atšķiras no nesavaldīgas un pazemojošas grūstīšanās parastajās deju zālēs, tomēr katrs tāds solis ved pretī izlaidībai.

Mūsdienu parastie deju sarīkojumi ir netiklības skola, briesmīgs lāsts visai sabiedrībai. Ja saskaitītu tādā veidā visās lielajās pilsētās izpostītās ģimenes, ak, kas par dzīves graustu kaudzi tad atklātos! Cik daudzus no tiem, kas tagad vēl tādas izpriecas attaisno un ieteic, šīs ziņas piepildītu ar bailēm un šausmām! Kā gan kristīgi vecāki var atļaut saviem bērniem iet pa kārdināšanu ceļu, kopīgi apmeklējot [400] tādus sarīkojumus? Un kā jauni vīrieši un sievietes savu dvēseļu atpestīšanu var apmainīt pret šīm neprātīgajām izpriecām?

Izpriecu bīstamība

Mīlestība uz izpriecām pieder pie lielākajām briesmām, jo tas ir viens no visgrūtāk atpazīstamajiem kārdinājumiem, kam pilsētās pakļauti mūsu bērni un jaunieši. Brīvdienu ir visumā daudz; dažādas spēles un zirgu skriešanās sacīkstes aizrauj tūkstošus, un uzbudinājuma un liksmības virpuļos izgaist apziņa par dzīves nopietnajiem pienākumiem. Nauda, kuru vajadzētu izlietot labākiem mērķiem, — un daudzreiz pat nelielā trūcīgo peļņa — tiek izšķiesta nevērtīgās izklaidēs.

Uzticība pamatlīkumiem

Daudzi baidās no izaicinošas, nedraudzīgas kritikas vai ļaunprātīgas aprunāšanas un tāpēc neizšķiras vadīties no pamatprincipiem. Viņi neiedrošinās atklāti apliecināt, ka it visās lietās pilnībā seko Kristum. Tie tiecas piemēroties pasaules ieradumiem un meklē pasaulīgi noskaņoto ļaužu atzinību. Bet Kristus taču par mums ir nodevies, "lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu sev par savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos". [401]

Veidojot sabiedriskās attiecības, kristietība nonāk saskarē ar pasauli. Ikvienam tās pārstāvim, kas saņēmis gaismu no Dieva, ir pienākums to sniegt tālāk tiem, kas staigā tumsībā un neko nezina par labāku ceļu. Jēzus Kristus Gara svētotiem, mums savu ietekmi sabiedrībā vajadzētu izlietot, lai ļaudis pievestu Pestītājam.

GATAVĪBA PALĪDZĒT

Visiem, kas sludina Kristus Vārdu un ir pieņēmuši Viņa žēlastības Evaņģēliju, vajadzētu sekot Viņa piemēram, iekļaujot sevi citu cilvēku interešu sfērā. Mums nav jāatsakās no saskarsmes ar sabiedrību. Mums nevajadzētu no citiem nošķirties. Lai aizsniegtu visas ļaužu šķiras, ar tiem jāstopas tur, kur tie atrodas. Cilvēki paši reti kad mūs uzmeklēs. Dievišķā patiesība viņu sirdi var skart ne tikai dievkalpojumā, mums runājot no paaugstinājuma. Ir vēl kāds cits darba lauks, varbūt vienkāršāks, bet tikpat daudzsološs. Tas atrodams trūcīgo ļaužu mītnēs un augsti stāvošo savrupmājās, pie viesmīlīga galda un tur, kur ļaudis sapulcējušies nevainīgam priekam sabiedrībā.

Kā Kristus mācekļi mēs nedrīkstam izpriecu kārē sajaukties ar pasauli, piedaloties tās neprātā. Tādas attiecības var radīt tikai postu. Mums nekad nevajadzētu atbalstīt grēku nedz ar vārdiem, nedz darbiem, ne ar klusēšanu vai pat savu klātbūtni. Visur, kur vien mēs ejam, mums jāiet kopā ar Jēzu, atklājot citiem Pestītāja nesalīdzināmo pārakumu. Bet tie, kas savu reliģiju mēģina paglābt, paslēpjot to aiz akmens sienām, zaudē dārgas izdevības darīt labu. Kristietība ar pasauli nāk saskarē cilvēku savstarpējās attiecībās. Ikvienam, kas iepazīsies ar dievišķo patiesību, ir jāpadara gaišāks ceļš tiem, kas vēl nepazīst dzīvības Gaismu.

Mums visiem jāklūst par Jēzus lieciniekiem. Kristus žēlastībā svētotiem, mums sava ietekme sabiedrībā jāizlieto, [404] lai mantotu dvēseles Pestītājam. Lai pasaule redz, ka mēs neesam patmīlīgi, iegrimuši tikai pašā savās interesēs, bet ka visās svētībās un priekšrocībās vēlamies dalīties ar citiem! Lai ļaudis redz, ka mūsu reliģija mūs nedara nejūtīgus un bargus! Lai visi, kas apliecina, ka ir atraduši Kristu, kalpo cilvēku labklājībai tā, kā Viņš pats to darīja!

Nekad nevajadzētu sniegt pasaulei nepareizu priekšstatu, ka kristieši ir drūmi, nelaimīgi ļaudis. Ja mūsu skati būs pievērsti Jēzum, mēs spēsim novērtēt līdzjūtīgo Pestītāju un saņemsim gaismu no Viņa klātbūtnes. Visur, kur valda Kristus Gars, mājō miers. Tur ir arī prieks, jo pastāv klusa, svēta uzticēšanās Dievam.

Kristus ir apmierināts ar saviem sekotājiem, kad tie sevi atzīst par dievišķās dabas dalībniekiem, kaut arī ir tikai parasti cilvēki. Viņi nav kā akmens tēli, bet dzīvas būtnes. Viņu sirds, dievišķās žēlastības spirdzinātas, atveras un uzplaukst pretī Taisnības Saulei. Gaismu, kas tos apspīd, tie atstaro uz citiem Kristus mīlestības pavadītos darbos.

Sabiedrisko attiecību ietekme uz mūsu nākotni

Dieva Vārds ļoti uzsver sabiedrības iespaidu pat uz pieaugušiem cilvēkiem. Cik gan daudz lielāka ir tās vara pār bērnu un jauniešu prātu un raksturu, kas vēl tikai attīstās! Kolektīvs, kurā tie uzturas, principi un ieradumi, kādus tie pieņem, izšķirs viņu lietderību šeit un arī likteni mūžībā. [405]

KRISTĪGAIS SABIEDRISKUMS UN PIEKLĀJĪBA

Dieva ļaudis pievērs pavisam maz uzmanības kristīgam sabiedriskumam. Šo audzināšanas virzienu mūsu skolas nedrīkst ignorēt vai pamest novārtā.

Audzēkņus vajadzētu pamācīt, ka viņi dzīvē nav kā neatkarīgi atomi, bet ikviens no tiem ir kā pavediens, kas saistīts ar citiem pavedieniem, veidojot vienotu audumu. Un kur gan tas atklājas vēl iespaidīgāk kā skolas kopmītnēs! Šeit audzēkņi ik dienas sastopas ar izdevībām, kuras

izmantojot, tie lielā mērā var sekmēt paši sava rakstura sabiedrisko īpašību attīstību. Tiem ir iespējas savu laiku un priekšrocības izlietot tā, lai, veidojot raksturu, tie kļūtu arvien laimīgāki un lietderīgāki. Kas noslēdzas paši sevī un negrib ar draudzīgu attieksmi iepriecināt citus, tie pazaudē daudz svētību, jo savstarpējā saskarē ikviena cilvēka prāts tiek slīpēts un attīrīts. Tādā vidē veidojas pazīšanās un draudzīgas attiecības, kas ved pie Debesīm patīkamas siržu vienotības un rada mīlestības atmosfēru.

Sabiedriskumu it īpaši vajadzētu izkopt tiem, kas baudījuši mūsu Kunga mīlestību, jo tādā veidā viņi var mantot dvēseles mūsu Glābējam. Kristus nav jāpaslēpj sirdī, nav jāieslēdz tur kā kāda svēta, jauka un iekārojama manta, lai tikai cilvēks pats par to varētu priecāties; Viņa mīlestība nav jāatklāj tikai pret tiem, kas mums [406] iepatikušies. Audzēkņus vajadzētu pamācīt rīkoties līdzīgi Kristum, izrādot laipnu interesi un draudzību tādiem, kas nonākuši lielu vajadzību priekšā, kaut arī tie nav viņu tuvākie biedri. Jēzus pret cilvēces ģimeni mīlošu interesi atklāja vienmēr un visur, izplatot ap sevi līksmas dievbijības atmosfēru. Audzēkņus vajadzētu skubināt iet Viņa pēdās, tos pamācot izrādīt kristīgu interesi, simpātijas un mīlestību pret jaunākajiem biedriem, cenšoties viņus tuvināt Jēzum. Kristum šo jauniešu sirdī jāklūst par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvību, atspirdzinot visus, ar ko tie nonāk saskarē.

Šādu labprātīgu, mīlestības pilnu kalpošanu citiem viņu vajadzībās Kungs vērtē ļoti augstu, un, būdami uzticīgi šajā darbā, audzēkņi jau skolas gados var kļūt par iespaidīgiem misionāriem. Tas viss noteikti prasīs zināmu atdevi, tomēr tā pavadītais laiks būs izlietots lietderīgi, jo tie jau agri iemācīsies, kā pasauli iepazīstināt ar kristietību.

Kristus neatteicās no draudzīgas satiksmes ar citiem cilvēkiem. Viņš pieņēma gan farizeja, gan muitnieka ielūgumu uz kopēju mielastu. Šādās reizēs katrs Viņa izteiktais vārds klausītājiem bija dzīvības smarža uz dzīvību, jo šo mielasta laiku Jēzus izlietoja, lai klātesošajiem pasniegtu dārgas, noderīgas mācības. Līdz ar to Kristus atstāja piemēru mācekļiem, kā tiem izturēties, atrodoties neticīgu, kā arī ticīgu cilvēku sabiedrībā. [407]

VADOŠIE PRINCIPI

Ikviena cilvēka sirds pieder Kristum, jo Viņš par katru dvēseli ir atdevis bezgalīgi augstu maksu. Viņš ir mūsu Vidutājs pie Dieva, kurš tuvojas Tēvam ne kā lūdzējs, bet kā uzvarētājs, kam ir tiesības uz savu īpašumu. Jēzus spēj izglābt pilnīgi, jo vienmēr ir dzīvs, lai mūs aizstāvētu. Jaunpiezimuša cilvēka sirds ir dārgākais upuris un vērtīgākā dāvana, ko vien kāds Dievam var dot. Visu, kas jūs esat, un visas jūsu spējas Kungs jums uzticējis kā svētu mantu, lai jūs, savukārt, to atdotu Viņam kā labprātīgu upuri. Jūs Dievam nevarat piedāvāt neko tādu, ko Viņš jau iepriekš jums nebūtu piešķīris. Tāpēc, ja jūs Kungam uzticat savu sirdi, arī tā ir tikai tāda dāvana, kuru Viņš jau iepriekš atpircis, un kura tagad pieder Viņam.

Uz jauniešu laiku, jūtām un spēku ir daudz pretendentu. Sātans to visu pieprasa par savu īpašumu, un milzīgs skaits jaunu cilvēku tam arī veltī savas spējas un apdāvinātību. Pasaule vēlas paņemt sirdi, bet tā taču pieder Tam, kas to ir atpestījis. Ja sirdi atdod pasaulei, tad tā piepildās ar rūpēm, bēdām un pieviltām cerībām, kļūst netīra un samaitāta. Tas būtu visjaunākais krāpšanas darbs, ja jūs pasaulei atdotu savas sirds labākās jūtas un kalpošanu, kas pieder Dievam. Izprieču meklēšana jums nedos nekādu labumu.

Taisnības ienaidniekam ir padomā visdažādākie jaunatnes izklaides veidi visiem dzīves apstākļiem, [408] un tie ir pieejami ne tikai pārpildītajās lielajās pilsētās, bet ikvienā vietā, kur dzīvo cilvēki. Sātans jauniešus vēlas redzēt savā pusē, kā savus sabiedrotos un ļoti labi zina, ar ko ir jāreķinās, tāpēc sava velnišķajā gudrībā ir izstrādājis ieradumus un izprieceas, ar ko jaunatnes jūtas novērst no Jēzus Kristus.

Pazudušais dēls

Līdzība par pazudušo dēlu ir domāta jaunatnes audzināšanai. Mīlēdams izprieceas un grēcīgas izklaides, jaunākais dēls izšķieda savu mantojuma daļu nevaldāmā uzdzīvē. Beidzot tas svešā

zemē atradās viens pats, bez draugiem, noskrandis, izsalcis, ilgodamies pēc atkritumiem, ko deva par barību cūkām. Nožēlojošam un pazemotam, viņa vēl bija cerība atgriezties tēva mājās, kur tas arī tika mīļi apsveikts un atrada piedošanu, jo tēvs to pieņēma. Daudzi jaunieši savā bezrūpībā, izpriecu kārē un izšķērdībā rīkojas līdzīgi viņam: aizmirsuši patiesā prieka un dzīvā ūdens Avotu, tie izrok sev cauras akas, kas ūdeni nesatur.

Dieva žēlastības pilnais aicinājums

Dievs katru jauniešu aicina: "Dod Man savu sirdi, Mans dēls, un lai Mans ceļš tavām acīm labi patīk!" Kungs ikvienu vēlas darīt laimīgu un tādēļ gaida, kad tas Viņam nodos savu sirdi, lai visas Dieva dāvētās cilvēka esamības spējas tiktu uzturētas enerģijas pilnā un veselīgā stāvoklī. Ikviens cilvēks ir dievišķās dzīvības dāvanas pārvaldnieks. Kungs liek pukstēt sirdij un dod spēku izlietot katru Viņa piešķirto dāvanu. Patiess [409] prieks šīs vērtības nesamaitā, bet mēs grēkojam pret sevi un pret Dievu, ja meklējam izpriecas, kas mūsu labākās jūtas no Viņa novērš. Jauniešiem vajadzētu rūpīgi padomāt, ka šajā pasaulē tie tiek pārbaudīti, lai noskaidrotu, vai tiem ir tāds raksturs, ka varētu dzīvot kopā ar eņģeļiem.

Kad jūsu biedri jūs mudina iet pa sliktu ieradumu un neprāta ceļiem, un viss, kas ap jums, vilina aizmirst Dievu, samaitāt Viņa uzticētās spējas un pazemot to, kas jūsu dabā ir cēls, tad atsakiet tiem! Atcerieties, ka jūs esat Kunga īpašums, atpirkti ar Dieva dēla ciešanām un nāvi (..)!

Kungs Jēzus jūs aicina kalpot. Viņš jūs mīl. Ja šaubāties par šo mīlestību, tad paskatieties uz Golgātu! No krusta izstarojošā gaismā pierāda to, ko nekāda valoda nespēj attēlot. "Kam ir Mani baušļi un kas tos tur, tas Mani mīl." Mums nopietnos pētījumos ir jāiepazīstas ar Dieva likumiem un tad jāpierāda, ka esam Viņam paklausīgi dēli un meitas.

Dieva žēlastības apņemti

Jūs katru brīdi apņem Dieva žēlastība, tāpēc būtu derīgi pārdomāt, kā un no kurienes jūs ik dienas saņemat svētības. Kaut tās jūsos pamodinātu pateicību! Šīs svētības jūs nevarat saskaitīt, jūs nevarat izmērīt Kunga pastāvīgo labdarību, jo tā ir tik bagātīga kā ūdens lāses atsvaidzinošā lietū. Žēlastības padebesis ir apstājies virs jums un gaida, [410] lai atspirdzinātu. Ja jūs vērtēsiet dārgo pestīšanas dāvanu, tad ik dienas no jauna jūsos atdzīvosies pārliecība par Jēzus mīlestību un aizgādību: jūs tiksiet vadīti miera ceļos.

Vērojiet Dieva godības pilnos darbus dabā, un lai jūsu sirds pukst pateicībā savam Radītājam! Dabas grāmatā ir derīga pārdomu viela prātam. Neesiet neapdomīgi un nepateicīgi! Aplūkojot brīnišķo Dieva likumu harmoniju dabā, pieejiet visam ar izpratni, un aplieciniet cieņu un godbijību savam Radītājam, augstākajam Debesu un Zemes Valdniekam! Atveriet savas ticības acis un skatieties, kā Viņš žēlastībā ir noliecies pār jums un līdzjūtīgi saka: "Dod Man savu sirdi, Mans dēls!" Pakļaujieties labprāt Jēzum, jo tad ar pateicības pilnu sirdi varēsiet sacīt: "Es zinu, ka mans Pestītājs ir dzīvs!" Ticība Jēzum dos spēku jūsu nodomiem un līdzsvaru raksturam.

Visu mūsu prieku, mieru, laimi un sekmes dzīvē nosaka patiesa un stipra ticība Dievam. Šī ticība izpaužas uzticīgā paklausībā dievišķajiem likumiem. Jūsu zināšanas un ticība Dievam ir drošākais līdzeklis pret ļaunu rīcību. Tas ierosina visu labo.

Uzticieties Jēzum kā Tādam, kas piedēvis jūsu grēkus un vēlas jūs redzēt laimīgus mājokļos, kurus Viņš aizgājis sagatavot. Kristus vēlas, lai jūs dzīvotu Viņa klātbūtnē, lai jums būtu mūžīgā dzīvība un godības vainags. [411]

SABIEDRĪBAS IESPAIDS

Nenoliedzami, ka jauniešiem būs savi biedri, kuri katrā ziņā tos ietekmēs. Pastāv noslēpumainas dvēseli vienojošas saites: viena sirds atsaucas kādai citai sirdij. Ar domām, jūtām un garīgo noskaņojumu ļaudis viens otru zināmā mērā piesaista. Tāda savienība var

izvērsties par svētību vai lāstu. Jaunieši var viens otru stiprināt un atbalstīt, palīdzot uzlabot uzvedību, raksturu un zināšanas vai arī, kļūstot bezrūpīgi un neticīgi, atstāt uz pārējiem demoralizējošu iespaidu.

Biedru izvēle ir kaut kas tāds, ko katram audzēknim vajadzētu iemācīties rūpīgi pārdomāt. Starp jauniešiem, kas apmeklē mūsu mācību iestādes, vienmēr būs divas šķiras: tādi, kas cenšas patikt Dievam un paklausīt skolotājiem, un citi, kurus vada pretestības gars. Pievienojoties jauniešu vairākumam un darot ļaunu, jūsu iespaids būs dvēseļu ienaidnieka pusē un maldinās arī tos, kas nestaigā pēc nešaubīgas uzticības principiem.

Ir taisnība izteicienam: "Pasaki man, kas ir tavi biedri, un es pateikšu, kas esi tu pats." Jaunieši nespēj aptvert, cik lielā mērā viņu raksturu un labo slavu ietekmē biedru izvēle. Parasti ikviens cilvēks meklē draudzību ar tādiem, kuri pēc savām tieksmēm, ieradumiem un izturēšanās līdzinās viņam pašam. Kas saprātīgo un godīgo sabiedrības vietā priekšroku dod neizglītotajiem un ļaunajiem, ar to pierāda sava [412] rakstura trūkumus. Sākumā viņa gaume un ieradumi kopumā var atšķirties no biedru gaumes un ieradumiem, pēc kuru sabiedrības tas tiecas, bet, jo vairāk viņš uzturēsies to sabiedrībā, jo vairāk izmainīsies arī domas un uzvedība; tiks upurēti taisnības principi un lēnām, bet neapturami, tas pagrimis līdz savu biedru zemajam līmenim. Kā ūdens straume kļūst par tā zemes gabala sastāvdaļu, caur kurieni tā plūst, tā arī jauniešu principi un ieradumi piemērosies tās sabiedrības raksturam, ar kuru tie uzturas kopā. (..)

Stingrības mērs

Rakstura stiprumam pamatā ir gribasspēks un kontrole pār savu izturēšanos. Daudzi jaunieši kļūdās, par rakstura stiprumu uzskatot spēcīgas, neapvaldītas kaislības; bet īstenībā tie, kas ļaujas savām tieksmēm, ir pavisam vāji. Cilvēka patieso lielumu un dvēseles cēlumu mēro pēc spējas valdīt pār savām jūtām, nevis pēc spēcīgajām izpausmēm, ar kādām jūtas valda pār viņu. Stiprākais ir tas, kurš, kaut arī nebūdamas nejūtīgs pret apvainojumiem, tomēr savalda savas izjūtas un spēj piedot ienaidniekiem.

Dievs mums ir piešķīris intelektuālos un morālos spēkus, tomēr lielā mērā katrs cilvēks ir pats sava rakstura celtnieks. Ar katru dienu šī būve pakāpeniski tuvojas nobeigumam. Dieva Vārds mūs brīdina būt uzmanīgiem, kā mēs ceļam, un pārliecināties, lai pamatā būtu Mūžīgā Klints. Tuvojas brīdis, kad atklāsies, kāds ir bijis mūsu darbs. Šodien vēl ir laiks, kad Dieva piešķirtos spēkus varam izkopt tā, lai izveidotu [413] lietderīgu raksturu gan šai, gan nākamajai, augstākajai dzīvei.

Ticība Kristum kā personīgam Pestītājam sniegs raksturam stabilitāti un stiprumu. Kas Viņam pastāvīgi uzticas, būs apdomīgs, atceroties, ka to vienmēr novēro Kunga acis, ka visas cilvēces Tiesnesis sver katra cilvēka morālo vērtību un Debesu saprātīgās būtnes spriež par rakstura attīstību.

Iemesls, kāpēc jaunieši tik smagi kļūdās, ir nevēlēšanās mācīties no to pieredzes, kas dzīvojuši ilgāk par viņiem. Skolniekiem nekad nevajadzētu atļauties jokot vai pasmieties par vecāku un audzinātāju brīdinājumiem un pamācībām. Tiem vajadzētu vērtēt ikvienu ieteikumu, tajā pat laikā atceroties, ka ir nepieciešamas vēl dziļākas atziņas, ko neviena cilvēcīga būtne tiem nevar dot. Ja Kristus ticībā mājō sirdī, tad Viņa Gars kļūst par spēku, kas tīra un atdzīvina dvēseli. Kad Patiesība tiek uzņemta sirdī, tā nevar kļūdīties, tā vienmēr atstās svētījošu iespaidu uz dzīvi. (..)

Lai jaunieši, kas atstājuši savu dzimto māju un vairs neatrodas vecāku tiešā uzraudzībā, atceras, ka tos vienmēr novēro Debesu Ieva acis. Viņš mīl jaunatni, pazīst tās vajadzības un saprot kārdināšanas. Dievs jauniešos saskata lielas iespējas un ir gatavs palīdzēt, lai tie dzīvē sasniegtu augstus mērķus, ja vien tie apzināsies savas vajadzības un lūgs Viņa palīdzību.

Dārgie jaunie draugi, dienu un nakti jūsu dēļ pie Dieva paceļas vecāku lūgšanas; diendienā jūs pavada viņu mīlošā ieinteresētība. Uzklusiet viņu ieteikumus un brīdinājumus un stingri apņemties [414] ar visiem jūsu spēkos esošajiem līdzekļiem pacelties pāri visapkārt val-

došajam ļaunumam! Jūs vēl nespējat aptvert, cik viltīgi strādā ienaidnieks, lai samaitātu jūsu prātu un ieradumus, attīstot neveselīgus principus.

Pirmajos soļos uz vieglprātību un izpriecu kāri jūs briesmas varat arī nesaskatīt un domāt, ka tad, kad vēlēsieties kaut ko mainīt, jūs atkal spēsiet darīt labu tikpat viegli, kā iepriekš darījāt ļaunu. Bet tie ir maldi. Izvēlēdamies sliktus biedrus, daudzi jau soli pa solim ir novirzījušies no tīkumības takas un nonākuši nepaklausības un izlaidības dziļumos, kaut gan agrāk tādu stāvokli bija uzskatījuši par neiespējamu.

Ikviens jaunietis, kas padodas kārdinājumam, vājina savu iespaidu uz labu. Kas ar savu slikto izturēšanos kļuvis par dvēseļu ienaidnieka palīgu, tam būs jāatbild Dievam par līdzdalību piedauzīšanās akmeņu izlikšanā citu ceļā. Kādēļ gan mūsu skolu audzēkņiem vajadzētu saistīties ar lielo atkritēju? Kāpēc tiem būtu jāklūst par viņa aģentiem, kārdinot citus? Vai tiem vairāk nevajadzētu domāt, kā palīdzēt biedriem un iedrošināt pasniedzējus? Ikvienam ir priekštiesība atbalstīt audzinātājus, palīdzot nest viņu nastas un pārvarēt grūtības, ko sātans tik nenogurstoši piegādā. Jaunieši var radīt savstarpējas izpalīdzības un iedvesmojoša prieka atmosfēru. Katrs skolnieks var līksmoties apziņā, ka stāv Kristus pusē, rādot piemēru kārtībā, čaklumā un paklausībā un atsakoties savas spējas vai [415] iespaidu pat visniecīgākā mērā atdot visa labā un cēlā ienaidniekam.

Jaunieši, kas izturas apzinīgi pret patiesību un kam ir pareiza izpratne par pienākumu, var daudz darīt, lai arī citi nostātos Kristus pusē. Uzņēmušies mūsu Glābēja piedāvāto jūgu, tie nekļūs nevaldāmi, nemeklēs savus priekus un savtīgu apmierinājumu. Būdami vienoti ar Kungu garā, tie būs vienoti ar Viņu arī rīcībā. Mūsu mācību iestāžu vecākajiem audzēkņiem vajadzētu atcerēties, ka, cenšoties uz vislabāko izmantot katru izdevību, viņiem ir iespējams veidot jaunāko biedru ieradumus un izturēšanās veidu. Lai tie apņemas, ka ar savu iespaidu nevienam neliks nonākt ienaidnieka rokās.

Jēzus palīdzēs visiem, kas Viņam uzticas, un kopā ar Kungu tie būs laimīgi. Tie it visur sekos Pestītājam, sitot krustā savu miesu, ar tās "tieksmēm un iekārēm". Viņi savu cerību būs likuši uz Kristu, tāpēc nekādas pasaules vētras tos nespēs nogāzt no šī drošā pamata.

Drošs un uzticams

Tas atkarīgs no jums, jaunieši, vai jūs gribat kļūt uzticami un patiesi, gatavi it visos apstākļos nostāties pareizā pusē. Ja jūs ilgojaties pēc nevainojamiem ieradumiem, tad meklējiet skaidru un cēlu cilvēku sabiedrību, kas tiecas pēc visa labā! Dārgās pārbaudes laika stundas [416] ir domātas, lai jūs varētu izlabot ikkatru rakstura kļūdu, un to vajadzētu darīt ne tikai nākamās dzīves dēļ, bet arī savas lietderības dēļ šeit virs Zemes. Cēls raksturs ir vērtība, kas dārgāka par zeltu un sudrabu. Tas paliek nemainīgs visās briesmās un neveiksmēs, un tai dienā, kad visi laicīgie īpašumi izgaisīs, tas nesīs bagātus augļus. Godīgums, neatlaidība un izturība ir īpašības, ko visiem vajadzētu nopietni censties attīstīt, jo tās viņu īpašniekiem piešķir neatvairāmu varu,— spēku darīt labus darbus, pretoties ļaunumam un droši pastāvēt bēdās.

Mīlestība uz patiesību un apziņa par pienākumu pagodināt Dievu ir spēcīgākie stimuli prāta pilnveidošanai. Tādu ierosmju vadīts, neviens jaunietis nevarēs palikt bezdarbībā. Viņš vienmēr pret visu attieksies nopietni. Tas mācīsies kā visu redzošā Dieva skata priekšā, apzinoties, ka viņa audzināšanā piedalās visas Debesis. Viņš kļūs arvien krietnāks, augstsirdīgāks, laipnāks, pieklājīgāks un Kristum līdzīgāks. Viņa sirds un prāts darbosies saskaņā ar Dieva gribu. [417]

MŪSU IESPAIDS

Kristus dzīve atstāja plašu, neierobežotu iespaidu— iespaidu, kas Viņu saistīja ar Dievu un visu cilvēces ģimeni. Ar Kristus piemēru Dievs saviem ļaudīm ir atstājis skaidru liecību, ka tiem nav iespējams dzīvot tikai sev. Mēs kā Dieva radības daļa esam nešķirami saistīti ar citiem cilvēkiem un savstarpējās attiecībās viens otram nepieciešami. Neviens nevar dzīvot pilnīgā

neatkarībā no apkārtējās pasaules, jo katra viena labklājība ietekmē arī citus. Un tas ir Dieva nodoms, lai ikviens justos atbildīgs par citu labklājību un tiektos rūpēties par viņu laimi.

Katru dvēseli apņem zināma atmosfēra, — atmosfēra, kas var būt pildīta ar dzīvību dodošu ticības spēku, ar drosmi, cerību un saldo mīlestības smaržu. Bet to var padarīt smacējošu un dzestru neapmierinātības vai savtības drūmais noskaņojums un mūsu iemīļoto grēku nāves dvesma. Mūs apņemošā atmosfēra apzināti vai neapzināti ietekmē ikvienu, ar ko mēs nonākam saskarē.

Mūsu atbildība

Tā ir atbildība, no kuras mēs nevaram izvairīties. Mūsu vārdi un darbi, mūsu apģērbs, izturēšanās un pat sejas vaibsti atstāj noteiktu iespaidu. Cik daudz tas pamudina uz labu vai sliktu, neviens nevar pilnībā izmērīt. Katra no mums izejošā ierosme ir kā iesēta sēkla, [418] kas reiz nesīs ražu, kā loceklis garajā cilvēku dzīves notikumu ķēdē, kuras apjomu nav iespējams aptvert. Ja mēs ar savu piemēru palīdzam citiem attīstīt pareizus principus, līdz ar to sniedzam tiem spēku darīt labu. Viņi tālāk šo iespaidu pārnesīs uz citiem, un tie— vēl uz citiem. Tā mēs, pašiem to neapzinoties, ar savu iniciatīvu varam kļūt par svētību tūkstošiem.

Iemetiet ezerā akmentiņu, un tas izveidos vilni, pēc tam otru un tad vēl un vēl... Aplis pieaugs, paplašināsies, līdz aizsniegs krastu. Līdzīgi notiek ar mūsu iespaidu. Tas izvēršas citiem par svētību vai lāstu daudz lielākā mērā, nekā mēs to apzināmies.

Raksturs ir spēks. Patiesas, nesavtīgas un dievbijīgas dzīves klusā liecība izplata neatvairāmu iespaidu. Atklājot savā dzīvē Kristus Garu, mēs ar Viņu savienojamies dvēseļu glābšanas darbā. Bet mēs varam būt Viņa liecinieki vienīgi tad, ja atklājam Viņa raksturu.

Jo lielāks ir mūsu iespaids apjomā, jo vairāk laba mēs spējam paveikt. Ja visi, kas apliecina, ka kalpo Dievam, sekotu Kristus piemēram un savā ikdienas dzīvē praktizētu bauslības principus, ja katrs paveiktais darbs liecinātu, ka tie mīl Kungu pāri pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu, — tad Dieva draudzei būtu spēks sakustināt visu pasauli. [419]

BIEDRU IZVĒLE

Jauniešiem vajadzētu izvēlēties sabiedrību, kas atstāj vislabāko iespaidu uz garīgo attīstību, jo sātans mūsu ceļā uz Debesīm veidos tik daudz šķēršļu, cik vien iespējams. Mēs bieži varam nonākt grūtos apstākļos, jo daudziem apkārtne nav tāda, kādu to varētu vēlēties, bet nekad sevi labprātīgi nevajadzētu pakļaut ietekmei, kas kavē kristīga rakstura veidošanos. Ja nu tomēr tur atrasties prasa pienākums, tad vajadzētu būt divkārt modriem, lai Glābēja žēlastībā paliktu nesamaitāti.

Lats par savu dzīvesvietu izvēlējās Sodomu, jo vairāk skatījās uz iespējamām laicīgām priekšrocībām, nekā uz morālo iespaidu, kas apņems viņu un ģimeni. Un ko tad viņš tādu ieguva no šīs pasaules? Īpašumi tika iznīcināti, daļa no bērniem gāja bojā kopā ar ļauno pilsētu. Sieva bēgot atskatījās un palika par sālsstabu, bet pats tika "kā no uguns" izrauts. Un arī tad vēl savtīgās izvēles ļaunās sekas nebija galā, jo Sodomas morālā samaitātība bija tik stipri ietekmējusi atlikušos bērnus, ka tie vairs nespēja atšķirt ļauno no labā un grēku no taisnības. [420]

ZELTA LIKUMS

Sadzīvē vienmēr iedomājieties sevi otra stāvoklī. Iejūties viņa grūtībās, viņa pārdzīvojumos, vilšanās brīžos, priekos un ciešanās. Iedomājieties sevi viņa vietā un tad izturieties pret viņu tā, kā jūs vēlētos, lai līdzīgos apstākļos izturas pret jums. Šis ir patiesais godīguma princips, ko citiem vārdiem varētu izteikt: "Mīli savu tuvāko kā sevi pašu!" Un tā ir praviešu mācības būtība, Debesu pamatlikums, kuru ievēros visi, kas tiecas pēc svēto būtņu sadraudzības.

Zelta likums pieder pie patiesas laipnības principiem, un tā piepildīšanos vislabāk var vērot

Jēzus dzīvē un raksturā. Ak, kāds maigums un līdzjūtība ikdienas izstaroja no mūsu Pestītāja! Kāda patīkama gaisotne valdīja Viņa tuvumā! Un tam pašam garam jāatklājas Viņa bērnos. Ļaudis, kuros mājō Kristus, vienmēr būs dievišķa iespaids apņemti. Viņu baltās taisnības drēbes smaržos pēc Kunga dārza, un sejas atstaros Viņa vaiga spožumu, apgaismojot ceļu nespēcīgajiem un pakritušajiem.

Neviens cilvēks, kas patiesi vēlēšies veidot pilnīgu raksturu, neaizmirsīs atklāt Kristus laipnību un iejūtību. Viņa žēlastības iespaids mīkstinās sirdi, attīrīs un šķīstīs izjūtas, piešķirot Debesu izcelsmes smalkjūtību un izpratni par pieklājību. [421]

PATIESA INTELIGENCE

Kungs Jēzus prasa, lai mēs atzīstam ikviena cilvēka tiesības. Ir jārēķinās gan par ļaužu sociālo stāvokli, gan ar viņu kristīgo pārliecību. Pret visiem vajadzētu izturēties smalkjūtīgi un delikāti kā pret Dieva dēliem un meitām.

Kristietība cilvēkus dara priekšzīmīgus. Kristus izturējās ar cieņu pat pret saviem vajātājiem, un Viņa patiesie sekotāji atklās tādu pašu garu. Pavērojiet Pāvilu, kad to veda valdnieku priekšā. Viņa saruna ar Agripu liecina tiklab par nevainojamu pieklājību, kā par pārliecinošu daiļrunību. Evaņģēlijs mudina nevis uz ārējām pieklājības frāzēm, kādas lieto pasaulē, bet uz patiesu, no sirds nākošu laipnību.

Visrūpīgākā ārējās uzvedības normu izkopšana nebūs pietiekama, lai izskaustu īgnumu, asu nosodīšanu un nepiemērotu valodu. Kamēr par svarīgāko tiks uzskatīts paša "es", patiesi galantums vienkārši nevarēs atklāties. Sirdī ir jābūvē mīlestībai. Nopietns kristietis visā rīcībā vadīsies no dziļas un sirsnīgas mīlestības pret savu Meistaru, un tad no šīs Kristus veltītās mīlestības saknēm izaugs nesavtīga interese par brāļiem. Mīlestība savus īpašniekus nodrošina ar taktu, pieklājību un nevainojamu izturēšanos. Tā apgaismo seju un klusina balsi; tā apskaidro un padara cēlāku visu cilvēka būtību. [422]

Nepieciešama īsta smalkjūtība

Ļoti nepieciešams, lai visi Zemes iedzīvotāji, kas pazīst Dieva gribu, izglītos par sekmīgiem strādniekiem Viņa darbā. Tiem jābūt saprotošiem ļaudīm — nevis ar pasaules cilvēku pieviļošo ārējo spīdumu un pašapmierināto smaidu, bet kā kristiešiem, dievišķās dabas dalībniekiem, kam piemīt Debesīm raksturīgā izsmalcinātība un īsta iejūtība. Nevainojamas cieņas un kristīgas smalkjūtības trūkums Sabata ievērotāju rindās liecina pret mums kā tautu un padara nepatīkamu mūsu sludināto patiesību. Audzināšanu prāta un izturēšanās jomā var attīstīt līdz pilnībai. Ja tie, kas apliecina patiesību, tagad neizlietos tiem piedāvātās izdevības, lai pieaugtu līdz pilnībai Kristu Jēzū, tad nevarēs pagodināt ne mūsu patiesības lietu, nedz arī Kristu.

Biedru izvēle

Jaunieši, kas dzīvo savienībā ar Kristu, izvēlēšies tādas biedrus, kas tos var atbalstīt pareizā rīcībā, un izvairīsies no sabiedrības, kas noniecina un neveicina taisnīgu principu un cēlu nodomu izvešanu dzīvē. It visur sastopami jauni ļaudis, kas savam prātam izvēlējušies seklu gultni. Nonākot saskarē ar tādiem, ticīgie, kas bez atlikuma nostājušies Kristus pusē, stāvēs stipri par pareizajiem principiem, kā to atzīst viņu saprāts un sirdsapziņa. [423]

ATTEIKŠANĀS NO PASAULES SABIEDRĪBAS

Jauniešiem vajadzētu nopietni domāt par saviem mērķiem un dzīves darbu, un pamatus tam veidot tā, lai visos ieradumos būtu brīvi no jebkādam samaitātības izpausmēm. Ja viņi vēlas atstāt labu iespaidu uz apkārtējo sabiedrību, tiem jāklūst patstāvīgiem. Ūdensrožu saknes iestiepjas dziļi dūņās zem ezera virsējiem slāņiem, lai caur porainajiem stublājiem uzsūktu augšanai nepieciešamo barību un savus nevainojami tīros ziedus izceltu gaismā uz spogulim

līdzīgās ūdens virsmas. Tās neuzņem neko tādu, kas varētu aptraipīt vai sabojāt ziedu brīnišķo skaistumu.

Kaut mēs mācītos no ūdensrozēm un pat morāli postošu un dvēselei kaitīgu iespaidu apņēmti atteiktos no samaitātības un neļautu ļaunās sabiedrības ietekmei skart mūsu sirdi! Lai katrs jauniešs meklē biedrus, ar kuriem kopā tas drošiem soļiem dzīvē varētu virzīties uz augšu! Lai viņš izvairās no tādiem cilvēkiem, kuri sevī uzsūc ikvienu ļauno iespaidu, ir kūtri un nopietni neilgojas pēc augsta rakstura standarta, kuri nav uzticīgi pamatlikumiem un uz kuriem nevar paļauties! Lai jaunieši meklē sev biedrus starp tiem, kas mīl un bīstas Dievu, jo tādus cēlus un stingrus raksturus aino ūdensrozes, kas savus tīros ziedus atver virs ezera līmeņa! Tādi raksturi atsakās no katra samaitājoša iespaيدا [424] un sevī uzņem tikai to, kas var sekmēt skaidru, nevainojamu attīstību. Tie grib veidoties dievišķā līdzībā.

Mūsu vārdi kā palīdzības avots

Savstarpējās sarunās kristieši pārāk maz piemin savus dārgākos piedzīvojumus. Izlietojot nepareizi valodas dāvanu, tiek apkaunots Dievs un nīkuļo Viņa darbs. Sirdī tiek lolota greizsirdība, aizdomas un savtība, un izteiktie vārdi atklāj cilvēka iekšējo samaitātību. Daudzi, kas saucas Kristus vārdā, ļauj vaļu sliktām domām un ļaunai aprunāšanai. Tie pavisam maz piemin Dieva parādīto laipnību, žēlastību un mīlestību, atdodot par šo pasauli savu Dēlu. Bet to taču Viņš darīja mūsu dēļ! Kur tad palikusi mūsu mīlestība un pateicība? Vai mums nebūtu nopietni jāpārdomā, lai katrs izteiktais vārds un mūsu savstarpējās attiecības kļūtu par kristīgas palīdzības un iedrošinājuma avotu? Ja mēs tiešām mīlam Kristu, tad arī savos vārdos Viņu vienmēr pagodināsim. Un neticīgie bieži tiek pārliecināti, tieši dzirdot izskanam slavu un pateicību Dievam.

Mūsu iespaids

Lai kristieša piemērs un uzvedība, tāpat kā vārdi, grēciniekos pamodina ilgas steigties pie Dzīvības Avota! [425]

CĒLI SARUNU TEMATI

Ne vienmēr zinātniski visvairāk izglītotie ir tie labākie Dieva darbā. Ir daudzi, kas jūt, ka viņiem patiesībā jānoiet malā, lai viņu vietā nāktu ļaudis, kas nav tik zinoši grāmatu gudrībās, bet kam ir pieredze praktiskajā dzīvē, jo ikdienā tam ir būtiska nozīme. Tie, kas sevi uzskata par izglītotiem, bieži pārtrauc mācīties, ir pašapmierināti un domā, ka tiem vairs nav vajadzīgi nekādi padomi, pat ne no Jēzus, kurš bija lielākais Skolotājs, kādu pasaule jebkad pazinusi.

Tie, kuri pieaug un attīstās, kuri, iedziļinoties Rakstos, arvien pilnveido savas spriešanas spējas, lai spētu saprast Dieva gribu, var sasniegt augstu lietderības pakāpi. Dieva Vārds var veidot viņu dzīvi un raksturu. Tas viņos veic īpašo darbu, pārņemot visu cilvēku, "līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis". Dieva Vārdam jābūt katras dvēseles barībai, lai ikviens kristietis varētu pieaugt garā un izpratnē, lai tas varētu pastāvēt cīņā par taisnību un patiesību.

Iemesli zemam garīgam līmenim

Kāpēc jaunieši un arī vecāki cilvēki tik viegli padodas kārdinājumam un grēkam? - Tikai tāpēc, ka nepēta Dieva Vārdu un nepārdomā to tā, kā vajadzētu. Ja vien šo Vārdu [426] vairāk vērtētu, tad būtu daudz stiprāka iekšējā morālā stāja un gara spēks, lai pretotos sātana kārdinājumiem uz ļaunu. Kamēr svētie Dieva norādījumi nebūs kļuvuši par izpēti un pārdomu priekšmetu, tikmēr arī dzīvē un raksturā netiks ieviests stingrs un nešaubīgs gribas spēks. Bieži vien netiek pieliktas nekādas nopietnas pūles, lai prātu nodarbinātu ar svētām, tīrām domām un novērstos no visa netīrā un nepatiesā. Ļaudis neizvēlas labāko daļu — līdzīgi Marijai sēdēt pie Jēzus kājām un klausīties dievišķā Skolotāja svētās mācības, lai tās varētu paglabāt sirdī un pēc tam

pārvērst darbos ikdienas dzīvē. Pārdomas par svētām lietām attīra un padara cēlāku prātu, daudzus vienkāršus cilvēkus izveidojot par priekšzīmīgiem kristiešiem.

Dievs nepieņems nevienu, kas savus spēkus būs novājinājis izpriecās vai apkaunojošos pasākumos, domās, vārdos vai darbos. Debesis ir tīra un svēta vieta, kur nevar ieiet neviens, kas nebūtu šķīstīts, tīrīts un garīgi pārveidots. Tas ir mums pašiem savā labā veicamais darbs, ko varam izpildīt vienīgi tad, ja saņemam spēku no Jēzus. Mums Bībeli vajadzētu pētīt un vērtēt pāri pār visām citām grāmatām, to vajadzētu mīlēt un tai paklausīt kā Dieva balsij. Mums būtu jāzina un jāizprot Dieva Vārdā atklātās prasības un ierobežojumi — "tev būs" un "tev nebūs" - un jāīsteno dzīvē.

Nepieciešams Debesu noskaņojums

Kad mēs Dieva Vārdu padarīsim par savu padomdevēju, meklējot atziņas Rakstos, no Debesīm [427] tiks sūtīti eņģeļi, lai apgaismotu mūsu prātu, līdz mēs ar pārliecību varēsim sacīt: "Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus." Bet, ja Dieva Vārdam veltī pavisam maz uzmanības, tad nav brīnums, ka starp jauniešiem, kas sevi dēvē par kristiešiem, ir tikai nedaudzī garīgi noskaņoti cilvēki. Lai atbrīvotos no ikviena traipa un grumbas raksturā, dievišķie padomi vēl arvien paliek neievēroti, pamācības un brīdinājumi nav ņemti vērā, pēc žēlastības un Debesu gudrības neviens nemeklē un arī no veciem grēkiem neizsargājas. Dāvids kādreiz lūdza: "Liec man saprast Tavu likumu noteiktos ceļus, tad es pārdomāšu Tavus brīnumus."

Ja, kopā sanākot, mūsu jauniešu un tāpat arī vecākās paaudzes cilvēku domas tiktu pareizi ievirzītas, tad sarunas risinātos par daudz nopietnākiem tematiem. Kad prāts tiks šķīstīts un Dieva patiesība būs darījusi cēlākas mūsu domas, tad arī vārdi tiks izmeklēti atbilstoši šim stāvoklim, "kā zelta āboli sudraba traukos". Bet pastāvot pašreizējai izpratnei un praksei, šajā zemajā līmenī, ar ko jūtas apmierināti tā saucamie kristieši, sarunas ir tukšas un nevērtīgas. Tās ir "no zemes un no pīšļiem"; tās neliecina par Debesu izcelsmi un patiesību, jo tik tikko aizsniedz daudz maz kulturālas pasaules sabiedrības līmeni.

Energisks svētošanās process

Ja mēs pārdomāms kavēsimies pie Kristus un Dieva valstības, par to liecinās arī mūsu sarunas. Valoda būs Viņa žēlastības piesātināta, [428] un runātājs ar savu izturēšanos atklās, ka izglītību ir ieguvis dievišķā Skolotāja vadībā. Dziesminieks saka: "Es izredzēju sev patiesības ceļu un Tavus rīkojumus turu sev acu priekšā." Tāds cilvēks Dieva Vārdu uzskatīs par visvērtīgāko mantu. Vārds būs atradis labvēlīgu augsni viņa prātā, tas netiks ignorēts, bet vienmēr praktizēts ikdienas dzīvē. (..)

Dienu no dienas un stundu pēc stundas jānorisinās enerģiskam iekšējam sevis aizliegšanas un svētošanās procesam; tad arī ārējā izturēšanās liecinās, ka Pestītājs ticībā mājā šī cilvēka sirdī. Svētošanās dvēselei neliedz iegūt zināšanas, bet paplašina izpratni un skubina meklēt patiesību kā kādu apslēptu mantu; un atziņa par Dievu darbojas kā visu pasākumu veicinošs faktors. Debesis ir reāla vieta, un, ak, cik nopietni mums būtu jācenšas tās aizsniegt!

Es aicinu mūsu skolu un koledžu audzēkņus ticēt Jēzum Kristum kā personīgam Pestītājam. Jūs varat būt droši, ka Viņš savā žēlastībā jums palīdzēs, tiklīdz jūs Tam sirsnīgi tuvosities! Jums jāizcīna labā ticības cīņa. Jums jātiecas pēc dzīvības vainaga. Cīnieties, jo sātans ir gatavs jūs pārvarēt, un, ja jūs neizrausities no tā rokām, viņš jūs paralizēs un iznīcinās! Ienaidnieks jums ir pa labi un pa kreisi, priekšā un aiz muguras. Jums tas jāsamina zem savām kājām. Cīnieties, jo uzvarētājiem paredzēts vainags! Cīnieties, jo, vainagu neiegūstot, jūs pazaudēsiet visu, gan šajā, gan nākamajā dzīvē! Cīnieties, un lai tas notiek nāvi uzvarējušā Pestītāja spēkā! [429]

NODOŠANĀS JAUNĪBAS NEPRĀTAM

Mani jaunie draugi, ja jūs kaut uz brīdi kļūsiat neapdomīgi, izsētā sēkla nesīs ražu, kas padarīs

rūgtu visu jūsu dzīvi, jo viena neprāta stunda - viena padošanās kārdinājumam - jūsu mūža gājumu var novest nepareizā virzienā. Jaunība jums ir dota tikai vienreiz, izlietojiet to lietderīgi! Vienreiz nostaigājuši savu ceļu uz šīs Zemes, jūs vairs nevarēsiet atgriezties, lai izlabotu kļūdas. Kas atsakās savienoties ar Dievu un dodas uz priekšu pa kārdināšanu ceļu, noteikti kritīs.

Dievs pārbauda katru jaunieta. Daudzi savu vieglprātību un negodbijību ir centušies attaisnot, norādīdami uz vairāk piedzīvojušo pasniedzēju slikto piemēru. Bet tas nevienu nedrīkst atturēt no pareizas rīcības. Pēdējā norēķinu dienā jūs ar to nevarēsiet aizbildināties. Jūs saņemsiet taisnīgu spriedumu, jo labi zinājat pareizo ceļu, tikai nevēlējāties pa to iet.

Kārdināšanas

Lielais krāpnieks sātans pārvēršas par gaismas eņģeli un tuvojas jauniešiem ar sevišķām kārdināšanām un gūst panākumus, tos soli pa solim novēršot no taisnības takas. Viņš Rakstos tiek atmascots kā apsūdzētājs, krāpnieks, melis, mocītājs un slepkava. "Kas grēko, tas ir no velna." Katrs pārkāpums izsauc nosodījumu un Dieva nepatiku. Kungs izprot ikviena cilvēka sirds [430] noslieces. Ja cilvēks lolo netīras domas, nemaz nav vajadzīgs tās izteikt vārdos vai īstenot grēcīgos darbos, lai tā izsauktu nosodījumu pār dvēseli. Sirds skaidrība jau ir aptraipīta un sātans var triumfēt.

Ikviena top kārdināts, kad tas no savas paša kārtības top skubināts un valdzināts. Sekojot savām tieksmēm, cilvēks novēršas no tikumības ceļa un visa patiesi labā. Ja jaunatnei pietiktu morālās noturības, tad pat visstiprākās kārdināšanas būtu veltīgas. Sātans gan var kārdināt, bet tie esat jūs, kas padodaties. Viss ļaunā ienaidnieka lielais pulks nespēj piespiest kārdināto dvēseli grēkot. Tāpēc grēkam nav attaisnojuma.

Kamēr daļa jauniešu niekojoties neprātīgi izšķiež savus spēkus, citi vingrina prātu, uzkrāj zināšanas un nodrošinās ar visu nepieciešamo apbruņojumu dzīves cīņai, lai mierīgi varētu iet uz priekšu. Tomēr, lai arī cik augstu tie mēģinātu kāpt, viņi negūs panākumus, ja savas labākās jūtas neveltīs Dievam. Bet, pieķeroties Kungam ar visu sirdi un novēršoties no tādu cilvēku glaimiem, kuri kaut vai vismazākajā mērā cenšas vājināt viņu apņēmību rīkoties pareizi, tie iegūs spēku un palāvību uz Dievu.

Tukšās izpriecās nav patiesas laimes

Kam patīk sabiedrība, tie bieži vien ļaujas šai tieksmei, līdz tā kļūst par visu pārvaldošu kaislību. Viņu dzīves mērķis izpaužas tērpos, izpriecu apmeklējumos, smieklos un sarunās par lietām, kas, kopā ņemot, ir vieglākas par neko. Tie nespēj ilgstoši runāt par Dievu un domāt par Debesīm. Viņi kļūst nelaimīgi, ja nav nekā [431] uzbudinoša. Viņos pašos nav nekā, kas tos darītu laimīgus, tāpēc tie šajā ziņā ir atkarīgi no citu tikpat neapdomīgu un bezrūpīgu jauniešu sabiedrības. Spēkus, ko varētu izlietot, lai sasniegtu cēlus mērķus, tie parasti izšķiež neprātīgās izdarībās. (..)

Jaunieši, kas prieku un laimi atrod, lasot Dieva Vārdu un piedaloties lūgšanas stundās, vienmēr var smelties jaunus spēkus no Dzīvības Avota. Viņi arī aizsniegs tādus morālās attīstības augstumus un domu plašumus, par kādiem citi nevar pat sapņot. Sadraudzība ar Dievu vadīs pie cēlām domām un centieniem, pie skaidras patiesības izpratnes un augstiem rīcības motīviem. Kas savu dvēseli tā savienos ar Dievu, tos Viņš atzīs par saviem dēliem un meitām. Viņi pastāvīgi celsies arvien augstāk un augstāk un iegūs arvien skaidrāku izpratni par Dievu un mūžību, līdz Kungs tos varēs izlietot par gaismas un gudrības kanāliem pasaulē. (..)

Kas paliek Jēzū, tie, staigājot kopā ar Dievu, būs laimīgi, priecīgi un vienmēr līksmi. Viņu balsi raksturos maiga laipnība, un visā rīcībā būs redzama godbijība pret garīgām un mūžīgām lietām. Vārdi pār viņu lūpām plūdīs kā mūzika, kā līksma mūzika, jo tās būs skārusi vēsma no Dieva troņa. Tas ir dievbijības noslēpums, kas nav tik viegli izskaidrojams, bet vienmēr sajūtams un baudāms. Stūrgalvīga un nepaklausīga sirds parasti aizver savas durvis visiem Dieva žēlastības jaukajiem iespaidiem un Svētā Gara iedvesmotajam priekam, bet gudrības ceļi

ir jauki ceļi, un visās viņas takās ir miers. Jo ciešāk mēs būsim vienoti ar Kristu, jo vairāk mūsu vārdos un rīcībā atklāsies Viņa žēlastības uzvarošais un pārveidojošais spēks. [432]

NETICĪGI VIESI

Ticīgajiem nav droši izvēlēties tādu cilvēku sabiedrību, kuriem nav savienības ar Dievu un kuru dzīves ceļš nav Viņam patīkams. Tomēr daudzi vārda kristieši uzdrošinās kāpt uz šīs aizliegtās zemes. Daudzi savās mājās uzaicina sekli domājošus, augstprātīgus un bezdievīgus radus, un bieži vien tādu neticīgu viesu izturēšanās un piemērs paliekoši ietekmē namā esošo bērnu prātu. Viņu atstātais iespaids līdzinās tam, kādu israēlieši guva, biedrojoties ar bezdievīgajiem kānaāniešiem.

Daudzi domā, ka tiem savu neticīgo radu un draugu priekšā mazliet jāpiekāpjas. Tiešām, te novilkta robežu nekad nav viegli, jo viena atkāpšanās sagatavo ceļu nākamajai, līdz tie, kas kādreiz bija patiesi Kristus sekotāji, savā dzīvē un raksturā jau ir piemērojušies pasaules ieradumiem. Savienība ar Dievu ir pārtraukta. Kā kristieši tie skaitās vairs tikai vārda pēc, un, kad pienāks pārbaudes stunda, izrādīsies, ka viņu cerībai nav nekāda pamata. Viņi sevi un savus bērnus būs pārdevuši ļaunajam ienaidniekam. Tie būs apkaunojuši Dievu, un taisnās tiesas dienā pļaus to, ko ir sējuši. Kristus tos uzrunās tāpat, kā senos israēliešus: "Jūs neesat klausījuši Manai balsij; kāpēc jūs tā esat darījuši?" [433]

Ģimenes saites virs Zemes ir visciešākās, vismaigākās un vissvētākās. Tās bija paredzētas cilvēkiem par svētību un tādas arī paliek visur, kur laulības derība tiek noslēgta saprātīgi, bīstoties Dievu un rēķinoties ar tās uzlikto atbildību.

PATIESA MĪLESTĪBA

Mīlestība ir dārga dāvana, ko mēs saņemam no Jēzus. Tīru, svētu savstarpēju pieķeršanos nenosaka jūtas, bet principi. Kas vadās no tādas mīlestības, nav ne akls, ne nesaprātīgs. Svēto Rakstu pamācīts, tas vienmēr Dievu mīl pāri visām lietām un savu tuvāko kā sevi pašu.

Lai tie, kas vēlas doties laulībā, rūpīgi apsver katru tās personas jūtu izpausmi un rakstura īpašību, ar kuru domā savienot dzīvi uz visu mūžu. Lai katru soli pretī laulībai iezīmē godīga, vienkārša izturēšanās un sirsnīga, nopietna vēlēšanās būties un pagodināt Dievu. Laulība ietekmē dzīvi gan šajā, gan nākamajā pasaulē, tāpēc neviens paties kristietis to neuzsāks ar plāniem, kādus Kungs nevar atzīt par labiem.

Meklējiet padomu

Ja jūs esat svētīti ar dievbijīgiem vecākiem, prasiet viņu padomu! Atklājiet tiem savas cerības un plānus, iepazīstieties ar viņu dzīves pieredzi, tad būsiet pasargāti no daudzām sirdssāpēm! Bet pāri visam, par padomdevēju izvēlieties Jēzu Kristu! Pēti ar lūgšanām Viņa Vārdu!

Vadoties no tādiem padomiem, jauna sieviete sev izvēlēsies dzīvesdraugu ar skaidrām, vīrišķīgām rakstura īpašībām, — čaklu, uzticīgu un godīgu, kas mīl un bīstas Dievu. Bet jauns vīrietis sev blakus vēlēšies redzēt tādu sievieti, kura ir [436] piemērota uzņemties savu daļu dzīves nastu, kuras iespaids viņu var darīt skaidrāku un cēlāku, kura ar savu mīlestību spēj ienest ģimenē laimi.

"Saprātīgu sievu manto no Kunga". "Viņas vīra sirds var uz to paļauties (...). Tā dara tikai labu un nesagādā viņam nekādas ciešanas visu savu mūžu." "Mutī viņa ver vaļā ar gudrību, un mīlīga pamācība ir uz viņas mēles. Viņa vēro, kā klājas tās namam, un neēd savu maizi slinkumā. Viņas dēli pieceļas viņas priekšā un daudzina to esam laimīgu, arī vīrs nāk un slavē: "Daudz meitu un jaunavu dzīvo tiklas un tikušas, bet tu pārspēj tās visas!" " Kas atradis sev tādu sievu, "var līksmoties, ka žēlastības dāvanu ir dabūjis no Kunga".

Dzīvesbiedru izvēle

Veidojot draudzīgas attiecības un izvēloties sev dzīvesbiedrus, kristīgiem jauniešiem jābūt ļoti rūpīgiem. Sargieties, ka jūs parasto metālu nenoturat par tīru zeltu! Pasaulīgas saistības parasti kļūst par šķērslī, lai ticīgais kalpotu Dievam, un daudzas dvēseles iet bojā nelaimīgās darbības vai ģimenes attiecībās ar tiem, kas nekad nevar citiem dot ko labu vai cēlu. Dieva ļaudīm nekādā gadījumā nevajadzētu riskēt, nostājoties uz šīs bīstamās zemes. Kungs ir aizliedzis laulības starp ticīgiem un neticīgiem. Tomēr pārāk bieži neatgriezta sirds seko pati savām tieksmēm, un laulības tiek noslēgtas bez Dieva svētības. [437]

NEAPDOMĪGA UZMANĪBAS PARĀDĪŠANA

(Liecība kādai personai)

Rakstura pastāvības un pašizliedzības trūkums Tev neļauj iegūt patiesus ticības piedzīvojumus, kas nebūtu dibināti uz smiltīm. Tev jāizkopj nolūku stingrība un godīgums. Kristīgai dzīvei šīs īpašības ir ārkārtīgi nepieciešamas. Ja Tev būs skaidra sirds, tad nekas Tevi nespēs novērst no pareizā ceļa, nekas nepiespiedīs atstāt neizpildītu kādu pienākumu: Tu vienmēr būsi godīgs un Dievam uzticīgs. Ne simpātijas, ne mīlestība, ne arī ilgas pēc draudzības nespēs Tevi novērst no patiesības un pienākuma, jo Tu nepakļausies savām tieksmēm.

Ja Tu, mans brāli, tiek kārdināts savu dzīvi savienot ar jaunu, nepieredzējušu meiteni, kurai trūkst iemaņu praktiskajos ikdienas pienākumos, tu vari smagi kļūdīties, tomēr tas vēl nebūtu nekas, salīdzinot ar viņas noraidošo attieksmi pret Dievu. Viņai ir bijis pietiekoši daudz gaismas un reliģisku priekšrocību, tomēr viņa nekad nav izjutusi savu nožēlojamo stāvokli bez Kristus.

Iespaids uz kristīgo dzīvi

Ja Tu savā aklumā izvairies no lūgšanas sanāksmēm, kur Dievs satiekas ar saviem ļaudīm, un vairāk priecāties par tādas dvēseles sabiedrību, kas nemīl Dievu un nesaskata nekā pievilcīga [438] kristīgā dzīvē, kā gan Tu vari gaidīt, lai Kungs svētītu tādu savienību?

Nepārsteidzies! Agras laulības nav drošas. Ja kāds jauneklis vai jaunava nerēķinās ar Dieva prasībām un neievēro ticības dzīvei dotos norādījumus, draud briesmas, ka tie nebūs gatavi arī vīra un sievas attiecībām ģimenē. Bieži atrasties tādas izredzētas būtnes sabiedrībā, kuras dēļ nākas upurēt reliģiskās priekšrocības un lūgšanu stundas, ir visai bīstams ieradums. Tu ciet zaudējumus, ko nedrīkstētu atļauties.

Ieradums naktī ilgi palikt nomodā tādās reizēs ir parasta lieta, bet Kungam tas nepatīk pat tad, ja jūs abi esat kristieši. Šīs vēlās stundas kaitē veselībai, padara jūs nespējīgus veikt nākamās dienas pienākumus un izaicina ļauno. Mans brāli, es ceru, Tev pietiks pašcieņas, lai pārtrauktu tādas attiecības. Ja Tu rūpēsies vienīgi par Dieva godu, tad izturēsies ar vislielāko piesardzību. Tad mīlestības jutekliskais sentimentālisms Tavu skatu nepadarīs tik aklu, ka Tu vairs nespētu atšķirt, cik augstas prasības Dievs izvērza katram kristietim.

Agras precības

Nevienam nevajadzētu pamudināt uz agrām laulībām. Tik svarīgas attiecības, kur sekas ir tik tālejošas, nekad nevajadzētu veidot steigā, bez pārdomātas sagatavošanās, pirms jaunie ļaudis ir fiziski un garīgi nobrieduši. [439]

SADERINĀŠANĀS AR NETICĪGAJIEM

Mīļā māsa, es uzzināju par Tavu iecerēto laulību ar cilvēku, kam nav tāda pati ticība kā Tev, un es baidos, ka Tu šo svarīgo lietu neesi pietiekoši labi apdomājusi. Pirms Tu sper šo soli, kas ietekmēs visu Tavu turpmāko dzīvi, es Tevi sirsnīgi aicinu: veltī tam vairāk uzmanības un

nopietnu lūgšanu! Vai šīs jaunās attiecības Tev var izvērsties par patiesas laimes avotu? Vai tās Tev palīdzēs kristīgajā dzīvē? Vai tās būs patīkamas Dievam, un vai Tavs piemērs būs tik drošs, lai arī citi tam varētu sekot?

Mīlestības pārbaude

Katrai sievietei, pirms tā savu roku dod laulībā, vajadzētu jautāt, vai tas, ar kuru viņa nodomājusi saistīt savu likteni, ir cienījams cilvēks. Kāda ir bijusi viņa pagātne, un vai viņa dzīve ir skaidra? Vai mīlestība, ko tas apliecina, ir cēla un augsta savā raksturā, vai arī tā ir vienīgi jutekliska aizraušānās? Vai viņam ir rakstura īpašības, kas sievu darīs laimīgu? Vai viņa pieķeršanās sniegs tai patiesu mieru un prieku? Vai tā varēs saglabāt savu individualitāti, vai varbūt savu spriedumu un sirdsapziņu nāksies pakļaut vīra kontrolei? Viņa kā Kristus sekotāja nepieder pati sev, bet ir dārgi atpirkta. Vai viņa spēš pāri visam godāt sava Glābēja prasības? Vai miesa un dvēsele, domas un mērķi tiks saglabāti tīri un svēti? Šiem jautājumiem ir vitāli svarīga nozīme katras sievietes labklājībā, kura uzņemas laulības attiecības. [440]

Kristīga reliģija ģimenē ir visai nepieciešama. Vienīgi tā spēj pasargāt no smagās netaisnības, kas tik bieži sarūgtina laulības dzīvi. Vienīgi tur, kur valda Kristus, var būt dziļa, patiesa un nesavtīga mīlestība. Tad dvēsele būs savienota ar dvēseli un divas dzīves saklausies kopā savstarpējā saskaņā. Dieva eņģeļi būs viesi viņu namā un to modrā sardze svētīs laulības guļamistabu. Zemiska juteklība no tās tiks izraidīta. Domas virzīsies augšup pie Dieva, kur pacelsies viņu sirds karstākās ilgas.

Nepaklausības sekas

Sirds alkst pēc cilvēcīgas mīlestības, tomēr šī mīlestība nav tik stipra, tik tīra un tik vērtīga, lai aizvietotu Jēzus mīlestību. Vienīgi Glābējā sieva var rast sev gudrību, spēku un žēlastību, lai stātos pretī dzīves rūpēm, atbildībai un bēdām. Jēzu Kristu viņai vajadzētu padarīt par savu stiprumu un padomdevēju. Sieviete, pirms viņa sevi atdod kādam zemes draugam, jānododas Kristum, neieļaujoties nekādās attiecībās, kas runā pretī savienībai ar Viņu. Tiem, kas vēlas atrast patiesu laimi, nepieciešama Debesu svētība pār visu, kas viņiem pieder un ko viņi dara. Nepaklausība Dievam ir iemesls, kāpēc tik daudzas sirdis un mājas pilda posts un bēdas. Mana māsa, ja Tu vēlies māju, kurā nav tumšu ēnu, tad nesaisties ar cilvēku, kas patiesībā ir Kunga ienaidnieks!

Sagaidot, ka ar šiem vārdiem vajadzēs sastapties Dieva tiesā, es Tevi lūdzu apsvērt soli, kuru Tu esi nodomājusi spert. Jautā sev: "Vai neticīgais vīrs nenovērsīs manas domas no Jēzus? Viņš taču vairāk mīl izpriecas nekā [441] Dievu, un vai viņš pamazām neliks arī man baudīt to, ko bauda pats?" Ceļš uz mūžīgo dzīvi ir nelīdzens un stāvs. Neuzņemies nekādu papildus slodzi, kas Tevi varētu kavēt virzīties uz priekšu! (..)

Es gribu Tevi brīdināt par draudošajām briesmām, kamēr nav par vēlu. Tu uzklausi glaimojošus, patīkamus vārdus un domā, ka viss būs labi, bet Tu neņem vērā motīvus, kas pamudina uz šīm skaistajām runām. Tu nespēj saskatīt sirdī apslēptos ļaunuma dziļumus, Tu nevari ielūkoties acīm neredzamajā, lai uzzinātu par slazdiem, ko sātans izlicis Tavai dvēselei. Viņš Tevi tiecas vadīt pa tādu ceļu, kur Tu būtu viegli pieejama ļaunā kārdinājumu bultām. Neizrādi viņam ne vismazāko pretimnākšanu! Kamēr Dievs ietekmē savu kalpu prātu, sātans savukārt strādā caur nepaklausības bērniem. Kristum ar Beliāru nav nekā kopēja.

Starp viņiem saskaņa nav iespējama. Saistīties ar neticīgo nozīmē nostāties uz sātana ieņemtās zemes. Tu apbēdini Dieva Garu un zaudē tiesības uz Viņa apsardzību. Vai Tu vari pieļaut, ka cīnoties par mūžīgo dzīvību, pret Tevi vērsīsies tik briesmīgs grēks?

Saderināšanās atteikums

Tu vari iebilst, ka esi devusi solījumu — kā lai to tagad atsauc? Bet es saku: ja tiešām ir dots Rakstiem neatbilstošs solījums, tad katrā ziņā to nekavējoties atsauc, pazemojies Dieva priekšā

un nožēlo aizraušanos, kas Tevi ierosinājusi pieņemt tik pārsteidzīgu lēmumu. Daudz labāk ir, bīstoties Dievu, tādu solījumu atsaukt, nekā to turēt un tā apkaunot savu Radītāju. [442]

Atceries, ka Tev tiek piedāvātas Debesis - Tev tās jāiegūst - vai arī atvērts ceļš uz pazušānu — no kā Tev jāizvairās! Ko Dievs saka, to Viņš arī domā. Kungs mūsu pirmajiem vecākiem aizliedza ēst laba un ļauna atzīšanas koka augļus, bet viņi nepaklausīja un tā visai pasaulei atvēra ciešanu slūžas. Ja mēs rīkosimies pret Dieva gribu, tad arī Viņš nostāsies pret mums. Mūsu vienīgais drošais ceļš - paklausīt visām Viņa prasībām, lai ko tas nemaksātu. Tās visas pamatojas uz bezgalīgu mīlestību un gudrību.

Nobrieduša sprieduma būtiskā nozīme

Sabiedrības labklājības un studentu augstāko interešu dēļ, tiem nevajadzētu izraudzīties sev dzīvesbiedrus, kamēr pašu raksturs vēl nav attīstījies, nav nobriedušas spriešanas spējas un tie vēl ir atkarīgi no vecāku rūpēm un vadības.

Kas cenšas jaunatni pasargāt no kārdināšanām un sagatavot lietderīgai dzīvei, tie dara ļoti vērtīgu darbu. Mēs priecājamies, ka katrā mācību iestādē ir izprasta jaunatnes disciplīnas un nepieciešamo ierobežojumu nozīme. Ak, kaut audzinātāju pūles vainagotos ar panākumiem! [443]

NEPIECIEŠAMS PADOMS UN VADĪBA

Šajās briesmu pilnajās un pavadinošajās dienās jaunatne ir pakļauta neskaitāmiem pārbaudījumiem un kārdināšanām. Daudzi tiecas piestāt bīstamā ostā. Viņiem nepieciešams labs locis, bet tie ar nicinājumu noraida tik ļoti vajadzīgo palīdzību, jo paši jūtas pietiekoši stipri vadīt savu dzīves laivu, un saprātīgi nenovērtē zemūdens klintis, kur var piedzīvot ticības un dzīves laimes bojāeju. Attiecībā uz saderināšanos un laulībām viņi ir kā apmāti un galvenokārt rūpējas, lai tikai varētu iet paši savu ceļu. Šajā vissvarīgākajā dzīves periodā tiem nepieciešams nekļūdīgs padomdevējs un uzticams vadonis. To viņi var atrast Dieva Vārdā. Bet, ja tie pret Rakstiem izturēsies vieglprātīgi, tad pieļaus liktenīgas kļūdas, kas izpostīs viņu pašu un arī vēl citu laimi šajā un nākamajā dzīvē.

Daudzi pēc dabas ir strauji un ietiepīgi. Tie nav vērtējuši Dieva Vārda gudro padomu, nav cīnījušies ar sevi, lai gūtu dārgas uzvaras, un savā lepmumā un stūrgalvībā ir novērsušies no pienākuma un paklausības ceļa. Paverieties uz savu dzīvi pagātnē, mani jaunie draugi, un uzticīgi pārdomājiet tās gājumu Dieva Vārda gaismā! Vai jūs esat apzinīgi pildījuši savus pienākumus pret vecākiem, kā Bībele to prasa? Vai māte, kas par jums rūpējās no mazām dienām, ir saņēmusi laipnu un mīlošu atsaucību? Vai jūs esat [444] ņēmuši vērā viņas vēlmes, vai arī, sekojot personīgiem nodomiem, radījuši viņas sirdī sāpes un rūgtumu? Vai patiesība, ko jūs apliecināt, ir svētojusī sirdi un savaldījusī un ietekmējusi gribu? Ja nē, tad jums vēl daudz kas jāgriež par labu.

Nevainojams vadonis

Bībele sniedz ideālu rakstura mērauklu. Šī Dieva inspirētā, svētu vīru sarakstītā īpašā Grāmata ir nevainojams vadonis visos dzīves apstākļos. Tā skaidri un noteikti atklāj gan jauniešu, gan vecākās paaudzes ļaužu pienākumus. Kas to izvēlas par padomdevēju, tos šīs grāmatas mācības darīs arvien cēlākus. Bībeles izpēte stiprinās prātu, pilnveidos raksturu un piepildīs sirdi ar mieru un prieku. Bet daudzi jaunieši par padomdevējiem un vadoņiem uzskata paši sevi, savu likteni ņemot savās rokās. Tādiem iepazīšanās ar Svēto Rakstu mācībām būtu it sevišķi nepieciešama. Tur tie atrastu norādes par pienākumiem pret vecākiem un ticības brāļiem un māsām. Piektais bauslis iesaka: "Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tai zemē, ko tas Kungs, tavš Dievs, tev dod!" Un vēl mēs varam lasīt: "Bērni, klausiet saviem vecākiem, jo tas pienākas!"

Vienu no pēdējo dienu pazīmēm varam saskatīt tieši bērnu nepaklausībā, viņu nepateicībā un

dzīvē, kurai trūkst svētības. Dieva Vārds savos priekšrakstos un pārliecinošajos padomos ļoti uzsver vecākiem pienākošos cieņu. Tas jauniešiem liek atcerēties svēto mīlestības un pateicības pienākumu pret tiem, kas tos vadījuši bērnībā, jaunībā un līdz pat brieduma gadiem, [445] kuru miers un laime tagad ir daļēji atkarīga no viņiem. Bībele šajā ziņā runā ļoti skaidru valodu, tomēr, neskatoties uz to, tās mācības bieži vien pavisam maz tiek ievērotas.

Jauniešiem vēl daudz kas jāiemācās, un vissvarīgākais ir— iepazīt pašiem sevi. Tiem jābūt skaidram priekšstatam par pienākumiem pret vecākiem un tāpēc pastāvīgi jāpilnveidojas Kristus skolā, lai kļūtu lēnprātīgi un no sirds pazemīgi. Ja viņi pret vecākiem izturēsies ar mīlestību un godbijību, tad uzklausi arī citu piedzīvojušu cilvēku padomus, ar kuriem iznāks sastapties draudzē.

Godājama izturēšanās

Jauns vīrietis, kas pēc kādas meitenes sabiedrības un draudzības tiecas, viņas tēvam un mātei nezinot, neizturas kristieša cienīgi nedz pret šo meiteni, nedz viņas vecākiem. Slepni sazinoties un satiekoties, viņš gan var iegūt iespaidu pār meitenes prātu, bet tā rīkojoties uzrāda krietnuma un cēluma trūkumu dvēselē, kam vajadzētu raksturot katru Dieva bērnu. Tiecieties sasniegt savu mērķi, viņi abi neizturas vaļsirdīgi un atklāti, pēc Bībeles norādījumiem, un kļūst nepatiesi pret tiem, kas viņus mīl un vēlas uzticīgi pasargāt. Tādu iespaidu rezultātā noslēgtas laulības neatbilst Dieva Vārdam. Jaunietis, kas kādai meitenei liek aizmirst viņas pienākumu, kas sajauc viņas domas par Dieva skaidrajiem un noteiktajiem norādījumiem godāt vecākus un tiem paklausīt, nav tas vīrs, kas varētu būt uzticīgs laulības saistībām. [446]

Dziesminieks jautā: "Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstu?" un tūlīt arī atbild: "Kad turēsies pie Taviem vārdiem." Jaunietis, kas dzīvē par savu vadoni būs izraudzījies Svētos Rakstus, nekļūdīsies vienīgā drošā pienākuma ceļa izvēlē. Šī dārgā Grāmata tam mācīs saglabāt rakstura godīgumu, būt patiesam un nepieļaut nekādu viltību. Dievs ar savu pirkstu uz akmens plāksnes jau sen ir uzrakstījis: "Tev nebūs zagst," tomēr vēl tik daudzas tuvas attiecības tiek veidotas slepus, it kā zagšus, un tiek attaisnotas.

Viltīgā tiekšanās pēc tuvām attiecībām turpinās un slepenā sazināšanās tiek uzturēta, līdz nepiedzīvojušās puses jūtas, kura neizprot notikumu gaitu, zināmā mērā tiek no vecākiem novērstas, lai pieķertos tam, kura izturēšanās rāda, ka viņš nav šīs mīlestības cienīgs. Bībele nosoda jebkādu negodīgu rīcību un prasa atklātu un pareizu izturēšanos it visos apstākļos. Kas to jau no jaunības izraudzīsies par vadoni un gaismu uz sava ceļa, tas visās lietās paklausīs šīs Grāmatas padomiem.

Tas savu mērķu sasniegšanai nepārkāps ne vismazāko burtu vai rakstu zīmīti, kaut arī tādēļ vajadzētu daudz ko upurēt. Ticēdams Bībelei, viņš apzināsies, ka, novēršoties no pareizā ceļa, Kunga svētība to vairs nepavadīs. Kaut arī kādu brīdi viss var izskatīties pavisam labi, tāda rīcība noteikti nesīs savus augļus.

Uz daudzām mūsdienu pasaulē nelaikā noslēgtām nepiemērotām laulībām guļ Dieva lāsts. Ja Svētie Raksti visus šos jautājumus būtu atstājuši nedrošā, neskaidrā gaismā, tad [447] jauniešu izturēšanās viņu savstarpējās attiecībās būtu daudz maz attaisnojama, bet Bībeles norādījumos nav aptuvenu priekšrakstu; tie prasa pilnīgu skaidrību domās, vārdos un darbos. Mēs esam Dievam pateicīgi, ka Viņa Vārds ir kā gaisma uz ceļa, un nevienam nav jāmaldās, izvērtējot savus pienākumus. Jauniešiem būtu jāpierod meklēt padomu svētajās lappusēs un ņemt vērā tur atrodamos norādījumus, jo citādi viņi noteikti pieļaus nopietnas kļūdas.

Nepieciešams veselīgs spriedums

Ja ir kaut kas, ko vajadzētu aplūkot ar vēsu prātu, neļaujot kaislībām iespaidot veselīgo spriedumu — tas ir jautājums par laulībām. Ja vien Bībele ir nepieciešama kā padomdevēja, tad it īpaši pirms divas personas ir spērušas kādu soli, lai saistītu savu dzīvi kopā uz visu mūžu. Tomēr vispārībā valda uzskats, ka noteicējam jābūt jūtām, kaut arī daudzos gadījumos slimīgas mīlas izjūtas ir novedušas pie drošas bojāejas. Šajā jautājumā jaunieši uzrāda mazāk izpratnes

nekā jebkurā citā: viņi vienkārši atsakās no saprātīga sprieduma. Šķiet, ka precību valdzinājumam pār tiem ir apburoša vara. Te jaunieši nepavisam negrib pakļauties savam Radītājam. Viņu prāts ir it kā paralizēts, tie turpina rīkoties slepeni, kā baidīdamies, lai tikai kāds nešķērsotu viņu nodomus.

Slepenība, ar kādu tiek veikta saderināšanās un laulības, rada priekšnoteikumus lielam postam, kura pilnos apmērus zina vienīgi Dievs. Pie šīs zemūdēns klints jau tūkstoši piedzīvojuši savas dvēseles bojāeju. Te briesmīgi kļūdās pat tādi kristieši, [448] kuru dzīve šķiet krietna un visādi citādi saprātīga. Viņi uzrāda tik cietu un apņēmības pilnu gribu, kas vairs nepakļaujas prāta slēdzieniem. Pastāv tāds cilvēcīgo jūtu un kaislību valdzinājums, kas atņem jebkādu vēlēšanos pētīt Bībeli un izveidot ciešākas attiecības ar Dievu.

Sātans šo stāvokli pavisam labi apzinās, un ar savu velnišķo viltību uzbrūk visdažādākajos veidos, lai tikai sagūstītu un iznīcinātu dvēseles. Viņš uzmana katru soli un nāk ar daudziem priekšlikumiem, kam ļaudis bieži vien seko vairāk nekā Dieva Vārda padomiem. Šis smalki izaustais, bīstamais tīkls tiek tik veikli izlikts, ka tur var sapīties ikviens neuzmanīgs jauniešs. Parasti tas tiek paslēpts zem gaismas pārvalka, bet saviem upuriem sagādā daudz ciešanu. Un rezultātā mēs visapkārt redzam cilvēces postu.

Vajadzētu lūgt vecāku padomu

Kad gan mūsu jaunatne reiz kļūs saprātīga? Cik ilgi tas tā var turpināties? Vai bērni sekos tikai savām tieksmēm un iegribām, nicinot tēva un mātes padomu un spriedumu? Daži, šķiet, vispār vairs neņem vērā vecāku vēlmes un ieteikumus, ne arī rēķinās ar viņu dzīves pieredzi. Patmīlība ir aizslēgusi sirds durvis bērnu mīlestībai pret vecākiem. Šajā ziņā jauniešos vajadzētu atmodināt veselīgu izpratni. Piektais bauslis ir vienīgais, kas satur apsoli, bet tam paklausa pavisam pavirši un, pēc iemīlētās personas prasības, kādreiz pat vispār neņem vērā. [449] Debesīs pret daudzu jauniešu vārdiem tiek atzīmēti tādi grēki kā mātes mīlestības noniecināšana un tēva rūpju neatzīšana.

Viena no lielākajām kļūdām šajā ziņā ir uzskats, ka jaunu un nepiedzīvojušu ļaužu simpātijas nedrīkst traucēt, ka nedrīkst iejaukties viņu mīlestības attiecībās. Bet, ja vispār ir kāda lieta, ko nepieciešams vispusīgi apsvērt, tad tas noteikti ir jautājums par laulībām. Te būtiska nozīme var būt citu, piedzīvojušu cilvēku palīdzībai un mierīgai, rūpīgai attiecību izvērtēšanai. Tomēr lielākais vairums pret to izturas pārāk vienaldzīgi.

Mani jaunie draugi, ņemiet vērā Dieva un jūsu dievbijīgo vecāku padomus! Lūdziet par to! Pārbaudiet katru izjūtu un novērojiet tā cilvēka rakstura izpausmes, ar kuru vēlaties savienot savu likteni. Šis nodomātais solis ir viens no vissvarīgākajiem jūsu dzīvē— to nevajadzētu veikt pārsteidzīgi. Ja jūs mīlat, tad nemīliet aklī!

Rūpīgi izvērtējiet, lai redzētu, vai jūsu laulības dzīve var būt laimīga vai arī — nesaskanīga un nožēlojama. Lai tiek apspriesti jautājumi: vai šī savienība tuvinās Debesīm? vai tā vairo mīlestību pret Dievu? un vai tā palielinās manu lietderību jau šajā dzīvē? Ja tādos apsvērumos nerodas šaubas, tad, bīdamies Dievu, ejiet uz priekšu!

Tomēr, ja pat pēc saderināšanās neesat pilnīgā skaidrībā par tās personas raksturu, ar kuru vēlaties veidot šīs attiecības, nedomājiet, ka tāds solis jau katrā ziņā padara neatliekamu laulības [450] zvērestu, lai uz visu dzīvi savienotos ar cilvēku, kuru nevarat mīlēt un cienīt. Esiet ļoti rūpīgi pirms vēl uzņematies saderināšanās saistības, tomēr katrā gadījumā ir labāk, daudz labāk saderināšanos atkal atsaukt, nekā drīz vien šķirt laulību, kā tas bieži notiek.

Izturēšanās pret māti kā mēraukla

Patiesa mīlestība ir stāds, kam nepieciešama kopšana. Katrai sievietei, kas sev vēlas miera pilnu un laimīgu laulības dzīvi un nākotnē grib izsargāties no bēdām un nepatīkšanām, pirms tuvāku sakaru uzņemšanās vajadzētu jautāt, vai viņas mīļotajam vēl ir māte? Kāds ir tās raksturs? Vai viņš pilda savus dēla pienākumus? Vai rēķinās ar tās laimi un vēlmēm? Ja viņš neciena un negodā savu māti, kā tad spēs parādīt cieņu un mīlestību, laipnību un uzmanību pret sievu? Vai

viņa mīlestība neizsīks līdz ar medusmēneša beigām? Vai viņš būs pacietīgs, sastopoties ar kļūdām, vai arī izturēsies tiesājoši, pašpārliecināti un valdonīgi? Patiesas jūtas piedos daudzas kļūdas, mīlestība tās nekad neizceļ.

Jūtu savīļņojumā nav drošības

Jaunieši parasti par daudz paļaujas uz impulsīvām izjūtām. Viņiem šajā jautājumā nevajadzētu tik ātri izšķirties, ne arī pakļauties iemīlētā cilvēka ārējā izskata uzvarošajam iespaidam. Mūsu dienās praktizētā uzmanības parādīšana ir pievilšanas un liekuļošanas veids, ar ko daudz vairāk kopēja dvēseļu ienaidniekam satanam, nekā Kungam. Šeit pāri pār visu nepieciešams labs veselīgs spriedums, bet patiesība ir tāda, ka to reti ņem vērā.

Ja bērniem būtu daudz tuvākas attiecības ar saviem vecākiem, ja viņi tiem vairāk uzticētos un nāktu [451] pie tiem ar saviem priekiem un bēdām, tad nākotnē aiztaupītu sev daudzas sirdssāpes. Ja viņi kādreiz nezina, kā pareizi rīkoties, lai viņi šo lietu pēc savas izpratnes pastāsta vecākiem un lūdz to padomu! Kas gan vēl labāk spēj izprast tiem draudošās briesmas kā dievbijīgi vecāki? Kas gan vēl labāk pazīst to īpašās noslieces?

Kristīgiem bērniem savu dievbijīgo vecāku mīlestība un piekrišana jāvērtē augstāk par visām šai zemē iegūstamajām svētībām. Vecāki taču bērnu dzīvē spēj iejusties labāk par visiem citiem, var par tiem un arī kopā ar tiem lūgt Kunga vadību un apsardzību. Bet pāri visam viņi bērniem var norādīt uz nekad nekļūdīgo Draugu un Padomdevēju, kurš vienmēr saprotoši izturēsies pret to vājībām. Viņš, kurš "visās lietās kārdināts tā kā mēs, tikai bez grēka", zina, kā palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti.

Dievišķa mīlestība

Kopdzīvē jūsu simpātijām un mīlestības jūtām jābūt kā divām kopā saplūstošām straumēm, vairojot vienam otra laimi. Katrs lai kalpo otra labklājībai! Tāda ir Dieva griba. Tomēr, saplūstot vienā veselā, neviens no jums otra dēļ nezaudē savu personību. Uz jūsu individualitāti tiesības ir vienīgi Dievam. (..)

Nododoties Kungam, dvēsele Viņam veltī savas vislabākās un cēlākās jūtas. Ja jūsu mīlestība vispirms pieder Tam, kurš mira, lai jūs dzīvotu, tad arī jūsu savstarpējā mīlestība būs atbilstoša Debesīs valdošajiem principiem. [452]

PĀRĀK AGRAS LAULĪBAS

Jaunieši laulības attiecības parasti veido, balstoties uz nenobriedušu mīlestību un neizkoptu spriedumu, bez kādām cēlākām jūtām, un svinīgo laulības solījumu dod vienīgi uz bērnišķu simpātijū pamata. (..)

Pāragra saistību briesmas

Saistības, kas veidojušās bērībā, izpaužas visai vārgā savienībā vai noved pie apkaunojošas šķiršanās. Bez vecāku atļaujas noslēgta pāragra vienošanās reti kad būs laimīga. Tāpēc jauniešiem savas simpātijas vajadzētu savaldīt līdz zināmam laikam, kad viņu pietiekošais vecums un pieredze šo jūtu izpaušmi ir padarījusi drošu un godājamu. Kas sevi nevar pārvarēt, tiem draud briesmas, ka visa dzīve pārvērtīsies vienīgi par nožēlojamu eksistenci. Neviens jaunietis, kam vēl nav divdesmit gadu, nepavisam nespēj novērtēt otru tikpat jaunu cilvēku, lai izvēlētos sev dzīvesbiedru. Pēc tam, kad viņu uzskati ir daudz vairāk nobrieduši, tie atskārst, ka ir saistījušies uz mūžu, tomēr nekādā ziņā nevar viens otru darīt laimīgu. Un tā vietā, lai izvēlētos labāko turpinājumu, sākas savstarpēji apvainojumi, plaīsa palielinās, līdz vienam pret otru rodas vienaldzība un necieņa. Savstarpējās sarunās vairs nav nekā svēta. Mājas atmosfēra tiek saindēta ar nepiedienīgiem vārdiem un rūgtiem pārmetumiem. [453]

GUDRAS UN NESAPRĀTĪGAS PRECĪBAS

Pārsteidzīgas laulības visbiežāk izraisa mūsu laika ļaunums. Pārāk agri noslēgtas, tās neveicina ne fizisko veselību, ne garīgo stiprumu. Tomēr jaunieši diemžēl par to pavisam maz domā: viņi tā rīkojas vadoties vienīgi no zināmiem jūtu uzplūdiem. Šis solis, kas var atstāt iespaidu gan uz labu, gan ļaunu, kas var izvērsties par visas dzīves svētību vai lāstu, pārāk bieži tiek sasteigts, un sperts kādā jūtu saviļņojuma brīdī. Jaunieši pat neieklausās padomos, kas tiek doti vadoties no kristīgā redzes viedokļa. (..)

Pasaule šodien ir posta un grēka pārņemta, ko izraisījusi slimīga laulības partneru izvēle. Daudzos gadījumos ir vajadzīgi tikai daži mēneši, lai jaunais vīrs un sieva atzītu, ka viņu uzskati nekad nesakrītīs, kā rezultātā ģimenē sāk valdīt nesaskaņas, kaut gan tur vajadzēja mājot vienīgi mīlestībai un Debesu harmonijai.

Strīdos par mazsvarīgām lietām arvien vairāk pieaug savstarpējs rūgtums, līdz atklātas nesaskaņas un ķildas mājās ienes neizsakāmu postu un šķir tos, kuriem vajadzēja būt vienotiem ar mīlestības saitēm. Ar nesaprātīgām precībām tūkstoši jau ir upurējuši sevi — gan miesu, gan dvēseli, — un aizgājuši mūžīgā pazušanā.

Nevienlīdzīgas saistības

Ļoti bīstami ir veidot laulības savienību ar pasaulīgu cilvēku. Sātans labi apzinās, [454] ka daudziem jauniešiem laulības noslēgšanas brīdis nozīmē arī ticības piedzīvojumu un garīgās lietderības beigas. Kādu laiku tie gan vēl centīsies dzīvot kā ticīgi cilvēki, bet, saskaroties ar pastāvīgu pretestību, visas viņu pūles drīz vien izsīks. Ja kādreiz tie sarunas par kristīgo cerību un prieku uzskatīja par priekštiesību, tad nepaies ilgs laiks, kad to vairs nepieminēs, apzinoties, ka tam otrajam, ar kuru ir savienājuši savu likteni, par to nav nekādas intereses. Tā sātans tos viltīgi sagūsta skepticisma tīklos, līdz ticība dārgajai patiesībai sirdī nomirst.

Velns pieliek pārdomātas pūles, lai jauniešus sasaistītu grēkā, jo tad viņš par tiem var būt drošs. Ļaunuma valdnieks ar dziļu naidu vērsas pret visiem nodomiem vadīt jaunatni pa taisnības ceļu. Viņš neieredz it visu, kas var sniegt pareizu priekšstatu par Dievu un Jēzu Kristu, tāpēc savās pūlēs sevišķi vērsas pret tiem, kam ir lielākas priekšrocības saņemt gaismu no Debesīm, jo labi saprot, ka katra cenšanās izveidot tuvākas attiecības ar Dievu vairos tiem spēku pastāvēt kārdināšanās. Viņš nāk pie jaunatnes kā gaismas eņģelis, ar īpašu viltību un pārāk bieži to arī pārspēj, soli pa solim aizvedot prom no pienākumu takas.

Piemērota biedrošanās

Nonākot savstarpējā saskarē, jaunie ļaudis savu biedrošanos var izvērst vai nu par svētību, vai par lāstu. Viņi viens otru var pamācīt un stiprināt, būt par svētību uzvedības, rakstura veidošanas [455] un zināšanu apguves jomā vai arī, ļaujoties bezrūpībai un neticībai, atstāt vienīgi samaitājošu iespaidu.

Sasteigtas laulības

Sātans pastāvīgi darbojas, lai nepieredzējušus jauniešus pamudinātu veidot laulības attiecības, bet, jo mazāk mēs lepojamies ar tādām precībām, jo labāk. Ja vien tiktu izprasta laulības savienības svētā daba un prasības, tad arī šodien Debesis to atzītu par labu, laimīgi būtu abi partneri un tiktu pagodināts Dievs. (..)

Patiesa reliģija izdaiļo prātu, izsmalcina gaumi, svēto spriedumu un tās īpašnieku dara par Debesu iespaida un skaidrības līdzdalībnieku; tā cilvēkus tuvina eņģeļiem un arvien vairāk un vairāk atšķir tos no pasaules gara un iespaida.

Sātana iespaidā veidotas laulības

Sātans ļoti cenšas, lai savas intereses savienotu personas, kas viena otrai ir pilnīgi nepiemērotas. Tāds darbs viņam sagādā prieku, jo ar to viņš cilvēces lielajā saimē var radīt vairāk posta un bezcerīgu ciešanu nekā savu prasmi izlietodams jebkurā citā veidā. [456]

BILDINĀT UN PIEŅEMT BILDINĀJUMU

Dievs šajā pasaulē radīja cilvēkus un deva tiem iespējas ēst, dzert, darboties, precēties un tapt precētiem, bet droši to darīt ir vienīgi bīstoties Kungu. Šeit mums vajadzētu dzīvot ar skatu uz mūžību. Noas dienu galvenais noziegums bija Dieva bērnu savienošanās ar cilvēku meitām. Tie, kas atzina Dievu, slēdza derības ar sirdī samaitātiem ļaudīm, bez kādas izšķirības precoties ar ko vien gribēja. Un arī šodien ir daudz tādu, kam trūkst dziļāku reliģisku piedzīvojumu un kas rīkojas tāpat kā Zemes iedzīvotāji Noas dienās. Tie precas bez rūpīgām pārdomām, bez Dieva lūgšanas. Daudzi šī svētā solījuma saistības uzņemas tik nebēdnīgi, it kā tas būtu vienkāršs biznesa darījums. Laulības savienības pamatā nav patiesas mīlestības motīvu.

Nesvēta apmātība

Tieksmei apprecēties, šķiet, pār daudziem jauniešiem ir milzīga vara. Divi cilvēki iepazīstas, kļūst kā bez prāta viens pēc otra, un tas aizņem visu viņu uzmanību. Veselais saprāts it kā aptumšojas, un spriešanas spējas tiek paralizētas. Katru padomu vai ieteikumu tie noraida un stūrgalvīgi iet paši savu ceļu, nerēķinoties ar sekām.

Apmātība tos pārņem līdzīgi [457] postošai epidēmijai vai sērgai, kad šķiet, ka nekas to vairs nespēj aizkavēt. Iespējams, viņu tuvumā ir daži, kas saprot, ka šo divu personu laulība var izvērsties vienīgi par visas viņu dzīves nelaimi, tomēr visi sirsnīgie lūgumi un padomi ir veltīgi. Varbūt ar šo savienību tiek iedragāta un zūd tieši tā cilvēka lietderība, kuru Dievs būtu varējis svētīt kalpošanā Viņam, bet iebildumi un ieteikumi paliek bez ievēribas.

Viss, uz ko var norādīt piedzīvojuši vīrieši un sievietes, izrādās neefektīvs; tas nespēj grozīt lēmumu, pēc kura jaunie ļaudis tik ļoti tiecas. Viņi zaudē interesi par lūgšanu stundām un visu pārējo, kas attiecas uz reliģiju. Tie ir pilnīgi apmāti viens ar otru, pamet novārtā dzīves pienākumus, it kā tiem nebūtu nekādas nozīmes. Vakarū pēc vakara tie sēž līdz pusnaktij, savā starpā sarunādamies — vai par nopietnām un svarīgām lietām? - ak, nē, drīzāk gan par sekliem un mazvērtīgiem tematiem!

Tikumības un veselības likumu pārkāpšana

Sātana eņģeļi modri uzmana ikvienu, kas lielāko nakts daļu pavada glaimojošu sarunu gaisotnē. Ja jauniešu acis būtu atvērtas, tie ievērotu vēl kādu citu eņģeli, kas ved pārskatu par katru vārdu un rīcību. Tikumības un veselības likumi tiek pārkāpti. Būtu daudz piemērotāk, ja dažas no šīm īpašās uzmanības parādīšanas stundām saderināšanās laikā atstātu uz vēlāko laulības dzīvi, jo gandrīz vai par parastu parādību ir kļuvis tas, ka savstarpējās simpātijas izbeidzas līdz ar kopdzīves sākumu.

Tāda izlaidība nakts stundās mūsu samaitātajā laikmetā [458] pa lielākai daļai ir vienādi pazemojoša abiem partneriem. Ja cilvēki paši sev ceļ neslavu, sātans uzgavilē un Dievam tiek laupīts gods. Ļaudis savu labo slavu upurē maldīgiem uzskatiem par mīlestību, tāpēc viņu laulības nevar būt saskaņā ar Dieva nodomu. Tie apprecas, kaislību skubināti, un, kad izgaist jauno attiecību kairinājums, sāk saprast, ko ir izdarījuši. Kādu pusgadu pēc svinīgā laulības solījuma došanas viņu jūtās vienam pret otru jau vērojama zināma pārmaiņa. Kopdzīves laikā katrs no tiem jau ir labāk iepazīties ar otra raksturu. Katrs tagad otrā saskata nepilnības, kuras iepriekšējās pazīšanās aklumā un neprātā nemaz neievēroja. Pie altāra dotais solījums tos nav savienojis. Un tādu pārsteidzīgu laulību sekas, pat starp tā sauktajiem Dieva ļaudīm, draudzē ienes šķelšanos un sajukumu.

Noniecinātie padomi

Šāds precēšanās un laulībā došanās veids pieder pie sātana īpašajām viltībām, ar ko viņš gandrīz vienmēr gūst panākumus. Kad jaunais pāris nāk prasīt padomu, mani pārņem sāpīga bezpalīdzības izjūta. Es varu tiem ieteikt, ko Dievs man ir atklājis, bet, pa lielākajai daļai, viņi visu apšaubā, aizstāv paši savus uzskatus un beidzot tā arī rīkojas.

Viņiem, šķiet, nav spēka pārvarēt savas personīgās tieksmes, tāpēc tie riskē un [459] apprecas. Viņi šo lietu nav rūpīgi un ar lūgšanām pārdomājuši, atdodot sevi Dieva rokās, lai Viņa Gars tos vadītu un pārvaldītu. Tie nevērtē dievbijību, bet domā, ka paši visu labi saprot - kālab te vēl gudrība no Dieva vai padoms no cilvēkiem!

Tikai tad, kad jau ir par vēlu, tie atskārst, ka ir pieļāvuši kļūdu, ka ir riskējuši ar savu dzīves laimi un dvēseles glābšanu. Tie nav spējuši atzīt, ka citi šo jautājumu varētu saprast labāk par viņiem pašiem un ka, padomu pieņemot, tie savai dzīvei aiztaupītu daudz nemiera un bēdu. Ar tiem, kas nolēmuši iet paši savu ceļu, ir pilnīgi veltīgi runāt. Viņu kaislības parasti ņem virsroku pār visiem saprāta un veselīga sprieduma ieteiktajiem ierobežojumiem.

Patiesas mīlestības raksturs

Mīlestība ir Debesu izcelsmes stāds. Tā nav nesaprātīga, nedz arī akla. Tā ir tīra un svēta. Bet miesīgās sirds kaislības ir pavisam kas cits. Kamēr skaidra mīlestība savus plānus saskaņo ar Dievu un rīkojas pilnībā pakļaujoties Viņa Garam, kaislību vadīts cilvēks ir ietiepīgs, pārsteidzīgs, nesaprātīgs un klaji nevaldāms, savu izvēles objektu uzskatot gandrīz vai par dievu.

Ikviens, kam piemīt patiesa mīlestība, savā izturēšanās veidā atklās Dieva žēlastību. Tādā laulības savienībā katru soli raksturo pieticība, vienkāršība, morāls cēlums un ticības pārliecība. Tos, kas vadīsies pēc šiem principiem, [460] nenoslāpēs otra sabiedrība, tie nezaudēs interesi par lūgšanas stundām un kalpošanas pienākumiem. (..)

Meklējiet dievišķo vadību

Ja kādam ir ieradums lūgt divas reizes dienā, tad, pirms viņš domā par precībām, vajadzētu lūgt četras reizes, lai varētu labāk apsvērt šādu soli. Laulība ir kaut kas tāds, kas noteikti ietekmēs un atstās vērā ņemamu iespaidu gan uz šo, gan nākamo dzīvi. Katrs nopietns kristietis šajā ziņā nesekos saviem plāniem, pirms nebūs pārliecinājies, ka Dievs tos var atzīt par labiem. Viņš nepieņems izšķirošus lēmumus, bet gribēs, lai Kungs to izdara viņa vietā. Viņš nevēlēsies izpatikt sev, tieši tāpat kā to nedarija Kristus. Es negribētu, lai mani pārprot, it kā cilvēkam vajadzētu apprecēt otru, kuru tas nemīl. Tas būtu grēks. Tomēr nedrīkst pieļaut, ka iztēle un emociju uzplūdi noved pie bojāejas. Cilvēciskās būtnes labākās jūtas un sirdi Dievs pieprasa sev.

Lielākā daļa no mūsu laikā noslēgtajām laulībām un veids, kā to dara, kļūst par pēdējo dienu laika zīmi. Gan vīrieši, gan sievietes ir tik nepiekāpīgi un pašpārliecināti, ka Dievu pat nepiemin. Reliģija tiek atstāta malā, it kā tai šajā svinīgajā un svarīgajā lietā nebūtu nekādas daļas. Bet, ja ļaudis, kas apliecina ticību patiesībai, netiek no tās svētoti un nekļūst cēlāki domās un raksturā, tie Dieva priekšā nav labākā stāvoklī kā grēcinieki, kuriem par Viņa prasībām nav bijis nekādas gaismas. [461]

LAULĪBAS DZĪVES ATBILDĪBAS

Daudzi laulības attiecības veido bez kāda mantiska nodrošinājuma — personīga īpašuma vai paredzama mantojuma. Viņiem arī nav fiziskā spēka un garīgās enerģijas, lai kaut ko darītu šīs lietas labā. Bet tieši tie ir vissteidzīgākie uz precībām un tiecas uzņemties atbildības, par kurām viņiem nav nekāda priekšstata. Tiem trūkst cēlu, augšup virzošu izjūtu, un nav nekādas izpratnes par vīra un tēva pienākumiem, kā arī par izdevumiem, ko prasa ģimenes uzturēšana. Saimei pieaugot, tie savos darījumos tā arī nekļūst veiksmīgāki. (..)

Dievs laulību izveidoja cilvēcei par svētību, bet, kopumā vērtējot, tā tagad tiek izlietota tik ļaunprātīgi, ka kļuvusi par briesmīgu lāstu. Lielākā daļa vīriešu un sieviešu laulības attiecības ir uzņēmušies, vadoties vienīgi no domām, ka tie viens otru mīl. Tomēr tiem vajadzētu saprast, ka laulības dzīve uzliek daudz plašākas atbildības. Viņiem taču būs jā rūpējas, lai pēcnācēji būtu fiziski veseli un garīgi stipri. Tomēr tikai daži vadās no šiem augstākajiem motīviem un apsvērumiem, ko taču nedrīkstētu atstāt neievērotus, — ka arī apkārtējai sabiedrībai ir savas prasības, vai topošās ģimenes iespaids būs uz labu vai ļaunu. [462]

LABAS SPRIEDUMA SPĒJAS UN PAŠKONTROLE LAULĪBĀ

Tiem, kas sevi uzskata par kristiešiem, nevajadzētu uzņemties laulības saistības, pirms viņi šo lietu nav rūpīgi un ar lūgšanām pārdomājuši un izvērtējuši no augstāka redzes viedokļa, lai noskaidrotu, vai šī savienība var pagodināt Dievu. Viņiem vajadzētu pamatīgi apsvērt katru iespējamo priekšrocību, lai jebkuras rīcības virzošais spēks būtu svētie principi.

Uz priekšu raugoties

Tāpat arī, pirms domāt par ģimenes pieaugumu, būtu nepieciešams visu rūpīgi apsvērt, vai viņu bērnu nākšana pasaulē Kungu pagodinās vai apkaunos. Ar savstarpējām attiecībām jau pašā sākumā un visā laulības dzīves laikā tiem vienmēr vajadzētu rūpēties par Dieva godu. Tiem mierīgi jāizvērtē, ar ko savus pēcnācējus nodrošinās, jo nevienam nav tiesību laist bērnus pasaulē, lai tie kļūtu par nastu citiem. Vai viņiem ir darbs, ar ko ģimeni uzturēt, nevienam citu neapgrūtinot? Ja tā nav, tad ir noziegums domāt par bērniem, kam būtu jācieš no pienācīgas aizgādības, uztura un apģērba trūkuma.

Kaislību varā

Šajā steigas un samaitātības laikmeta šīs lietas bieži neņem vērā. Ļaudis pārvalda jutekliskas kaislības, kas netiek pakļautas saprāta kontrolei, kaut arī rezultātā seko nespēks, posts un [463] nāve. Vīriešu nesavaldīto kaislību dēļ, kurus pareizāk būtu saukt par dzīvniekiem un nevis par laulātajiem draugiem, sievietes ir spiestas aizvadīt grūtību, moku un ciešanu pilnu dzīvi. Tā ir nožēlojama eksistence, ja mātēm gandrīz visu dzīves laiku ar bērniem uz rokām jādomā tikai par to, kā tos pabarot un apģērbt. Tāds posts šodien arvien vairāk piepilda mūsu pasauli.

Ir pavisam maz īstas, neviltotas un sevi ziedojošas, tīras mīlestības. Šī dārgā vērtība ir ļoti reti sastopama. Par mīlestību parasti nosauc kaislības. Ne viena vien sieviete tā ir pazaudējusi savu jauko un maigo iejūtību, jo laulības attiecības tam, kuru viņas sauc par savu vīru, it kā atļauj brutālu rīcību. Vīra mīlestība bieži kļūst tik zemiska, ka sievu sāk pārņemt riebums.

Paškontroles nepieciešamība

Daudzas ģimenes atrodas visnelaimīgākajā stāvoklī tāpēc, ka vīri un tēvi savas dabas dzīvnieciskajām tieksmēm ļauj ņemt virsroku pār intelektu un morāli. Rezultātā bieži tiek izjūsts nespēks un nospiesība, bet par cēloni reti kad uzskata pašu nepareizo rīcību. Mums ir svinīgs pienākums pret Dievu saglabāt šķīstu garu un veselu miesu, lai cilvēcei no mums būtu kāds labums un kalpošana Kungam būtu nevainojama. [464]

ĪZĀKA PIEMĒRS

Neviens, kas bīstas Dievu, nepaliks neapdraudēts, ja savu dzīvi savienos ar tādu personu, kas Viņu negodā. "Ja divi kopā staigā, vai tad viņi nav savā starpā jau iepriekš sarunājušies?" Laulāto laime un labklājība ir atkarīga no abu pušu saskaņas, bet starp ticīgo un neticīgo pastāv dziļa atšķirība gaumes, tieksmju un uzskatu ziņā. Viņi kalpo diviem dažādiem kungiem, starp kuriem nevar būt nekādas vienošanās. Cik skaidri un pareizi arī nebūtu viena principi, neticīgā dzīvesbiedra uzskati vienmēr tieksies to novērst no Dieva.

Kas stājies laulībā, būdams neatgriezts, tam pēc atgriešanās ir vēl lielāks pienākums palikt uzticīgam pret savu dzīvesdraugu, kaut reliģisko uzskatu ziņā tie viens no otra stipri atšķirtos; tomēr Dieva prasības jāstāda augstāk par visu, augstāk par jebkādam laicīgām lietām, pat ja līdz ar to rastos grūtības un vajāšanas. Ar mīlestības garu un pazemību tāda uzticība var atstāt savu iespaidu un mantot neticīgo pusi. Bet ticīgo laulības ar neticīgajiem Bībelē ir aizliegtas. Dieva norādījums skan: "Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem."

Dievs Īzāku ļoti pagodināja, darīdams viņu par apsolījumu mantinieku, no kura pār pasauli jānāk svētībai; un tomēr, būdams jau četrdesmit gadus vecs, viņš padevās tēva lēmumam sūtīt dievbijīgo, piedzīvojušo kalpu, [465] lai tas viņam izraudzītu sievu. Un kā sekas šai laulībai, kura tika slēgta pēc Svēto Rakstu ieteikuma, paveras jauka un skaista ģimenes aina: "Un Īzāks veda Rebeku uz savas mātes telti, un viņš to ņēma, un tā kļuva viņa sieva, un viņš to mīlēja(..) Kāds kontrasts starp Īzāka izturēšanos un mūsdienu jaunatnes paradumiem — pat to vidū, kas sevi sauc par kristiešiem! Jaunie ļaudis pārāk bieži domā, ka attiecībā uz izvēli mīlestībā nav ko prasīt padomu citiem, ka tā ir sfēra, kuru nekādā veidā nevajadzētu kontrolēt ne Dievam, ne viņu vecākiem. Jau ilgi, pirms tie sasnieguši pienācīgu vecumu, viņi sevi uzskata par spējīgiem izdarīt izvēli bez vecāku palīdzības, un pa lielāka daļa pietiek ar dažiem gadiem, lai pārlicinātos, ka ir maldījušies, bet tad jau bieži ir par vēlu, lai novērstu briesmīgās sekas. Tas pats pašsavaldīšanās un gudrības trūkums, kas diktēja sasteigto izvēli, ļaunumu ar gadiem padara vēl lielāku, līdz laulība kļūst par nospiedošu jūgu. Daudzi tādā veidā ir izpostījuši savu šīs dzīves laimi un cerību nākamai dzīvei.

Ja vien ir kāda lieta, kas rūpīgi jāpārdomā un kur jāmeklē vecāku un piedzīvojušu cilvēku padoms, tad tā ir laulība. Ja Bībeles norādījumi vispār ir vajadzīgi un ja kaut kur jālūdz pēc dievišķās vadības, tad tas jā dara pirms spert kādu soli, kas cilvēkus saista uz visu mūžu.

Vecāki nekad nedrīkst kļūt nevērīgi savā personīgajā atbildībā attiecībā uz bērnu nākotnes laimi. Īzāka godbijība pret sava tēva lēmumu [466] bija ieaudzināta; viņš bija mācījies cienīt paklausību. Prasot no bērniem cieņu pret vecāku autoritāti, Ābrahāma ikdienas dzīve tajā pašā laikā apliecināja, ka šī autoritāte nav nekāda savtīga un patvaļīga virskundzība, bet balstās uz mīlestību un pamatota rūpēs par savu bērnu laimi un labklājību.

Lai tēvi un mātes apzinās pienākumu virzīt jauniešus uz tuvāku draudzību ar personām, kas tiem varētu būt piemēroti dzīvesdraugi. Vecākiem, Dieva žēlastības vadītiem, jāuzņemas atbildība ar savu personīgo piemēru un pamācībām jau no agras jaunības savu bērnu raksturu veidot tā, lai tie būtu tīri un cēli un lai tos pievilktu viss patiesais. Līdzīgs pievelk līdzīgu, līdzīgs ciena līdzīgu. Lai dvēselē jau agri tiek iedēstīta mīlestība uz patiesību un šķīstumu, ka jaunieši meklētu tādu sabiedrību, kur valda šīs rakstura īpašības! (..)

Īsta mīlestība ir augsta un svēta, pavisam citāda rakstura nekā tā, kura rodas impulsīvi un kura, smagi pārbaudīta, tikpat pēkšņi mirst. Uzticīgi pildot pienākumus vecāku mājās, jaunieši sagatavosies savas ģimenes dibināšanai. Lai viņi vingrinās pašaieliedzībā, laipnībā, pieklājībā un kristīgā līdzjūtībā, tad mīlestība sirdī neatdzīsīs, un, kas nāks no tādas saimes, tie pratīs rūpēties par otra cilvēka laimi, kuru būs izvēlējušies par savu dzīvesbiedru. Tāda laulība nebūs mīlestības beigas, bet - tikai tās sākums.